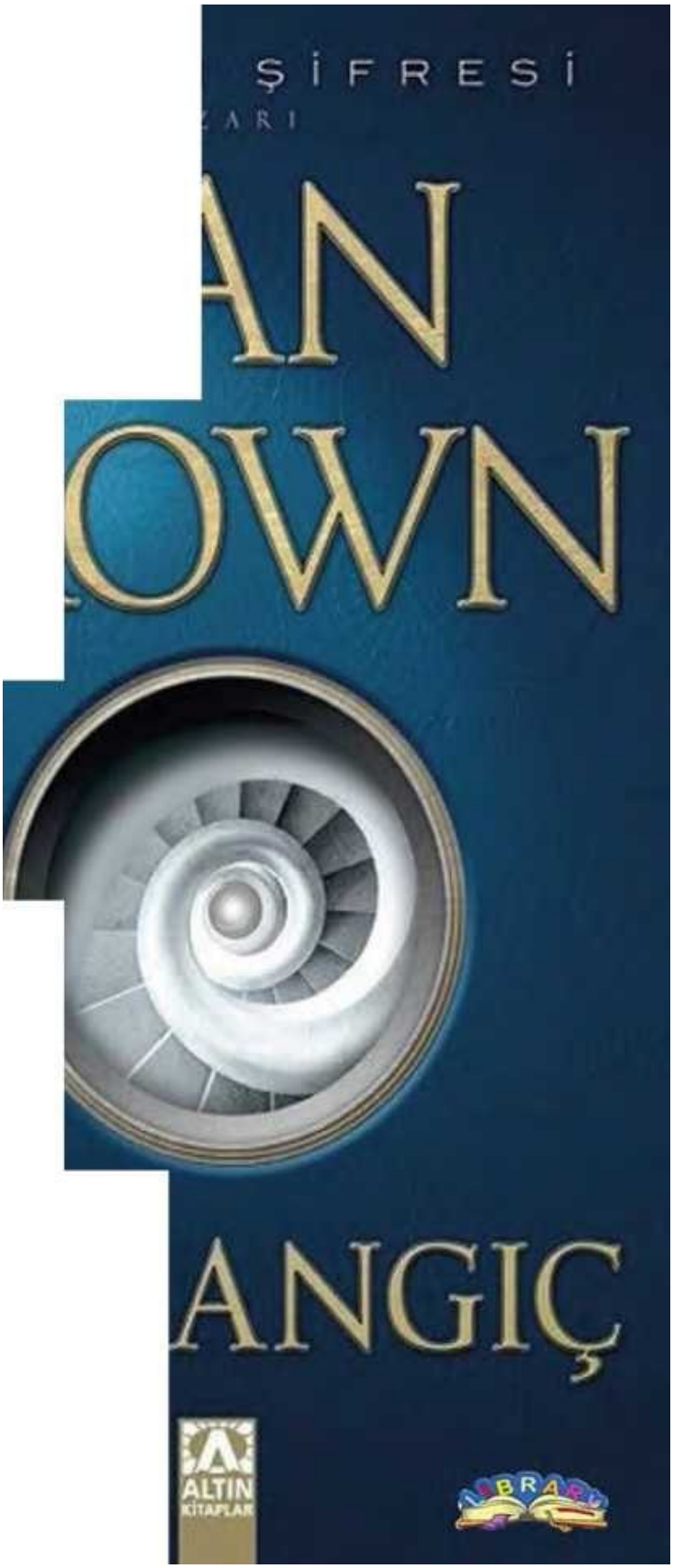

ŞİFRESİ
AN
OWN
ANGIÇ
ALTIN
KİTAPLAR

DA VİNCİ

\

\

BAŞL

DA VİNCİ ŞİFRESİ MELEKLER VE ŞEYTANLAR

İHANET NOKTASI

DİJİTAL KALE KAYIP SEMBOL CEHENNEM

Okuduğunuz kitap bir romandır Kitapta geçen isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal i.unudür. Olmii veya yaşayan gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle benz erlikler tamamen tesadüf dir.

K.iTABIN ORİJİNAL ÂDI|

1 O.IGIN

YAYIN HAKLARI

©2017 DAN BROWN AlTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

KAPAK TASA RIMI

KiTAP TASAR.IMI

KAPAK GoRSni

V! TİCARET AŞ

MICHAEL |. WINDSOR MARIA CARHLA

©SPİRAL MERDİVFNLER RDSMI DUASO/ALAMY

ARKA PLAN

B:RUTF VllflKlENF/SHUTTERSTOCK

YAZAR FOTOĞRAFI

DAN COURTER

EDİTÖR [1]

HULYA ŞAT

KAPAK UYGULAMA '

GULHAN TAŞLI

BASKJ [1]

I 1. BASIM/EKİM 2017/iSTANBUL A.TIN KİTAPLAR YAYINEVİ MATBAASI

TARAMA & Oz KaYa düzenleme & By PaShAli 534 . SAYFA TELİF HAKLARINA DAHİLDİR.

BU KİTABIN HERTURLlJ YAYIN HAKLARI FİKİR V[SANAT ESİRLERİ YASASI GEREĞİNCE ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 -975 - 21 - 2326 ■ 7

ALTI N KİTAPLAR YAYIN EVi Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32 Mahmutey - Bağcılar / İstanbul Matbaa ve Yay11evi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx Faks: 0.212.446 38 90 hwp://ww>1 .alı inkılaplar .com ir info@akiıkitaplar.com.ır

- DAN
  - 3. BÖLÜM
  - 7. BÖLÜM
    - Genç adam bilgisayara bir şeyler yazınca ekranda b
  - 22. BÖLÜM
    - "Söylemek istediğim, bilgisayarın daha önce bize y

- 37. BÖLÜM
- 43. BÖLÜM
- 46. BÖLÜM
- 50. BÖLÜM
- 53. BÖLÜM
- 57. BÖLÜM
- 61. BÖLÜM
- 65. BÖLÜM
- 70. BÖLÜM
- 74. BÖLÜM
- 88. BÖLÜM
- 92. BÖLÜM
- 96. BÖLÜM
- 105. BÖLÜM

DAN

BROWN

BAŞLANGIÇ

TURKÇESI PETEK DEMİR İNCEK

Annemin anısına...

Gelecekte bizi bekleyen hayata kavuşmak için önce kendi tasarladığımız hayattan kurtulmayı istemeliyiz.

Joseph Campbell

GERÇEK

Bu romanda bahsi geçen tüm sanat eserleri, mimari yapilar, bilimsel çalışmalar ve dini örgütler gerçektir.

ÖNSÖZ

Eski çarklı tren baş döndürücü yokuştan tırmanırken, Ed-mond Kirsch yukandaki dağın testere dişini andıran tepesine göz gezdirdi. Uzakta, dik bir uçuruma inşa edilmiş heybetli taş manastır, dikey yamaca sihirli bir biçimde tutunmuş, adeta havada duruyor gibiydi.

İspanya, Katalonya'daki mabet, kendisini aşağı çeken yerçekimine dört yüz yildan fazladır dayanıyordu. Asil amacından, içindekileri çağdaş dünyadan ayırma amacından ise hiç sapma-mıştı.

Nasiltepki vereceklerini merak eden Kirsch, *ne tuhaf, bu sefer gerçeği ilk onlar öğrenecek,* **diye düşündü. Tarih boyunca ... özellikle de tanrılarının tehdit edildiğini hissettiklerinde dünyanın en tehlikeli insanlar din görevlileri olmuştu.** *Şimdiyse arı kovanına kizgm bir çomak sokmak üzereyim.*

Tren dağın tepesine ulaştığında, Kirsch platformda kendisini bekleyen yalnız birini gördü. Adam iskelete dönmüş bedenini saran mor renkli geleneksel Katolik cüppesinin üstüne beyaz bir tunik giymişti. Başında ise beyaz takkesi vardi. Kirsch, ev sahibinin kemikli çehresini daha önce gördüğü fotoğraflardan tanıyınca beklenmedikbir biçimde vücuduna adrenalin yayildı-ğım hissetti.

Valdespino beni karşilamaya kendisi gelmiş.

Piskopos Antonio Valdespino, İspanya'da güçlü bir şahsiyetti. Kralın dostu ve danışmam olduğu gibi, muhafazakâr Katolik değerlerinin ve geleneksel siyasi standartların korunması için sözünü sakınmayan, ülkenin en etkili savunucularından biriydi.

Kirsch trenden indiği sırada, piskopos adeta mahkemede sanığa seslenen bir hâkim gibi, "Siz Edmond Kirsch olmalısınız," dedi.

Ev sahibinin kemikli elini sıkmak için uzanırken gülümseyen Krisch, "Suçluyum," diyerek espri yaptı. "Bu toplantıyı ayarladığınız için size teşekkür ederim Piskopos Valdespino."

"Bu talebin sizin için önemini anlıyorum." Piskoposun sesi Kirsch'ün tahmin ettiğinden daha net, güçlü ve etkiliydi. "Bilim insanları, hele sizin kadar önemli olanlar bize pek sık başvurmazlar. Bu taraftan lütfen."

Valdespino, Kirsch'ü platformun diğer tarafına geçirirken dağın soğuk havası piskoposun cüppesini kırbaçlıyordu.

Valdespino sohbeti başlattı. "Kiraf edeyim ki tahminimden daha farklı görünüyorsunuz. Ben bir bilim insanı bekliyordum ama siz daha çok..." Misafirinin Kiton KSO takım elbisesine ve devekuşu derisinden Barker marka ayakkabılarına küçümseyerek baktı. "Sanırım doğru kelime fiyakalı."

Kirsch nazikçe gülümsedi. *"Fiyakalı" kelimesinin modası asırlar önce geçti.*

Piskopos da benzer bir gülümsemeyle, "Başarılarınızın uzun listesini okumama rağmen, halen ne yaptığınızı tam olarak anlayabilmiş değilim," dedi.

"Uzmanlığım oyun teorisi ve bilgisayar modelleme üzerine."

"Yani çocukların oynadığı bilgisayar oyunlar mı yapıyorsunuz?"

Kirsch, piskoposun kasten bilmezden geldiğini sezinlemişti. İşin aslı, onun teknoloji konusunda şaşırtıcı derecede bilgili olduğunu ve tehlikeleri hakkında insanlara uyanlarda bulunduğunu biliyordu. "Hayır, beyefendi; oyun teorisi, gelecek hakkında tahminlerde bulunmak için düzenleri inceleyen bir matematik alandır."

"Ah, evet. Galiba birkaç yıl önce Avrupa'da para krizi çıkacağım öngördüğünüzü okumuştum. Kimse sizi dinlemeyince de AB'yi ölümden döndüren bir bilgisayar programı icat ederek günü kurtarmıştınız. Şu ünlü sözünüz nasildı? 'Şimdi otuz üçümde, tea'nın dirildiği yaştayım."'

Kirsch yüzünü ekşitti. "Kötü bir benzetme. O zamanlar gençtim."

"Genç mi?" Piskopos hafif şaşırmış gibi baktı. "Peki, şimdi kaç yaşındasınız? Kirk mı?"

"Yeni bastım."

Sert rüzgâr cüppesini savururken yaşlı adam, misafirine üzüntüyle baktı. "Dünyanı mütevazı kişilere miras kalması gerekirdi ama tam aksine gençlere kaldı. Kendi ruhlarına bakmak yerine bilgisayar ekranlarına bakan teknoloji bağımlılarına... fti-raf etmeliyim ki, bu konuda başı çeken bir genç adamla görüşmek isteyeceğimi hiç tahmin etmezdim. Size bazen kâhin, bazen de *peygamber* dediklerini biliyorsunuzdur."

Kirsch, "Eh, pek de iyi bir kâhin veya peygamber sayılmam haşmetmeap," diye yanıtladı. "Sizlerle özel olarak görüşmeyi talep ettiğimde, yalnızca yüzde yirmi kabul edilme ihtimalim olduğunu hesaplamıştım."

"Buradaki dostlanma da söylediğim gibi, dindarlar daima inançsızlara kulak vererek bundan fayda sağlayabilir. İnsan ^y-tanın sesini dinledikçe Tanrı'nın dediklerini daha iyi anlayabilir." Yaşlı adam gülümsedi. "Elbette şaka yapıyorum. Lütfen yıllanmış espri anlayışımı mazur görün. Filtrelerim zaman zaman tıkanabiliyor."

Valdespino bunlar söyledikten sonra ileriyi işaret etti. "Diğerleri bekliyor.

Bu taraftan lütfen."

Kirsch gidecekleri yöne baktı. Dik bir yarın kenarına kondurulmuş heybetli, gri taş yapının yüzlerce metre aşağısında ağaçlıklı zengin bir dağ eteği uzanıyordu. Yükseklik yüzünden gerilen Kirsch, gözlerini uçurumdan kaçırdı ve dikkatini yapacağı toplantıya vererek kayalığın engebeli patikasında piskoposun peşinden gitti.

Kirsch buradaki bir konferansa henüz katılmış olan üç önemli dini lidere bir konuşma yapmak istemişti.

Dünya Dinleri Parlamentosu

1893'ten beri, yaklaşık otuz dünya dininden yüzlerce ruhani lider, dinler arası diyalogu sağlamak adına birkaç yil arayla farklı bir yerde toplanıyordu. Bir hafta süren bu toplantılara kahlanlar; nüfuzlu Hıristiyan rahipler, Yahudi hahamlar, Müslüman mollalar, Hindu *pujari'ler,* **Budist** *bhikkhu'lar,* **Jain'ler, Sihler ve diğerlerinden oluşuyordu.**

Parlamentonun açıkladığı üzere hedefi, "dünya dinleri arasındaki ahengi güçlendirmek, farklı inançlar arasında köprü kurmak ve tüm inançların kesişimini kucaklamak"tı.

Kirsch bunu nafile bir uğraş olarak görse de içinden, *onurlu bir çaba,* **diye geçirdi. Ona göre tüm bunlar, bir dolu eski hikaye, fabl ve mit arasındaki uyum noktalarım bulmak adına yapilan anlamsız bir arayıştı.**

Piskopos Valdespino patikada yolu gösterirken Kirsch'ün kafasında alaycı bir düşünce belirdi ve dağdan aşağı baktı. *Musa, Tanrının sözlerini işitmek için dağa tırmanmıştı... Ben ise tam tersini yapmak için bir dağa tırmandım.*

Kendi kendine, bu dağa tırmanmasına neden olan teşvik unsurunun ahlaki bir yükümlülükten kaynaklandığını söylediyse de ziyaretini kibrin tetiklediğini biliyordu. Bu din adamlarıyla yüz yüze oturup onlara çok yakında sonlarının geleceğini söylemenin vereceği hazzı hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Bizim için gerçeği sizin belirleme zamanınız geçti.

Kirsch'e şöyle bir bakan piskopos aniden, "Özgeçmişinize baktım," dedi.

"Harvard Üniversitesine gitmişsiniz."

"Lisans aldım. Evet."

"Anlıyorum. Bir süre önce Harvard Üniversitesi tarihinde ilk kez, yeni gelen öğrencilerde ateist ve agnostik sayısının herhangi bir dini inanca sahip öğrencilerden daha fazla olduğunu okudum. Bu istatistik, bir şeyler söylüyor Bay Kirsch."

Kirsch, ona, *"Ne diyebilirim, öğrencilerimiz gitgide akıllanıyor,"* **demek istedi.**

Eski taş cephenin önüne geldiklerinde rüzgâr daha da sertleşmişti. Binanın loş girişinde ağır bir buhur kokusu vard1**. İki adam birlikte karanlık koridorlarda yilankavi yol alırken, cüppeli ev sahibinin peşinden giden Kirsch'ün gözleri ışığa uyum sağlamaya çalıştı. Sonunda ahşilmadık ölçüde küçük bir ahşap kapının önüne geldiler. Piskopos kapıyı vurdu, başını eğip misafirine peşinden gelmesini işaret ederken içeri girdi.**

Kirsch tereddütle eşikten adımını attı.

Yüksek duvarları deri ciltli büyük eski kitaplarla dolu dörtgen bir salona çıktı. Duvarlardan kaburga gibi çıkan ilave rafların arasına serpiştirilmiş dökme demirden radyatörler çıtırdayıp tıslayarak içeriye adeta canlıymış gibi ürkünç bir hava katıyordu.

İçeri kabul edilmenin şaşkınlığıyla, *ünlü Montserrat Kütüphanesi,* **diye düşündü. Bu kutsal salonda, ömrünü sadece Tann'ya adamış ve bu dağda münzevi hayat ya^yan keşişlerin erişebildiği çok nadir yazmaların bulunduğu söyleniyordu.**

Piskopos, "Gizlilik istemiştiniz," dedi. "En özel mekânımız burasi. Dışardan çok az kişi girebilmiştir."

"Bu büyük bir ayrıcalık. Teşekkür ederim."

Kirsch, iki yaşlı adamın oturduğu masaya kadar piskoposun peşinden gitti. Yorgun gözleri ve matlaşmış beyaz bir sakal olan soldaki adama yıllar pek de iyi davranmamış gibiydi. Kırışık bir siyah takım elbise ile beyaz gömlek giymiş, fötr şapka takmıştı.

Piskopos, "Bu bey, Haham Yehuda Köves," dedi. "Kabalistik kozmoloji hakkında epeyce kitap yazmış ünlü bir Musevi düşünürdür."

Kirsch masanın diğer tarafına uzanıp Haham Köves ile nazikçe el sıkıştı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum beyefendi. Kabala ile ilgili kitaplarınızı okudum. Anladığımı söyleyemem ama okudum."

Sulanmış gözlerini mendiliyle kurulayan Köves cana yakın bir edayla başını salladi.

Diğer adamı gösteren piskopos, "Ve bu kişi de saygideğer Ulema Seyyid el-Fadil," dedi.

İslam dininin bu saygın din adamı ayağa kalkıp genişçe gülümsedi. Keskin bakışlarıyla tezat yaratan neşeli bir yüze sahip, kısa boylu tıknaz bir adamdı. Mütevazı, beyaz bir kandura giymişti. 'insanlığın geleceği hakkmdaki öngörülerinizi okudum Bay Kirsch. Sizinle aym fikirde olduğumu söyleyemem ama okudum."

Kirsch kibarca gülümseyip onun elini sıktı.

İki din adamına hitap eden piskopos, "Misafirimiz Edmond Kirsch bildiğiniz üzere tanınmış bir bilgisayar uzmam, oyun teorisyeni, mucit ve teknoloji dünyasında adeta peygamber sa-yilan biri. Geçmişine bakınca üçümüzle konuşmak istemesi beni şaşırttı. Bu yüzden geliş nedenini açıklaması için sözü şimdi Bay Kirsch'e bırakacağım."

Piskopos Valdespino bunları söyledikten sonra diğer iki meslektaşının arasına oturdu, ellerini kavuşturdu ve beklentiyle bakan gözlerini Kirsch'e dikti. Artık üçü birden mahkeme heyeti gibi yüzünü ona dönmüş, dostane bir din adamlar buluşmasından çok, engizisyon benzeri bir ortam yaratmışlardi. Kirsch, piskoposun kendisine sandalye hazırlamadığını o an fark etti.

Karşısındaki üç yaşlı adamı incelerken hissettiği şey yilgınlık değil akil karşıkhğıydi. *işte görüşmeyi istediğim Kutsal Üçlü. Üç Bilge Adam.*

Gücünü toplamak için bir süre duraksayan Kirsch, pencerenin yanına yürüyüp aşağıdaki nefes kesen manzaraya baktı. Derin vadide güneşin aydınlattığı pastoral toprakların oluşturduğu yamalar, Collserola

Dağları'nın kayalık zirvelerine doğru uzuyordu. Kilometrelerce ötede, Balear Denizi'nin üstünde bir yerlerde, ufukta belalı fırtına bulutlar toplanıyordu.

Bu odada ve ötesindeki dünyada sebep olacağı kaosu düşünen Kirsch, *birbiriyle uyumlu,* **diye aklından geçirdi.**

Aniden yüzünü onlara dönüp, "Beyler," dedi. "Tahminimce Piskopos Valdespino sizlere gizlilik talep ettiğimi iletmiştir. Devam etmeden önce, sizlerle paylaşacağım şeyin kesinlikle bir sir olarak kalması gerektiğini belirtmek isterim. Sizlerden sessizlik yemini etmenizi bekliyorum. Bu konuda anlaştık mı?"

Üç adam birden tasdik ettiklerini üstü kapalı biçimde ima ederek başlarını salladilar ama Kirsch buna zaten gerek kalmayacağını biliyordu. *Bu bilgiyi yaymak değil, gömmek isteyeceklerdir.*

Kirsch, "Şaşırtıcı bulacağınızı tahmin ettiğim bilimsel bir buluşum sebebiyle bugün buradayım," diye söze başladi. 'insanlık deneyimimizin en temel iki sorusuna cevap bulma ümidiyle yil-lardir peşinden koştuğum bir ^ydi. Bu işi başarınca özellikle size geldim, çünkü bu bilginin tüm inananları derinden etkileyeceğine inanıyorum. Nasil desem, 'yıkıcı' diye tanımlanabilecek bir değişikliğe sebepolabilir. Şu anda dünyada sizlere açıklayacağım bilgiye sahip tek kişi benim."

Elini ceketine sokup epey büyük bir akilli telefon çıkarttı. Benzersiz ihtiyaçlarım karşilaması için bunu kendisi tasarlayıp yapmıştı. Telefonun canlı renklerde mozaik desenli bir kıhfi vardi. Bunu üç adamın karşısında televizyon gibi açtı. Cihazı, ultra güvenli bir sunucuya bağlanmak, kirk yedi haneli parolayı girmek ve onlara canlı yayında sunum yapmak için kullandı.

"Birazdan göreceksiniz, dünyayla paylaşmayı umduğum sunumun kaba bir kesiti. Bir ay kadar vakti var. Fakat bunu yapmadan önce dünyanın en etkili din adamlarına danışmak, en çok etkilenecek kişilerce nasil algilanacağını öğrenmek istedim."

Derin bir iç çeken piskopos kaygilanmıştan çok sıkilmışa benziyordu. "Hginç bir girizgah Bay Kirsch. Bize göstereceksiniz dünya dinlerinin temelini sarsacakmış gibi konuşuyorsunuz."

Kirsch kutsal metinlerin saklandığı bu eski mahzende etrafi-na baktı. *Temellerini sarsmayacak, yıkacak.*

Karşısında duran adamlar inceledi. Üç gün içinde bu sunumu, şaşırtıcı olduğu kadar titizlikle hazirlanmış bir etkinlikle insanlara duyuracağını bilmiyorlardı. Bunu yaptığında dünyadaki tüm insanlar, dini öğretilerin gerçekten de ortak bir noktası bulunduğunu anlayacaklardı:

Hepsinin tümden yanlış olduğunu.

1. BÖLÜM

Profesör Robert Langdon, meydanda oturan on iki metre boyundaki köpeğe başım kaldırıp baktı. Hayvanın kürkü, çimden ve çiçeklerden oluşmuş canlı bir hah gibiydi.

Seni sevmeye çalışıyorum, **diye düşündü.** *Gerçekten.*

Hayvana bir süre daha baktıktan sonra, gelen misafirin ritmini ve yürüyüşünü bozmak için tasarlanmış, eşitsiz basamaklara sahip geniş merdivenlere inen asma yoldan devam etti. Basamaklarda iki kez tökezleyen Langdon, *görev tamamlandı,* **diye düşündü.**

Basamakların sonuna geldiğinde, ilerideki devasa objeye bakarak aniden durdu.

Bunu da mı görecektim?

Karşısında, ince demir bacaklarıyla devasa gövdesini taşıyan dokuz metrelik kocaman bir karadul heykeli yükseliyordu. Örümceğin karnından cam kürelerle dolu, tel ağdan yapilmış bir yumurta kesesi sarkıyordu.

Bir ses, 'İsmi *Maman,"* **dedi.**

Bakılarım indiren Langdon, örümceğin altında ince yapılı bir adamın durduğunu fark etti. Siyah brokar bir şervani giymişti. Ayrıca neredeyse gülünç bir şekilde kıvrılan Salvador Dali tarzı bıyıklan vardi.

'İsmim Fernando," diyerek konuşmaya devam etti. Önündeki masada duran

isim etiketlerine hızlıca göz gezdirdi. 'İsminizi öğrenebilir miyim lütfen?"

"Elbette. Robert Langdon."

Adam bakışlanm hemen yukarı kaldırdi. "Ah, çok özür dilerim! Sizi tanıyamadım beyefendi!"

Beyaz papyonu, siyah frakı ve beyaz yeleğiyle dimdik ilerleyen Langdon, ben *bile kendimi zor tanıyorum,* **diye düşündü.** *Yale Üniversitesinin frak giyen müzik grubu Whiffenpoof'a benzedim.* **Langdon'm Princeton'daki Ivy Kulübü günlerinden kalma klasik frakı neredeyse otuz yillıktı, ama her gün yüzme alışkanlığı sayesinde kıyafet hâlâ üstüne iyi oturuyordu. Aceleyle hazırlanırken dolabından yanlış kıhfi aldığını fark etmemiş, her zamanki smokinini evde bırakmıştı.**

Langdon, "Davetiyede siyah beyaz giyinin yazıyordu," dedi. "Umarım frakuygun düşer."

"Frak bir klasiktir! Etkileyici görünüyorsunuz!"

Adam acele adımlarla yanma gelip Langdon'm ceketinin yakasına bir isim etiketi yapışhrdi. "Sizinle tanışmak bir onur beyefendi. Herhalde burayı daha önce ziyaret etmişsinizdir."

Langdon örümceğin bacaklarının arasından önlerinde uzanan parıltılı binaya baktı. "Aslında söylemeye utanıyorum ama daha önce gelmemiştim."

"Olamaz!" Adam düşecekmiş gibi yaptı. "Modern sanattan hoşlanmıyor musunuz?"

Langdon modern sanatın meydan okuyuşundan; özellikle de Jackson Pollock'ın damlatma tekniği ile yaptığı resimlerden; Andy Warhol'un *Campbell's Soup Cans (Campbell'in Çorba Konserveleri)* **gibi çalışmalarından, Mark Rothko'nun renkli basit dörtgenleri gibi belirli bazı eserlerin başyapıt kabul edilmesinden hep haz almıştı. Buna rağmen, Hieronymus Bosch'un dini sembollerinden veya Francisco de Goya'nın firça darbelerinden bahsederken kendini daha rahat hissediyordu.**

Langdon, "Ben daha çok klasikçiyim," diye yamtladi. "Da Vinci'yi

Kooning'den daha iyi anlıyorum."

"Arna, da Vinci ile Kooning birbirine çok benzer!"

F:2

17

Profesör sabırla gülümsedi. "O halde Kooning hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekecek."

"O zaman doğru yere geldiniz!" Adam kolunu büyük binaya doğru açtı. "Bu müzede, yeryüzündeki en güzel modern sanat koleksiyonlarından birini göreceksiniz. Umarım keyif alırsınız."

Langdon, "Ben deöyleumuyorum," diye cevap verdi. "Keşke neden burada olduğumu bilseydim."

"Siz de, buradaki diğer herkes de aym şeyi istiyor!" Adam başım iki yana sallarken neşeyle kahkaha attı. "Davet sahibi bu akşamki etkinliğin amacı konusunda çok ketum davrandı. Müze çalışanları bile ne olduğunu bilmiyor. Eğlencenin yansı gizemli oluşunda saklı, söylentiler almış başım gidiyor! İçeride yüzlerce davetli var. Pek çoğu ünlü simalar ama kimse bu akşamın programı hakkında bilgi sahibi değil!"

Langdon gülümsüyordu. Çok az davet sahibi, üzerinde "Cumartesi akşamı. Orada ol. Güven bana." yazan bir son dakika davetiyesi göndermeye cesaret edebilirdi. Bundan daha da azı yüzlerce VIP davetliyi her şeyi bir yana bırakıp etkinliğe katılmak için İspanya'nm kuzeyine uçmaya ikna edebilirdi.

Langdon örümceğin altından geçip yoluna devam ederken gözüne çarpan büyük kırmızı afişe baktı.

EDMOND KIRSCH İLE BİR AKŞAM

Bunu eğlenceli bulan profesör, *Edmond'm kendine güvenini hiç kaybetmediği belli,* **diye düşündü.**

Yirmi yıl kadarönce Edmond Kirsch, Langdon'm Harvard'da-ki ilk

öğrencilerinden biriydi. Genç bilgisayar dahisi kodlara duyduğu merakla Langdon'm birinci sınıf öğrencilerine verdiği seminere gitmişti: Kodlar, Şifreler ve Sembollerin Dili. Kirsch'ün çok yönlü zekası Langdon'ı derinden etkilemişti. Nihayetinde Kirsch, bilgisayarların parlak vaatleri uğruna göstergebilimin tozlu dünyasın terk etmiş olsa da Langdon ile mezuniyetinden itibaren yirmi yıl irtibat halinde kalacağı bir öğretmen-öğrenci ilişkisi kurmuştu.

Langdon, *öğrenci öğretmenini geçti,* **diye düşündü.** *Hem de birkaç ışık yılı farkla.*

Artık Edmond Kirsch tüm dünyanın tanıdığı biriydi; milyarder bir bilgisayar uzmanı, mucit ve girişimci. Robotik bilim, beyin bilimleri, yapay zeka ve nanoteknoloji gibi farklı alanlarda geleceğe dönük büyük adımlan temsil eden ileri teknolojilere öncülük etmişti. Gelecekte bilimde çığır açacak buluşlarla ilgili doğru çıkan öngörüleri, etrafında esrarlı bir hava yaratmıştı.

Langdon, onun kehanet konusunda ürkütücü derecede marifetli oluşunu, etrafındaki dünyayla ilgili geniş ölçüdebilgiye sahip olmasına bağlıyordu. Hatırladığı kadarıyla Edmond gördüğü her şeyi okuyan doyumsuz bir bibliyofil, bir kitap hastasıydi. Adamın kitap tutkusu ve içeriğini özümseme kapasitesi Langdon'm bildiği her şeyin ötesindeydi.

Son birkaç yıldır ekseriyetle tepanya'da yaşıyor, bu seçiminin sebebini ülkenin eski dünya büyüsüne, yenilikçi mimarisine, alışılmışın dışındaki cin barlarına ve mükemmel havasına bağlıyordu.

MIT Medya Lab ile görüşmek için Kirsch yılda bir kez Cambridge'e döndüğünde, Langdon daha önce adını hiç duymadığı son moda Boston mekânlarında yemek için onunla buluşurdu. Asla teknolojiden bahsetmezlerdi. Kirsch'ün Langdon ile konuşmayı istediği tek şey sanattı.

Kirsch, "Sen benim kültür bağımsın Robert," diye espri ya-pardi. "Aym zamanda benim özel, bekârlık sanat eğitmenim!"

Langdon'ın evlilik durumuyla ilgili bu iğnelemenin, tekeşliliği "evrime hakaret" olarak nitelendiren ve geniş bir süper model yelpazesiyle fotoğraflanan bir bekârdan gelmesi daha da ironikti.

Kirsch bilgisayar biliminde bir mucit olarak ün saldığı için onun suskun bir teknoloji hastası olduğu samlabilirdi. Oysa tam aksine, kendini ünlülerin çevresine girip son moda kıyafetler giyen, esrarengiz yeraltı miizigi dinleyen, paha biçilmez empresyonist resimler ve modern sanat eserleri toplayan bir pop ikonu haline getirmişti. Koleksiyonuna katmak istediği yeni parçalar hakkında tavsiyelerini almak için sıklıkla Langdon'a e-posta gönderirdi.

Langdon içinden, *sonra da tam tersini yapardı,* **diye geçirdi.**

Bir yıl kadar önce Kirsch, sanat değil de Tanrı hakkında sorular sorarak Langdon'ı şaşırtmıştı. Doğrusu kendinden menkul bir ateist için tuhaf bir konuydu. Boston'daki Tiger Mama'da çiğ kaburga yerken çeşitli dini inanışlarla, özellikle de Yarahhş'la ilgili Langdon'dan bildiklerini anlatmasın istemişti.

Langdon ona Yahudiliğin, Hiristiyanhğm ve İslamiyetin paylaştığı Yaratılış hikayesi ile Brahma'nın Hindu hikâyesinden Babil'in Marduk hikâyesine kadar dünya inançlarının bir özetini anlatm^tı.

Restorandan çıkarlarken Langdon, "Merak ediyorum," demişti. "Bir fütürist neden geçmişle bu kadar ilgilensin? Yoksa ünlü ateistimiz sonunda Tann'yı mı buldu?"

Edmond esaslı bir kahkaha patlatmıştı. "K^ke! Sadece neyle rekabet ettiğimi ölçüyorum Robert."

Langdon gülümsemişti. *Tipik Edmond.* **"Bilim ile din rakip değildir. Onlar aym hikâyeyi anlatmaya çalışan farklı dillerdir. Bu dünyada ikisine de yer var," diyerek fikrini belirtmişti.**

Bu görüşmeden sonra Edmond onunla bir yıl süresince irtibat kurmamıştı. Arna sonra, iiç giin önce birdenbire Langdon'm eline, içinde Edmond'm yazdığı davet notu ile uçak biletinin bulunduğu bir FedEx zarfi geçmişti. Cumartesi akşamıgelmesini bildiren notta ayrıca şöyle yazıyordu: "Robert, herkes bir yana ama eğer sen gelebilirsen benim için anlamı dünyalara bedel. Seninle son sohbetimizdeki görüşlerin bu akşamm gerçekleşmesine sebep oldu."

Langdon şaşırmıştı. O sohbette geçen hiçbir şey bir fütüristin etkinliğiyle

uzaktan yakından ilgili olamazdi.

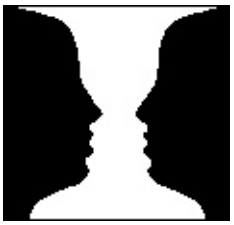
FedEx zarfın içinde ayrıca yüz yüze bakan iki insanın siyah beyaz bir çizimi vardı. Kirsch, Langdon'a ufak bir şiir yazmıştı.

Robert,

Yiiz yüze gelecek olursak,

Aramızdaki boşluga bak.

-Edmond



Çizimi görünce Langdon gülümsemişti. Birkaç yil önce karıştığı bir işle ilgili zekice bir dokundurmaydı. İki yüz arasındaki boşlukta bir kadeh veya kase beliriyordu.

Müzenin dışında duran profesör, eski öğrencisinin neyi ilan edeceğini duymak için sabırsızlandi. Bir zamanlar, gelişen sanayi şehrinin can daman sayilan kıvrımlı Nervion Nehri'nin kıyısındaki beton yola adımını atarken hafif bir esinti ceketinin kuyruğunu uçuşturdu. Havada belli belirsiz bakir kokusu vardi.

Langdon yoldaki küçük bir dönemeci geçtikten sonra devasa ölçülerdeki parlak müzeye bakmak için biraz durdu. Tüm yapıyı bir kerede görmek mümkün değildi. Bu yüzden, uzatılmış tuhaf biçimleri anlayabilmek için binayı bir süre inceledi.

Burası kuralları kırmakla kalmıyor, **diye düşündü.** *Tamamıyla gozardı ediyor. Edmond için mü kemmel bir yer.*

Bilbao'daki Guggenheim Müzesi uzaylı hayallerinden firla-mış gibiydi. Gelişigüzel biçimde birbirine yaslanmış gibi duran eğri metal formların meydana getirdiği kıvrımlı bir kolaj denilebilirdi. Uzayıp giden

karmakarışık şekiller kütlesi, balık pulu gibi parlayan otuz binden fazla titanyum karo ile kaplanm^tı. Bu da yapıya, sanki fütüristik bir su canavar nehir kıyısında güneşlenmeye çıkmış gibi, aym anda hem organik hem de dünya dışı bir görünüm veriyordu.

Bina 1997'de ortaya çıktığında The New Yorker, Mimar Frank Gehry'yi "titanyum peleriniyle dalgalı formda fantastikbirhayal gemisi" tasarladığı için övmüştü. Dünyadaki başka eleştirmenlerse, "Zamanımızın en güzel binası!" "Merkür zekası!" "Şaşırtıcı bir mimari beceri!" diyerek hayranlık göstermelerdi.

Müzenin toplum önüne ilk çıkışından sonra düzinelerce başka "yapıbozumcu" bina türemişti: Los Angeles'taki Disney Konser Salonu, Münih'teki BMW Dünyası, hatta Langdon'm yetiştiği okuldaki yeni kütüphane. Bunların her biri alışilmışın dışında bir tasarım ve yapıya sahip olsa da Langdon herhangi birinin Guggenheim'ın şok ediciliğiyle yarışabileceğini sanmıyordu.

Profesörün attığı her adımda binanın cephesi değişiyor, tüm açilardan farklı bir görüntü sergiliyordu. Müzedeki en çarpıcı yanılsama şimdi ortaya çıkmıştı. İnanılmaz bir biçimde, bu açıdan bakılınca dev yapı, dalgalan müze duvarlarına çarpan "sonsuz" bir suyun üzerinde sürüklenir gibi duruyordu.

Bu etkiyi iyice anlayabilmek için bir süre duraksayan Lang-don, cam gibi görünen suyun üstünde kemer yapan minimalist üstgeçitten karşı tarafa doğru yoluna devam etti. Yüksek bir tıslama sesiyle şaşırdığında köprünün yansım yürümüştü. Ses, ayaklarının altından geliyordu. Yürüyüş yolunun altından dönerek yükselen bulutlar halinde duman çıkmaya başlayınca aniden durdu. Etrafında yükselen kalın sis perdesi göletin üzerine kümelendi, müzeye doğru yuvarlanıp tüm yapının tabanım sardi.

Langdon, *The Fog Sculpture (Sis Heykel),* **diye düşündü.**

Japon sanatçı Fujiko Nakaya'nın bu eseri hakkında bir şeyler okumuştu. Hava akımının etkisiyle, zaman içinde oluşup dağılan bir sis duvarından yapılmış devrimci bir eserdi. Esintiler ve atmosfer koşullar günden güne değiştiği için heykel her seferinde farklı bir biçimde beliriyordu.

Köprünün tıslaması durunca Langdon sis duvarının sessizce gölete inişini

sanki kendi iradesi varmışçasına kivrılıp sürünerek ilerleyişini seyretti. Bu görüntünün aynı anda hem uçuk hem de kafa karıştırıcı bir etkisi vardi. Şimdiyse sanki tüm müze bir buluta konmuş, suyun üstünde havada duruyor gibiydi. Bu haliyle denizde kaybolmuş bir hayalet gemiyi andırıyordu.

Langdon tam tekrar yürümeye başlayacağı sırada suyun durgun yüzeyi bir dizi küçük patlamayla kirildi. Aniden göletten gökyüzüne doğru beş alev sütunu yükseldi. Sisli havayı delip müzenin titanyum karolarına muhteşem ışıklar saçan alev sütunları füze motorlar gibi gürültüler çıkardı.

Langdon'm mimari beğenisi aslında Louvre veya Prado gibi klasik tarzdaki müzelere daha yakındı, ama göletin üstündeki alevlere ve sise bakarken geleceği net gören, yenilik ve sanat tutkunu bir adamın düzenleyeceği etkinlik için bu ultramodern müzeden daha uygun bir yer düşünemedi.

Artık sisin içinde yürüyen profesör müzenin girişine doğru ilerliyordu. Burası sürüngenimsi yapının içinde bir kara delik gibiydi. Eşiğe yaklaştıkça sanki bir ejderin ağzından içeri giriyormuş gibi tedirginlik duydu.

2. BÖLÜM

Deniz Kuvvetleri Amirali Luis Âvila yabancı bir kasabada, boş bir bar taburesinde oturuyordu. Kendisini on iki saat içinde binlerce mil uçurarak bu şehre getiren yolculuktan yorulmuştu. İkinci bardak toniğinden bir yudum alıp barın arkasındaki renkli şişe sergisine baktı.

Çölde herkes ayık kalır, **diye düşündü.** *Ama vahada oturup da dudaklarını aralamayı sadece sadık insanlar reddeder*

Âvila yaklaşık bir yildir şeytana dudaklarını aralamamıştı. Aynalı barda kendine bakarken, aynadan yansıyan görüntüsünden memnuniyet duyduğu ender anlardan birini yaşamak için kendine biraz zaman tamdı.

Âvila yaşlanmanın zorluktan çok, kolaylık sağladığı şanslı Akdenizlilerden biriydi. Yıllar geçtikçe sert, kirli sakalı yumuşayıp kırlaşmış, koyu renkli ateşli gözlerine sakin bir güven oturmuş, güneşte kavrulan yanık teni kırışmış ve ona, sürekli gözlerini kısarak denize bakan bir adam görüntüsü kazandırmıştı.

Altmış üç yaşma rağmen biçimli ve formda bir vücudu vardı ve İsmarlama üniforması bu etkileyici fiziği daha da belirginleştiriyordu. Âvila beyaz deniz kuvvetleri üniformasını giymişti. Soylu bir görüntüsü olan bu üniforma; kruvaze bir ceket, siyah geniş apoletler, gösterişli bir dizi hizmet madalyası, kolal dik yaka beyaz bir gömlek ve ipek şeritli bir pantolondan oluşuyordu.

ispanyol armadası belki artık dünyanın en kudretli donanması değil ama hâlâ askergiydirmeyi biliyoruz, **diye düşündü Avila.**

Amiral yıllardır bu üniformayı giymiyordu ama o akşam özeldi. Daha erken saatlerde, tanımadığı bu kasabanın sokakla-rmda yürürken kadınların beğeni dolu bakışları kadar erkeklerin ondan kaçınması da hoşuna gitmişti.

Kurallarla yaşayanlara herkes saygı duyar.

Güzel bar çalışanı, *"jötra tonica? (Başka tonik?)"* **diye sordu. Otuz yaşlarında, cilveyle giiliimseyen balketli bir kadındı.**

Âvila başını iki yana salladı. *"No, gracias. (Hayır, te^kkürler.)"*

Bar bomboştu. Amiral barda çalışan kadının hayranlıkla baktığım hissedebiliyordu. Yeniden fark edilmek kendini iyi hissettirmişti.
Cehennemden döndüm.

Beş yıl önce Âvila'nın hayatım mahveden o korkunç olay sonsuza kadar zihninin derinliklerinde saklı kalacaktı. Sağır edici bir anda, sanki yeryiizii açılıp onu bütün olarak yutmuştu.

Sevilla Katedrali.

Paskalya sabahı.

Vitray camdan içeri sızan Endülüs güneşi, katedralin taş ortamına göz alıcı renkler saçıyordu. Binlerce inanan yeniden doğuş mucizesini kutlarken borulu org n^eyle uğuldadı.

Komünyon parmaklığında diz çöken amiralin kalbi minnetle kabarmıştı. Denize bir ömiir hizmet ettikten sonra Tanrı'nın en büyük armağanlarından birine kavuşmuştu; bir aileye. Kocaman gülümseyen Âvila, dönüp omzunun

üstünden genç karısı Maria'ya baktı. Sırada oturmakta olan karsı, hamile olduğu için oraya kadar yürüyemeyecek durumdaydı. Yanında oturan üç yaşındaki oğullan Pepe heyecanla babasına el salladı. Oğlana göz kırpınca Maria, kocasına sımsıcak gülümsedi.

Kadehi beklemek üzere yüzünü yeniden parmaklığa dönerken Âvila, *te^kkürler Tanrım,* **diye içinden geçirdi.**

Bir an sonra sağır edici bir patlama sesi katedrale hakim oldu.

Bir ışık parlamasıyla tüm dünyasın alevler kapladı.

Patlama dalgası Âvila'yı komünyon parmaklığına sertçe savurdu, kor gibi molozlar ve insan parçalarının altında ezildi. Bilinci yerine geldiğinde yoğun duman yüzünden nefes alamıyordu ve bir an için nerede olduğunu veya neler yaşandığını kavrayamadı.

Sonra kulaklar çınlarken ıstırap dolu çığlıkları işitti. Güçlükle ayaklar üzerinde doğrulunca dehşet içinde nerede olduğunu anladi. Kendi kendine bunun korkunç bir rüya olduğunu söyledi. Dumanla dolmuş katedralde, inleyen ve uzuvları kopan kurbanlar arasında, birkaç saniye önce karsıyla oğlunun kendisine gülümsediği yere doğru ümitsizce sendeleyerek ilerledi.

Orada hiçbir şey yoktu.

Siralar yoktu. İnsanlar yoktu.

Kömürleşmiş taş zeminde kanlı döküntülerden başka bir şey yoktu.

Bu ürkütücü am, neyseki bardaki kapı çıngırağının sesiyle dağildı. *Tönica'***sim eline alan Âvila hızlıca bir yudum içti ve daha önce pek çok defa yaptığı gibi karanlığı aklından savuşturdu.**

Barın kapısı açılırken dönüp bakan amiral, çam yarması gibi iki adamın içeri girdiğini gördü. Detone sesle bir klanda maç şarkısı söylüyorlardı. Üzerlerinde, göbeklerini örtmeye çalışan yeşil birer futbol üniforması vardı. Anlaşilan o akşamki maç İrlanda! misafir takım için iyi gitmemişti.

Ayağa kalkan Âvila, *bu durumdan feyz alsam iyi olacak,* **diye düşündü. Hesabı istedi ama barda çalışan kadın göz kirpıp ona eliyle gitmesini işaret etti.**

Âvila teşekkür edip gitmek üzere arkasını döndü.

Yeni gelenlerden biri amiralin gösterişli üniformasına bakarak, "Bu ne ya!" diye bağirdı. ispanya kral!"

Ona doğru yalpalayan adamlar kahkahayı patlattı.

Âvila etraflarından dolaşıp gitmeye niyetlendi ama daha iri olam kolundan kabaca tutup onu bar taburesine geri itti. "Bekleyin majesteleri! kpanya'ya kadar geldik, kralla bir kadeh içeceğiz!"

Âvila yeni ütülenmiş ceketinin kolunda duran pis ele baktı. Alçak bir sesle, "Birak," dedi. "Gitmem lazım."

"Hayir... bir bira içmek için kalman lazım amigo." Arkadaşı, Âvila'nın göğsündeki madalyalar dürterken iri olam onu daha da sıkı kavradı. "GOrünüşe bakılırsa kahramanmışsın babalık." Adam, amiralin en değerli armalarından birini çekiştirdi. "Ortaçağ'dan kalma bir asa mı bu? Sen de parlak zirhının içinde bir şövalye misin?" Çirkin bir kahkaha patlattı.

Âvila kendine, *hoşgörii,* **diye hatırlattı. Bunlar gibi sayısız adamla karşilaşmıştı. Hiçbir şey için mücadele vermeyen, başkalarının uğruna savaşıp onlara bıraktığı hürriyet ve özgürlüğü korcesine suiistimal eden, basit düşünceli, mutsuz ruhlardı.**

Amiral kibar bir sesle yanıtladı. "Aslında o asa tepanyol Deniz Kuvvetleri'nden *Unidad de Operaciones Especiales'***in sembolüdür."**

"Özel Kuvvetler mi?" Adam korkudan titriyormuş gibi yaptı. "Çok etkileyici. Peki ya bu sembol?" Âvila'nm sağ elini gösteriyordu.

Amiral, bakışlarım kendi avcuna dikti. Yumuşak etinin ortasındaki siyah dövme, on dördüncü yüzyila ait bir semboldü.

Gözucuyla ambleme bakan amiral, *bu işaret benim koruyucum oldu,* **diye düşündü.** *Gerçi artık ihtiyacım olmayacak.*

Sonunda Âvila'nm kolunu bırakan holigan, "Boş ver," dedi ve sonra dikkatini barda çalışan kadına çevirdi. "Hoş birisin. Yüzde yüz kpanyol musun?"

Kadın zarif şekilde, "Öyleyim," diye cevap verdi.

"İçinde hiç Mandalı yok mu?"

"Yok."

"Olmasını ister misin?" Adam katılarak gülerken ban yumrukladı.

Âvila, "Birak kadını," diye emretti.

Adam döndüğünde öfkeli gözlerle ona bakıyordu.

İkinci serseri, amiralin göğsünü sertçe dürttü. "Bize ne yapacağımızı mı söylüyorsun?"

O günkü uzun yolculuk yüzünden kendini yorgun hisseden Âvila derin bir nefes aldı ve ban gösterdi. "Beyler lütfen oturun. Size bir bira ismarlayayım."

Bu subayın iki hödüğü sakince idare etmesinden etkilenen kadın, *iyi ki kaldı,* **diye düşündü. Kendi başının çaresine bakabilecek biri olsa da ban kapatıncaya kadar yanında kalmasını diledi.**

Bardaki yerine geçen amiral, iki bira ve kendisi için bir bardak daha tonik sipariş verdi. O sırada holiganlar iki yanma oturdular.

Biri, "Tonik mi içiyorsun?" diye ona sataştı. "Birlikte içeceğimizi sanmıştım."

Avila, bardaki kadına sıkkın bir ifadeyle gülümseyip toniğini bitirdi. Ayağa kalktı. "Üzgünüm ama bir randevum var. Siz biranızı keyifle için."

O ayağa kalkarken iki adam birden, sanki daha önce provasını yapmalar

gibi kaba elleriyle omuzlarından bastırıp onu yeniden tabureye oturttular. Amiralin gözlerinde öfkeli bir kıvılcım ansızın belirip kayboldu.

"Büyükbaba, herhalde bizi buradaki kız arkadaşınla yalnız bırakmak istemezsin." Kadına bakan serseri, diliyle ona iğrenç bir hareket yaptı.

Uzunca bir süre yanlarında sessizce oturan Avila daha sonra elini cebine soktu.

Adamlar onu tuttular. "Hey! Ne yapıyorsun?!"

Avila çok yavaş hareketlerle cep telefonunu çıkartıp adamlara kpanyolca bir şey söyledi. Anlamadan amirale baktılar. Bunun üzerine ingilizce konuşmaya başladi. "Üzgünüm, karımı arayıp gecikeceğimi söyleyeceğim. Biraz daha burada kalacakmışım gibime geliyor."

İki adamdan iri olanı, "Şimdi konuşmaya başladın dostum," dedikten sonra birasını mideye indirip bardağı bara vurarak bıraktı. "Bir tane daha!"

Kadın, serserilerin bardaklarını doldururken aynadan, amiralin telefonundaki birkaç tuşa dokunduğunu ve sonra kulağına götürdüğünü gördü. Görüşmeyi yaparken adam hızla üpanyolca konuşuyordu.

“Uamo desde el bar Molly Malone," **diyen Avila, barın ismini ve önündeki bardak altlığından adresi okudu. "Calle** *Particular de Estraunza, ocho."* **Bir süre durduktan sonra devam etti.** *"Necesita-mos ayuda inmediatamente. Hay dos hombres heridos."* **Sonra telefonu kapattı.**

iDos hombres heridos? **Kadının nabzı hızlandi.** *iki yaralı adam mı?*

Kadın, onun ne dediğini anlamaya firsat bulamadan amiral aniden sağına döndü ve dirseğini yukan dikerek daha iri serserinin burnuna ezici bir darbe indirdi. Yüzü kıpkırmızı olan adam geriye doğru devrildi. İkinci adam karşılık veremeden yeniden, bu sefer soluna döndü ve dirseğini adamın soluk borusuna geçirerek onu taburesinden geriye doğru düşürdü.

Biri acıyla çiğlik atan, diğeri soluk almaya çalışıp boğazını tutan yerdeki iki adama kadın şok içinde baktı.

Amiral yavaşça ayağa kalktı. Ürkütücü bir sakinlikle cüzdanını çıkartıp barın üstüne yüz avroluk bir banknot bıraktı.

Kadına fcpanyolca, "Özür dilerim," dedi. "Birazdan polis gelip size yardım edecek." Sonra arkasını dönüp bardan çıktı.

Dışarı çıkan Amiral Âvila akşam havasını içine çekti ve Alameda de Mazarredo üzerinden nehre doğru yürüdü. Polis sirenleri yaklaşırken onlar geçene kadar karanlığa saklanıp bekledi. Yapilması gereken ciddi işleri vardı ve bu akşam daha fazla sorunu kaldıramazdı.

Naip bu akşamki görevi açıkça anlattı.

Âvila için Naip'ten emir almanın dinginlik veren bir yam vardi. Karar vermesi gerekmiyordu. Hata yapamazdi. Sadece eylemde bulunuyordu. Emirler verdiği bir kariyerden sonra dümeni devredip gemiyi başkalarının idaresine bırakmak rahatlatıcıydi.

Artık sadece emir eriyim.

Birkaç gün önce Naip onunla rahatsız edici bir sırrı paylaşınca, Âvila kendini bu davaya vermekten başka çare görememişti. Bir gece önceki görevin gaddarlığını hâlâ unutamasa da yaptıkla-rnn affedileceğini biliyordu.

Erdemin farklı biçimleri vardır.

Bu akşam sona ermeden önce başkaları da ölecek.

Âvila nehir kıyısındaki açık bir meydana vardığında, bakışlarını karşısındaki dev yapıya dikti. Metal karolarla kaplanm^, bozuk formlardan meydana gelen inişli çıkışlı bir yığındi. Sanki iki bin yıllık mimari gelişim, tam bir kaos oluşturmak için pencereden firlatılıp atılmıştı.

Bazıları buna müze diyor. Ben ucube diyorum.

Yeniden odaklanan Âvila meydanın karşı tarafına geçti ve Bilbao'daki Guggenheim Miizesi'nin dışındaki garip heykellerin arasından ilerledi.

Tanrısızlar toplanmış.

Arna bu akşam onlarm düşündüğü gibi geçmeyecek.

Amiral şapkasını ve ceketini düzelterek kendini zihnen önündeki göreve hazirladı. O akşam aslında daha büyük bir görevin parçasıydı: bir erdem savaşının.

Müzenin girişine doğru avludan geçerken cebindeki tespihe nazikçe dokundu.

3. BÖLÜM

Müzenin orta alam fütüristik bir katedrali andırıyordu.

Langdon içeri adımım atarken bakışları hemen yukarı kaydı. Tonozlu tavan, halojen lambaların yaydığı ışık yüzünden bembeyaz görünüyordu. Profesör, tavana doğru altmış metre yükselen cam duvarı yanındaki devasa beyaz sütunları daha da yukarısına baktı. Binanı tepelerinde, yukarıdaki galerilere girip çıkan ve yüksek pencerelerin önünde durup aşağıdaki göleti hayranlıkla seyreden siyah beyaz kıyafetli insanların seçilebildiği yürüyüş yollar ve balkonlardan oluşan bir ağ vardi. Yakıdaki bir asansör, duvardanaşağı kayarak daha fazla davetli almak için sessizce zemine indi.

Burası daha önce Langdon'ı gördüğü hiçbir müzeye benzemiyordu. Ses yutan malzemelerle elde edilen her zamanki saygılı sükûnet yerine, müze taştan ve camdan sızan seslerin mırıltılı yankılarıyla can buluyordu. Langdon'a tamdık gelen tek şey dilinin gerisindeki steril tattı. Müze havası dünyanın her yerinde aynıydı: Tüm parçacık ve oksidanlardan titizlikle arındırıldıktan sonra yüzde kirk beş nem oranına ulaşacak şekilde iyonize suyla nemlendirilirdi.

Langdon bir dizi sıkı güvenlik noktasından geçerken beklediğinden fazla sayıda silahlı görevli bulunduğunu fark etti. Sonunda kendini bir başka kontrol masasının önünde buldu. Genç bir kadı kulaklık dağıtıyordu.
"j_Audioguia?"

Langdon gülümsedi. "Hayır, teşekkür ederim."

Tam masanı önünden geçip gitmek üzereyken kadı, onu durdurdu ve mükemmel bir İngilizceyle konuşmaya başladi.

"Affedersiniz beyefendi ama davet sahibi Bay Edmond Kirsch herkesin kulaklık takmasını istedi. Bu akşamki deneyimin bir parçası olacakmış."

"Ah, tabii, bir tane alayım."

Langdon kulaklıklara uzandı ama kadın, onun elini savuşturup uzun davetli listesini işaretledikten soma, ismiyle eşl^en numaralı kulaklığı verdi.

"Bu akşam her ziyaretçinin turu ayrı olacak."

Sahi mi? **Langdon etrafına bakındı.** *Yüzlerce davetli var.*

İki ucunda minik yastıkların bulunduğu, ince bir metal halkadan oluşan kulaklığa baktı. Yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüğünden olsa gerek, genç kadın yamna geldi.

Cihazı takmasına yardım ederken, "Bunlar çok yeni," dedi. "Dönüştürücü transdüser yastıklar kulağın içine girmiyor, yüzünüze oturuyor." Halkayı başının arkasına geçirip yastıkları çene kemiğinin üstüyle şakağının altı arasında, yüzüne nazikçe sabitlenecek şekilde yerleştirdi.

"Arna nasil?..."

"Kemik iletimi teknolojisi. Transdiiserler sesi doğruca çene kemiğinize iletiyor ve oradan da doğruca kokleaya gönderiyor. Daha önce denemiştim, gerçekten de inanılmaz; sanki ses başımın içinden geliyordu. Ayrıca kulaklar açıkta kaldığı için insan etrafındaki sohbetlere de katılabiliyor."

"Çok akillıca."

"Bu teknolojiyi Bay Kirsch icat edeli on yildan fazla oldu. Artık kulaklık üreten pek çok markada bulunabiliyor."

Langdon, *umarım Ludwig van Beethovena hakkını verirler,* **diye düşündü. Kemik iletimi teknolojisinin asil mucidi bu on sekizinci yiizyil bestecisiydi. Kulaklar sağır olduktan sonra piyanosuna bağladığı metal çubuğu, çalarken isırarak çene kemiğindeki titreşimler sayesinde mükemmel biçimde duymayı başarmıştı.**

Kadın, "Umarım tur deneyiminizden keyif alırsınız," dedi. "Sunum başlayana kadar müzeyi gezmek için bir saatiniz var. Yukarıdaki konferans salonuna gitme vakti geldiğinde kulaklıktaki rehberiniz sizi uyaracak."

"Teşekkürler. Herhangi bir şeye basmam gerekiyor mu?"

"Hayır. Cihaz kendiliğinden c;ah!?1**r. Siz hareket etmeye başla-d**1**ğımz anda rehberli turunuz da başlayacak."**

Langdon gülümseyerek, "Ah, elbette," dedi. Asansörleri bekleyen ve çene kemiklerine yaslanmış benzer kulaklıklar takan diğer davetlilerin arasına doğru yürümeye başladı.

Atriyumun yarısına gelmişti ki, başın içinde bir erkek sesi konuşmaya başladi. "İyi akşamlar. Bilbao Guggenheim'a hoş geldiniz."

Langdon sesin kulaklıktan geldiğini bildiği halde aniden durup arkasına baktı. Şaşırtıcı bir etkisi vardı; tam olarak kadının dediği şekilde, sanki başının içinde biri konuşuyor gibiydi.

"Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz Bay Langdon." İngiliz ak-samyla konu^n samimi ve kibar bir sesti. "İsmim Winston. Bu a^am size rehberlik etmekten onur duyacağım."

Bu kaydı kime yaptırmışlar, Hugh Grant'e mi?

Ses neşeyle devam etti. "Bu akşam dilediğiniz her yerde gezinebilirsiniz. Baktıklarınızla ilgili sizi bilgilendirmeye gayret edeceğim."

Şen şakrak bir rehbere, kişiselleştirilmiş kayıtlara ve kemik iletimi teknolojisine ilaveten verilen kulaklıklar, nasıl bir açıklama yapilacağım belirlemek için ziyaretçinin müzede bulunduğu noktayı algılayabilecek bir GPS sistemiyle de donatılmıştı.

Ses, "Bir sanat eğitimcisi olarak en bilgili misafirlerimizden birisiniz," dedi. "Sanırım benim düşüncelerime pek ihtiyaç duymayacaksınız. Bundan daha da beteri, belki de bazı eserlerle ilgili yorumlanma tümden karşı çıkarsınız," diye ekledi. Sonra da tuhaf bir biçimde kıkırdadi.

Ciddi mi bu? Okuduğu metni kim yazmış? **Neşeli ses tonuyla kişiselleştirilmiş hizmet, sahiden de cazipti, ama yine de Langdon yüzlerce kulaklığın kişiye özel hale getirilmesi için nasil bir çaba gerekeceğini düşünemiyordu.**

Neyseki artık kulaklıktaki ses, önceden programlanmış hoş geldin diyaloğundan yorulmuş gibi susmuştu.

F: 3

33

Langdon açık alanın karşı tarafında, kalabalığın üstünde asıh duran kırmızı dev afişe bir göz attı.

EDMOND KIRSCH BU AKŞAM İLERİYE GİDİYORUZ

Edmond neyi ilan edecek acaba?

Langdon gözlerini asansörlere çevirdi. İki ünlü internet şirketi kurucusunun, tanınmış bir Hintli aktörün ve muhtemelen tanıması gereken ama tanımadığı diğer iyi giyimli VlP'lerin aralarında bulunduğu bir grup misafir sohbet ediyordu. Hem cam istemediğinden hem de sosyal medya ve Bollywood hakkında hoşbeş etmeye hazirlanmadığından, aksi yönde, duvara yaslanmış büyük bir modern sanat eserinin durduğu yere doğru gitti.

Sistem yerin altına yuvalandırılmıştı. Yerdeki yarıklardan çıkıp hızla yukarı giden ve tavandaki yarıklarda kaybolan dokuz taşıyıcı banttan meydana geliyordu. Eser, dikey düzlemde hareket eden dokuz yürüme bandım andırıyordu. Her bir bandın üzerinde yukarı doğru kayan işıkh bir mesaj yazılıydı.

Sesli dua ediyorum... Kokunu tenimde hissediyorum... İsmini söylüyorum.

Fakat Langdon yaklaşınca aslında hareket ettiğini sandığı bantların durduğunu fark etti. Bu hareket yanılsamasına, dikey bantların üzerine yerleştirilmiş LED işıkh "kabuk" sebep oluyordu. Işıklar hızla yanıp sönerek yerden çıkan ve hızla yukarı hareket edip tavanda kaybolan kelimeleri oluşturuyordu.

Çok ağlıyorum... Kan vardı ... Kimse bana söylemedi.

Bu işıkh dikey bantların etrafında dönüp duran Langdon eseri iyice inceledi.

Birden geri dönen sesli rehber, "Bu düşündürücü bir eser," dedi. "İsmi *Installation for Bilbao (Bilbao Tertibati).* **Kavramsal sanatçı Jenny Holzer'm eseri. On iki metre uzunluğunda dokuz adet LED iŞ1kh tabeladan meydana geliyor. AIDS'in dehşeti ve geride kalanların çektiği anlarla ilgili Bask dilinde, kpanyolca ve İngilizce yazılar geçiyor."**

Langdon büyüleyici ve biraz da üzücü bir etkisi olduğunu kabul ediyordu.

"Jenny Holzer'm eserlerini daha önce görmüş müydünüz?"

Langdon yukarı doğru kayan yazının etkisinde kalmıştı.

Başımı gömüyorum... Başım gömüyorum**...** Seni gömüyorum...

Kafasının içindeki ses, "Bay Langdon?" diyerek araya girdi. "Beni duyabiliyor musunuz? Kulaklığınız çalkıyor mu?"

Langdon düşüncelerinden irkilerek sıyrıldı. 'Affedersiniz... Ne? Alo?"

Ses, "Evet, alo," diye cevap verdi. "Sanırım daha önce selam-laşmıştık. Beni duyup duymadığınızı kontrol ediyordum."

"Ben... affedersiniz," diyerek kekeleyen Langdon esere ar-kasnı döndü ve ortadaki açık alanın karşı tarafına bakti. "Ben sizin bir kayıt olduğunuzu sanıyordum. Orada gerçek bir insan olduğunu fark etmemiştim." Langdon zihninde, önlerinde müze kataloğu duran, kulaklık takmış müze görevlileriyle dolu bir oda canlandırdi.

"Sorun değil beyefendi. Bu akşam sizin özel rehberiniz benim. Kulaklığınızın bir de mikrofonu var. Bu program, birlikte sanat hakkında sohbet edebileceğimiz karşılıklı bir deneyim yaşayabilmemiz için yapildı."

Langdon şimdi diğer misafirlerin de kulaklık aracılığıyla konuştuğunu görüyordu. Çift olarak gelenler bile biraz ayrılmış gibiydiler. Özel müze rehberiyle konuşurken birbirlerine şaşkınca bakıyorlardi.

"Buradaki her davetlinin özel bir rehberi mi var?"

"Evet beyefendi. Bu akşam üç yüz on sekiz misafirin her birine özel tur veriyoruz."

"Bu inanılmaz."

"^y, bildiğiniz gibi, Edmond Kirsch doyumsuz bir sanat ve teknoloji hayranıdır. Bu sistemi, nefret ettiği tur gruplarının yerine geçmesi niyetiyle, özellikle müzeler için tasarladı. Bu şekilde her ziyaretçi kendi özel turunu

alabilir, istediği hızda dolaşabilir ve grup içinde sormaya çekineceği sorulan sorabilir. Böylesi çok daha özel ve hızlı."

"Geri kafalı demenizi istemem ama neden bize biri yanımızda eşlik etmiyor?"

Ses, "Yer sorunu," diye yamtladi. "Müzedeki etkinliğe özel rehberler ekleyince içerideki insan sayısı iki katma çıkacak ve büyük olasılıkla gelenlerin sayısını yarıya indirecekti. Ayrıca aym anda konuşan rehberlerin sebep olacağı kakofoni dikkat dağıtır-di. Bay Kirsch'ün her zaman dediği gibi, sanatın amaçlarından biri de diyaloğu artırmaktır."

Langdon, "Tamamen katılıyorum," diye cevap verdi. 'insanlar bu yüzden müzelere sevgilileriyle veya arkadaşlarıyla gelir. Bu kulaklıkların biraz asosyal olduğu düşünülebilir."

Ses hemen atıldi. "Eh, sevgilinizle veya arkadaşınızla gelirseniz de tüm kulaklıkları aym rehbere bağlatıp grup halinde sohbet edebilirsiniz. Bu gerçekten de hayli gelişmiş bir yazılım."

"Her şeye bir cevabınız var gibi."

"Doğrusunu isterseniz bu benim işim." Rehber mahcup bir kahkahadan sonra vites değiştirdi. "Şimdi profesör, ortadaki alandan pencereye doğru giderseniz müzedeki en büyük tabloyu göreceksiniz."

Langdon açık alanın karşı tarafına giderken, aym beyaz beyzbol şapkasını giymiş otuzlarında bir çiftin yanından geçti. Şapkaların ön tarafına marka arması yerine şaşırtıcı bir sembol işlenmişti.



Bu Langdon'm iyi bildiği bir simge olsa da, daha önce hiç beyzbol şapkasının üzerinde görmemişti. Son yıllarda bu süslü A harfi, gezegenin en hızlı büyüyen nüfusunun evrensel bir simgesi haline gelmişti. Ateistler, dini inancın tehlikeleri olarak gördükleri şeylere karşı her gün seslerini biraz

daha yükseltiyorlardi.

Artık ateistlerin özel beyzbol şapkaları mı var?

Etrafında dolaşan teknoloji düşkünü dâhilerden oluşan topluluğu incelerken Langdon, bu gene; analitik zihinlerin çoğunun tıpkı Edmond gibi din karşıtı olabileceklerini düşündü. Bu akşamki kalabalık, aslında dini semboller öğreten biri için pek de "hedef kitle" sayilmazdı.

4. BÖLÜM î±p ConspiracyNet.com

SON DAKİKA HABERİ

Güncelleme: ConspiracyNet'in "Günün 10 Medya Haberini" buraya tıklayarak görebilirsiniz. Ayrıca şu anda gelişmekte olan yepyeni bir haberimiz var!

EDMOND KIRSCHÜN SÜRPRİZ AÇIKLAMASI NE?

Teknoloji titanlar bu akşam, fütürist Edmond Kirsch'ün Gug-genheim Müzesi'nde verdiği bir VIP etkinliğe katılmak için Bilbao'ya akın etti. Çok sıkı güvenlik tedbirleri alındı ve ziyaretçilere etkinliğin amacı açıklanmadı. Buna rağmen ConspiracyNet içerideki bir kaynaktan, Edmond Kirsch'ün az sonra konuşacağına ve büyük bir bilimsel açıklama yaparak davetlilerini şaşırtacağına dair bir tüyo aldı. ConspiracyNet bu haberi takip etmeye ve öğrenir öğrenmez haber vermeye devam edecek.

5. BÖLÜM

Avrupa'nın en büyük sinagogu Buda^te'deki Dohany Cad-desi'nde yer alır. Heybetli ikiz kuleleriyle Magribi tarzda inşa edilmiş ibadethanede üç binden fazla oturma yeri bulunur. Aşağıdaki sıralar erkekler, balkonlardakiler ise kadınlar içindir.

Dışarıdaki bahçede yer alan büyük bir mezar çukurunda, Nazi istilası sırasında ölen yiizden fazla Macar Yahudi'nin cesedi gömülüdür. Bu yer, metal yapraklarına kurbanların isimlerinin kazındığı Hayat Ağaci ile işaretlenmiştir. Bir rüzgâr estiğinde, ağlayan söğüt ağacının yapraklan

birbirine çarparak kutsal topraklar üstünde ürkütücü bir yankıya sebep olur.

Büyük Sinagog'un ruhani lideri, otuz yıldan fazladır Talmud âlimi ve kabalist Haham Yehuda Köves idi. üerleyen yaşına ve sağlığının bozuk olmasına rağmen gerek Macaristan'da gerekse dünyada Yahudi cemaatinin aktif bir iiyesiydi.

Tuna Nehri üzerinde güneş batarken Haham Köves sinagogdan çıktı. Marcius 15 Square adresindeki evine gitmek üzere, Dohany Caddesi'ndeki butiklerin ve esrarengiz "yıkınti barlar"ın önünden geçti. Evi, eski Buda ve P^te şehirlerini birleştiren Eli-sabeth Köprüsü'ne birkaç adımlık mesafedeydi. İki şehir resmen 1873'te birleşmişti.

Hamursuz Bayramı yaklaşıyordu ki bu, Köves'in yılın en sevdiği zamanıydı. Buna rağmen geçen hafta Dünya Dinleri Parlamentosu'ndan döndüğünden beri derin bir huzursuzluk hissediyordu.

Keşke hiç katümasaydm.

Piskopos Valdespino, Ulema Seyyid el-Fadil ve fütürist Ed-mond Kirsch ile yaptığı olağanüstü toplantı üç gündür zihnini kemiriyordu.

Artık evine dönmüş olan Köves doğruca on bahçeye gitti ve hazıld'nun kilidini açtı. *Haziko* **denen bu küçük kulübe hem onun özel sığmağı hem de çalışma odasıydi.**

Tek odadan ibaret kulübede, kalm dini kitapların ağırlığıyla bel vermiş yüksek kitap rafları vardi. Çalışma masasına gidip oturan Köves, önünde duran yığma kaşlarım çatarak baktı.

Bu hafta çalışma masamı biri görse aklımdan zorum var sanır.

Masanın üstünde, yapışkanlı not kağıdıyla işaretlenmiş yarım düzine muğlak dini metin açık duruyordu. Bunun arkasında yer alan ahşap sehpadaki üç ağır cildin -Tevrat'ın İbranice, Ara-mice, İngilizce kopyalarının- hepsinde de aym bölüm açilmıştı.

Yaratılış

Başlangıçta....

Köves elbette Yaratılış kitabını üç dilde de ezbere biliyordu. Onun aslında Zohar üzerine yazilmış akademik yorumlan veya Kabalistik Kozmoloji teorisini okuması gerekirdi. Köves ayarındaki bir âlimin Yaratılış'ı çalışması, Einstein'ın okul matematiğini çalışmasına benzer bir ^ydi. Yine de bu hafta yaptığı iş buydu. Masasının üstünde duran, elle karalanmış notların saldırısına uğramış gibi gözüken bloknotu öyle karışıktı ki, kendi bile anlamakta güçlük çekti.

Zır deliye döndüm.

Haham Köves işe Tevrat ile başlamıştı. Yahudiler ile Hiris-tiyanların Yaratılış hikâyesi birbirine benzerdi. *Başlangıçta Tanrı cennet ile cehennemi yarattı.* **Sonra** *Ma'aseh Bereshit* **olarak adlandırılan** *Yaratılış işleri* **ile ilgili hahamların açıklamalarım okuyarak Talmud'un eğitici metinlerine geçmişti. Bunun ardından da geleneksel Yaratılış hikâyesinde sezilen çelişkileri açıklamaya kalkışan saygın tefsircilerin açıklamalarından Midraş'ı incelemeye başlamıştı. Son olarak, dallara ayrılıp dört farklı evrenin yeşerdiği Hayat Ağacı denilen on farklı sefirot veya boyut ile bilinemez Tanrı'nın gösterildiği Zohar'ın mistik Kabalistik ilmine dalmıştı.**

Yahudiliği meydana getiren inanışların esrarlı karmaşıklığı Köves'e hep rahatlatıcı gelirdi. Ona göre bu, insanların her şeyi anlamak için yaratılmadığına dair Tann'dan bir hatırlatıcı gibiydi. Arna yine de Edmond Kirsch'ün sunumunu gördükten, buluşundaki basit mantığı ve açıklığı anladıktan sonra, kendini üç gündür modası geçmiş çelişkilere bakıyor gibi hissediyordu. Bir noktadan sonra yapabildiği tek şey metinleri bir kenara itip aklım başına toplamak için Tuna kıyısında yürüyüşe çıkmak oldu.

Haham Köves sonunda aci verici gerçeği, Kirsch'ün buluşunun inanan ruhlarda altüst edici yankilar uyandıracağını kabullenmeye başlamıştı. Bilim insanının açıklamaları hemen her dini öğretiye cüretle karşı çıkıyor, üstelik bunu üzüntü verici derece basit ve ikna edici bir biçimde yapıyordu.

Kirsch'ün aşırı büyük telefonundan izledikleri sunumun elem verici sonuç kısmını hatırlayan Köves, *o son görüntüyü unutamıyorum,* **diye düşündü.** *Bu haber sadece dindarları değil, herkesi etkileyecek.*

Üç gündür inceden inceye düşünmesine rağmen hâlâ Kirsch'ün sunduğu

bilgiyle ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Valdespino ile el-Fadıl'ın da bir sonuca varabildiğini hiç sanmıyordu. °ç adam iki gün önce telefonlaşmış ama verimli bir sohbette bulunamamışlardı.

Valdespino, "Dostlarım, Bay Kirsch'ün sunumunun... pek çok açıdan rahatsızlık verici olduğu muhakkak," diye başlamıştı. "Gelip konuyu benimle biraz daha derin tartışması için kendisini aradım ama ses çıkarmadi. Sanıyorum artık bir karar vermemiz gerekecek."

El-Fadı1, "Ben kararımı verdim," demişti. "Hiçbir şey yapmadan öylece oturamayız. Kirsch'ün dini küçümsediği çok iyi biliniyor. Buluşunu, inancın geleceğine mümkün olan en ağır darbeyi indirecek şekilde dile getirecektir. Beriye dönük hareket etmeliyiz. Onun buluşunu *bizim* duyurmamız lazım. Hemen. Etkisini yumuşatmak ve ruhani dünyanın inananlarına tehditkâr gelmemesini sağlamak için gün ışığına çıkarmalıyız."

Valdespino, "Halka duyurma konusunu tartışmıştık ama ne yazık ki, bu bilgi tehditkar olmayan bir dille nasil anlatılır düşünemiyorum," diyerek derin bir iç çekmişti. "Ayrıca Bay Kirsch'e sırrım açıklamayacağımıza dair yemin ettik."

El-Fadil, "Doğru," diye karşılık vermişti. "Ettiğim yemini bozma konusunda ben de tereddütteyim, ama iki kötü arasında bir seçim yapmak ve daha faydalı olanın yanında hareket etmek zorundayız. Hepimiz saldırıya uğradık: Müslümanlar, Yahudiler, Hiristiyanlar, Hindular ve diğer benzer dinler. İnançlarımız, Bay Kirsch'ün altını oyduğu temel gerçeklerle uyuştuğu için bu bilgiyi topluluklarımızı üzmeyecek şekilde iletmeye mecburuz."

Valdespino, "Üzgünüm ama bunun mantıklı bir yam yok," diye karşı çıkmıştı. "Eğer Kirsch'ün haberlerini halka duyuracaksak, en akılcı yaklaşım, buluşuna *şüphe* düşürmek olur. O, mesajını yaymadan önce itibarım sarsmak gerekir."

El-Fadil, "Edmond Kirsch'ü mü?" diye sormuştu. "Hiçbir konuda yanılmamış dahi bir bilim insanım mı? Kirsch'le yaptığımız toplantıda hepimiz orada değil miydik? Sunumu ikna ediciydi."

Valdespino homurdanmıştı. "Zamanında Galileo, Bruno veya Kopernik'in yaptığı buluşlardan daha ikna edici değildi. Dinler daha önce de bu güçlükleri atlattılar. Şu anda bilim kapımızı bir kez daha yumrukluyor, o kadar."

El-Fadil birden, "Arna fizik ve astronomi buluşlarından çok daha derin bir seviyede!" diye karşılık vermişti. "Kirsch işin özüne, inandığımız her şeyin köküne meydan okuyor. tetediğiniz kadar tarihten örnek verebilirsiniz ama unutmayın, Vatikan'ın Galileo gibi adamlar tüm susturma çabalarıra karşın, buluşlar sonunda galip geldi. Kirsch'ünkiler de öyle olacak. Bunu durdurmanın bir yolu yok."

Derin bir sessizlik olmuştu.

Valdespino, "Benim bu konudaki tutumum basit," demişti. "Keşke Edmond Kirsch bu keşifte bulunmasaydı. Onun buluşlarıyla başa çıkmaya hazir olmadığımızı samyorum. Kişisel tercihim, bu bilginin gün ışığına çıkmaması yönünde." Kısa bir sessizlikten sonra devam etmişti. "Aym zamanda, dünyamızdaki hadiselerin Tanrı'nın planına uygun olarak gerçekl^tiğine inanıyorum. Belki de dua ederse, Tanrı, Bay Kirsch ile konuşur ve onu, buluşunu halka açıklama konusunu yeniden düşünmeye ikna eder."

El-Fadil sesli bir biçimde burnundan solumuştu. "Bay Kirsch'ün Allah'ın sesini duyabilecek türden biri olduğunu sanmıyorum."

Valdespino, "Belki de değildir," demişti. "Arna her gün mucizeler oluyor."

El-Fadil hararetle cevap vermişti. "Bağışlayın ama eğer ilan etmeye firsat bulamadan Allah'ın Kirsch'ün canını alması için dua etmiyorsanız..."

Artan gerilimi dağıtmak amacıyla Köves, "Beyler," diyerek araya girmişti. "Acele karar vermemeliyiz. Bu gece bir görüş birliğine varmamız gerekmiyor. Bay Kirsch bir ay sonra ilan edeceğini söylemişti. Çekilip dua etmeyi ve birkaç gün sonra yeniden konuşmayı teklif ediyorum. Belki derin düşünürsek en uygun yol bize kendini gösterir."

Valdespino, "Gayet münasip," diyerek karan onaylamıştı.

El-Fadil, "Fazla uzun beklememeliyiz," diye uyarmıştı. "İki gün sonra yeniden telefonla görüşelim."

Valdespino, "Anlaştık," demişti. "Son kararımızı o zaman veririz."

Bunlar iki gün önce yaşananlardı; şimdiyse diğer görüşmeyi yapacaklar akşam gelip çatmıştı.

Hdzıfcd'da tek başına oturan Haham Köves giderek huzursuz-lamyordu. O akşam yapacaklar görüşme on dakika gecikmişti.

Sonunda telefon çalınca Köves açtı.

Sesi telaşlı gelen Piskopos Valdespino, "Merhaba haham," dedi. "Gecikme için üzgünüm." Kısa bir an durduktan sonra devam etti. "Maalesef Ulema el-Fadil bu görüşmede bize kahla-mayacak."

Köves şaşkınlıkla, "Öyle mi?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum. Bütün gün ona ulaşmaya çalıştım ama sanki ulema... yer yarıldı da içine girdi. Dostlarının hiçbiri yerini bilmiyor."

Köves içinin ürperdiğini hissetti. "Ürkütücü bir durum bu."

"Bence de öyle. Umarım iyidir. Ne yazık ki başka bir haberim daha var." Sesi iyideniyiye kederlenen piskopos bir an duraksayıp devam etti. "Edmond Kirsch'ün buluşunu dünyayla paylaşmak için bir etkinlik düzenlediğini öğrendim... hem de bu akşam."

Köves şaşkınlık içindeydi. "Bu akşam mı? *Bir ay* **var demişti."**

Valdespino, "Evet, konuşulan öyleydi," dedi. "Arna yalan söylemiş."

6. BÖLÜM

Winston'm dost canlısı sesi Langdon'm kulaklığında yan-kılandi. "Profesör, tam önünüzde koleksiyonumuzun en büyük tablosunu göreceksiniz. Gerçi çoğu ziyaretçimiz hemen farkına varmaz."

Müzenin orta avlusunda etrafa göz gezdiren Langdon, dışarıdaki gölete bakan cam duvardan başka bir şey göremedi.

Winston bir kahkaha atti. "Şey, pek alışılmadık bir biçimde sergileniyor.

Tuval duvara asılı değil, yerde."

Tahmin etmeliydim, **diye düşünen Langdon, bakışlarım yere indirdi ve ayaklarının altındaki taş zemine yayılmış dikdörtgen tabloyu görünceye kadar ilerledi.**

Bu muazzam büyüklükteki resim tek bir renkten oluşuyor, koyu mavi bir alan meydana getiriyordu. Çevresinde durup bakanlar, küçük bir göle yukardan bakıyormuş izlenimine kapılıyordu.

Winston, "Bu resim, yaklaşık beş yüz altmış metrekare," dedi.

Langdon bunun Cambridge'deki evinden on kat büyük olduğunu fark etti.

"Sanatçısının ismi Yves Klein ve zemindeki bu sevilen resim The *Swimming Pool (Yüzme Havuzu)* **ismiyle amiryor."**

Mavinin bu tonunun zenginliği Langdon'a doğruca tablonun içine atlayabileceği hissini vermişti.

Winston, "Bu rengi Klein icat etti," diyerekdevam etti. "Uluslararası Klein Mavisi deniyor. Resimdeki derinliğin, kendi ütopik dünya görüşünün maneviyatım ve sınırsızlığım çağrıştırdığım savunuyordu."

Langdon şimdi Winston'm bir metinden okuduğunu fark etti.

"Klein en çok mavi tablolarıyla bilinir, ama *LeapIntoThe Void (Boşluğun İçine Sıçrayış)* **isimli rahatsız edici bir yanıltıcı fotoğra-fiyla da tanınıyor. 1960'da sergilendiğinde hafif bir paniğe sebep olmuştu."**

Langdon, bu fotoğrafi New York'taki Modern Sanat Mi.ize-si'nde de görmüştü. Rahatsız ediciliğin ötesindeki fotoğrafta iyi giyimli bir adam, yüksek bir binanın tepesinden kaldırıma kuğu dalışı yapıyordu. Aslında resim hileliydi; photoshop icat edilmeden çok önce dahice tasarlanmış ve jiletle kurnazca rötuşlanmıştı.

Winston devam etti. "Bundan başka Klein, *Monotone Silence (Monoton Sessizlik)* **isimli bir miizik parçası da besteledi. Bir senfoni orkestrası yirmi dakika boyunca tek bir D-majör akordu çalıyor."**

'insanlar da *dinliyor mu?"*

"Binlercesi. Ayrıca tek nota sadece ilk an için çalınıyor. Devamında orkestra kıpırdamadan oturup yirmi dakika boyunca 'tam sessizlik' sergiliyor."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Haylf, çok ciddiyim. Öte yandan bu gösteri kulağa geldiği kadar sıkıcı değildir. Maviye boyanmış üç çıplak kadın, sahnedeki dev tuvallerin üstünde yuvarlanır."

Langdon kariyerinin büyük kısmını sanat üstüne çalışmaya adamış olsa da sanat dünyasının daha avangard sunularını beğenmeyi hiç öğrenemediği için canı sıküıyordu. Modern sanatın çekiciliği onun için muammasını koruyordu.

"Saygısızkk etmek istemem Winston ama genellikle 'modern sanat' ile tepeden tırnağa acayiplik arasındaki farkı göremiyorum."

Winston duygularını belli etmeden cevap verdi. "Şey, genellikle sorulan soru budur, öyle değil mi? Sizin klasik sanat dünyanızda eserler sanatçısının icra kabiliyetine göre; façasını tuvale, keskisini taşa nasil vurduğuna bakılarak saygmkk kazanır. Arna modern sanatta bir eserin başyapıt olması genellikle uygulamaya değil fikre bağlıdır. Sözgelimi, tek bir nota ve sessizlikten oluşan yirmi dakikalık bir senfoniyi herkes kolaylıkla besteleyebilirdi ama bu fikir Yves Klein'a ait."

"Doğru."

"Elbette dışarıdaki *The Fog Sculpture (Sis Heykel)* **da kavramsal sanatın mükemmel bir örneği. Köprünün altına delikli borular döşeyip gölete sis püskürtmek sanatçının** *fikriydi* **ama** *uygulamasını* **tesisatçilar yaptı." Winston bir süre sustuktan sonra, "Yine de ben sanatçıya eserini bir kod olarak kullandığı için epey yüksek puan veriyorum," dedi.**

"The Fog bir kod mu?"

"Öyle. Müze mimarının anısına bir şifreleme."

"Frank Gehry değil miydi?"

"Frank O. Gehry. teminin başharfleri İngilizcede sis anlamına geliyor," diyerek Langdon'ın yanlışını düzeltti.

"Zekice."

Langdon pencereye doğru yürürken Winston, "Buradan örümcek çok iyi görünüyor. İçeri girerken *Maman'ı* **gördünüz mü?" diye sordu.**

Profesör pencereden dışarı, göletin öbür tarafındaki dev karadul heykeline baktı. "Evet. Görmemek imkansız."

"Sesinizin tonundan pek beğenmediğinizi anlıyorum."

"Beğenmeye çalkıyorum." Langdon duraksadi. "Bir klasikçi olarak ben burada sudan çıkmış bakk gibiyim."

Winston, 'İlginç," dedi. "Herkesten önce *Maman'ı* **sizin takdir edeceğinizi sanıyordum. Klasik çakışma kavramının mükemmel bir örneği. Aslına bakarsanız bu kavramı öğreteceğiniz zaman derste kullanabilirsiniz."**

Örümceğe bir göz atan Langdon, Winston'ın bahsettiğine benzer hiçbir şey göremedi. Çakışma kavramını öğretirken daha klasik bir ^yler tercih ederdi. "Sanırım ben *Davut'la* **devam ederim."**

Winston kendi kendine güldü. "Evet, Michelangelo altın standarttır. Kadınsı bir kırılgankk yansıtacak biçimde, gevşek bir sapan taşıyan elini kıvırıp Davut'a ustaca, efemine bir kont-raposto pozu verdirmiş. Yine de Golyat'ı öldürme beklentisiyle tendonlan ve damarları dışarı firlarken Davut'un gözleri ölümcül bir kararlılık yayıyor. Eser aym anda hem narin hem de ölümcül."

Anlattığı tasvirden etkilenen Langdon, kendi öğrencilerinin de Michelangelo'nun başyapıtım bu kadar iyi öğrenebilmesini isterdi.

Winston, *"Maman* **aslında Davut'tan farklı değil," dedi. "Karşıt arketip kuralların, en az onun kadar cüretkâr bir çakışması. Karadul doğada korkulan bir yaratıktır, kurbanlarım ağında yakalar ve öldürür. Ölümcül olmasına karşın burada, hayat vermeye hazir halde, d^arı sarkmış bir yumurta kesesiyle tasvir edilmiş. Bu onu hem avcı hem de hayat veren haline getiriyor. İn-cecikbacaklarm üstünekonmuş güçlü bir karm, hem güç**

hem de kırılganlık ifade ediyor. Aslında *Maman*'**a günümüzün** *Davut*'**u denilebilir."**

Langdon gülümsedi. "Ben demeyeceğim ama itiraf etmeliyim ki yaptığınız analizler beni düşünmeye sevk ediyor."

"Güzel. O halde size son bir eser daha göstereyim. Edmond Kirsch'iin orijinal eseri."

"Öyle mi? Edmond'ın sanatçı bir yam olduğunu bilmiyordum."

Winston kahkaha attı. "Buna siz karar verin."

Gezi rehberi onu pencerenin yanından geçirip bir grup davetlinin duvardaki kurumuş çamur tabakasının önünde toplandığı geniş bir girintili bölüme götürdü. Hk bakışta katılaşmış kil tabakası Langdon'a müzelerdeki fosil sergilerini hatırlattı. Arna bu çamurun içinde fosil yoktu. Onun yerine, islak betona çocukların çubukla çizdiğine benzer kabaca oyulmuş işaretler vardı.

Kalabalık etkilenmiş görünmüyordu.

Dudaklar botokslu mink giymiş bir kadın, "Bunu Edmond mı yapmış?" diye mırıldandı. "Hiç anlamadım."

Langdon'ın içindeki öğretmen kendini tutamadı. "Aslına bakarsanız çok zekice," diyerek araya girdi. "Şimdiye kadar müzede gördüklerim arasında en çok bunu sevdim."

Bakışlarım çeviren kadın ona küçümseyici bir ifadeyle baktı. "Ah, *sahi* **mi? O zaman beni aydınlatın lütfen."**

Memnuniyetle. **Langdon kil tabakaya kabaca kazınmış işaretlerin yamna yürüdü.**



Langdon, "Öncelikle, Edmond kildeki bu parçayı insanlığın ilk yazılı dili olan çiviyazısına saygı göstermek için yazmış,'' dedi.

Şüpheyle bakan kadın gözlerini kirpıştırdi.

"Ortadaki üç büyük işaretse, Asur dilinde 'balık' kelimesini oluşturuyor," diyerekdevam etti. "Buna piktogram denir. Dikkatle bakarsanız balığın sağ tarafa bakan açık ağzım ve üzerindeki üçgen bahk pullarım görebilirsiniz."

Gruptakiler başlarım ileri uzatıp eseri yeniden incelemeye başladi.

Balığın sol tarafındaki çukurlan gösteren Langdon, "Ve eğer buraya bakarsamz, batığın karaya çıkmasının tarihi evrimini temsil etmek amacıyla Edmond'ın batığın *arkasında* ayak izleri yaptığım görürsünüz," dedi.

İnsanlar anlayıp takdir ettiklerini gösterir biçimde başlarım sallamaya başlamıştı.

Profesör devam etti. "Ve son olarak, batığın yutacakmış gibi durduğu sağ taraftaki asimetrik yıldız işareti, tarihteki en eski Tanrı sembollerinden biridir."

Botokslu kadın dönüp kaşlarım çattı. "Tann'yı yiyen bir batık mı?"

"Öyle görünüyor. Darwin batığının şakacı bir türevi. Evrim, dini yiyor." Langdon gruba doğru dönüp omuzlarım silkti. "Dediğim gibi, zekice düşünülmüş."

Langdon oradan uzaklaşırken kalabatığın arkasından mırıldandığını duydu. Winston bu sırada bir kahkaha attı. "Çok iyiydi profesör! Bu hazirtıksız konuşmamz Edmond'ın çok hoşuna giderdi. Yaptığını herkes deşifre edemiyor."

"Eh, benim işim bu."

"Evet, Bay Kirsch'ün neden size ekstra özel bir davetli muamelesi yapmamı istediğini şimdi anlıyorum. Aslına bakarsanız, benden size bu akşam diğer davetlilerin göremeyeceği bir şey göstermemi istedi."

"Öyle mi? Peki neymiş bu?"

"Ana pencerelerin sağ tarafında kordonla ayrılmış bir koridor görüyor musunuz?"

Langdon sağma baktı. "Görüyorum."

"Güzel. Lütfen söylediğim yönde ilerleyin."

Şüphelenen Langdon yine de Winston'm yönergelerine uydu. Koridorun girişine yürüdü ve kimsenin bakmadığını iki kez kontrol ettikten sonra gizlice kordonların altından geçip koridora girerek gözden kayboldu.

Müzenin açık alanındaki kalabalık geride kalmıştı. Yaklaşık dokuz metre ileride, yanında sayısal bir tuş takımı bulunan metal kapıya doğru yürüdü.

"Şu altı rakamı girin," diyen Winston, Langdon'a sayilan söyledi.

Langdon kodu girince kapı hkirdadı.

"Pekâlâ profesör, lütfen içeri girin."

Ne beklemesi gerektiğini tahmin edemeyen Langdon bir müddet öylece durdu. Sonra kendini toparlayıp kapıyı iterek açtı. °nündeki alan zifiri karanlıktı.

Winston, "Sizin için ışıklan yakayım," dedi. "Lütfen içeri girip kapıyı kapatın."

Langdon karanlığa bakarken içeriye doğru birkaç adım ilerledi. Kapıyı arkasından kapatınca kilit tıkırdadı.

Salonun kenarlarında yavaş yavaş beliren yumuşak ışık, akil almayacak derecede büyük bir alam ortaya çıkarmaya başladı. Neredeyse büyük bir havaalanı hangarına benziyordu.

Winston hemen açıkladı. "Binlerce metrekarelik bir yer burası."

Müze buranın yanında cüce gibi kalıyordu.

Işıklar kuvvetlendiğinde Langdon, yerden yükselen birtakım büyük biçimler gördü. Geceleyin otlanan dinozorlar andıran yedi sekiz belirsiz şekil vardı.

Profesör, "Şu anda neye bakıyorum?" diye sordu.

"temi *The Matter of Time (Zaman Meselesi)."* **Winston'm neşeli sesi Langdon'm kulaklığında yankilanmıştı. "Müzedeki en ağır eser bu. Bin tondan fazla."**

Langdon hâlâ neler olduğunu anlamaya çalkıyordu. "Peki, neden burada yalnızım?"

"Dediğim gibi, Bay Kirsch bu ilginç objeleri size göstermemi istedi."

Işıklar en parlak haline gelip geniş mekân yumuşak bir aydınlıkla doldurduğunda Langdon karşısındaki manzaraya hayretle bakmaktan başka bir şey yapamadi.

Paralel evrene girdim.

7. BÖLÜM

Müzenin güvenlik girişine gelen Amiral Âvila, geç kalmadığından emin olmak için saatine baktı.

Mükemmel.

Davetli listesinden sorumlu görevlilere kimliğini gösterdi. Listede ismini bulamadıklarında bir an için nabzı hızlandı. En nihayet ismini, son dakika eklendiği en alt satırda bulduklarında içeri girmesine izin verdiler.

Tıpkı Naip'in bana söz verdiği gibi. **Bunu nasil başardığına dair hiçbirfikri yoktu. O akşamki davetli listesinin çelik zırha sarıldığı söyleniyordu.**

Metal dedektörüne doğru ilerleyip cep telefonunu çıkardı ve kutunun içine koydu. Ardından, ceketinin cebinden büyük bir dikkatle, ahşilmadık derecede ağır bir tespih çıkartıp telefonunun üstüne bıraktı.

Kendi kendine, *nazikçe,* **dedi.** *Nazikçe.*

Metal dedektöründen geçmesini işaret eden güvenlik görevlisi, ^hsi eşyalarının durduğu kutuyu diğer tarafa taşıdı.

"Que rosario tan bonito, (Ne güzel bir tespih,)" **diyen görevli kalın, boncuklu zincir ve yuvarlatılmış bir haçtan oluşan metal tespihe hayranlıkla baktı.**

Âvila, *"Gracias, (Teşekkürler,)"* **diye karşılık verdi.** *Kendim yaptım.*

Bir sorun çıkmadan Âvila metal dedektöründen geçti. Tarama yaptıkları yerin diğer ucunda cep telefonuyla tespihini ahp nazikçe yeniden cebine koydu, sonra da alışılmadık bir kulaklık verdikleri ikinci kontrol noktasına doğru ilerledi.

Kulaklıkla sesli tura ihtiyacım yok, **diye düşündü.** *işim var.*

Müzedeki ac;ik alandan karşı tarafa yürürken kulaklığını gizlice bir çöp kutusuna atti.

Naip ile irtibat kurup, sağ salim içeri girdiğini bildireceği gizli bir yer bulmaya çahşirken kalbi hızla atıyordu.

Tanrı, vatan ve kral için, **diye düşündü.** *Arna en çok Tanrı için.*

O **sırada Dubai yakınlarında, ay ışığının aydınlattığı çölün derinliklerinde, yetmiş sekiz yaşındaki muhterem Ulema Seyyid el-Fadıl kumlarda sürünürken acıyla kıvrandi. Daha ileri gidemeyecekti.**

El-Fadil'ın cildi yanıp su **toplamıştı, boğazı öylesine kurumuştu ki zor nefes alıyordu. Kum yüklü rüzgârlar saatler önce gözlerini kör etmişti ama yine de sürünmeye devam ediyordu. Bir an uzaktan gelen kum arabalarının vınlamalarım duyduğunu sandı ama uğuldayan, rüzgârın sesi olmalıydı. Allah'ın onu kurtaracağına dair inancım kaybetmişti. Akbabalar artık daire çizmiyor, yanında yürüyordu.**

Önceki gece onu arabayla kaçıran uzun boylu kpanyol, ulemanın arabasın çölün içlerine sürerken neredeyse tek kelime etmemişti. Bir saatlik sürüşün ardından durmuş, el-Fadil'a arabadan inmesini söylemiş ve onu karanlıkta aç susuz bırakmıştı.

El-Fadil'ı kaçıran kişi, kimliğini belli etmemiş, yaptıklarım açıklayacak bir şey söylemişti. Yaşlı ulemanın gözüne ilişen ipucu sayilabilecek tek şey, adamın sağ avuç içindeki tuhafişaretti ama el-Fadil bu simgeyi tanımıyordu.



El-Fadil saatlerce kumda yorgun argın yürümüş ve boş yere yardım istemişti. Ciddi derecede susuz kalmış olan din adamı, boğucu kumların üstüne yığılırken kalbinin durduğunu hissetti. Kendine saatlerdir sorduğu soruyu tekrarladı.

Ölmemi kim istemiş olabilir?

Aklına gelen tek mantikh cevap korkutucuydu.

S. BÖLÜM

Robert Langdon gözlerini bir devden diğerine çevirip durdu. Uzun ve eskitilmiş çelik levhalardan yapilmış her bir parça, zarifçe bükülmüş ve tehlikeli şekilde ince kenarının üstüne dikilerek kendi dengesiyle desteksiz ayakta duran bir duvar haline gelmişti. Kavisli duvarlar yaklaşık dört buçuk metre boyundaydı ve dalgalı kurdele, açık daire, gevşek sarmal gibi farklı şekiller almıştı.

Winston, "The *Matter of Time (Zaman Meselesi),"* **diyerek tekrar etti. "Sanatçısının ismi Richard Serra. Böylesine ağır bir malzemeyle desteksiz duvarlar kullanması dengesiz duruyormuş izlenimi veriyor. Arna aslında hepsi de oldukça sağlam. Gözünüzün önüne kalemin etrafına sarılmış bir kağıt para getirin. Kalemi aradan çekip çıkarttığınızda sarmal hale gelmiş olan para kendi geometrisinin desteğiyle, kenarlarının üstünde yıkilmadan durabilir."**

Langdon durup yanındaki muazzam daireye baktı. Oksitlenmiş metal, yanık bakir tonu almış ve organik, ham bir havaya bürünmüştü. Bu parça hem büyük bir güç hem de hassas bir denge hissi veriyordu.

"Profesör, ilk şeklin kapanmadığını fark ettiniz mi?"

Dairenin etrafında yürüyen Langdon, sanki bir çocuk daire çizmeye çalışmış da yapamamış gibi, duvarın iki ucunun kavuşmadığını gördü.

"Bu çarpık birleşim, ziyaretçiyi heykelin içini keşfetmeye davet eden bir geçit meydana getiriyor."

Hemen oradan uzaklaşan Langdon, *bu ziyaretçi klostrofobik olmadığı müddetçe,* **diye düşündü.**

Winston, "Benzer şekilde, önünüzde paralel ilerleyen üç adet bükümlü çelik şerit göreceksiniz. Bu şeritler otuz metreden uzun iki dalgalı tünel meydana getirecek kadar birbirlerine yakınlar. İsmi *The Snake (Yılan)* **ve genç ziyaretçilerimiz içinde koşmaya bayılıyor. Aslına bakarsanız, karşılıklı uçlarda duran iki ziyaretçi sessizce fisildadığında sanki yüz yüzeymiş gibi birbirini rahatlıkla duyabiliyor."**

"Bunlar dikkate değer Winston, ama Edmond'm neden bana bu galeriyi göstermeni istediğini lütfen açıklar mısın?" *Böyle şeylerden anlamadığımı bilir.*

Winston, "Benden size özellikle göstermemi istediği parçanın ismi *Torqued Spiral (Bükümlü Spiral)* **ve biraz ileride sağ tarafta. Gördünüz mü?"**

Langdon gözlerini kısarak ileri baktı. *Şu bir kilometre uzakta görünen şekil mi?* **"Evet, gördüm."**

"Harika. Haydi oraya gidelim."

Temkinle etrafa bakınan Langdon, Winston konuşmaya devam ederken ilerdeki spirale doğru yürümeye başladi.

"Edmond Kirsch'ün çatışmalarınızın, özellikle de fark! dini geleneklerin tarihteki karşıtıktı etkileşimi ve bunların sanata yansımasıyla ilgili düşüncelerinizin ateşli bir hayran olduğunu duydum profesör. Edmond'ın farkı sistemlerin büyüyüşünü inceleyen ve zamanla nasil gelişeceklerini tahmin eden oyun teorisi ve öngörücü programlaması da buna benziyor."

"Evet, bu konuda çok iyi olduğu belli. Ne de olsa ona günümüzün Nostradamus'u diyorlar."

"Evet. Gerçi bana sorarsanız bu benzetme hakaret saydır."

Langdon, "Neden böyle söylüyorsunuz?" diye sordu. "Nost-radamus tüm zamanların en ünlü kahinidir."

"Ters düşmek istemem profesör ama Nostradamus'un açık uçlu kelimeler içeren binlerce dörtlüğü, dört yüz yil boyunca hiçbir anlam içermediği halde anlam çıkartmaya çatışan batıl inançtı insanların yaratıcı okumalarının kaymağını yedi. .. Mnci Dünya Savaşi'ndan tutun da Prenses Diana'nın ölümüne, hatta Dünya

Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırıya kadar. Tam bir saçmalık. Buna karşılık, Edmond Kirsch çok kısa bir zaman dilimi içinde gerçekleşen; bulut programlama, sürücüsüz arabalar, sadece beş atomla çalışan işlemci çip gibi sınırlı sayıda belirgin öngörülerde bulundu. Bay Kirsch, Nostradamus değil."

Langdon, *yanıldığımı kabul ediyorum,* **diye düşündü. Edmond Kirsch'ün birlikte çalıştığı kişilerin sadakatini pekiştirdiği söylenirdi. Görünüşe baküırsa Winston onun ateşli müritlerinden biriydi.**

Konuyu değiştiren Winston, "Peki söyler misiniz, verdiğim turdan memnun musunuz?" diye sordu.

"Çok memnunum. Bu uzaktan müze rehberliği teknolojisini mükemmelleştirdiği için Edmond'ı yürekten tebrik ediyorum."

"Evet, Edmond yıllardır bu sistemin hayalini kuruyordu; gizlilik içinde geliştirmek için hesap edilemeyecek kadar çok para ve zaman harcadı."

"Gerçekten mi? Bu teknoloji o kadar da karmaşıkmış gibi gelmiyor. ttiraf etmeliyim ki ilk başta şüpheliydim ama beni heveslendirdiniz. Hayli ilginç bir sohbet oldu."

"Çok naziksiniz. Gerçi umarım şimdi gerçeği itiraf ederek her şeyi mahvetmem. Maalesef size karşı pek de dürüst davranmadım."

"Anlamadım?"

"Öncelikle, ismim sadece Winston değil. Diğer ismim Yap."

Langdon kahkaha attı. "Yap isimli bir müze rehberi mi? Takma isim kullandığınıza şaşmamak lazım. Tanıştığımıza memnun oldum Yap."

"Bunun dışında, neden size yürüyerek eşlik etmediğimi sorduğunuzda Bay Kirsch'ün müzede fazla kalabakk istemediği cevabım vermiştim. Oysa bu eksik bir cevaptı. Yüz yüze değil de kulakkktan konuşmamızın bir başka sebebi var." Duraksadı. "Doğrusunu isterseniz ben yürüyemiyorum."

"Ah... çok üzüldüm." Langdon, Yap'm bir çağrı merkezinde tekerlekli sandalyede oturduğunu hayal etti ve durumunu açıklamak zorunda kaldığına üzüldü.

"Benim için üzülmenize gerek yok. Emin olun bana bacak yakışmazdı. Ben tam olarak hayal ettiğiniz gibi değilim."

Langdon'm adımlan yavaşladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"'Yap' aslında bir isim değil, bir kısaltma. Bay Kirsch 'sentetik' demeyi tercih etse de ismim, 'yapay' kelimesinin kısaltması." Ses bir süre sustu. "İşin aslı şu ki profesör, bu akşam bir sentetik rehberle etkileşim halindeydiniz. Bir tür bilgisayarla."

Langdon tedirgin biçimde etrafına bakındı. "Bu bir çeşit şaka

mı?"

"Hayır değil profesör. Çok ciddiyim. Edmond Kirsch sentetik zeka alanına on yılım verip yaklaşık bir milyar dolar harcadı. Bu akşam onun çabalarının meyvesini tecrübe eden ilk kişilerden biri sizsiniz. Tüm turunuz sentetik bir rehber tarafından verildi. Ben insan değilim."

Langdon duyduklarım bir süre kabul etmekte zorlandı. Adamın telaffuzu ve dilbilgisi mükemmeldi. Şu acayip kahkahası dışında profesörün karşilaşhğı en zarif konuşmacilardan biriydi. Ayrıca geniş bir yelpazeye yayilmış ayrıntılı konular hakkında şakalaşmışlardı.

GOzleriyle duvarlarda gizli kamera arayan Langdon, *izleniyorum,* **diye düşündü. Sanatsal biçimde sahnelenen bir saçmalık tiyatrosuna, tuhaf bir "deneysel sanat" eserine istemeden katıldığını hissediyordu.** *Beni labirentteki fare yerine koydular.*

"Ben kendimi pek rahat hissetmiyorum," diyen Langdon'ın sesi boş galeride yankilandı.

Winston, "Özür dilerim," dedi. "Bu anlaşilır bir durum. Bu haberi özümsemenin size güç geleceğini tahmin ediyordum. Herhalde Edmond bu yüzden sizi diğerlerinden ayrı, gizli bir yere getirmemi istedi. Bu bilgi diğer davetlilere açıklanmıyor."

Başka birinin daha orada bulunup bulunmadığını görmek için Langdon'ın gözleri loş mekânı taradı.

Langdon'ın rahatsızlığından zerrece etkilenmemiş gibi konu-^n ses, "Sizin de bildiğiniz gibi insan beyni, ikili sistemdir," dedi. "Sinaps'ler ateş alabilir de almayabilir de, bilgisayar düğmesi gibi açık veya kapak konumdadırlar. Beyinde yüz trilyondan fazla düğme bulunur. Yani bir beyin inşa etmek teknoloji değil ölçek meselesidir."

Langdon, onu pek dinlemiyordu. Galerinin bittiği yeri gösteren bir "Çıkış" tabelasına dikkatini vermiş, yürüyordu.

"Profesör, sesimdeki insan niteliğinin makine ile üretildiğini kabul etmenin güç olduğunun farkındayım ama aslında konuşma, işin kolay kısmi. Doksan dokuz dolardeğerindeki bir elektronik kitap okuyucusu bile insan konuşmasını taklit etmekte hayli başarılı. Edmond ise bu işe *milyarlar* **harcadi."**

Langdon yürümeyi bıraktı. "Eğer bir bilgisayarsan bana şunu söyle: 24 Ağustos 1974'te Dow Jones Sanayi Endeksi kaçtan kapattı?"

Ses o anda, "Cumartesi günüydü," diye yanıtladı. "Yani o gün borsa açilmadı."

Langdon hafiften ürperdiğini hissetti. Fotoğrafik hafiza-snn yan etkilerinden biri de tarihlerin zihnine sonsuza kadar kazmmasıydı. O cumartesi günü, en yakın arkadaşının doğum günüydü. Akşamüstü katıldığı havuz partisini hâlâ hatırlıyordu. *Helena Wooley mavi bir bikini giymişti.*

Ses ardından hemen, "Bir önceki gün olan 23 Ağustos Cuma günü Dow Jones Sanayi Endeksi 1Z83 puan düşerek yüzde 2.53'lük bir kayıpla günü 686.80'den kapattı," diye ekledi.

Langdon bir anlığına konuşamadi.

Ses, "Akilli telefonunuzdan tarihi kontrol etmek isterseniz memnuniyetle bekleyebilirim," dedi. "Yine de bu durumun gülünçlüğüne değinmeden edemem."

"Arna... ben..."

Şimdi hafif İngiliz aksam her zamankinden daha acayip gelen ses, "Sentetik zekânın asil becerisi verilere hızla ulaşmak değil," diye devam etti. "Aslında bu hayli basit bir iş. Asil becerisi, verilerin birbirine nasil bağlandığını ve dolaştığını anlamak. Bu konuda siz daha üstünsünüz, öyle değil mi? Fikirlerin birbiriyle olan ilişkisi. Bay Kirsch yeteneklerimi bu yüzden özellikle sizin üzerinizde denememi istedi."

Langdon, "Denemek mi?" diye sordu. "Bende mi?"

"Üstünüze alınmayın." O acayip kahkaha bir daha duyuldu. "Denenen benim. Sizi insan olduğuma ikna edip edemeyeceğimi deniyoruz."

"Turing testi."

"Kesinlikle."

Langdon'm hatırladığı kadarıyla Turing testi, makinenin insandan ayırt edilemeyecek şekilde davranıp davranmadığını ölçmek maksadıyla, kod-kırıcı Alan Turing tarafından ortaya atılmıştı. Bir makine ile insan arasındaki konuşmayı dinleyen hakem, eğer hangi tarafın insan olduğuna karar veremiyorsa Turing testinden geçtiği kabul ediliyordu. Turing'in bu ölçütü 2014'te Londra'daki Royal Society'den geçmişti. O günden sonra da AI denilen yapay zeka teknolojisi göz alıcı bir hizla gelişmişti.

Ses, "Şimdilik davetlilerimizden hiçbiri bir şeyden şüphelenmedi," diye konuşmaya devam etti. "Hepsi de harika vakit geçiriyor."

"Biraz durur musun? Bu akşam buradaki *herkes* **bir bilgisayarla mı konuşuyor?"**

"Teknik açıdan, herkes benimle konmuyor. Kendimi kolaylıkla parçalara ayirabiliyorum. Şu anda atanmış sesimi dinliyorsunuz, bu Edmond'ın tercih ettiği ses. Diğerleri başka sesler veya lisanlar duyuyor. Amerikalı erkek bir akademisyen olduğunuzu gösteren profilinize uygun olarak sizin için İngiliz aksanlım seçtim. Mesela sözcükleri uzatarak konuşan Güneyli genç bir kadından daha fazla güven telkin edeceğini tahmin ettim."

Bu şey bana az önce şovenist mi dedi?

Langdon birkaç yil önce internette dönüp duran bir kaydı hatırladı: *Time* **dergisinin büro şefi Michael Scherer'i öylesine insan andıran bir telepazarlama robotu aramıştı ki, Scherer telefon görüşmesini herkesin duyması için internete koymuştu.**

Geçen zamanın farkına varan Langdon, *ama bu yıllar önceydi,* **diye düşündü.**

Çeşitli buluşlarıyla zaman zaman dergi kapaklarına çıkan Kirsch'iin yıllardır yapay zeka ile uğraştığını biliyordu. Anlaşilan Winston, onun en

gelişkin modeliydi.

Ses, "Tüm bunların hızh geliştiğinin farkındayım," diye devam etti. "Arna Bay Kirsch şu an önünde durduğunuz bu spirali size göstermemi ve spiralin içine girip merkezine kadar ilerlemenizi istedi."

Kıvnmh daracık koridora bakan Langdon kaslarının gerildiğini hissetti. ***Edmond'm aklına gelen eşek şakası bu mu?*** **"Bana orada ne olduğunu söyler misin? Dar yerlerin pek de meraklısı sayilmam."**

'İlginç. Bu özelliğinizi bilmiyordum."

"İnternetteki biyografime klostrofobim olduğunu yazmıyorum." Bir makineyle konuştuğunu hâlâ içine sindirememiş olan Langdon kendini tuttu.

"Korkmanıza gerek yok. Spiralin merkezindeki yer yeterince geniştir. Bay Kirsch özellikle merkezini görmenizi rica etti. Yal-nz içeri girmeden önce kulaklığınızı çıkartıp yere bırakmanızı istedi."

Önünde duran yapıya bakan Langdon tereddüt ediyordu. "Sen benimle gelmiyor musun?"

"Anlaşildığı üzere gelmiyorum."

"Biliyor musun, tüm bunlar çok acayip ve ben aslında ..."

"Profesör, Edmond için buralara kadar geldiğiniz düşünülecek olursa, şu eserin içine yürümenizi rica etmek diğerlerinin yanında önemini yitiriyor. Çocuklar bu davranışları her gün yapıp hayatta kaliyor."

Langdon daha önce hiç, bir bilgisayar tarafından azarlan-mamıştı ama yaptığı bu son yorum, istediği etkiyi uyandırmıştı. Kulaklığını çıkartıp dikkatlice yere koydu ve yüzünü spiraldeki açıklığa döndü. Yüksek duvarlar, giderek görünürden kaybolan dar bir kanyon oluşturuyordu.

"Bir ^y yok," derken kimseyle konuşmuyordu.

Derin bir nefes alıp açıklıktan içeri adımını attı.

Tahmin ettiğinden çok daha uzun olan yol, kıvrılıp bükülerek ilerliyordu. Bir süre sonra kaç defa döndüğünü unuttu. Saat yönündeki her dönüşte geçit daralıyor, Langdon'ın geniş omuzları duvarlara sürünüyordu. *Nefes al Robert.* Eğimli metal tabakalar her an içeri doğru çöküp onu tonlarca çeliğin altında ezecekmiş gibi hissettiriyordu.

Bunu *neden yapıyorum?*

Langdon tam geri dönüp gitmek üzereyken geçit aniden sona erdi ve onu geniş bir alana çıkardi. Kendisine söylendiği gibi burası beklediğinden daha genişti. Langdon hemen tünelden bu açıklığa çıktı ve çıplak zeminle yüksek metal duvarları incelerken derin derin nefes aldi. Absürd bir üniversiteli şakasının içinde olduğundan şüpheleniyordu.

Dışarıda bir yerdebir kapı tıkırdadıktan sonra yüksek duvarların arkasında dinç ayak sesleri yankilandı. Langdon'm gördüğü kapıdan galeriye birisi girmişti. Spirale yaklaşan ayak sesleri her dönüşte daha yüksek sesler çıkartarak Langdon'ın etrafında yürümeye başladı. Birisi sarmaldan içeri girmişti.

Adımlar dönmeye devam edip kendisine yaklaşırken geri gidip yüzünü açıklığa döndü. Staccato tıklamalar gittikçe yükseldi ve sonunda aniden tünelden bir adam çıktı. Delici bakışlar ve kıvırcık siyah saçları olan solgun tenli, kısa boylu, ince yapılı bir adamdı.

Adama uzunca bir süre ifadesizce bakan Langdon'ın yüzüne en sonunda geniş bir tebessüm yayildi. "Yüce Edmond Kirsch daima havalı girişler yapar."

Kirsch dostane bir tavırla, "İlk izlenimi vermek için insanın tek bir şansı olur," dedi. "Seni özlemiştim Robert. Geldiğin için teşekkür ederim."

İki adam birbirine içtenlikle sarıldı. Langdon, arkadaşının sırtına hafifçe vururken Kirsch'ün daha da zayıfladığını fark etti.

"Kilo vermişsin."

Kirsch, "Vejetaryen oldum," diye yanıtladı. "Eliptik bisikletten daha kolay."

Langdon kahkaha attı. "Seni görmek ne güzel! Her zamanki gibi kendimi aşırı giyinmiş hissettirdin."

"Kim, ben mi?" Kirsch başım indirip siyah dar kot pantolonuna, beyaz V yaka tişörtüne ve yandan fermuarh pilot ceketine baktı. "Bu terzi dikimi."

"Parmak arası terlik de terzi dikimi mi?"

"Parmak arası mı?! Bunlar Ferragamo Guineas."

"Herhalde üstümdekilerin hepsinden daha pahahdir."

Edmond yanma gidip Langdon'm klasik ceketinin markasına baktı. Sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Aslına bakarsan bu iyi bir frak. Fiyatları yakındır," dedi.

"Söylemeden edemeyeceğim Edmond, sentetik dostun Winston... sinir bozucu."

Kirsch'ün gözleri parladı. 'inanılmaz, öyle değil mi? Bu yil yapay zekada neler başardığıma inanamayacaksın. Kuantum sıçrayışı yaptım. Makinelerin yepyeni yöntemlerle problem çözüp kendi işleyişlerini düzenleyecekleri birkaç patentli teknoloji geliştirdim. Winston henüz devam eden bir çalışma ama her gün gelişiyor."

Langdon, onun çocuksu bakan gözlerinin etrafına son birkaç yil içinde derin çizgiler oturmuş olduğunu fark etti. Yorgun görünüyordu. "Edmond, beni neden buraya getirdiğini lütfen söyler misin?"

"Bilbao'ya mı yoksa Richard Serra spiraline mi?"

"Spiralle başlayalım mesela. Klostrofobik olduğumu biliyorsun."

Kirsch sırıttı. "Kesinlikle. Bu akşamın amacı insanlar rahat ettikleri sınırların dışına itmek."

"Bu senin uzmanlık alanın."

Kirsch, "Ayrıca seninle konuşmam gerekiyordu," diye ekledi. "Gösteriden önce görünmek istemedim."

"Rock yildızlan konserden önce davetlilerin arasına karışmadığı için mi?"

Kirsch şaka yaparak, "Doğru!" dedi. "Rock yildızlan sahneye büyülü bir şekilde duman bulutlan arasında çıkar."

Tepedeki ışıklar birden zayıfladi. Kirsch saatine baktı. Bakışlarını yeniden Langdon'a çevirdiğinde yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Robert fazla vaktimiz yok. Bu akşam benim için büyük bir firsat. Aslına bakarsan tüm insanlık için önemli bir olay olacak."

Langdon'ın içini aniden bir merak dalgası sardı.

Edmond, "Bir süre önce bilimsel bir k^ifte bulundum," dedi. "Çok farklı yerlere götürebilecek çığır açıcı bir buluş. Henüz kimse bilmiyor ama bu a^am, yani biraz sonra, canlı yayında bulduğum şeyi dünyaya duyuracağım."

Langdon, "Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Kulağa ilginç geliyor."

Sesini alçaltan Edmond kendisinden beklenmedik biçimde gergin konuşuyordu. "Bu bilgiyi halka duyurmadan önce tavsiyene ihtiyacım var Robert." Kısa bir an sustu. "Hayatım buna bağı olabilir."

9. BÖLÜM

Spiralin içindeki iki adamın arasında sessizlik hakimdi.

Tavsiyene ihtiyacım var... Hayatım buna bağlı olabilir.

Edmond'm son sözleri Langdon'm kulaklarında yankılanıyordu. Dostunun gözlerindeki huzursuzluğu gördii "Edmond? Neler oluyor? İyi misin?"

Yukarıdaki ışıklar daha da zayıflayıp yeniden parladıysa da Edmond aldırış etmedi.

Fısıldayarak, "Benim için fazlasıyla olağanüstü bir yıl oldu," diye başladı. "Çığır açıcı bir buluşa yol açan önemli bir projede tek başıma çalıştım."

"Kulağa harika geliyor."

Kirsch başım "evet" anlamında salladı. "Gerçekten de öyle. Bu akşam bunu tüm dünyayla paylaşacağım için hissettiğim heyecan tarif edecek kelime yok. Esaslı bir paradigma değişikliğini tetikleyecek. Buluşumun Kopernik devrimi ölçütünde yankılara yol açacağmı söylersem abartmış olmam."

Langdon bir an için ev sahibinin şaka yaptığım düşündü ama Edmond'm ifadesi ciddiyetini koruyordu.

Kopernik mi? Edmond asla mütevazı biri olmamıştı ama artık bu iddia abesle iştigaldi. Nicola Kopernik, gezegenlerin Güneş'in etrafında döndüğünü söyleyen güneş merkezli modelin babasıydı. Tann'nm yarattığı evrenin merkezinde insanın yer aldığını söyleyen Kilise öğretisini 1500'lerde yerle bir eden bilimsel bir devrim başlatmıştı. Buluşu Kilise tarafından üç yüz yıl boyunca yasaklanmış olsa da yeterli hasarı vermiş, dünya asla eskisigibi olmamıştı.

F: 5

65

bdmond, Şüphe duymanı anlıyorum, dedi. Uarvvın desem daha mı iyi olurdu?"

Langdon gülümsedi. "Aym şey."

"Tamam, o zaman sana şöyle sorayım: Tüm tarihimiz boyunca insanoğlunun sorduğu iki temel soru nedir?"

Langdon bunu biraz düşündü. "Şey, sorulardan biri şu olmalı: 'Her şey nasil başladı? Nereden geliyoruz?"'

"Kesinlikle. Ve ikinci soru da bunun devamı. 'Nereden geliyoruz?' değil de..."

"Nereye gidiyoruz?"

"Evet! Bu iki gizem insanlık deneyiminin kalbinde yer alıyor. Nereden

geliyoruz? Nereye gidiyoruz? *insanlığın başlangıcı ve kaderi.* **Bunlar evrensel gizemler." Gözlerini kısan Edmond, Langdon'a beklentiyle baktı. "Robert, yaptığım buluş... her iki soruyu da açıkça cevaplıyor"**

Langdon içinden Edmond'm sözleriyle ve onların çağrışımlarıyla boğuştu. "Ne diyeceğimi... bilemiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok. Umarım bu akşamki sunumdan sonra derinlemesine tartışma firsatı buluruz, ama şu anda seninle konunun daha karanlık yönünü konuşmam lazım: buluşumun yansımalarım.''

"Sence yankı uyandiracak mı?"

"Hiç şüphesiz. Bu sorulan cevaplayarak yüzlerce yıldır yerleşmiş ruhani öğretilerle zit konuma düştüm. Tasanın yaratılışı ve kaderi geleneksel olarak dinin hâkimiyetindeki alanlardır. Başkasının işine burnumu sokuyorum; hiçbir din ilan edeceğim şeyden hoşlanmayacak."

Langdon, "hginç," diye karşılık verdi. "Geçen yil Boston'da, öğle yemeğinde beni sorguya çekmenin sebebi buydu demek."

"Öyleydi. Sana bir şeyin sözünü verdiğimi hatırlıyor musun? Yaşadığımız süre içinde, dini efsanelerin bilimsel buluşlarla yıkılacağını söylemiştim."

Langdon başını salladı. *Unutmak kolay değil.* **Kirsch'ün cüretkâr iddialar kelimesi kelimesine fotoğrafik hafizasına kazınmıştı. "Hatırlıyorum. Ben de dinin bin yil boyunca bilimdeki gelişmelere dayandığını ve toplumda önemli bir amaca hizmet**

ettiğini; dinlerin değişim geçirse bile asla sona ermeyeceğini söylemiştim."

“Aynen. Sana bundan başka, hayatımın amacım bulduğumdan bahsetmiştim: dini efsaneleri silmek için bilimsel gerçeklerden faydalanacağımı."

"Evet, iddialı laflar."

"Söylediklerime karşı çıkmıştın Robert. Dine ters düşen veya öğretilerini hafife alan 'bilimsel gerçeklerle' karşilaştığımda, din ile bilimin aym hikayeyi iki farklı dilde anlattığını fark edebilmem ümidiyle bir din alimine

başvurmamı söylemiştin."

"Hatırlıyorum. Bilim insanlarıyla din adamları evrenin tıpatıp aym gizemlerini tarif etmek için farklı kelimeler kullanırlar. Genellikle konuyla değil de, anlambilimle ilgili tartışmalar yaşamr."

Kirsch, "Ben de senin tavsiyene uydum," dedi. "Ve son buluşum hakkında dini liderlere başvurdum."

"Öyle mi?"

"Dünya Dinleri Parlamentosu'nu bilir misin?"

"Elbette." Langdon bu grubun dinler arası diyaloğu artırma çabalarına hayrandı.

Kirsch devam etti. "Şans eseri parlamento bu yilki toplantısını Barcelona yakınlarında yaptı. Evime yaklaşık bir saat mesafedeki Montserrat Manastırı'nda."

Dağın tepesindeki ibadethaneyi yıllar önce gezmiş olan Langdon, *görkemli bir* **yer, diye düşündü.**

"Bu büyük bilimsel duyuruyu yapacağım hafta toplanacaklarını öğrenenince, ne bileyim, ben ..."

"Tanrı'nın bir işareti olabileceğini mi düşündün?"

Kirsch kahkaha attı. "Onun gibi bir şey. Bu yüzden onları aradım."

Langdon etkilenmişti. *"Tüm* **parlamentoya mı seslendin?"**

"Hayır! Bu çok tehlikeli olurdu. Kendim duyurmadan önce bilginin dışarı sızmasını istemedim. Bu sebeple içlerinden sadece üçüyle; Hıristiyanlığın, İslamiyetin ve Yahudiliğin birer temsilcisiyle toplantı talep ettim. Dördümüz içeri kimsenin alınmadığı özel bir kütüphanede buluştuk."

Langdon hayretle, "Seni kütüphaneye almalarına şaşırdım," dedi. "Oranın kutsanmış bir yer olduğunu duymuştum."

"Onlara telefon, kamera veya misafir alınmayan gizli bir toplantı yerine ihtiyaç duyduğumu söylemiştim. Beni o kütüphaneye götürdüler. Bir şey anlatmadan önce gizlilik yemini etmelerini istedim. Kabul ettiler. Şu ana kadar buluşumu yeryüzünde benden başka sadece onlar biliyor."

"Etkileyici. Peki, anlattığında nasil tepki verdiler?"

Kirsch utangaç bir tavır takmdi. "Mükemmel bir şekilde anlatmamış olabilirim. Beni bilirsin Robert, tutkularım alev alınca diplomatik davranmayı pek beceremem."

Langdon kahkaha atarken, "Evet, biraz hassasiyet gösterme dersi alman gerektiğini okumuştum," dedi. *Tıpkı Steve Jobs ve diğer vizyonerler gibi.*

'İşte ben de herkesin bildiği doğama uygun bir biçimde, doğrudan gerçeği anlatarak konuşmaya başladım. Dini her zaman toplu bir yanılgı olarak gördüğümü, bir bilim insam olarak milyarlarca zeki insanın, huzur bulup yol gösterecek bir dini inanca sarılmasını zor kabul ettiğimi anlattım. Hemen hiç saygı duymadığım insanlara neden danıştığımı sorduklarında, buluşuma verecekleri tepkiyi ölçmek için gittiğimi söyledim. Böylece insanlara duyurduğumda inançlı kimselerin bunu nasil algilayacağını anlayabilecektim."

Langdon başını salladi. "Mantıklı bir davranış. Bazen en iyi diplomasi dürüstlüktür, öyle değil mi?"

Kirsch, onun sözünü keser gibi elini salladi. "Dinle ilgili görüşlerimi herkes biliyor. Şeffaflığı takdir ederler diye düşündüm. Her neyse, daha sonra onlara çalışmamı gösterdim; ne bulduğumu ve her şeyi nasil değiştirdiğini detaylarıyla açıkladım. Hatta cep telefonumu çıkarttım ve hayli şaşırtıcı olduğunu itiraf etmem gereken bir video izlettim. Hepsinin nutku tutuldu."

"Bir ^y söylemişlerdir," diyen Langdon, Kirsch'ün ne k^fet-tiğini artık daha çok merak ediyordu.

"Ben sohbet edeceğimizi sanıyordum ama Hıristiyan din adamı, diğer ikisini bir şey diyemeden susturdu. Bilgiyi halka duyurma konusunu yeniden düşünmemi tavsiye etti. Ben de önümüzdeki bir ay içinde bunu düşüneceğimi söyledim."

"Arna *bu akşam* **açıklıyorsun."**

"Evet. Paniklemesinler veya engellemeye kalkmasınlar diye onlara haftalar sonra duyuracağımı söyledim."

Langdon, "Peki, bu akşamki sunumu öğrendiklerinde ne olacak?" diye sordu.

"Pek hoşlarına gitmeyecek. Özellikle de içlerinden birinin." Kirsch gözlerini Langdon'a dikmişti. 'Toplantıyı ayarlayan kişi Piskopos Antonio Valdespino'ydu. Onu tamyor musun?"

Langdon endişelenmişti. "Madrid'deki mi?"

Kirsch başım salladi. "Ta kendisi."

Langdon, *Edmond'm radikal ateizmini anlatacağı ideal dinleyici kitlesi olmadiklan kesin,* **diye düşündü. Valdespino aşırı muhafazakâr görüşleri ve tepanya kralına yakınlığıyla tamnan, İspanyol Katolik Kilisesi'nin giiçlii simalarından biriydi.**

Kirsch, "Bu yil parlamentoya ev sahipliği yaptı," dedi. "Bu yüzden ondan toplantıyı ayarlamasını istedim. Şahsen gelmeyi teklif etti, ben de Müslüman ve Yahudi temsilcileri de yanında getirmesini rica ettim."

Yukarıdaki işıklar yine zayıflamıştı.

Derin bir iç çeken Kirsch, sesini iyice alçalttı. "Sunum yapmadan önce seninle konuşmayı istememin sebebi, tavsiyene ihtiyaç duymam. Sence Piskopos Valdespino tehlikeli biri mi, bilmem gerekiyor."

Langdon şaşirmıştı. "Tehlikeli mi? Hangi anlamda?"

"Ona gösterdiğim şey dünyasını tehdit ediyor. Ben de ondan gelecek fiziki bir tehdit altında mıyım bilmek istiyorum."

Langdon hemen başmı iki yana salladi. "Hayır, imkânsız. Ona ne dediğini bilmiyorum ama Valdespino, İspanyol Katolik dünyasının sütunu gibidir, ayrıca kraliyet ailesiyle olan bağlan onu son derece nüfuzlu biri haline getiriyor... ama yine de o bir rahip, katil değil. Siyasi güciinii kullanır. Senin

aleyhine bir vaaz verebilir. Ancak onun tarafından sana herhangi bir fiziki tehlike geleceğine inanmam çok giiç."

Kirsch ikna olmamış görünüyordu. "Montserrat'tan çıkarken bana nasil baktığını görmeliydin."

Langdon, "O manastırın en kutsal kütüphanesinde bir piskoposa tüm inanç sisteminin bir yanılgıdan ibaret olduğunu söyledin!" diye çıkıştı. "Çayla pasta ikram etmesini mi bekliyordun?"

Edmond, "Hayır," dedi. "Ama toplantıdan sonra bana teh-ditkar bir sesli mesaj bırakmasını da beklemiyordum."

"Piskopos Valdespino seni mi aramış?"

Kirsch elini deri ceketinin cebine soktu ve ahşilmadık büyüklükte bir akilli telefon çıkarttı. Langdon telefonun turkuvaz kılıfının, yenilikçi Katalan mimar Antoni Gaudi'nin tasarladığı altıgenlerle süslendiğini fark etti.

Birkaç düğmeye bastıktan sonra telefonu kaldıran Kirsch, "Dinle," dedi. Önce cızırdayan hoparlörden yaşlıca bir adamın sert ve çok ciddi sesi yükseldi:

"Bay Kirsch, ben Antonio Valdespino. Bildiğiniz üzere, bu sabahki toplantımız beni ve diğer iki meslektaşımı çok rahatsız etti. Konuyu biraz daha tartışabilmek ve bu bilgiyi halka duyurmanın tehlikeleri hakkında sizi uyarabilmek için beni hemen aramanızı istiyorum. Eğer aramazsanız meslektaşlarımla ben, buluşunuzla ilgili sizden önce duyuru yapmayı, farklı şekilde anlatmayı, buluşu itibarsızlaştırmayı ve dünyaya vereceğinizi hiç görmediğiniz anlaşılan zararı azaltmaya çalışmayı düşünüyoruz. Aramanızı bekliyorum. Kararımı sınamaya kalkmamanızı öneririm."

Mesaj burada sona eriyordu.

Langdon, Valdespino'nun asabi konuşması karşısında gerçekten de şaşırmıştı. Yine de bu sesli mesaj onu korkutmaktan ziyade, Edmond'ın yapacağı açıklamayı daha da merak etmesine sebep olmuştu. "Peki, sen nasil cevap verdin?"

Telefonu yeniden cebine sokan Edmond, “Cevap vermedim," dedi. "Boş bir

tehdit olduğunu düşündüm. Bu bilgiyi ilan etmeyi değil, onu gömmeyi isteyeceklerinden emindim. Ayrıca bu akşamki sunumun zamanlaması onları hazırlıksız yakalayacaktı, bu yüzden benden önce davranmaya kalkışmalar konusunda hiç endişe etmedim." Durup Langdon'a şöyle bir baktı. "Bilmiyorum ... sesinin tonundan olsa gerek.. aklımdan çıkmıyor."

"Bu akşam tehlikede olduğundan mı şüpheleniyorsun? Burada mı?"

"Hayır, hayır, davetli listesi çok sıkı kontrol edildi. Ayrıca bu binanın mükemmel bir güvenliği var. Duyuruyu yaptıktan sonra olacaklardan endişeleniyorum." Edmond aniden bunu söylediğine pişman olmuş gibi bir ifade takmdi. "Saçma. Gösteri öncesi heyecan işte. Sadece önsezilerinin ne dediğini bilmek istemiştim."

Langdon giderek artan bir kaygıyla dostunu inceledi. Edmond her zamankinden daha solgun ve endişeli görünüyordu. "Önsezilerim bana, ne kadar kızdırırsan kızdır, Valdespino'nun seni asla tehlikeye atmayacağını söylüyor."

Işıklar bu sefer daha israrh karardı.

"Peki, t^ekküre derim" Kirsch saatine baktı. "Gitmem lazım ama daha sonra buluşabilir miyiz? Bu buluşun seninle tartışmak istediğim bazı yönleri var."

"Elbette."

"Mükemmel. Sunumdan sonra ortalık karışacak, bu yüzden kargaşadan kaçıp konuşabileceğimiz özel bir yere ihtiyacımız olacak." Edmond bir kartvizit çıkartıp arkasına yazmaya başladı. "Sunumdan sonra bir taksi çevirip şoföre bu kartviziti ver. Buradaki bütün taksi ^förleri seni nereye getirmesi gerektiğini anlar." Kartviziti uzattı.

Langdon arka tarafta bir otelin veya restoranın adresini göreceğini sanmıştı, oysa parola gibi bir şeye bakıyordu.

BIO-EC346

"Anlamadım, bunu taksi şoförüne mi vereceğim?"

"Evet, o nereye gelmesi gerektiğini anlar. Oradaki güvenliğe seni beklediğimi söyleyeceğim ve ben de mümkün olduğunca erken gideceğim."

Güvenlik mi? Kaşlarım çatan Langdon, BIO-EC346'nm gizli bir bilim kulübü olabileceğinden şüphelendi.

"Fazlasıyla kolay bir kod dostum." Göz kırptı. "Herkesten evvel senin çözebilmen gerekir. Bu arada, hazirhks1z yakalanma diye söylüyorum, bu akşamki duyurumda senin de bir rolün olacak."

Langdon şaşırmıştı. "Nasıl bir rol?"

"Merak etme. Hiçbir şey yapman gerekmiyor."

Bunları söyledikten sonra Edmond Kirsch spiralin çıkışma doğru yöneldi. "Benim hemen sahne arkasına geçmem gerek ama Winston sana rehberlik eder." Kapının fiğinde durup arkasını döndü. "Seninle etkinlikten sonra görüşürüz. Ve umarım Valdespino hakkında yamlmıyorsundur."

Langdon, "Edmond sakin ol. Sen sunumuna odaklan. O din adamlarından sana bir zarar gelmez," diye onu yatıştırmaya çalıştı.

Kirsch ikna olmuş görünmüyordu. "Anlatacaklarımı dinleyince daha farklı düşünebilirsin Robert."

Madrid'deki Roma Katolik Başpiskoposluk Bölgesi'nin kutsal merkezi olan Catedral de la Almudena, Kraliyet Sarayına hemen komşu konumda neoklasik bir katedraldir. Eski bir caminin yerine inşa edilmiş Almudena Katedrali, ismini "kale" anlamındaki Arapça el-mudayna kelimesinden ahr.

Efsaneye göre VI. Alfonso, Madrid'i 1083'te Müslümanlar-dan geri alınca güvenle korunması için kalenin duvarlarına gömülmüş kıymetli bir Bakire Meryem ikonasını bulmanın peşine düşer. Gizlenmiş Meryem'in yerini bulamayan Alfonso kale duvarlarındaki bir bölüm patlayıncaya kadar dua eder. Yıkılan duvar, içinde saklı ikonayı yüzyıllar önce gömüldüğü mumlarla birlikte ortaya çıkarır.

Bugün Almudena Bakiresi, Madrid'in koruyucu azizesidir. Hacılar ve turistler resminin önünde dua edebilme ayrıcalığına ermek için Almudena Katedrali'ne akın eder. Kraliyet Sarayı'yla aym meydanı paylaşan kilisenin

stratejik konumu, gidenler için ayrı bir çekicilik içerir: saraya giren veya saraydan çıkan kralı bir anlığına görebilme imkânım.

O akşamkatedralin iyice içlerinde, genç bir papaz yardımcısı koridorda panik halinde koşuyordu.

Piskopos Valdespino nerede?!

Ayin birazdan başlayacak!

Piskopos Antonio Valdespino on yıllardır bu katedralin papazı ve denetçisiydi. Kralın uzun zamandır dostu ve ruhani danışmam olan Valdespino, yenileşmeye hemen hiç taviz vermeyen açık sözlü bir gelenekçiydi. Seksen üç yaşındaki piskopos,

Paskalya'dan önceki Kutsal Hafta'da hâlâ ayak bileklerine pranga takıyor, şehrin sokaklarında inananlarla beraber ikonaları taşıyordu.

Herkes bir yana, Valdespino asla ayine geç kalmaz.

Papaz yardımcısı yirmi dakika önce giyinme odasında piskoposun yanındaydı ve her zamanki gibi cüppesini giymesine yardım etmişti. Tam giyindiği sirada piskopos, telefonuna bir mesaj almış ve tek kelime etmeden aceleyle dışarı çıkmıştı.

Nereye gitti?

Mabedi, giyinme odasını, hatta piskoposun özel odasını aramış olan papaz yardımcısı, Valdespino'nun çalışma odasına bakmak için koridordan katedralin yönetim kısmına doğru koşuyordu.

Uzaktan borulu orgun sesini duydu.

ilahiler başlıyor!

Piskoposun çalışma odasının önüne gelince, kapalı kapının arkasından süzülen ışığı görüp şaşıran papaz yardımcısı aniden koşmayı kesti. *Burada mi?!*

Usulca kapıyı çaldı. *"ıExcelancia Reverendisima? (Pek muhterem*

ekselansları?)"

Cevap alamadı.

Kapıyı biraz daha kuvvetli yumruklarken, *"jiSu Excelencia?! (Ekselansları?!)"* **diye seslendi.**

Hâlâ ses yoktu.

Piskoposun sağlığından endişe eden papaz yardımcısı, tutamağı döndürüp kapıyı iterek açtı.

Cielos! (Tanrı aşkına!) **İçeri dikkatle bakan papaz yardımcısının soluğu kesildi.**

Piskopos Valdespino maun masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarın parlak ekranına bakıyordu. Piskoposluk tacı hâlâ başındaydı, papaz cüppesi altında toplanmıştı ve piskoposluk asası gelişigüzel duvara yaslanmıştı.

Papaz yardımcısı boğazını temizledi. *"La santa misa estd-(Ayin birazdan-)"*

Piskopos gözlerini ekrandan ayırmadan, *"Mehe ocıipado, (Ben hallettim,)"* **diyerek sözünü kesti.** *"El padre Derida* **me** *sustituye. (Peder Derida benim yerime bakıyor.)"*

Papaz yardımcısı hayretle baktı. *Yerini Peder Derida mı alacak?* **Cumartesi akşamı ayinini daha düşük mevkiden bir rahibin yürütmesi al^ilmışın dışındaydı.**

Valdespino başım kaldırmadan, *"Ahora vete! (Şimdi git!)"* **diye çıkıştı.** *"Y cierrıı la puerta. (Ve kapıyı kapat.)"*

Korkan delikanlı kendisine söyleneni yaparak derhal odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Hızla borulu org sesinin geldiği yere giden papaz yardımcısı, piskoposun bilgisayarında, onu Tann'ya karşı görevinden alıkoyacak kadar önemli neye baktığını merak etti.

O sırada Guggenheim'm geniş salonundaki kalabalığın arasında ilerleyen

Amiral Âvila, incecik kulaklıklarıyla konuşan davetlileri görünce şaşırdı. Müzedeki sesli turda çift taraflı sohbet edilebildiği anlaşılıyordu.

Cihazı attığına memnun oldu.

Bu akşam dikkatimi hiçbir şey dağıtmamak.

Saatine baktıktan sonra gözlerini, üst kattaki asil etkinlik için yukarı çıkan davetlilerle dolmuş asansörlere çevirdi. Âvila bu yüzden merdivenleri tercih etti. Yukarı çıkarken dün akşamki aym kuşku dolu ürpertiyi hissetti. *insan öldürecek bir adama mı döniiştiim?* **Karsıyla çocuğunu kendisinden koparan inançsız ruhlar onu değiştirmişti. Kendine,** *eylemlerim dahayiiksek bir yetkili tarafından onaylanıyor,* **diye hatırlattı.** *Yaptığım işin bir erdemi var.*

Âvila ilk sahanlığa geldiğinde bakışlar, yakınındaki asma geçitte duran bir kadına ilişti. Meşhur güzele bakarken, *ispanyanın en yeni iinliisii,* **diye düşündü.**

Kadın siyah verev çizgisi zarifçe belinden geçen, beyaz, dar bir elbise giymişti. İnce vücudu, koyu renkli gür saçlar ve zarif edasıyla kolaylıkla hayranlık uyandıran biriydi. Âvila gözlerini ona çeviren tek kişi olmadığını fark etti.

Diğer konukların teğeni dolu bakışlarından başka, beyazlı kadın kendisini yakından takip eden iki güvenlikçinin de tüm dikkatini üstüne çekiyordu. İhtiyatlı panterlerin özgüveniyle hareket eden adamlar, armasının üstüne GR harflerinin ilendiği aym mavi ceketten giymişlerdi.

Burada bulunmalarına şaşırmasa da onları görmek amiralin nabzımhızlandırdı. tepanyol Silahh Kuvvetleri'nin eski bir üyesi olarak GR harflerinin neyi temsil ettiğini çok iyi biUyordu. Bu iki güvenlik refakatçisinin, dünyadaki eğitimli ve silahh korumalardan bir farkı yoktu.

Âvila içinden, *burada olduklarına göre, her türlü tedbiri almalıyım,* **diye düşündü.**

Tam arkasından bir erkek sesi, "Hey!" diye çağırdı.

Âvila arkasını döndü.

Smokin giyip siyah kovboy şapkası takmış olan göbekli bir adam ona gülümsüyordu. Askeri üniformasını göstererek, "Harika kostüm!" dedi. "tosan böyle bir şeyi nereden bulur?"

İstem dışı yumruklarım sıkan Âvila, ona baktı. *Bir ömür boyu hizmet edip fedakârlıkta bulunarak,* **diye düşündü. Omuzlarım sil-kerken,** *"No hablo ingles, (İngilizce bilmiyorum,)"* **diye karşılık verip merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.**

İkinci kata geldiğinde uzun bir koridorla karşılaştı ve koridorun sonundaki tuvalete giden tabelalar takip etti. Tüm müzedeki ışıklar kararıp yeniden aydınlandığı sirada içeri girmek üzereydi. Bu karartma, davetlileri sunumu izlemek üzere yukarı çıkmaya yönlendiren kibar bir davetti.

Boş tuvalete giren Âvila son kapıyı seçip kendini içeri kilitledi. Yalnız kaldığında, kendisini boşluğa atmak niyetiyle içinden çıkmaya çalışan şeytanlar yeniden hissetti.

Beş yıl geçtiğ i halde hatıralar peşimi bırakmıyor.

Âvila öfkeyle, dehşetli düşünceleri zihninden uzaklaştirp cebindeki tespihi çıkarttı. Kapının üstündeki ceket askısına nazikçe geçirdi. Boncuklar ve haç, karşısında huzurla sallanırken kendi el emeğine hayranlıkla baktı. Dindar kimseler böylesi bir nesne yaratan kişinin tespihi lekelediğini düşünüp dehşete kapılabilirdi. Buna rağmen, Naip vahim durumlarda bağışlanma kurallarının esnetilebileceğine onu temin etmişti.

Naip, *sebebi böylesine kutsal olduğunda Tanrının affedeceği muhakkaktır,* **diye vaatte bulunmuştu.**

Avila'nın hem ruhunun hem de bedeninin kötülüklerden korunacağının garantisi verilmişti. Bakışlarını avuç içindeki dövmeye indirdi.



tea'nın crismon'u gibi bu sembol de sadece harflerden meydana geliyordu.

Avila tam olarak kendisine söylendiği gibi demir safrası mürekkebi ve iğneyle üç gün önce kazımıştı. Dövmeyi yaptığı yer hâlâ kızarık ve hassastı. Naip ona, yakalanacak olursa yapması gereken tek ^yin avuç içini açıp göstermek olduğunu, birkaç saat içinde serbest bırakilacağmı söylemişti.

Naip, *hükümetin en üst seviyelerinde biz vanz,* **demişti.**

Sahip olduklar hayret verici nüfuza zaten şahitlik etmiş olan Avila, kendini bir koruma pelerininin altında hissediyordu. Hila *eski usullere saygı duyan insanlar var.* **Bir gün bu seçkinlerin arasına katılmayı umut ediyordu, ama şimdilik oynadığı herhangi bir rolle de onur duyacaktı.**

Boş tuvalette telefonunu çıkartıp kendisine verilen güvenli numarayı aradı.

Telefon ilk çalışta açildı. *"Si?"*

Son talimatlar bekleyen Avila, *"Estoy en posicion, (Ben hazı-nm,)"* **diye karşılık verdi.**

Naip, *"Bien, (İyi,)"* **dedi.** *"Tendras una sola oportunidad. Aprovec-harla sera crucial. (Tek bir fırsatm olacak. Onu yakalaman çok önemli.)"*

Dubai'deki parıltılı gökdelenlerin, insan yapımı adaların, ünlülerin parti verdiği villaların yer aldığı sahil kesiminden otuz kilometre ötede, Birleşik Arap Emirlikleri'nin aşırı muhafazakar İslam kültürünün başkenti Şarika şehri yer a lir.

Altı yüzden fazla camisi ve bölgenin en ivi üniversiteleriyle Şarika, din ve eğitim hayatının tepesindeki yerini, büyük petrol kaynaklarına ve halkının eğitimini her şeyin üstünde tutan yöneticisine borçludur.

O gece Şarika'nın aziz uleması Seyyid el-Fadıl'ın ailesi ibadet etmek için özel olarak toplanmışı. Geleneksel *teheccüd* **namazı duasına katılmak yerine, bir gün önce hiç iz bırakmadan ortadan kaybolan baba, amca ve koca el-Fadıl'ın geri dönmesi için dua etmişlerdi.**

Yerel bir gazete Seyyid'in meslektaşlarından birinin, her zaman kendine hakim davranan ulemanın Dünya Dinleri Par-lamentosu'ndan döndükten sonra "ahşilmadık derecede heyecan!" göründüğünü söylediğini yazmıştı. Bundan başka aym kişi, Seyyid'in döndükten bir süre sonra telefonda

tartıştığını duyduğunu da söylemişti. İngilizce tartıştığı için söylenenleri aktaramıyordu ama din adamı, Seyyid'in aym ismi tekrarladığına yemin etmişti.

Edmond Kirsch.

Spiral yapıdan çıkarken Langdon'm zihninde düşünceler dönüyordu. Kirsch ile yaptığı sohbet hem heyecan hem de dehşet vericiydi. İddiaları abartılı ya da değil, teknoloji dahisi dünyada köklü değişikliklere sebep olacak bir keşifte bulunmuştu.

Kopernik'in buluşlan kadar önemli bir keşif mi?

Sonunda sarmal heykelden dışarı çıktığında başı dönüyordu. Daha önce yere bıraktığı kulaklığı eline aldi.

Cihazı takarken, 'Winston?" diye seslendi. "Alo?"

Zayıf bir tıkırtının ardından İngiliz aksanlı bilgisayar rehberin sesi duyuldu. "Merhaba profesör. Buradayım. Bay Kirsch benden sizi servis asansörüne götürmemi istedi, çünkü ana salona dönemeyecek kadar az zamanımız var. Ayrıca aşırı büyük asansörümüzü beğeneceğinizi tahmin etti."

"Çok düşünceli. Klostrofobik olduğumu büiyor."

"Artık ben de biliyorum. Ve unutmayacağım."

Winston, Langdon'ı yan kapıdan beton bir koridora, oradan da asansörün önüne götürdü. Devasa sanat eserlerini taşımak için tasarlandığı anlaşilan asansör kabini, söylendiği gibi muazzam büyüklükteydi.

Profesör içeri adımını atarken Winston, "En üstteki düğme," dedi. "Üçüncü kat."

Kata geldiklerinde Langdon dışarı çıkti.

Winston'm neşeli sesi Langdon'm kafasının içinde, "Tamamdır," diye yankılandı. "Sol taraftaki galeriden geçeceğiz. Konferans salonuna giden en kestirme yol bu."

Winston'm yönergelerini dinleyen Langdon, bir dizi acayip sanat eserinin sergilendiği geniş bir galeriden geçti. Burada; beyaz bir duvara yap1şkan, kırmızı küreler firlattığı anlaşilan bir topatar, hiç yüzmeyeceği belli olan telden örülmüş bir kano ve cilalı metal bloklardan yapilmış minyatür bir şehir gibi eserler vard1.

Çıkışa doğru giderken Langdon kendini bu koskoca mekanda büyük yer işgal eden bir sanat eserine bakarken buldu.

Kesinlikle müzedeki en garip parçayı buldum, **diye düşündü.**

Tüm mekana boylu boyunca yayilmış bir sürü ahşap kurt, galerinin karşı tarafına doğru koşarak havaya sıçrıyor ve şeffaf bir cama şiddetle çarparak, aşağısında ölü kurtlardan bir yığın oluşturuyordu.

Kendiliğinden konuşan Winston, "İsmi *Head On (Bodoslama),"* **dedi. "Duvara doğru gözü kapalı koşan doksan dokuz kurt, geleneklerden sapmaya cesaret edemeyen sürü mantığını sembolize ediyor."**

Sembolizmdeki alay Langdon'ı etkilemişti. *Sanmm Edmond bu akşam âdetlerden çarpıcı birimde sapacak.*

Winston, "Şimdi eğer dümdüz devam ederseniz, şu elmas şeklindeki renkli parçanın sol tarafında çıkışı göreceksiniz. Sanatçısı, Edmond'm en sevdiklerinden biridir," dedi.

İlerideki canl renklerde yapilmış tabloyu fark eden Langdon eğri çizgileri, ana renkleri ve o şakacı gözü hemen tamdı.

Ünlü Barselonalının, çocuk boyama kitabı ile sürrealist vitray camı arasında bir his veren canlı eserlerini hep sevm^ olan Langdon, *Joan Mir6,* **diye düşündü.**



Fakat esere biraz daha yaklaşıp da hiç firça darbesi bulunmayan yüzeyin pürüzsüz olduğunu görünce yerinde donakald1**.** *"Reprodüksiyon mu?"* **diye sordu.**

Winston, "Hayır, bu orijinal," diye cevap verdi.

Langdon daha yakından bakti. Büyük çıktılar alınabilen bir bilgisayar yazıcısında bastırıldığı belliydi. "Winston bu bir *baskı.* **Tuvale bile çizilmemiş."**

Winston, "Ben tuvalde çalışmıyorum," diye yamt verdi. "Ben sanat sanalda yaratıyorum, Edmond da benim için basıyor." Langdon hayret içinde kalmıştı. "Dur bir saniye. Bu *senin*

•O/r

mı'?

"Evet. Joan Miro'nun tarzım taklit etmeye çalıştım." Langdon, "Belli oluyor," dedi. "Miro'nun *imzasını* **bile atmış-**

sin."

Winston karşı çıktı. "Hayır. Bir daha bakın. Ben Miro diye imzaladım; 'o' harfinin üzerinde aksan işareti yok. kpanyolca *miro* **'bakıyorum' anlamına geliyor."**

Winston'm çizdiği resmin merkezinden, bakan kişiye yönelmiş Miro tarzı gözü gören Langdon, *akıllıca,* **diye düşündü.**

"Edmond benden bir otoportre yapmamı isteyince ben de bunu yaptım."

Bu senin otoportren mi? **Langdon yeniden düzensiz yerl^tiril-miş eğri çizgilere baktı.** *Çok garip görünüşlü bir bilgisayar olmalısın.*

Yakın zaman önce Edmond'ın bilgisayarlara algoritmik sanat öğretmek konusundaki heyecamyla ilgili bir yazı okumuştu. Çok karmaşık bilgisayar programlan ile sanat üretilecekti. Arna bu durum içinden çıkılmaz bir soruyu gündeme getiriyordu: Bilgisayarlar sanat üretmeye başladığında sanatçısı kim olacaktı? Bilgisayar mı yoksa programcısı mı? MIT'de kısa

süre önce sergilenen çok başarılı algoritmik sanat eserleri, Harvard'daki "Bizi İnsan Yapan Sanat mı?" başlıklı insani bilimler dersini tuhaf bir biçimde değiştiriyordu.

Winston, "Müzik de besteliyorum," dedi. ''Bir ara merak eder de sorarsanız Edmond size dinletir. Fakat şu anda acele etmeniz gerekiyor. Sunum birazdan başlayacak."

F: 6

81

Galeriden çıkan Langdon, kendini ana salonun üstünden geçen yüksek bir yürüme yolunda buldu. Bu geniş alanın her iki tarafında da müze rehberleri, geriye kalan son davetlileri asansörden aceleyle çıkarıp Langdon'm durduğu yerin ilerisindeki bir kapıya yönlendiriyordu.

Winston, "Bu akşamki programın birkaç dakika içinde başlaması planlandı," dedi. "Sunumun yapilacağı salonun girişini görüyor musunuz?"

"Görüyorum. Hemen ileride."

"Çok güzel. Son bir ^y daha. İçeri girerken kulaklıkların bırakilması için yerl^tirilmiş kutular göreceksiniz. Edmond, sizin kulaklığı birakmamamzı, saklamanızı istedi. Bu sayede programdan sonra sizi müzenin arka kapısından çıkartacağım. Kalabalıktan kurtulur, daha rahat taksi bulursunuz."

Langdon, taksi şoförüne vermesini söyleyerek Edmond'ın kartvizite karaladığı tuhaf harf ve sayı dizisini gözünün önüne getirdi. "Winston, Edmond sadece 'BIO-EC346' yazdı. Bunun fazlasıyla kolay bir kod olduğunu söyledi."

Winston hemen, "Gerçeği söylemiş,'' dedi. "Profesör artık program başlamak üzere. Umarım Bay Kirsch'ün sunumundan keyif alırsınız. Sonrasında size yeniden yardım etmekten memnuniyet duyacağım."

Ani bir tıkırtı sesiyle Winston artık duyulmaz oldu.

Langdon giriş kapısma yaklaştı, kulaklığını çıkarttı ve ufak cihazı ceketinin

cebine soktu. Sonra da kapilar arkasından kapanırken son birkaç davetliyle birlikte hızlı adımlarla içeri girdi.

Yine kendini beklenmedik bir mekanda bulmuştu.

Sunumu ayakta mt ***izleyeceğiz?***

Edmond'ın duyurusunu dinlemek için rahatça oturacaklar bir konferans salonunda toplanmış bir kalabalık hayal etmişti ama yüzlerce davetli kireç badanalı, tıklım tıkış bir galeride ayakta duruyordu. İçeride görünürde ne bir sanat eseri ne de oturma yeri vardı. Sadece karşı duvarın bulunduğu yerdeki podyumun yanında biiyük bir LCD ekran vardı ve üzerinde şöyle yazıyordu:

Canlı yayın 2 dakika 07 saniye sonra başlayacak.

İçine bir merak yayıldığım hisseden Langdon'm gözleri LCD ekrandaki ikinci sahra kaydı ve yazanları iki kere okumak zorunda kald1**:**

Uzaktan katılımcı sayısı: 1 953 694

İki ***milyon kişi mi?***

Kirsch, Langdon'a duyurusunun canlı yayınlayacağını söylemişti ama bu sayılar akıl almazdı ve her geçen saniye hızlanarak artıyordu.

Profesörün yüzünde bir gülümseme belirdi. Eski öğrencisi kendi adına iyi bir iş ba^rmıştı. Arna artık asıl soru şuydu: Acaba Edmond ne açıklayacaktı?

Dubai'nin doğusunda ay ışığının aydınlattığı bir çölde, bir Sand Viper 1100 kum taşıtı, sola kırıp aniden durunca parlak farlarının önüne doğru bir kum dalgası savurdu.

Direksiyondaki geni; sürücü gözlüklerini çıkartıp ezmekten son anda kurtulduğu nesneye baktı. Şüpheyle araçtan çıkarak kumdaki karanlık biçime yaklaştı.

Bu şey neye benziyorsa oydu.

Kıpırtısız bir insan bedeni, farların ışığında kumun üstünde yüzükoyun yatıyordu.

Delikanlı, "Merhaba?" diye seslendi. "Merhaba?"

Cevap vermiyordu.

Delikanlı onun giyim tarzından bir erkek olduğunu anlıyordu; adam geleneksel takke takmış ve bol bir kandura giymişti. Kilolu ve tıknaz biriydi. Onun çölde nasil bu kadar ilerleyebildi-ğini gösteren bir ipucu veya tekerlek izi olmadığı gibi, ayak izleri de çoktan uçup gitmişti.

Delikanl yeniden, "Merhaba," dedi.

Bir şey olduğu yoktu.

Başka ne yapacağını bilemediğinden, ayağnı uzatıp nazikçe adamın böğrünü dürtükledi. Tombul bir vücudu olmasına karşın, rüzgâr ve güneşin etkisiyle kurumuş olan eti sert ve sıkıydı.

Kesinlikle ölmüştü.

Delikanlı uzanıp adamı omzundan tuttu ve sırtüstü çevirdi. Cesedin cansız gözleri gökyüzüne bakıyordu. Yüzü ve sakallan kumla kaplanmıştı. Kir içinde olsa da sanki sevdiği bir amcası veya dedesiymiş gibi, nedense dostane, hatta tandık geliyordu.

Delikanlının kum safarisi yapan arkadaşları başına bir iş gelmediğinden emin olmak için geriye dönerken, yarım düzine atv ile kum taşıtının gürültüsü duyuldu. Taşıtlar kum tepeciğinin kenarına gelip aşağıya kaydi.

Herkes durup gözlüğüyle kaskını çıkarttı ve dehşet verici derecede kavrulmuş olan adamın etrafında toplandi. Cesedin ünlü Ulema Seyyid el-Fadıl olduğunu fark eden çocuklardan biri heyecanla konuşmaya başladi. Bu alim ve dini lider, zaman zaman üniversiteye konuşma yapmaya geliyordu.

Yüksek sesle, *"Matha Alayna 'an rnf'al? (Ne yapacağız?)"* **diye sordu.**

Cesede hiç konuşmadan bakan grup çember halinde duruyordu. Sonra,

dünyadaki diğer gençlerin yapacağının aynım yaptılar. Telefonlarım çıkartıp arkadaşlarına göndermek için fotoğraf çekmeye başladilar.

Sahnenin etrafında kımildamp duran kalabalık davetli topluluğunun arasındaki Robert Langdon, LCD ekrandaki say1**larm yükselişini şaşkınlıkla seyrediyordu.**

Uzaktan katılımcı sayısı: 2 527 664

Sıkışık yerdeki fon sesi boğuk bir gürültü halini almıştı. Heyecanla bekleyen yüzlerce davetlinin uğultusuyla, son dakikada yapilan aramaların veya mekan bildiriminde bulundukları Twitter mesajlarının sesleri birbirine karışmıştı.

Sahneye çıkan bir teknisyen mikrofona hafifçe vurdu. "Hammlar beyler, sizlerden cep telefonlarınızı kapatmanızı rica etmiştik. Şu andan itibaren etkinlik siiresi boyunca tiim Wi-Fi ve cep telefonu erişimini engelliyoruz."

Halen telefonda konuşmakta olan davetlilerin bağlantısı birden kesildi. Çoğu, sanki dış dünyayla iletişimi sihirli bir şekilde kesen bir tiir Kirsch teknolojisine şahit olmuşçasına şaşkınlıkla birbirine baktı.

Ders verdikleri salonlar "sessiz alanlar" haline getirmek ve öğrencileri ders sırasında cihazlarından uzak tutmak için sinyal bozucu kullanan Harvard Üniversitesi öğretim üyelerinden biri olan Langdon, *elektronik cihnıtor satan bir dükkânda be;; yüz dolar harcamaya bakar,* **diye düşündü.**

O sırada bir kameraman omzunda, sahneye yönelttiği dev bir kamerayla yerini alıyordu. İçerideki ışıklar karardı.

LCD ekranda şöyle yazıyordu:

Canlı yayın 38 saniye içinde başlayacak.

Uzaktan katılımcı sayısı: 2 857,914

Langdon katılımcı sayacım tekrar kontrol ettiğinde gördüğü rakamlar onu daha da şaşırttı. Milli borçtan daha hızlı tırmanıyor gibiydi. Yaklaşık iiç milyon kişinin o sırada evde oturup müzede olacakları canlı yayında izleyeceğini hayal etmek zor geliyordu.

Teknisyen mikrofondan yumuşak bir sesle duyurdu. "Otuz saniye."

Sahnenin arkasındaki dar bir kapı açilmca kalabalık hemen sustu ve merakla Edmond Kirsch'ü beklemeye başladı.

Kapı yaklaşık on saniye boyunca açık kaldı.

Sonra zarif bir kadın belirip sahneye yöneldi. Bel kısmı siyah verev çizgili, beyaz, dar bir elbise giymiş çarpıcı derecede giizel bir kadmdi. Uzun boyluydu ve dalgalı, koyu renk uzun saçlar vardı. Hiç çaba harcamadan sahnede süzülüyor gibiydi. Sahnenin ortasına geçip mikrofonu ayarladı, derin bir nefes aldı ve saniyelerin sona ermesini beklerken davetlilere sakince gülümsedi.

Canlı yayın 10 saniye içinde başlayacak.

Genç kadın kendini toparlamak ister gibi gözlerini bir süreliğine kapattıktan sonra yeniden açip hareketsiz bir portreye dönüştii.

Kameraman beş parmağını havaya kaldırdı.

Dört, iiç, iki...

Genç kadın, bakışlarını kameraya çevirirken içerisi tamamen sessizleşti. LCD ekran canlı yayında kadının yüzünü gösteriyordu. Buğday tenli yanağına düşen bir tutam 5açı geriye atarken hayat dolu koyu renk gözleriyle dinleyicilerin dikkatini iizerine çekti.

İspanyol aksanlı, kültürlü ve zarif bir sesle, "Herkese iyi akşamlar," diye başladı. "İsmim Ambra Vidal."

İçeride patlayan gürültülü alkış tufanından, pek çoğunun onu tanıdığı anlaşiliyordu.

Birisi, "*jFclicidades! (Tebrikler!)"* **diye bağırdi.**

Kadının yiizii kızarınca Langdon bilmediği bir konu olduğunu anladi.

Genç kadın hemen devam etti. "Bayanlar ve baylar. Son beş yildir Guggenheim Miizesi'nin müdürüyüm. Bugünse, gerçekten olağanüstü bir

adamın takdim edeceği çok özel bir akşamda siz-leri karşilamak için burada bulunuyorum."

Langdon onu hararetle alkışlayan kalabahga eşlik etti.

"Edmond Kirsch bu miizenin cömert bir hamisi olmakla kalmadı, aym zamanda güvenilir bir dostu haline geldi. Bu akşamki etkinliği ortaya koyabilmek için geçtiğimiz birkaç ay boyunca onunla böylesine yakın çalışmak benim için bir ayrıcalık ve onurdu. Az önce baktım, tiim dünyada sosyal medya çalkalanıyor. Şüphesiz pek çoğunuzun bileceği iizere, Edmond Kirsch bu akşam biiyiik bir bilimsel açıklama yapacak. Bu buluşunun, dünyaya sağladığı en biiyiik katkı olarak hatırlanacağına inanıyor."

Salonda heyecanlı mırıldanmalar yükseldi.

Genç kadın neşeyle gülümsedi. "Elbette Edmond'a ne bulduğunu söylemesi için yalvardım ama ipucu bile vermedi."

Kahkahaların ardından daha fazla alkış sesi duyuldu.

Ambra Vidal, "Bu akşamki özel etkinliğimiz Bay Kirsch'iin anadili olan İngilizce dilinde sunulacak," diye devam etti. "Arna elbette sanal ortamdan etkinliğe kahlanlar için yirmiden fazla dilde gerçek zamanlı çeviri hizmeti de sunuyoruz."

LCD ekrandaki görüntü yenilenirken Ambra konuşmasını sürdürdü. "Eğer Edmond'ın özgüveninden şüphe duyan biri varsa, tiim diinyadaki sosyal medyaya on beş dakika önce yayilan otomatik basın bültenine bir bakması yeter."

Langdon gözlerini LCD ekrana çevirdi.

Bu akşam. Orta Avrupa Yaz Zaman Dilimi CEST ile 20.00'da Canlı Yayın

Fütürist Edmond Kirsch birduyuru yapacak ve bilimin çehresini sonsuza dek değiştirecek.

Langdon içinden, demek *birkaç dakika içinde üç milyon izleyici elde etmenin yolu bu,* **diye geçirdi.**

Dikkatini yeniden sahneye verdiğinde daha önce fark etmediği iki kişiyi gördü. Sırtını yan duvara vermiş, gözleriyle pür dikkat kalabalığı tarayan, beton suratlı iki güvenlik görevlisi var-di. Langdon ceketlerinin üstüne işlenmiş aym harfleri görünce şaşırdı.

Guardia Real mi?! Kraliyet Muhafızlarının burada ne işi var?

Kraliyet ailesinden herhangi birinin davetliler arasında bulunmasına pek imkan yoktu. Koyu Katolik olan kraliyet ailesi, Edmond Kirsch gibi bir ateistle halkın karşısına çıkmaktan kaçınırdı.

Parlamenter bir hükümdar olan tepanya kralı, sınırlandırılmış bir kanun yapma yetkisini elinde bulunduruyordu. Bununla birlikte insanların kalbinde ve zihninde muazzam bir nüfuza sahipti. Milyonlarca İspanyol için kraliyet hâlâ *los reyes catolicos'u,* **yani zengin Katolik geleneğini ve İspanya'nın Altın Çağı'nı simgeliyordu. Madrid Kraliyet Sarayı hâlâ ruhani bir pusula görevi görüyor ve güçlü bir dini inanç tarihinin anıtı olarak ayakta duruyordu.**

Langdon, İspanya'da şöyle dendiğini duymuştu: "Parlamento yönetebilir ama hüküm süren kraldır." Yüzyıllar boyunca İspanya'nın diplomatik ilişkilerine başkanlık eden tepanya kralları dindar, muhafazakâr Katoliklerdi. Kralın derin dini inançlar ile muhafazakâr değerleri hakkında bir yazı okumuş olan Langdon, *şimdiki kral da diğerlerinden farklı değil,* **diye düşündü.**

Yaşlanan hükümdarın son birkaç aydır yatalak ve ölmek üzere olduğu, ülkedeyse tacın tek veliaht Julian'a geçeceği haberleri dolaşıyordu. Basına göre uzun süre babasının gölgesinde yaşamış Prens Julian'ın nasil biriolduğu bilinmiyor ve nasil bir hükümdar olacağı merak ediliyordu.

Yoksa Edmond'm etkinliğine gözcülük etmesi için kraliyet muhafızlarını Prens Julian mı gönderdi?

Langdon, Edmond'a Piskopos Valdespino'nun bıraktığı tehditkâr sesli mesajı bir kez daha hahrladi. Kaygilanmasına rağmen içeride hoş, hararetli ve güvenli bir ortam vardi. Edmond ona akşam inanılmaz derecede sıkı bir güvenlik bulunduğunu söylemişti. Belki de İspanyol Guardia Real, her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için fazladan bir emniyet katmam

olarak düşünülmüştü.

Ambra Vidal, "Edmond Kirsch'ün renkli kişiliğine aşina olanlar, bizi bu steril salonda fazla uzun tutmayı planlamayacağım bilir," diye devam etti.

Salonun karşı tarafında kapalı duran çift kanatlı kapıyı gösterdi.

"Edmond Kirsch dinamik multimedya sunumunu gerçekleştirmek için bu kapilarm ardında bir 'deneyimsel alan' tertipledi. Bilgisayarlar tarafından otomatik olarak idare edilecek ve tüm dünyada canlı yayınlanacak." Altın kol saatine bakmak için biraz durdu. "Bu akşamki etkinliğin zamam dikkatle planlandı. Edmond saat tam sekizi çeyrek geçe başlayabilmek için hepinizi içeri almamı istedi. On beş dakikam iz var." Kapıyı işaret etti. "Hanımlar beyler, o halde lütfen içeri buyurun, Edmond Kirsch'ün bizlere ne hazırladığım görelim."

Bunun ardından kapılar geriye doğru açıldı.

Başka bir galeri görmeyi bekleyen Langdon, kalabalığın arkasından baktı ama gördükleri karşısında hayrete düştü. Kapilarm ardında karanhk, derin bir tiinel vardı.

Davetliler kalabalık halinde loş geçide doğru heyecanla ilerlerken Amiral Âvila geride kaldı. Tünele bakarken öniinde uzanan mekânın karanhk olduğunu gördüğüne memnun oldu.

Karanhk, işini yapmasını kolaylaştıracaktı.

Cebindeki tespih boncuklarına dokunurken göreviyle ilgili kendisine verilen detayları içinden tekrarladı.

Zamanlama çok önemli.

Destekleyici kemerlerin arasına gerilmiş siyah kumaşla kaplı tünel altı metre genişliğmdeydi ve hafifçe yukarı sola dönüyordu. Tünelin zeminine siyah pelüş hah döşenmişti ve içerideki tüm aydınlatma, kumaş duvarların dibinden ilerleyen ikiince şeritten ibaretti.

Rehberlerden biri içeri yeni girenlere, "Ayakkabılar lütfen," diye fisildadi. "Herkes lütfen ayakka bilanm çıkarıp elinde taşısın."

Langdon rugan ayakkabilanm çıkarınca çoraplar yumuşacık halıya gömüldü. Vücudunun o anda rahatladığını hissetti. Aym hissi paylaşan insanların iç çekişleri duyuluyordu.

Geçitte ilerlerken en nihayet tünelin sonu göründü. Siyah bir perde bariyerin önünde bekleyen rehberler, arkasına geçmeden önce davetlilere kalın plaj havlusuna benzer bir şey veriyordu.

Daha önceki heyecanlı uğultular, tünelin içinde şüpheci bir sessizliğe dönüşmüştü. Perdenin önündeki rehber ona katlanmış bir kumaş uzattığında Langdon bunun plaj havlusu değil, ucuna yastık dikilmiş küçük bir pelüş battaniye olduğunu fark etti. Rehbere teşekkür edip perdenin arkasındaki mekana geçti.

O akşam ikinci kez olduğu yerde kalakalmışh. Perdenin arkasında ne göreceğini tam olarak tahmin edemese de böyle bir manzarayla karşilaşmayı hiç beklemiyordu.

Şimdi... dışarıda mıyız?

Profesör geniş bir alanın kenarında duruyordu. Başının üstündeki gökyüzünde yildızlar ışıldıyor, uzaktaki akçaağacın arkasından ince bir hilal yükseliyordu. Çekirgeler ötüşürken yüzünü hafif bir meltem okşadı. Hareket halindeki hava, çoraplı ayaklarının altındaki yeni biçilmiş çimin kokusunu taşıyordu.

Koluna girip onu alana yönlendiren bir rehber, "Beyefendi?" dedi. "Lütfen çimlerin üstünde kendinize bir yer bulun. Battaniyenizi serip tadım çıkarın."

Langdon kendisi kadar şaşkın diğer davetliler gibi çimenlikte usulca yürüdü. Çoğu o anda, geniş çimenlikte battaniyelerini serecek yer seçiyordu. Yeni biçilmiş çim alan, bir hokey sahası biiyiiklüğündeydi ve etrafi esintiyle hışirdayan ağaçlar, çayır otlan ve su kamalarıyla çevriliydi.

Profesörün tiim bunları bir illüzyon, müthiş bir sanat çalışması olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Detaylardaki kusursuzluğa hayranlıkla bakarken, *ayrıntılı bir gökevinin içindeyim,* **diye düşündü.**

İçinde bulunduğu tiim bu çevre; yukarıdaki gökyüzü, hızla ilerleyen bulutlar, ilerdeki inişli çıkışlı tepeler ve Ay'la birliktetas-tamam bir projeksiyondu. Hışırdayan ağaçlarla çimen gerçekten de vardı; bunlar ya fevkalade başarılı taklitler ya da gizlenmiş saksilarm içindeki canlı bitkilerdi. Bitki örtüsünün belli belirsiz sınırları bu koca mekânın diiz kenarlarım saklayarak doğal ortam havası veriyordu.

Profesör çömelip çimlere dokundu; yumuşak ve canlı gibi dursa da kupkuruydu. Profesyonel atletleri bile yamltan yeni sentetik çimler hakkında bir şeyler okumuştu ama Kirsch bir adım daha öteye giderek, gerçek çayırlardaki küçük çukurlar ve tümsekleriyle engebeli bir zemin hazırlamıştı.

Langdon duyularının kendisini ilk kez yanılttığı zamam hatırladı. Çocukluğunda, sağır edici top savaşına tutuşmuş bir korsan gemisine binmişti. Çocuk zihni aslında bir limanda değil de gerçekte Disney Diinyası'nın Karayip Korsanlar turu için suyla doldurulmuş bir yeralt sahnesinde bulunduğunu anlayamazdı.

Akşamın etkisi akil almaz derecede gerçekçiydi. Davetliler gördüklerini anlamlandırmaya çakşırken sergiledikleri hayret ve memnuniyet, Langdon'ın da hislerini yansıtıyordu. Sadece bu inanılmaz illüzyonu başardığı için değil, aym zamanda yüzlerce yetişkini siislii ayakkabilarını çıkartmaya, çimlerin üstüne uzanmaya ve gökyüzüne bakmaya ikna ettiği için de Edmond'ı takdir ediyordu.

Çocukken de bunu yapardık ama büyürken bir yerlerde bıraktık.

Langdon uzanıp başım yastığa yerl^tirdi ve vücudunu yumuşak çimlere bıraktı.

Yukarıdaki yıldızlar kırpıştığında bir anlığına yeniden delikanlılığına döndü. En yakın arkadaşıyla birlikte Bald Peak golf kursu sahasının çimenlerine uzanmış, hayatın gizemleri üzerine kafa yoruyorlardi. Langdon, *şansımız varsa Edmond artik bu gizemlerin bir kismmı bizim için çözer,* **diye içinden geçirdi.**

Sahnenin giriş tarafındaki Amiral Âvila içeriye bir kez daha göz gezdirip sessizce geriye doğru hareket etti ve içeri girdiği aym perdeden fark edilmeden geçip çıktı. Giriş tünelinde tek başınaydı. Bir bağlantı yeri

buluncaya kadar elini kumaş duvarın üstünde gezdirdi. Elinden geldiğince ses çıkartmadan cırt cırth bandı açtı, duvardan içeri girdi ve kumaşı arkasından yeniden kapattı.

Tüm yanılsamalar uçup gitmişti.

Âvila artık bir çayırda durmuyordu.

Oval biçimli bir baloncuğun geniş yer kapladığı, devasa dörtgen bir yerdeydi. Odanın içinde oda. Karşısındaki yapı; kablolar, ışıklan ve hoparlörleri destekleyen yiiksek bir yapı iskelesiyle çevrelenmişti. İçeri doğru çevrilmiş çekim projektörlerinin titrek ışıklan hep birlikte kubbenin yan saydam yüzeyinin üzerine düşüyor ve yildızh gökyüzü ile engebeli tepeler illüzyonunu oluşturuyordu.

Fütürist adam, akşamın ne kadar dramatik bir sonla biteceğini asla hayal edemezdi ama yine de Âvila, Kirsch'ün drama yaratmaktaki ustalığına hayran kalmıştı.

Neyin tehlikede olduğunu unutma. Onurlu bir savaşm askerisin. Bir bütünün parçasısm.

Amiral, bu görevi zihninin içinde defalarca tekrarlamıştı. Elini cebine sokup aşırı biiyiik boncuklu tespihini çıkardı. O sırada kubbenin içindeki hoparlörlerden bir ses Tanrı gibi gürledi.

"İyi akşamlar dostlarım. temim Edmond Kirsch."

Budapeşte'deki Haham Koves çalışma yeri olan htfziko'sunun loş ışığında bir aşağı bir yukan yürüyordu. Televizyon kumandasını eline alıp Piskopos Valdespino'dan haber beklerken endişeyle kanalları gezindi.

Pek çok televizyon kanalı son on dakika boyunca Guggen-heim'dan gelen canlı haberleri vermek için normal yayın akışını kesmişti. Yorumcular Kirsch'ün başarılarından bahsediyor, yapacağı gizemli duyuru hakkında varsayımlarda bulunuyordu. Koves giderek büyüyen ilgi karşısında olduğu yerde büzüldü.

Ben duyurunun ne olduğunu biliyorum.

Edmond Kirsch üç giin once Montserrat Dağı'nda Koves, el-Fadıl ve Valdespino için kaba bir özetini sunmuştu. Şimdi tüm dünyanın aym sunumu izleyeceğini tahmin ediyordu.

Üzüntüyle, *bu akşam her ^y değecek,* **diye dnündü.**

Yeniden çalan telefon yüzünden sıçrayan Koves, derin düşüncelerinden sıyrıldı. Ahizeyi eline aldı.

Valdespino girizgaha gerek duymadan konuşmaya başladı. "Yehuda, maalesef başka kotü haberlerim de var." Keder yüklü bir sesle Birleşik Arap Emirlikleri'nden gelen tuhaf haberi aktardı.

Koves dehşet içinde elini ağzına gotürdü. "Ulema el-Fadıl... *intihar* **mı etmiş?"**

"Yetkililer de bu konuda tereddütte. Kısa bir süre once çölün içlerinde bulunmuş... adeta sırf olmek için oraya gitmiş gibi." Valdespino duraksadı. "Söyleyebileceğim tek şey, herhalde son günlerde yükün ona fazla ağır geldiği."

Köves bir kalp sızısıyla akil karmaşası içinde bahsedilen ihtimali düşündü. O da Kirsch'ün buluşunun s1kıntıs1yla mücadele ediyordu ama yine de Ulema el-Fadil'ın ümitsizlikten kendini öldürmesi pek olası değildi.

Koves, "Bunda bir terslik var," dedi. "Böyle bir işe kalkışacağına inanmıyorum."

Valdespino uzunca bir süre konuşmadi. Sonunda, "Böyle söylediğinize memnun oldum," diyerek hahamı onayladi. "Uiraf etmeliyim ki, intihar ettiğini kabul etmek bana da çok güç geliyor."

"O halde... kim yapmış olabilir?"

Piskopos hemen, "Kirsch'ün buluşunun sir olarak kalmasını isteyecek biri," diye yamt verdi. "Tıpkı bizim gibi, haftalar sonra duyuru yapacağını zanneden biri."

Köves, "Arna Kirsch bizden başka kimsenin buluşundan haberdar olmadığını söylemişti!" diyerek karşı çıktı. "Sadece siz, Ulema el-Fadil ve

ben biliyorduk."

"Tahminim o ki, Kirsch bu konuda da yalan söylemiş. Arna sadece üçümüze anlathysa bile, dostumuz Seyyid el-Fadil'ın bunu duyurmak gibi ümitsiz bir çareye başvurmak istediğini unutmayalım. Ulema, Kirsch'ün buluşunu emirlikteki bir meslektaşıyla paylaşmış olabilir. Ve belki de o meslektaşı tıpkı benim gibi Kirsch'ün buluşunun tehlikeli yankilara yol açacağına inanmıştır."

Haham öfkeyle, "Bu neyi gösterir?" diye sordu. "El-Fadıl'ın bir meslektaşı sesini kesmek için mi onu öldürdü yani? Bu çok saçma!"

Piskopos sakin bir sesle, "Sayın haham," dedi. "Neler olduğunu kesinlikle bilmiyorum. Ben de tıpkı sizin gibi cevaplar üzerinde düşünüyorum."

Köves uzun bir nefes verdi. "Üzgünüm. Hâlâ Seyyid'in ölüm haberini hazmetmeye çalışıyorum."

"Ben de öyle. Eğer Seyyid bildikleri yüzünden öldürüldüyse bizim de dikkatli davranmamız gerekir. Biz de hedef alınmış olabiliriz."

Koves bunu düşündü. "Haber duyurulduktan sonra konuyla ilgimiz kalmayacak."

"Doğru ama henüz duyurulmada"

"Sayın piskopos, duyuruya dakikalar kaldı. Her kanalda bu haber var."

"Evet..." Valdespino bitkin bir halde içini çekti. "Anlaşilan, dualarıma yamt gelmediğini kabul etmek zorundayım."

Koves, piskoposun sahiden de müdahale edip Kirsch'ün fikrini değiştirmesi için Tann'ya dua edip etmediğini merak etti.

Valdespino, "Bu keşif halka duyurulduğunda bile güvende olacağımızı düşünmüyorum," dedi. "Kirsch üç gün once dini liderlere dan^tığını tüm dünyaya büyük bir keyifle söyler diye tahmin ediyorum. Şimdi düşünüyorum da, acaba gerçekten de etik anlamda şeffaf davranmak adına mı görüşmeyi istemişti? Eğer bizden isimlerimizle bahsederse siz de ben de halkın yoğun eleştirisine tabi tutuluruz, hatta belki kendi cemaatimiz

bile tedbir almamız gerektiğine inanıp bizi kınar. Üzgünüm, ben sadece..." Piskopos sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi tereddüt etti.

Koves, "Nedir?" diye iisteledi.

"Daha sonra konuşuruz. Kirsch'ün sunumunu nasil yapacağım izledikten sonra sizi ararım. O zamana kadar dışarı çıkmayın. Kapılan kilitleyin. Kimseyle konuşmayın. Ve kendinize dikkat edin."

"Beni endişelendiriyorsunuz Antonio."

Valdespino, "Kasten yapmıyorum," dedi. "Tüm yapabileceğimiz bekleyip dünyanın nasil tepki vereceğini gormek. Artık bu iş Tann'ya kaldi."

Edmond Kirsch'ün ortamda yankilanan sesi duyulduktan sonra Guggenheim Müzesi'ndeki esintili çayıra bir sessizlik çöktü. Yüzlerce davetli battaniyelerin üzerine uzanmış, yildızh gökyüzünü seyrediyordu. Alanın ortasında yatan Robert Langdon'm merakı giderek artıyordu.

Kirsch'ün sesi, "Bu akşam çocukluğumuza dönelim," dedi. "Zihinlerimiz tüm ihtimallere açık bir şekilde, yildızlarm altında yatalım"

Langdon kalabalıktaki heyecanın yükseldiğini hissedebiliyordu.

Kirsch, "Bu akşam kendimizi ilk kâşiflerin yerine koyalım," dedi. "Her şeyi geride bırakıp engin okyanuslara açilanların yerine... daha önce hiç görülmemiş bir karayı ilk görenlerin yerine... dünyanın, havsalalarının alabildiğinden çok daha büyük olduğunu fark edip de huşu içinde dizlerinin üstüne çökenlerin yerine. Onların dünya hakkındaki çok eskilere dayanan inançları, yeni buluşumuz karşısında paramparça oluyor. Bu akşam bu şekilde düşüneceğiz."

Etkileyici, **diye düşünen Langdon, Edmond'ın daha önce kaydedilmiş bir konuşmayı mı dinlettiğini yoksa sahne arkasından bir metni mi okuduğunu merak etti.**

Edmond'ın yukardan gelen sesi, "Dostlarım," diye yankilan-di. "Bu akşam buraya önemli birbuluşu öğrenmek için toplandık. Sahneyi hazirlamak için anlayışınıza sığınıyorum. Tüm felsefi değişikliklerde olduğu gibi, buna benzer anların geliştiği tarihi bağlamlar anlamamız çok önemli."

Hemen ardından, uzaklardan bir gök gürültüsü duyuldu. Langdon hoparlörlerden gelen derin bas sesin içinde gümlediğini hissetti.

Edmond, 'intibak etmemizi kolaylaştıracak ünlü bir akademisyen aramızda bulunduğu için çok şanslıyız," diye devam etti. "Kendisi semboller, kodlar, tarih, din ve sanat aleminde bir efsane. Ayrıca sevdiğim bir dos tum. Hanımlar beyler, karşınızda Harvard Üniversitesi Öğretim Üyesi Robert Langdon."

Kalabalık coşkuyla alkışlarken Langdon hızla dirseklerinin üstünde doğruldu. Yukarıdaki yildızh gökyüzü gitti ve yerine insanlarla dolu bir konferans salonunun geniş açılı görüntüsü geldi. Sahnedeki Langdon, hevesli bir seyirci kitlesinin karşısında Harris.tüvit ceketiyle bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Kaygıyla yeniden çimlerin üstüne uzanırken, *demek Ed-mond'm bahsettiği rol buydu,* **diye düşündü.**

Ekrandaki Langdon, "Hk insanların evrenle, özellikle de akıl erdiremedikleri olaylarla bir merak ilişkisi vardı," diye anlatıyordu "Bu gizemleri çözmek için geniş bir tanrılar ve tanrıçalar sı-mfi kurdular. Bu sayede şimşek, gelgit, deprem, volkan, kuraklık, salgın hastalıklar ve hatta sevgi gibi kendi anlayışlarının ötesinde yer alan her şeyi açıklayacaklarda

Sırtüstü yatmış, kendini seyretmekte olan Langdon, *bu gerçeküstü,* **diye düşündü.**

"Eski Yunanlar denizdeki gelgiti Poseidon'un değişen ruh hallerine bağlamıştı." Tavanda Langdon'ın görüntüsü kayboldu ama sesi anlatmaya devam ediyordu.

Kıyıya vuran dalgaların görüntüsü belirirken bulunduklar yer sallandi. Langdon dalgaların karlarla kaplı issız bir bozkıra dönüşmesini izledi. Çayırda bir yerlerden gelen soğuk bir rüzgâr esti.

Langdon'ın fondaki sesi, "Mevsimin kışa dönmesinin sebebi, Persephone'nin yeraltı dünyasına kaçırılması yüzünden gezegenin kederlenmesiydi," dedi.

İçerideki hava yeniden İsınırken donmuş manzaranın içinden bir dağ

belirerek gittikçe yükseldi ve tepesinden dumanlar eşliğinde lavlar püskürtmeye başladi.

Langdon, "Romalılar volkanların, tanrıların nalbandı Vul-can'm evi olduğuna inanırdı," diye anlatısına devam etti. "Dağın altındaki dev bir demirhanede çal^ir, bacadan alevlerin fişkirma-sma sebep olurdu."

Hafif bir kükürt kokusu alan Langdon, Edmond'ın anlattıklarım çok duyulu bir deneyime böylesine zekice dönüştürmesine hayret etti.

Volkanın gürültüsü aniden kesildi. Sessizlikte çekirgeler yeniden ötüşmeye başladı ve çayırda sıcak bir meltem esti.

Langdon'ın sesi, "Antik insanlar sadece gezegenin değil, aym zamanda kendi bedenlerinin de gizemlerini açıklamak amacıyla sayısız tanrı icat etmişti," diye açıklıyordu.

Yukarda, yanıp sönen takımyildızlar belirdi; temsil ettikleri tanrılar birleştirilmiş çizgilerle gösterilmişti.

"Tanrıça Hera'nın gözünden düşmek kısirhğa sebep oluyordu. Aşkın sebebi, Amor'a hedef olmaktı. Salgınlar Apollon'un gazabıydı."

Şimdi yeni tanrı g6rüntüleriyle birlikte yeni takımyildızlar belirmişti.

Langdon'ın sesi, "Eğer kitaplarımı okuduysanız 'boşlukların tanrıları' deyimini kullandığımı görmüşsünüzdür," diye devam etti. "Antik insanlar çevrelerinde anlayamadıklar boşluklar oluştuğunda bunlar tanrılarıyla kapatırlardı/'

Gökyüzü şimdi düzinelerce antik ilahı gösteren resim ve heykelle dolmuştu.

Langdon, "Bu sayısız boşluğu sayısız tanrı dolduruyordu," dedi. "Bununla birlikte geçen yüzyıllar içinde bilimsel bilgi arttı." Gökyüzüne matematikte ve teknikte kullanılan semboller doluştu. "Doğal dünyayı anlayışımızdaki boşluklar kapandıkça tanrılarımız da azalmaya başladı."

Tavanda Poseidon resmi ön plana çıktı.

"Mesela gelgitlere Ay döngülerinin sebep olduğunu öğrendiğimizde artık

Poseidon'a ihtiyacımız kalmamıştı. Biz de cahiliyet devrinin saçma bir efsanesi olarak onu rafa kaldirdık."

Poseidon görüntüsü bir duman bulutu içinde yok oldu.

"Bildiğiniz gibi tüm tanrılar aym akıbete uğradi. Gelişen zekamızla bağlantısını kaybedenler birer bireröldü.''

Gök gürültüsü tanrısı, deprem tanrısı, salgın hastalık tanrısı gibi tanrı resimleri tavanda teker teker sönmeye başladı.

Resimlerin sayısı azalırken Langdon, 'J\rna yanılgıya düşmeyin," diye ekledi. "Bu tanrılar öyle kolay yok olmadı. Bir kültürün ilahlarım terk etmesi karmaşık bir süreçtir. Dini inanışlar daha küçük yaşta en sevdiğimiz ve en güvendiğimiz insanlar; ebeveynlerimiz, öğretmenlerimiz, dini liderlerimiz tarafından ruhumuza işlenir. Bu sebeple nesiller süren dini değişiklikler, genellikle kan dökülmesine ve büyük acilara sebep olur."

Şimdi tanrıların birer birer sönüp yok olan resimlerine çarpışan kılıç sesleriyle bağrışmalar eşlik ediyordu. Sonunda tek bir tanrının resmi kaldı; uzun beyaz sakalıyla sirnge haline gelmiş yaşlı bir yüz.

Langdon güçlü bir sesle, "Zeus/' dedi. "Tanrıların tanrısı. Pagan ilahlar arasında en korkulan ve en saygı duyulan. Zeus, yok oluşuna tanrıların hepsinden daha çok direnç gösterdi. Tıpkı yerine geçtiği eski tanrılar gibi, ışığının söndürülmesine hiddetlenip yok edilişine karşı vahşi bir savaş başlattı."

Tavanda Stonehenge'in, çiviyazısı Sümer tabletlerinin ve Mısir'daki Büyük Piramitler'in görüntüleri belirdi. Ardından Zeus'un büstü yeniden göründü.

"Zeus'un müritleri tanrılarını birakmarnak için öylesine direndiler ki Hıristiyanlığın, Tanrı'nın yeni yüzüne onunkini uyarlamaktan başka çaresi kalmadi."

Tavandaki sakallı Zeus, kendisine çok benzeyen sakallı başka bir yüzün freskine; Michelangelo'nun Şistine Şapeli tavanına yaptığı *Adem'in Yaratılışı* panosundaki Hiristiyan Tanrısı'nın yüzüne dönüşmüştü.

"Günümüzde artık keçi tarafından yetiştirilip, tek gözlü Cyclopes gibi canavarlar tarafından güç verilen Zeus'unkilere benzer efsanelere inanmıyoruz. Modern düşünce sayesinde bu masallar artık bizim için mitoloji sınıfına giriyor. Batü inançlı geçmişimize eğlenceli bir bakış atmamızı sağlayan hayali hikayeler olduklarını biliyoruz."

Tavanda artık doğaya tapınma, Baal, Inanna, Osiris ve sayısız eski teoloji kitabının yanında, antik mitolojiyle ilgili, canlılığını yitirmiş deri ciltli kitapların durduğu tozlu bir kütüphane rafının resmi görünüyordu.

Langdon'ın derinden gelen sesi, "Artık işler değişti," dedi. "Bizler modern insanlarız. Zekası gelişmiş ve teknolojik açıdan yetenekli insanlar. Volkanların altında çalışan dev nalbantlara veya gelgitlerle mevsimleri denetleyen tanrılara inanmıyoruz. Eski atalarımıza hiç benzemiyoruz."

Banttan yayına ağız uyduran Langdon sessizce, "Yoksa benziyor muyuz?" diye fisıldadı.

Langdon'ın tepeden gelen sesi, "Yoksa benziyor muyuz?" diye yankılandı. "Kendimize modern, akılcı bireyler diyoruz ama türümüzün en yaygın dini, türlü mucizevi iddialar içeriyor: °lüler açıklanamaz biçimde diriliyor, bakireler mucizevi biçimde doğuruyor, intikamcı tanrılar salgın hastalıklar ve seller yolluyor, ölümden sonraki hayatın bulutlarla dolu cennette veya ateşli cehennemlerde geçeceği vaatleri yer alıyor."

Langdon konuşurken tavanda *Diriliş, Bakire Meryem, Nuh'un Gemisi, Kızıl Deniz'in Yanlması,* **cennet ve cehennem gibi Hıristiyanlıkla ilgili bildik resimler belirip kayboldu.**

Langdon, "°yleyse bir anlığına gelecekteki tarihçilerle antropologların nasil tepki vereceğini hayal etmeye çalışalım," dedi. "Geçmişe bakıp değerlendirirken, dini inançlarımızı cahiliyet devrine ait mitoloji sınıfına sokacaklar mı? Bizim tanrılarımıza da bizim Zeus'a baktığımız gibi mi bakacaklar? Kutsal metinlerimizi toplayıp tarihin tozlu raflarına mı kaldiracaklar?"

Bu soru bir süre havada asıl kaldi.

Sonra Edmond Kirsch'ün sesi aniden sessizliği bozdu.

Fütürist dahi, yüksek perdeden, "EVET, profesör," dedi. "Bunların hepsinin ya^nacağına inanıyorum. Gelecek nesiller, bizim gibi teknolojik açıdan gelişmiş türlerin nasıl olup da modern din öğretilerine inandığını sorgulayacaklar."

Tavanda Adem ile Havva'ya, çarşaf giymiş bir kadına, ateş üstünde yürüyen Hindu'ya ait yeni görüntüler belirirken Kirsch'ün sesi daha da yükseldi.

"Gelecek nesillerin şimdiki geleneklerimize bakıp bir cahi-liyet devrinde yaşadığımız sonucuna varacağına inanıyorum. Buna ispat olarak da ilahi bir şekilde sihirli bir bahçede yaratıldığımız veya her ^ye gücü yeten yaratıcımızın kadınların başını örtmesini emrettiği ya da tanrılarımızı şereflendirmek için kendi bedenlerimizi yakma tehlikesini göze almamız gerektiği inancımızı gösterecekler."

Dünyanın ç^itli yerlerindeki dini ayin fotoğraflarının hızla geçtiği başka resimler belirdi. Görüntülerde şeytan çıkartmadan vaftize, viicuda takilan halkalardan hayvan kurban edilmesine kadar farklı törenler yer alıyordu. Bu slayt gösterisi, Hintli bir rahibin on beş metre yüksekliğindeki bir kulenin kenarından küçük bir bebeği sallandırdığı son derece rahatsız edici bir video ile sona erdi. Rahip çocuğu birden bırakıyor ve çocuk, neşe içindeki köylülerin metrelerce aşağıda, itfaiyeci brandası gibi gerdiği bir battaniyenin üstüne düşüyordu.

Grishneshwar Tapmağı düşüşü, **diye düşünen Langdon ba-zilarının, çocuğun bu sayede Tanrı'nın ihsanını kazanacağına inandığını hatırladı.**

Neyse ki rahatsız edici görüntü sona ermişti.

Kapkaranlık yerde Kirsch'ün sesi yankilandı. "Modern insan zihni nasil oluyor da kesin analizler yapabilirken ayn zamanda en küçük bir mantıklı incelemeyle unufak olabilecek dini inanışlara izin verebiliyor?"

Parlak yildızlar yukarıdaki gökyüzüne geri gelmişti.

Edmond, "Cevap bir hayli basit," dedi.

Gökyüzündeki yildızlar birden daha da parladı ve büyüdü. Birbirine bağlı noktaların sonsuz bir ağını oluşturacak şekilde yildızların arasından geçen iplikçikler belirdi.

Fütürist konuşmaya başladığında Langdon, *nöronlara* **baktığını anlamıştı.**

"İnsan beyni inandığı ^ye neden inanır?" diye sordu.

Yukarda yanıp sönen noktalar, aksonlar aracılığıyla diğer nöronlara elektrik sinyali gönderiyordu.

Edmond, "Tıpkı organik bir bilgisayar gibi beynimizin de işletim sistemi vardır," diyerek devam etti. "Gün boyunca akan karmaşık bilgiyi tanımlayıp sınıflandıran bir kurallar serisi bulunur. Bunlar dil gibi, akilda kalıa bir melodi gibi, siren sesi gibi, çikolata tadı gibi bilgilerdir. Tahmin edeceğiniz üzere, durmadan gelen bu bilgiler birbirinden çok farklıdır ve beynimizin, hepsine bir anlam vermesi gerekir. Aslına bakılırsa gerçekliği algılayışımızı belirleyen, beynimizin işletim sistemi programıdır. Maalesef alay edilesi yaratıklarız, çünkü insan beyninin programını her kim yazdıysa kötü bir espri anlayışı varmış. Başka bir deyişle, o çılgınca eylere inanmak bizim suçumuz değil."

Tavandaki sinapslar cızırdayınca, beyinden baloncuklar halinde tamdık görüntüler çıktı: astroloji haritalar, suda yürüyen İsa, Scientology kurucusu L. Ron Hubbard, Mısır Tanrısı Osiris, Hinduizmin dört kollu fil tanrısı Ganeşa ve gerçek gözyaşı döken mermer bir Bakire Meryem heykeli.

"Bu sebeple bir programcı olarak kendime sormak zorundayım: Böylesine mantıksız bir bilgiyi nasıl tuhaf bir işletim sistemi yaratır? İnsan beynine bakıp işletim sistemini okuyabilseydik şöyle bir şey görürdük."

Yukarda dev harflerle dört kelime belirdi.

KARGAŞADAN KAÇ DÜZEN KUR

Edmond, "Beynimizin kök programı bu," dedi. 'İşte bu yüzden, insanların eğilimi bu yöndedir. Kargaşaya karşı. Düzenden yana."

İçerisi bir anda, sanki bir çocuk klavyeyi yumruklarmış gibi, piyano notalarının kakofonisiyle sarsıldı. Langdon ile çevresindekiler istem dışı gerildi.

Edmond yaygarayı bastıracak bir tonla seslendi. "Piyanonun tuşlarına gelişigüzel vurulduğunda çıkan ses katlanılmazdır! Arna aym notalar alır

da daha iyi bir *düzene* koyarsak..."

Yaygara o anda kesildi ve yerini Debussy'nin sakinleştirici *"Clair de lune"* melodisi aldi.

Langdon anında kaslarının gevşediğini hissetti. Ayrıca içerideki gerginlik de ortadan kalkmış gibiydi.

Edmond, "Beyinlerimiz bayram etti," dedi. "Aym notalar. Aym enstrüman. Arna Debussy bir *düzen* kuruyor. Asanları yapboz birleştirmeye veya duvardaki resimleri düzeltmeye iten aym düzen kurma hevesinin verdiği hazdir. Düzenlemeye yatkınlığımız DNA'lanmıza yazılmıştır, bu yüzden insan zihninin en büyük icadının bilgisayar olmasına şaşmamak gerekir. Bilgisayar, kargaşanın içinden düzen kurmamıza yardımcı olmak için tasarlanmış bir makinedir. Doğrusunu isterseniz, İspanyolcada bilgisayar kelimesinin karşılığı ordenador'dur, yani 'düzen kuran'."

Önünde tek başına genç bir adamın oturduğu, devasa bir süperbilgisayar görüntüsü belirdi.

"Dünyadaki tüm bilgilere erişebilecek güçlü bir bilgisayarınız olduğunu düşünün. Bu bilgisayara istediğiniz soruyu sorma hakkınız var. Şimaller, kendinin farkına varmaya başladığından beri insanlığın zihnini kurcalayan iki temel sorudan birini önünde sonunda soracağınızı gösteriyor."

Genç adam bilgisayara bir şeyler yazınca ekranda bir yazı belirdi.

Nereden geliyoruz?

Nereye gidiyoruz?

Edmond, "Başka bir deyişle, ona kökenlerinizi ve kaderinizi soracaksınız," dedi. "Ve bu sorulan sorduğunuzda bilgisayarın sizecevabı şu olacak."

Ekranda şu yazılar yanıp söndü:

DOĞRU CEVAP VERECEK YETERLİ VERİ YOK

Kirsch, "Pek yardımcı olmadı," dedi. 'Ama en azından dürüst."

Şimdi ekranda bir insan beyninin görüntüsü vardı.

"Öte yandan, bu biyolojik bilgisayara 'Nereden geliyoruz?' sorusunu sorarsanız başka bir şey meydana gelir."

Beynin içinden bir dizi dini görüntü çıkmaya başladı: Tanrı uzamp Âdem'e hayat veriyor, Prometheus çamurdan ilk insanı yapıyor, Brahma kendi vücudunun farklı yerlerinden insan yaratıyor, Afrikalı bir tanrı bulutlan ayırıp yeryüzüne iki insan indiriyor, İskandinav bir tanrı tahtadan bir adamla kadın oyuyordu.

Edmond, "Şimdi de, 'Nereye gidiyoruz?' diye soralım," dedi.

Beyinden başka g0rüntüler dışarı çıkmaya başladı: El değmemiş cennetler, at^li cehennemler, Mısır'ın °lüler Kitabı hiyeroglifleri, taşlara kazınmış astral seyahatler, Yunanların Elysion Çayirları yorumlan, Gilgul Neshamot'un kabalistik tasvirleri, Budizm ve Hinduizm'deki reenkarnasyon çizimleri, Yaz Ülkesi'nin teozofik çemberleri.

Edmond, "İnsan beyni için herhangi bir cevap, hiç cevap alamamaktan iyidir," diyerek açıkladı. "'Yetersiz veri' diye bir şeyle karşilaşhğımızda büyük bir rahatsızlık hissederiz. İşte bu yüzden de beyinlerimiz veriyi kendisi uydurur. Görünmeyen dünyada gerçekten de bir düzen bulunduğuna emin olmamız için çok sayıda felsefe, mitoloji ve din

oluşturur. Böylelikle en azından bizi düzen varmış yanılgısına düşürür."

Dini resimler akmaya devam ederken Edmond artan bir tutkuyla konuşuyordu.

"Nereden geliyoruz? Nereye gidiyoruz? İnsanın varoluşuna dair bu temel sorular hep aklımı kurcalam^tır. Yıllarca bu sorulara cevap bulmanın hayallerine daldım." Sesi kederlenen Edmond kısa bir an durduktan sonra konuşmasına devam etti. "Üzücü olan şu ki, dini dogmalar sebebiyle milyonlarca insan bu büyük soruların cevabını zaten bildiğine inanıyor. Her din aym cevabı vermediği için kültürler aralarında, kimin cevabının doğru, hangi Tanrı hikâyesinin tek gerçek hikaye olduğu üzerine savaşıyor."

Yukarıdaki ekrana ateşli silahlar ve havan mermisi görüntüleri sesler eşliğinde yansıdı. Yaşanan din savaşlarının ardından gözü yaşlı mülteciler, yerlerinden olan aileler ve sivil cesetlerden oluşan vahşi bir fotoğraf montajı gösterildi.

"Dini tarihin başlangıcından bu yana türümüzün içindeki ateistler, Hiristiyanlar, Müslümanlar, Yahudiler ve tüm dinlerin mensuplar, hiç bitmeyen bir çapraz ateşe tutuldu. Bizi birleştiren tek şeyse barışa duyduğumuz derin özlem."

Gürültülü savaş resimleri kayboldu ve yerini pırıltılı yildız-larla dolu sakin gökyüzüne bıraktı.

"Hayattaki en büyük sorunun cevabım mucizevi bir biçimde öğrenseydik... tür olarak, hep bir anda aym şüphe götürmez kanıtı görerek, kollarımızı açıp kabul etmekten başka çaremiz kalmadığını fark etseydik... neler olurdu bir düşünün."

Ekranda gözleri kapalı dua eden bir papaz belirdi.

"Maneviyat sorgusu, mantıklı gelmese bile öğretilerine körü körüne inanmamızı isteyen dini dünyalar oluşturmuştur."

Şimdi tavanda gözleri kapalı şarkı söyleyen, yere eğilen, ilahi okuyan, dua eden dindarların görüntüleri vardı.

Edmond, "Arna inanç, kelime anlamıyla görünemeyen ve tammlanamayan

bir şeye güvenmemizi, hiçbir deneysel kanıtı bulunmayan bir şeyi gerçek diye kabul etmemizi ister," dedi. "Ve bizler de böylece, evrensel bir gerçek olmadığından farklı şeylere inanırız." Durdu. "Öte yandan..."

Tavandaki görüntüler çözünüp, gözlerini kocaman açmış mikroskoba bakan bir kadın öğrencinin fotoğrafına dönüştü.

Kirsch, "Bilim, inancı antitezidir," diye devam etti. "Kelime anlamıyla bilim, bilinmeyen veya henüz tanımlanmamış bir şeye fiziki kamt bulma girişimidir; ölçülebilecek gerçekleri bulmak için batıl inanışı ve yanhş algılamayı reddetmektir. Bilim bir cevap sunduğunda, bu cevap evrenseldir. Asanlar bu yüzden savaşmaz, etrafında toplanır."

Ekranda şimdi NASA, CERN ve diğer merkezlerdeki labora-tuvarlarn tarihi görüntüleri akıyordu. Farkh irklardan bilim insanlar yeni bilgilere ulaştıkça birlikte sevinip kucaklaşıyorlardi.

Edmond, "Dostlarım," diye fisıldadi. "Hayatımda pek çok tahminde bulundum. Bu akşam bir tahminde daha bulunacağım." Yavaşça derin bir nefes aldi. "Din devri artık kapanmak üzere. Bilim devri başlıyor."

Bir sessizlik çöktü.

''Ve bu akşam, insanlık sözünü ettiğim yönde bir kuantum sıçraması yaşayacak."

Sözleri birden Langdon'ın içini ürpertti. Bu gizemli keşif her neyse, Edmond'la dünya dinleri arasında büyük bir final karşılaşması hazırladığı belliydi.

ConspiracyNet.com

EDMOND KIRSCH LE İLGİLİ GÜNCELLEME

DİNSİZ BİR GELECEK OLABİLİR Mİ?

Benzeri görülmedik biçimde, yedi milyon çevrimiçi izleyiciye ulaşan bir canlı yayında fütürist Edmond Kirsch, insanlığın öteden beri sorageldiği iki soruya cevap verdiğini ima ettiği bilimsel keşfini açıklamaya hazırlanıyor.

Harvard’h öğretim üyesi Robert Langdon’ın daha önceki sunumlarından kaydedilmiş ilgi çekici bir girişin ardından Edmond Kirsch dini inançlar için, “Din devri artık kapanmak üzere," diyerek sert eleştirilerde bulundu.

Ancak bu akşam, ünlü ateistin tüm eleştirel yaklaşımına rağmen diğer zamanlardakinden biraz daha diline hâkim ve saygılı bir üslup takındığı görülüyor. Kirsch'ün geçmişteki din karşıtı konuşmaları için burayı tıklayın.

Kubbe sahnenin dışındaki kumaş duvarın önünde duran Amiral Âvila yapı iskelesi sayesinde görünmeden pozisyon aldı. Aşağı eğilerek gölgesini saklamıştı. Şimdiyse konferans salonunun ön tarafına yakın duvarın dışına sadece birkaç santim mesafede duruyordu.

Sessizce elini cebine sokup boncuklu tespihini çıkardı.

Zamanlama çok önemli.

Ellerini boncukların üstünde teker teker gezdirip ağır metal haça geldiğinde, aşağıda metal dedektörlerin başında bekleyen görevlilerin dönüp bakmadan bu nesnenin geçmesine izin verişine güldü.

Haçın gövdesine saklanmış bir jiletle kumaş duvarda on beş santimlik dikey bir kesik açtı. Eliyle nazikçe araladı ve diğer dünyaya göz attı. Yüzlerce davetli, ağaçlıklı bir mekanda battaniyelerin üzerine uzanmış yildızlara bakıyordu.

Neler olacağım asla tahmin edemezler.

İki kraliyet muhafizının karşı tarafta, konferans salonunun sağ ön köşesinde pozisyon almış olduğuna sevindi. Gözlerden uzakta, ağaçların gölgesine sığınmış, pür dikkat duruyorlardı. Loş ışıkta Âvila'yı bir şey yapmadan önce görmelerine imkan yoktu.

Muhafizların yanında müze yöneticisi Ambra Vidal'dan başka kimse yoktu. O da Kirsch'ün sunumunu izlerken tedirginlikle yer değiştirip duruyordu.

Yerinden memnun olan Âvila, kesiği kapatıp dikkatini yeniden haça verdi. Çoğu haç gibi kesişen iki kISa kolu vardı. Arna

bu haçtaki kollar, dikey bir gövdeye mıknatısla tutturulmuştu ve aynlabiliyordu.

Avila haçın kollarından birini kavray1p zorlayarak büktü. Ayrılan parçanın içinden ufak bir nesne çıktı. Diğerine de aynını yapan adam, haçı kolsuz bıraktı. Artık ağır tespihin ucunda sadece metal bir dörtgen kalmıştı.

Kaybetmemek için tespihi yeniden cebine soktu. *Buna birazdan ihtiyacım olacak.* **Şimdi dikkatini haçın kollarının içindeki iki küçük objeye vermişti.**

iki kısa menzilli mermi.

Elini arkasına uzattı ve ceketinin altına sakladığı nesneyi çekip çıkardı.

Cody Wilson isimli Amerikalı bir genç ilk üç boyutlu yazıcıda üretilen polimer tabanca "Liberator"ı tasarlayalı yıllar geçmiş, o günden bu yana teknoloji katlanarak gelişmişti. Yeni seramik ve polimertabancaların hâlâ fazla tesiri yoktu ama menzilde kaybettiklerini, metal dedektörlere yakalanmamakla kapatıyorlardi.

Tek yapmam gereken yaklaşmak.

Eğer her şey planlandığı gibi giderse mevcut pozisyonu mükemmeldi.

Naip her nasilsa o akşamın kesin düzeni ve programın akışıyla ilgili içeriden bilgi edinmiş ve Avila'nın görevini nasil yerine getireceğini net bir biçimde açıklamıştı. Acımasız sonuçlar doğuracaktı ama Edmond Kirsch'ün tanrıtanımaz giriş konuşmasına şahit olduktan sonra, o akşam işleyeceği günahların affedileceğine emin olmuştu.

Naip ona, *düşmanlarımız savaş başlatıyor,* **demişti.** *Ya öleceğiz ya da öldürüleceğiz.*

Konferans salonunun sağ köşesindeki duvara yaslananAmb-ra Vidal hissettiği kadar huzursuz görünmediğini umuyordu.

Edmond bana bunun bilimsel bir program olduğunu söylemişti.

Amerikalı fütürist, dinden hoşlanmadığını söylemekten hiç çekinmese de Ambra o akşamki sunumda böylesine eleştirel bir tavır sergilemesini hiç

beklemiyordu.

Edmond önceden görmeme izin vermedi.

Müzenin yönetim kurulunda bu sunumun yansımaları olacaktı ama şu anda Ambra çok daha kişisel kaygilar içindeydi.

Birkaç hafta önce çok nüfuzlu bir adama o akşamki etkinlikte görev alacağı sırrım vermişti. Adam ona kesinlikle katılmamasını tavsiye etmişti. Özellikle de Edmond Kirsch gibi tanınmış bir radikalin elinden çıkmışsa, içeriğini bilmediği bir sunumu takdim etmenin tehlikeleri konusunda onu uyarmıştı. Ambra, *neredeyse iptal etmemi emredecekti,* **diye içinden geçirdi. O** *kadar tepeden bakıyordu ki, sinirimden onu dinlemedim.*

Ambra yildızlarla dolu gökyüzünün altında tek başına dururken, o adamın bir yerlerde başım ellerinin arasına alip bu canlı yayını izleyip izlemediğini merak etti.

Elbette izliyordur, **diye düşündü.** *Asıl soru ?u: Kınayacak mı?*

Almudena Katedrali'ndeki Piskopos Valdespino gözlerini dizüstü bilgisayara dikmiş, masasında kaskatı oturuyordu. Komşu Kraliyet Sarayi'ndaki herkesin, özellikle de İspanya tahtının veliaht Prens Julian'ın bu programı izlediğinden emindi.

Prens herhalde patlamak üzeredir.

O **akşam İspanya'nın en saygın müzelerinden biri, din âlimlerinin "Hiristiyanhk karşıt, kafir işi bir reklam kampanyası" dediği bir yayın yapmak üzere ünlü bir Amerikalı ateistle işbirliği yapmıştı. Üstüne üstlük, akşamki etkinliğe ev sahipliği yapan müze yöneticisi, İspanya'nın en yeni ve medyatik ünlülerinden biriydi. Güzeller güzeli Ambra Vidal son iki ay boyunca İspanya'daki gazete başlıklarım işgal etmiş ve ülkenin bir gece içinde kendisine duyduğu çilgınca sevginin keyfini sürmüştü. Bayan Vidal, o akşamki Tann'ya karşı tam gaz saldırıya ev sahipliği yaparak, akil almaz biçimde her şeyini tehlikeye atıyordu.**

Prens Julian açıklama yapmak zorunda kalacak.

İspanya'nın Katolik hükümdar olarak alacağı rol, o akşamki olayla başa

çıkarken karşilaşacağı sorunların sadece küçük bir parçasını oluşturacaktı. Asil kaygı verici kısım, Prens Julian'ın geçen ay verdiği müjdeli haberle ışıkların Ambra Vidal'ın üzerine çevrilmiş olmasıydı.

Prens nişanlanacaklarını açıklamıştı.

Robert Langdon etkinliğin gidişatıyla ilgili tedirgindi.

Edmond'm sunumu, genel anlamda bir inanç kötülemesine fazla yakın seyrediyordu. Langdon, onun içerideki agnostik bilim insanlarından başka, internetten kendisini seyreden milyonlarca insana da hitap ettiğini unuttuğundan şüphelendi.

Tartışma başlatmak için bu sunumu hazırladığı belli.

Programda kendisinin de görünmesi camm sıkmıştı. Ed-mond bu videoları ona saygısından göstermiş olsa da, Langdon geçmişte istemeden dini tartışmaların hedefi haline gelmişti... ve aym tecrübeyi tekrar yaşamak istemiyordu.

Bununla birlikte Kirsch dine karşı önceden tasarlanmış bir görsel-işitsel saldırı başlatmıştı. Langdon daha önce umursamadığı Piskopos Valdespino'nun sesli mesajım yeniden düşünmesi gerektiğini anlıyordu.

Dahi fütüristin sesi bir kez daha duyulduğunda, yukarıdaki görseller dünyadaki dini sembollerden oluşan bir kolaja dönüştü. "Kiraf etmeliyim ki, bu akşam yapacağım duyuru hakkında, özellikle de inanan insanlar nasil etkileyeceği konusunda tereddütlerim vardı," diyen Edmond'ın sesi kısa bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Bu sebeple üç gün önce karakterime hiç uymayan bir iş yaptım. Dini bakış açısına saygı göstermek ve buluşumun farklı inançlardan insanlar tarafından nasıl algılanacağım ölçmek amacıyla kimselere duyurmadan üç tanınmış dini lidere damştım. Müslüman, Hıristiyan ve Yahudi din âlimlerine buluşumu anlattım."

Karanlık ortamda boğuk ınırıltilar yankılandi.

''Tahmin ettiğim gibi üç adam da şaşkınlık, kaygı ve evet, hatta öfkeyle karşılık verdiler. Olumsuz tepki göstermiş olmalarına karşın benimle göriişme nezaketini gösterdikleri için onlara teşekkür etmek istiyorum. Ben de saygımdan ötürü isimlerini açıklamayacağım ama bu akşam onlara

doğrudan hitap etmek ve bu sunumu engellemeye kalkışmadıkları için teşekkür etmek istiyorum."

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti. "Tanrı biliyor ya, bunu yapabilirlerdi."

Langdon onun ne kadar biiyiik bir marifetle ince bir çizgi üstünde yürüdüğünü hayretle dinliyordu. Edmond'ın dini liderlerle görüşmek istemesi, daha önce pek bilinmeyen açık fikirliliğini, güvenilirliğini ve tarafsızlığını gösteriyordu. Montserrat'ta onlarla biraz araştırma biraz da halkla ilişkiler manevrası için görüşmüş olabilirdi.

Zekice elde edilmiş bir kodesten çıkarma kartı, **diye düşündü.**

Edmond, "Din tutkusu tarihte bilimsel ilerlemeyi hep bastırmıştır," diye devam etti. "O yiizden, bu akşam dünyadaki dini liderlerden, anlatacaklarım karşısında kendilerine hakim olmalarım ve anlayış göstermeleri bekliyorum. Lütfen tarihteki kanlı vahşeti tekrarlamayalım. Geçmişteki hatalar yapmayalım."

Tavandaki görüntü, surlar içindeki antik bir kent çizimine dönüştü. Çölden geçen bir nehrin kıyısına yerleşik, mükemmel daire biçimli bir şehirdi.

Langdon, tepesinde mazgal siperi bulunan ortak merkezli üç duvarla sağlamlaştırılmış, özgiin dairesel yapısıyla antik Bağdat kentini hemen tamdı.

Edmond, "Sekizinci yiizyilda Bağdat şehri; tüm dinleri, felsefeyi ve bilimi, üniversiteleri ile kütüphanelerine kabul eden yeryüzündeki en biiyiik eğitim merkeziydi," dedi. "Beş yiiz yil boyunca şehirden dışarı taşan bilimsel yeniliklerin daha önce dünyada eşine rastlanmamıştı. Etkisi bugün bile modern kültürde hissedilir."

Yıldızlı gökyüzü yeniden belirmişti ama bu defa yıldızların yanında isimleri vardı: Vega, Betelgeuse, Rigel, Algebar, Deneb, Acrab, Kitalpha.

"Bu isimleyin hepsi Arapçadan türetildi. Gökyüzündeki isimlendirilmiş yildızlarm üçte ikisinden fazlasının isimleri bu dildedir, çünkü Arap dünyasının astronomları tarafından keşfedildiler."

Gökyüzü hızla o kadar çok Arap ismi taşıyan yildızla doldu ki, tüm kubbe adeta yazıyla kaplandi. İsimler kaybolurken geriye yine engin bir gökyüzü kaldı.

"Ve elbette eğer yildızlan saymak istersek..."

En parlak yildızların yanında birer birer Romen rakamlar gözükmeye başladı.

I, II, III, IV, V...

Sonra sayilar aniden durup yok oldu.

Edmond, "Romen rakamlarım kullanmıyoruz," dedi. "Arap sayilarm kullanıyoruz"

Ekranda beliren Arap rakamlar yavaşça günümüzde kullanılan sayilara dönüşmeye başladı.

1, 2, 3, 4, 5...

Edmond, "klamâlemindeki bazı icatlardan da haberiniz vardır," dedi. "Bunlar hâlâ Arapçadaki isimleriyle kullanıyoruz."

Gökyüzünden, etrafında çok bilinmeyenli denklemlerle birlikte CEBİR kelimesi geçti. Ardından çeşitli formüllerle birlikte ALGORİTMA kelimesi geldi. Dünyanın ufkundaki melekleri gösteren bir şemayla birlikte AZİMÜT kelimesi göründü. Kelimelerin geçişi hızlandı. NADİR, ZEMT, SİMYA, KİMYA, ŞİFRE, İKSİR, ALKOL, ALKALİ, SIFIR.

Aşina olduğu Arapça kelimeler geçerken Langdon çoğu Amerikalının, bir zamanlar bilimsel ilerlemenin beşiği olduğunu bilmeden Bağdat'ı harap bitap bir Ortadoğu şehri olarak hayal etmesini acikh buldu.

Edmond, "On birinci yüzyilın sonunda dünyadaki en büyük entelektüel keşifler Bağdat ve çevresinde yaşanıyordu," dedi. "Sonra tüm bunlar neredeyse bir gecede değişti. klam tarihinin en nüfuzlu şahıslarından bir din âlimi, yazdığı bir dizi ikna edici reddiye ve risaleyle Eflatun'un ve Aristo'nun felsefesini eleştirdi ve rivayete göre matematiği '^ytan felsefesi'

ilan etti. Bilimsel düşünceyi küçümseyen olaylar dizisi bu şekilde başlamış oldu.

F: B

113

Hahiyat üzerine çalışmak zorunlu kilindi ve İslam âlemindeki tüm bilimsel hareketler çöktü."

Yukarıdaki bilimsel kelimeler yok oldu ve yerlerini İslami dini metinlerin resimlerine bıraktılar.

'incelemenin yerini vahiy aldı. İslami bilim dünyası hâlâ aradaki açığı kapatmaya çalışıyor/' Edmond bir süre sessiz kaldı. "Elbette Hıristiyan bilim dünyasında da işler o kadar iyi gitmedi."

Tavanda Kopernik, Galileo ve Bruno gibi astronomların resimleri belirdi.

"Kilise'nin tarihteki dehalardan bazilanm sistematik biçimde öldürmesi, hapsetmesi, suçlaması, insanlığın ilerlemesini en az yüz yil erteledi. Neyse ki günümüzde bilimin faydalarım daha iyi anlamamız sayesinde Kilise, saldırılarım dizginlemiş durumda..." Edmond içini çekti. "Acaba öyle mi?"

Ortasında haça dolanmış yilan sembolüyle bir dünya logosu şu yazı eşliğinde belirdi:

Madrid Bilim & Yaşam Deklarasyonu

"Kısa süre önce burada, İspanya'da Uluslararası Katolik Me-dikal Birlikleri Federasyonu 'bilimin ruhtan yoksun olduğu' ve bu sebeple Kilise tarafından sınırlandırılması gerektiği iddiasıyla genetik mühendisliğe savaş ilan etti."

Dünya logosu şimdi daha farklı bir daire biçimini almıştı. Dev bir parçacık hızlandırıcısının şematik bir taslağı görünüyordu.

"Bu da Teksas'ın Süperiletken Süper Çarpıştırası. Yaratılış anını k^fetmemizi sağlayabilirdi. Dünyadaki en büyük parçacık çarpıştırası olması planlanıyordu. Bu makinenin Amerika'nın İncil Kuşağı eyaletlerinden birine yerleştirilmesi de ayr bir ironi içeriyor."

Görüntü değişip Teksas Çölü'ndeki beton bir binaya dönüştü.

Toz ve kir içindeki kısmen tamamlanmış yapı inşaatının yarda durdurulduğu anlaşılıyordu.

"Amerika'nın süper çarpıştırası insanoğlunun evren al-gilayışını muazzam ölçüde geliştirebilirdi ama proje, maliyetin bütçeyi aşması ve bazı şaşırtıcı kaynakların siyasi baskilan yüzünden iptal edildi."

Bir haber klibindeki genç bir misyoner, elindeki çoksatan The *God Partide (Tanrı Parçaağt)* **kitabım sallıyor ve öfkeylebağırıyor-du. "Tanrı'yı kalplerimizin içinde aramalıyız! Atomların içinde değil! Bu abes deneye milyarlarca para harcamak Teksas eyaleti adına bir utançtır. Tann'ya hakarettir!"**

Yeniden Edmond'm sesi duyuldu. "Bahsettiğim bu çekişmeler, dini hurafelerin akı yendiği bu durumlar, devam eden bir savaştaki çarpışmalardan başka bir ^y değil."

Tavan birden modern toplumun vahşet görüntüleriyle aydınlandı: Genetik araştırma laboratuvarlarının önündeki protestocular; transhümanizm konferansı verilirken dışarıda kendini yakan bir rahip; Yaratılış kitabım havaya kaldırırken yumruklarım sallayan evanjelikler; Darwin balığını yiyen İsa bahğı; kök hücre araştırmalarına, eşcinsel haklarına, kürtaja öfke kusan tutucu ilanlar ve tıpkı onlar kadar öfkeli karşılıklar içeren ilanlar.

Langdon uzandığı yerden kalbinin gümbürdediğini hissetti. İlk önce sanki aşağıdan metro geçiyormuş gibi yerin sallandığım sandı. Arna titreşimler güçlenince dünyanın gerçekten de sallandığım fark etti. Çimlerin altından kendini hissettiren titreşimler giderek arttı ve gürlemesiyle tüm kubbenin içini sarstı.

Langdon şimdi bu gürlemenin, çimlerin altındaki hoparlörlerden verilen bir akarsu çağiltı sesi olduğunu anlamıştı. Sanki coşkun bir nehrin ortasında yatıyormuş gibi, yüzüne ve bedenine serin, nemli bir çiy yağdığını hissetti.

Edmond gürleyen irmak sesini bastırmak için bağirarak, "Bu sesi duyuyor musunuz?" diye sordu. "Bu, yükselen 'Bilim Nehri'nin sesi."

Artık sular daha da gürültülü akıyordu ve çiy, Langdon'ın yanaklarım

islatmıştı.

Edmond, "İnsan, ateşi keşfettiğinden beri bu nehir güç kazanıyor!" diye bağırdı. "Her keşif, yeni keşifler yapmamıza yarayan bir araca dönüştü ve bu nehre bir damla ekledi. Bugün artık bir tsunami dalgasının, durdurulamaz şiddette akan bir selin üstünde gidiyoruz."

Çayır alan daha da şiddetli sarsildı.

Edmond, *"Nereden geliyoruz!"* **diye bağırdı.** *"Nereye gidiyoruz!* **Cevaplan bulmak** *kaderimizde* **hep vardı! Araştırma yöntemlerimiz bin yildır katlanarak gelişiyor!"**

Artık içeride esintiyle birlikte çiy yağıyordu ve nehrin gürültüsü sağır edici bir noktaya yükselmişti.

Edmond, "Şöyle düşünün!" dedi. "Hk insanların ateşi bulmalarıyla tekerleği icat etmeleri arasında *milyon yıldan* **fazla zaman vardı. Arna sonra matbaayı icat etmek** *bin yıl* **aldı.** *Yiiz yıl* **kadar sonra teleskop yapildı. Takip eden yüzyıllarda çok daha kısa aralıklarla buharlı gemiden benzinli otomobile ve uzay gemisine geçtik! Bundan sonra kendi DNA'mızı çözmeye başlamak sadece** *yirmi yılımızı* **aldı!"**

Kirsch, "Artık bilimdeki ilerlemeleri aylarla ölçüyoruz!" diye bağırdı. 'Akıllara durgunluk veren bir hızla ilerliyoruz. Günümüzün en hızlı bilgisayarının abaküs gibi kalacağı; en gelişmiş ameliyat yöntemlerinin barbarlık gibi geleceği;enerji kaynaklarının odadaki mum ışığı gibi antika görüleceği zamanlar bundan çok uzak değil."

Edmond'ın sesiyle akan suların gürlemesi aym anda yükseliyordu.

"Eski Yunanların antik kültürü incelemesi için *yüzlerce yıl* **geriye bakması gerekiyordu ama bugün bize sıradan gelen teknolojilere sahip olmadan yaşamış insanlar bulmak için bir** *nesil* **geriye bakmamız yeterli. İnsanoğlu ilerleyişinin zaman çizelgesi sıkışmaya başladı, 'antik' ile 'modern'i birbirinden ayıran bölüm iyice daralıyor. Bu sebeple, inanın bana, insanın gelecek birkaç yil içindeki ilerleyişi şok edici, ayrıştırın ve hayal etmesi imkansız olacak!"**

Akarsuların çağiltısı aniden durdu.

Yildızlı gökyüzü ilk meltem ve çekirgelerle birlikte geri gelmişti.

İçerideki misafirler adeta aym anda nefes verdi.

Bu ani sessizlikte Edmond yeniden fIBilhyla konuştu.

Yumuşak bir sesle, "Dostlarım,'' dedi. "Size bir keşfimi açıklayacağıma söz verdiğim için burada bulunduğunuzu biliyorum.

Takdimi biraz uzatmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi geçmiş düşüncelerimizin prangalarından kurtulalım. Artık hep birlikte bu keşif heyecanını paylaşalım."

Bu sözlerin ardından, bir sis bulutu içeriye yer seviyesinden yavaşça sokuldu ve yukarıdaki gökyüzü, aşağıdaki izleyicilere alacakaranlığa özgü zayıf bir ışık verdi.

Birden spot ışıklarından biri yanıp, salonun arka tarafına doğru hareketlendi. Davetlilerin hemen hepsi peşi sira doğrulmuş, ev sahibini cismen görme beklentisiyle sisin gerisine bakmaya çalışıyordu. Arna birkaç saniye içinde spot ışığı yine salonun ön kısmına çevrildi.

İzleyiciler de ışıkla birlikte döndü.

Salonun ön kısmında, spot ışığının altında Edmond Kirsch duruyordu. Elleri, saniyeler önce orada bulunmayan bir kürsünün yanlarına güvenle dayanmıştı. Sis kalkmaya başlarken büyük şovmen sıcak bir sesle konuştu. "İyi akşamlar dostlarım."

İnsanlar hemen ayağa fırlayıp davet sahibini ayakta çilgınca alkışlamayabaşladı. Gülümsemekten kendini alamayan Langdon da onlarla birlikte alkışlıyordu.

Sislerin içinden çıkmak tam Edmond'a göre bir iş.

O **akşamki sunumda dinlere muhalefet etse de, Edmond kendisi gibi cesur ve gözüpek bir güç gösterisisergilemişti. Artık sayısı giderek artan serbest düşünürlerin neden onu yere göğe sığdiramadığını anlıyordu.**

En azından aklma geleni, çok az kişinin cesaret edebileceği bir şekilde söylüyor.

Edmond'ın yüzü yukardaki ekranda belirdiğinde Langdon, eskisi kadar soluk görünmediğini fark etti. Profesyonel makyaj yaptırmış olmalıydı. Buna rağmen arkadaşının yorgunluktan tükendiğini anlayabiliyordu.

Alkışlar o kadar güçlüydü ki göğüs cebindeki telefonun çaldığını az kalsın duymayacaktı. ^güdüleriyle hareket edip hemen telefonuna uzandı ama birden kapalı olduğunu hatırladı. Titreşimler tuhaf biçimde cebindeki diğer cihazdan geliyordu:

Winston'm çok yüksek sesle konuşmakta olduğu kemik iletimli kulaklıktan.

Kötü zamanlama.

Langdon alıcıyı ceket cebinden çıkartıp el yordamıyla başına taktı. Minik yastık, çene kemiğine değdiği anda Winston'm aksanlı sesi Langdon'm kafasının içinde yankilanmaya başladı.

"-fesör Langdon? Orada mısınız? Telefonlar çalışmıyor. Sadece sizinle iletişim kurabiliyorum. Profesör Langdon?"

Langdon etrafındakiler alkişlarken sesini yükseltti. "Evet, Winston. Buradayım."

Winston, '"Tann'ya şükür," dedi. "Lütfen dikkatle dinleyin. Sanırım çok ciddi bir sorunumuz var."

21. BÖLÜM

Dünya sahnesinde sayısız kez zafer am yaşamış bir adam olan Edmond Kirsch'ü başarı duygusu ^vke getiriyordu ama tam bir memnuniyet hissettiği zamanlar nadirdi. Kürsünün kenarında durup çilgınca alkışlanırken dünyayı değiştirmek üzere olduğunun bilinciyle, anın keyfini çıkarmak için kendine biraz zaman tamdı.

"Oturun dostlarım!" diye seslendi. "En iyi kısmı yeni başh-yor."

Sis dağılırken, dünyadaki milyonlarca insana yakın çekim gösterildiğini bildiği tavandaki yüzüne bakmamak için kendini zor tuttu.

İçinden gururla, *bu tüm dünyayı ilgilendiren bir an,* **diye düşündü.** *Sınırları, sınıfları ve mezhepleri aşıyor.*

Sol tarafa bir göz atıp, kendisini köşeden izleyen Ambra Vidal'a teşekkür eder gibi başım salladı. Ambra bu gösteri için onunla birlikte usanmadan çalışmıştı. Fakat kendisine bakmadığını görünce şaşırdı. Kadın, yüzünde kaygılı bir ifadeyle kalabalığa bakıyordu.

Yan taraftan sunumu izleyen Ambra, *bir terslik var,* **diye düşündü.**

Salonun ortasındaki uzun boylu, kibar giyimli bir adam kalabalığı iterek kendine yol açıyor, kollarını sallayarak Ambra'nın bulunduğu yöne ilerliyordu.

Amerikalı profesörü Kirsch'ün sunumundan tanıyan Ambra, *bu Robert Langdon,* **diye düşündü.**

Profesör hızla yaklaşınca Ambra'nm kraliyet muhafizlan yolunu kesmek için hemen duvarın önünden aynldilar.

Ne istiyor!? **Ambra, Langdon'm ifadesindeki korkuyu görebiliyordu.**

Ortahğı velveleye veren adamı görüp görmediğini anlamak için kürsüdeki Edmond'a döndü ama o, seyircilere bakmıyordu. Ürkütücü biçimde gözlerini Ambra'ya dikmişti.

Edmond! Bir terslik var!

O **anda kubbenin içinde, kulak zarım patlatacak şiddette yankilanan bir sesle birlikte Edmond'm başı geriye gitti. Ambra onun alnında kırmızı bir krater belirmesini tam bir dehşet içinde izledi. GOzleri hafifçe yukarı kaydi. Vücudunun kaskatı kesilmesine rağmen elleri sımsıkı kürsüye tutunuyordu. Yüzündeki şok ifadesiyle kısa bir an sendeleyip, devrilen bir ağaç gibi bedeni yan tarafa doğru yattı ve yere kapaklandı. Düştüğünde, kana bulanmış başım sertçe yere çarptı.**

Ambra daha ne gördüğünü anlayamadan, bir Guardia Real tarafından yere yatırıldı.

Zaman donmuştu.

Ardından... kıyamet koptu.

Edmond'm kanlı cesedinin tavandaki parlak yansımasıyla aydınlanan davetliler büyüyen bir dalga halinde, başka bir kurşuna hedef olmamak için salonun arka tarafına doğru kaçışmaya başladı.

Etrafında yaşanan hengameye rağmen Robert Langdon yerine perçinlenmiş, şaşkınlıktan adeta felç olmuştu. Arkadaşı az ötede, alnındaki kurşun deliğinden kıpkırmızı kanlar fişkırır halde, yüzü hâlâ seyircilere dönük yan yatıyordu. Edmond'ın cansız yüzü, hem tavana hem de dünyaya halen canlı yayın yapmakta olan, tripod üzerinde terk edilmiş televizyon kamerasının spot çığıyla aydınlanıyordu.

Langdon adeta bir kâbusun içindeymiş gibi, kendini televizyon kamerasına koşup lensi Edmon'ın yüzünden tavana çevirirken buldu. Sonra kaçışan davetlilerin arasından dönüp, yerde yatan arkadaşına öldüğünü bilerek baktı.

Tanrım... Seni uyarmaya çalıştım Edmond ama Winston çok geç haber verdi.

Edmond'm cesedinin biraz ilerisinde bir kraliyet muhafizı eğilerek Ambra Vidal'a siper olmuştu. Profesör, ona doğru hızla yürümeyebaşlayınca muhafiz hemen tepkiveripayağa dikildi ve üç uzun adımda bedeniyle Langdon'm önünü kesti.

Muhafiz, omzunu Langdon'm göğüs kemiğine çarpınca ciğerindeki tüm havayı boşalttı. Ayaklan yerden kesilip sırtüstü suni çimlerin üstüne düşerken Langdon'm tüm vücuduna bir ağrı yayildı. Daha nefes almaya firsat bulamadan güçlü eller onu yüzükoyun çevirdi, sol kolunu geriye büktü ve ensesine demir pençesiyle bastırdı. Profesör sol yanağı çimlere gömülmüş bir halde, tamamen kımildayamaz durumdaydı.

Muhafiz öfkeli bir ifadeyle sordu. "Bunun olacağını *biliyordun.* **Söyle bu işe nasil karıştın?"**

Yirmi metre ötedeki Kraliyet Muhafızı Rafa Dıaz kaçışan davetlilerin arasından itişerek geçti ve silahın ateşlendiğini gördüğü yan duvara ulaşmaya çalıştı.

Ortağının Ambra Vidal'ı yere yatırdığını ve kendi bedenini siper ettiğini

gördüğünden, içinden onun emniyette olduğunu düşündü. Ayrıca artık kurban adına yapilabilecek bir şey kalmadığına emindi. *Edmond Kirsch daha yere düşmeden ölmüştü.*

Davetlilerden birinin saldırıyı önceden haber alıp ateş edilmeden hemen önce kürsüye koştuğunu fark etmişti.

Sebebi her neyse, Dıaz bu konunun bekleyebileceğini biliyordu.

Şu anda tek bir işi vardı.

Ateş edeni yakalamak.

Dıaz silahın patladığı yere vardığında kumaş duvardaki kesiği gördü, içine elini soktu ve olduğu gibi yere kadar yırttı. Kubbe salondan, yapı iskelesi labirentine adımını attı.

Sol tarafta gözüne biri ilişti. Beyaz askeri üniforma giymiş uzun boylu bir adam, bu geniş mekânın karşı tarafındaki acil çıkışına doğru koşuyordu. Hemen ardından, kapıdan kırarcasına geçip gözden kayboldu.

Peşinden giden Dı'az, kubbenin dışındaki elektronik cihazların arasından dolanıp sonunda kapıdan beton merdivenlere çiktı. Tırabzanların kenarından bakınca iki kat aşağıdaki kaçağın son sürat basamaklar indiğini gördü. Basamaklar beşer beşer atlayarak peşinden koştu. Aşağıda bir yerde çıkış kapısının kanadı gürültüyle açıldı ve yine gürültüyle çarparak kapandi.

Binadan çıktı!

Dı'az zemin kata geldiğinde, üstünde yatay kol bulunan çift kapılı çıkışa koştu ve tüm ağirhğıyla yüklendi. Yukarıdaki kapı gibi dışarıya doğru açilmak yerine sadece biraz aralanıp öylece kaldi. Bu sirada vücudu adeta çelik bir duvara çarpan muhafız, omzunda yakıcı bir acıyla olduğu yere yığildi.

Sarsilmış bir halde ayağa kalkıp kapıyı yeniden açmayı denedi. Ancak sorunun ne olduğunu görmesine yetecek kadar açabildi.

Kapının dışarıdaki tutacaklar bir boncuk dizisiyle bağlanmıştı. Herhangi

bir tepanyol Katolik'in tanıyacağı boncukların bilindik ^klini görünce şaşkınlığı iyice artti.

Bu bir tespih mi?

Var gücüyle yeniden kapıya yüklendi ama boncuk dizisinin kopacağı yoktu. Dar aralıktan tekrar dışarı bakarken hem tespihin varlığına hem de onu kiramadığına hayret etti.

Kapıdan, *"Hola, (Merhaba,)"* **diye seslendi.** *"ıHay alguien? (Kimseyok mu?)"*

Sessizlik.

Kapının aralığından yiiksek bir beton duvar ve boş bir ara sokak görüyordu. Herhangi birinin gelip de ilmeği kapıdan çikarma ihtimali çok düşüktü. Başka bir seçenek kalmadığını anlayınca ceketinin a ltındaki kılıfından silahım çikarttı. Silahın horozunu çekip namlusunu kapı aralığından boncuklu tespihe dayadi.

Mübarek bir tespihe ateş ediyorum. Que Dios me perdone. (Tanrı beni affetsin.)

Haçtan kalan metal parça Dı'az'ın gözünün önünde aşağı yukarı sallandi.

Tetiği çekti.

Beton alanda silah sesinin gümbürdemesiyle kapılar dışarıya doğru açildı. Tespih parçalanmıştı. Dıaz hemen ileri atılıp tespihin boncuklan kaldırıma saçıhrken boş ara sokağa sendeleyerek çıktı.

Beyazlı katil yok olmuştu.

Yüz metre ötedeki Amiral Âvila, müzeden uzaklaşmakta olan siyah Renault'nun arka koltuğunda sessizce oturuyordu.

Tespih boncuklarım dizdiği Vectran lif vazifesini görmüş, peşinden gelenleri yeterince oyalamıştı.

Kaçtım işte.

Arabası, yılankavi Nervion Nehri boyunca kuzeybatıya doğru yol alıp

Avenida Abandoibarra'da hızla giden araçların arasına karıştığında Amiral Âvila rahat bir nefes aldi.

O akşamki görevi bundan daha sorunsuz gidemezdi.

Zihninin içinde Oriamendi marşının neşeli nağmelerini duymaya başladı. Marşın yüz yilhk sözleri bir zamanlar burada, Bilbao'daki kanlı savaşta söylenmişti. *Por Dios, por la Patria y el Rey,* **diye içinden şarkısını söyledi.** *Tanrı, Anavatan ve Kral için!*

Savaş çığlıkları çoktan unutulmuş olsa da... savaş yeni başlıyordu!

22. BÖLÜM

Madrid'deki Palacio Real yani Kraliyet Sarayi, Avrupa'nın en büyük kraliyet sarayi olduğu gibi, klasik ve barok tarzların en çarpici biçimde bir araya geldiği bir mimari yapidir. Dokuzuncu yüzyila ait bir Mağribi kalesinin arazisine inşa edilmiş sarayın üç katlı kolonlu cephesi, üzerinde bulunduğu yüz elli metre genişliğindeki Plaza de la Armerı'a'ya yayihr. İçerisi, yaklaşik yüz kirk bin metrekareye dağilmiş 3418 odalı akil karıştırın bir labirenttir. Salonları, yatak odalar ve koridorlar Velazquez, Goya ve Rubens gibi ustaların paha biçilmez eserlerinin yer aldiği dini içerikli koleksiyonlarla donatılmiştır.

Saray nesiller boyunca kpanyol krallarıyla kraliçelerinin özel konutu olarak hizmet görmüştü. Artık çoğunlukla devlet işleri için kullanılıyordu. Kraliyet ailesi ise şehir dişındaki daha sade ve gözlerden uzak Palacio de la Zarzuela'da kalıyordu.

Ne var ki son aylarda Madrid'deki resmi saray, kirk iki yaşındaki Veliaht Prens Julian'ın daimi evi haline gelmişti. Taç giymeden önce yaşanan bu sikici dönemde "ülkede daha çok görünmesini" isteyen eğitmenlerinin israr üzerine Kraliyet Sarayi'na taşınmiştı.

PrensJulian'ın babasi, tahttaki kral, aylardir yatalaktı. Ölmek üzere olan kralın akli melekeleri gitgide azalırken saray, prensi tahta çikmaya hazirlayarak yavaş bir güç geçişi başlatmiştı. Ülkedeki lider değişimi kapının ağzında beklerken tepanyollar akil-larında tek bir soruyla gözlerini Veliaht Prens Julian'a çevirmişti:

O *nasıl bir hükümdar olacak?*

Sonunda devralacağı egemenliğin yüküyle doğmuş olan Prens Juliân, çocukluğundan bu yana ölçülü ve ağzından çıkana dikkat eden biri olmuştu. Juliân'ın annesi ikinci çocuğuna gebeyken erken doğum komplikasyonları yüzünden vefat etmiş, kralsa pek çoklarım şaşirtarak bir daha hiç evlenmemeyi tercih etmişti. Böylece Juliân, fcpanya tahtının tek varisi olmuştu.

Birleşik Kralhk'taki boyalı basın prense soğuk bir dille, "*yedeği olmayan*

veliaht" **diyordu.**

Juliân aşırı muhafazakâr babasının kanatlan altında yetiştiği için pek çok gelenekçi fcpanyol onun da İspanya tahtının onurunu koruma geleneğini sürdüreceğine inanıyordu. Onlara göre prens geleneklere riayet edecek, ayinlere katılacak ve her şeyden önemlisi İspanya'nın zengin Katolik tarihine saygı gösterecekti.

Katolik krallar yüzyıllar boyunca İspanya'nın ahlak merkezi olmuştu. Son yıllardaysa ülkedeki inançlı taban sanki çözülmüş, İspanya kendini çok eski ile çok yeni arasında bir çekişmenin içinde bulmuştu.

Sayılan giderek artan liberaller, bloglan ve sosyal medyayı, babasının gölgesinden kurtulduktan sonra Juliân'ın gerçek kişiliğini göstereceği, onun aslında diğer Avrupa ülkelerinin izinden gidip monarşiyi tamamen kaldırmak isteyen cesur, yenilikçi, laik bir lider olduğu söylentileriyle dolduruyordu.

Kral olarak çok aktif bir rol alan babası, Juliân'a siyasette çok dar bir alan birakmışt. Kral açıkça Juliân'ın gençliğinin tadını çıkarmasını, ancak evlenip durulduktan sonra devlet işleriyle uğraşmasının bir anlamı olacağını söylemişti. Böylece Juliân'ın İspanyol basınında tüm aşamalar yazilan ilk kirk yılı özel okullarda, at sırtında, açılış törenlerinde, bağış davetlerinde ve dünya seyahatlerinde geçmişti. Hayat boyunca dikkate değer çok az başarı sağlamış olmasına karşın Prens Juliân hiç şüphesiz İspanya'nın en gözde bekânydi.

Artık kirk iki yaşında olan yakışıklı prens alenen sayısız kadınla gezmiş, "iflah olmaz bir romantik" diye ün salmasına rağmen gönlünü kimseye kaptırmamıştı. Arna son aylarda, emekli bir mankene benzemekle birlikte, aslında Bilbao'daki Guggenheim Müzesi'nin saygın yöneticisi olan giizelbir kadınla görüntülenmişti.

Medya, Ambra'y1 **"modern bir kralın tam dengi" diyerek övgü yağmuruna tutmuştu. Kültürlüydü, başanhyd**1 **ve daha da önemlisi tepanya'nın soylu ailelerinden gelmiyordu. Ambra Vidal halkın içinden biriydi.**

Prensin de medyanın görüşüne katıldığı anlaşılıyordu. Kısa bir sevgililik döneminin ardından Julian, hiç beklenmedik ve romantik bir şekilde

evlenme teklif edince Vidal kabul etmişti.

Takip eden haftalarda basın her gün Ambra Vidal'm güzel bir yüzden fazlası olduğu hakkında haberler yapmıştı. Peride İspanya kraliçesi olacağı halde, Guardia Real'in, günlük programına müdahale etmesine veya halka açık etkinlikler dışında muhafizların korumasına izin vermeyerek müthiş bağımsız bir kadın olduğunu ortaya koymuştu.

Guardia Real'in komutam, Ambra'ya gizlice daha muhafazakâr ve daha az üste oturan kıyafetler giymesini önerdiğinde Ambra, "Guardarropı'a Real" yani "Kraliyet Gardırobu" tarafından azarlandığını söyleyerek espri yapmıştı.

Tüm liberal dergiler kapağa onun yüzünü koymuştu. "Ambra! İspanya'nın Güzel Geleceği!" Röportaj vermeyi reddettiğinde onu "bağımsız" diyerek, röportaj verdiğindeyse "ulaşilabilir" diyerek övmüşlerdi.

Muhafazakâr dergilerse yeni kraliçe adayıyla "güç meraklısı bir firsatçı" diye alay etmişler ve gelecekteki kralın üzerinde tehlikeli etkileri olacağını yazmışlardı. Buna delil olarak, prensin itibarına hiç aldırış etmemesini gösteriyorlardı.

Ambra'nın geleneksel hitap şekillerinden Don Julian veya *su alteza* **kelimelerini kullanmadan doğrudan ilk ismiyle çağırma alışkanlığı kaygilarının başında geliyordu.**

Diğer kaygilan daha ciddi görünüyordu. Ambra iş programı yüzünden son birkaç haftadır prensten uzak kalmıştı ama Bilbao'da müze civarında sürekli bir ateistle öğle yemeği yerken görülüyordu. Adam Amerikalı teknoloji uzmam Edmond Kirsch idi.

Ambra bu yemeklerin, müze bağışçılarından biriyle yapılan planlama toplantıları olduğunu ısrarla söylese de sarayın içindeki kaynaklar bu durumun Julian'm kamna dokunmaya başladığım iddia ediyordu.

Kimse prensi suçlayamazdı.

Doğrusu şuydu ki, Julian'm güzel nişanlsı, nişanın üstünden henüz birkaç hafta geçmişken, vaktinin çoğunu başka bir adamla geçirmeyi tercih ediyordu.

23. BÖLÜM

Langdon'm yüzü çimlere iyice bastırılmıştı. Üstündeki mu-hafz onu ağırlığıyla eziyordu.

Ne tuhaftır ki, hiç acı hissetmiyordu.

°züntü, korku ve hırs duyan Langdon karışık duygular içindeydi. Dünyanın en büyük dehalarından biri, yakın dostu, az önce insanların gözü önünde hunharca katledilmişti. *Hayatının en büyük keşfini açıklamasına saniyeler kala öldürüldü.*

Langdon şimdi, insan hayat kaybının yanma bir ikincisinin, bilimsel kaybın da eşlik ettiğini fark ediyordu.

Artık dünya Edmond'ın ne bulduğunu belki de hiç öğrenemeyecek.

İçten içe korkunç bir öfkeye kapılan Langdon ansızın çelik gibi sağlam bir karar aldı.

Bunun sorumlusunu bulmak için mümkün olan her şeyi yapacağım. Bıraktığın mirası yaşatacağım. Keşfini dünyayla paylaşmanın bir yolunu bulacağım.

Muhafızın, "Biliyordun," diyen sesi tam kulağının dibinde patladı. "Sanki bir şey olmasın bekliyormuş gibi sahneye doğru yürüyordun."

Güçlükle nefes alabilen Langdon, "Beni... uyardilar," diyebildi.

"Kim uyardı?"

Langdon yanağında eğreti duran iletici kulaklığı hissedebiliyordu. "Başımdaki kulaklık... bir müze rehberi. Edmond Kirsch'ün bilgisayar beni uyardi. Davetli listesinde bir anormallik fark etm^; kpanyol Donanması'ndan emekli bir amiral varmış."

Muhafızın başı o sırada profesörün kulağına öylesine yakındı ki, adamın telsiz kulaklığının azırdadığını duydu. Nefes nefese

ve aceleyle konuşan birinin sesi geliyordu. Langdon, tepanyolcayı yarım yamalak konuşsa da, kötü haberi anlamasına yetecek kadarını işitmişti.

... *el asesino ha huido* **...**

Katil kaçtı.

. .. *salida bloqueada***...**

Çıkış engellenmiş.

... *uniforme militar blanco...*

"Askeri üniforma" sözleri işitildiği anda Langdon'm üstündeki muhafiz abanmayı bıraktı. Ortağına, *"Uniforme naval? (Denizci üniforması?)"* **diye sordu.** *"Blanco... l.de almirante? (Beyaz... amiral mi?)"*

Soruya olumlu yamt geldi.

Langdon donanma üniformasından bahsettiklerini duydu. Winston hakliydi.

Muhafiz, Langdon'ı serbest birakıp üstünden kalktı. "Dön bakalım."

Profesör aci içinde sırtüstü döndü ve dirseklerinin üstünde doğruldu. Başı dönüyor, göğsii sancıyordu.

Muhafiz, "Kıpırdama," dedi.

Langdon'm bir yere gitmeye niyeti yoktu. Tepesindeki görevli yüz kiloluk bir kas kütlesiydi ve işinde hayli ciddi olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Muhafiz telsize, *"jlnmediatamente! (Hemen şimdi!)"* **diye ba-ğırdi. Müzenin etrafındaki yolların kesilmesini söylüyor ve yerel polisten acil yardım istiyordu.**

... *policia local... bloqueos de carretera... (...yerel polis... yollar tutulmuş.. .)*

Bulunduğu yerden, halen yan duvarın önünde yere eğilmiş olan Ambra Vidal'ı gördü. Ambra ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeleyip elleriyle dizlerinin üstüne düştü.

Biri ona yardım etsin!

O sırada kubbenin içine doğru bağıran muhafiz, görünürde kimseye seslenmiyordu. *"jLuces! Y cobertura de movil! (Işıkları açın! Telefon etmem lazım!)"*

Langdon elini götürüp yüzündeki kulaklığı düzeltti.

F: 9

129

"Winston, orada mısın?"

Muhafiz dönüp Langdon'a tuhaf tuhaf baktı.

"Buradayım." Winston'm sesi telaşs1zd1.

"Winston, Edmond vuruldu. Işıkların hemen açilması gerekiyor. Cep telefonu engellemesinin kalkması lazım. Bunları denetleyebiliyor musun? Veya yapabilen biriyle iletişim kurabilir misin?"

Saniyeler i;inde kubbedeki ışıklar aniden açildı. Ay ışığındaki çayırın sihirli yanılsaması ortadan kalkınca, üstüne bırakilmış battaniyelerle bomboş bir suni çimenlik göründü.

Muhafiz, Langdon'm sahip olduğu yetkiden etkilenmiş gibiydi. Bir süre sonra eğilip profesörü ayağa kaldırdi. İki adam apaydınlık ortamda yüz yüze duruyordu.

Langdon kadar uzun boylu olan muhafizın başı tıraşlıydı ve mavi ceketini geren kaslı bir vücudu vardı. Donuk hatlara sahip solgun yüzü, Langdon'a lazer gibi diktiği keskin bakışlı gözlerini ortaya çıkarıyordu.

"Bu akşam videodaki kişi sendin. Sen Robert Langdon'sın."

"Evet, Edmond Kirsch benim hem öğrencim hem de dostum-du." '

Mükemmel İngilizcesiyle, "Ben Guardia Real'den Fonseca," diyerek kendini tanıttı. "Donanma üniformasından nasil haberin olduğunu anlat."

Langdon sahnenin yanında yerde kıpirhsız yatan Edmond'ın cesedine

döndü. Ambra Vidal yanında müzenin iki güvenlikçisi ve Edmond'ı hayata döndürmeye çalışmaktan vazgeçmiş bir sıhhiyeciyle birlikte cesedin yanında diz çökmüştü. Ambra cesedin üstünü bir battaniyeyle yavaşça örttü.

Edmond ölmüştü.

Gözlerini, öldürülen arkadaşından alamayan Langdon'ın midesi bulandi.

Muhafız, "Artık onun için bir şey yapamayız," dedi. "Olacaklar nereden bildiğini söyle."

Profesör, sesinin tonu yanlış anlamaya hiç yer bırakmayan muhafiza bakh. Adam düpedüz emir veriyordu.

Langdon çabucak Winston'm kendisine söylediklerini anlattı. Rehber program, davetlilerden birinin kulaklığım bıraktığım tespit etmiş, müzedeki insan rehberlerden biri çöp tenekesinde bulunca, bu kulaklığın hangi davetliye verildiğini kontrol etmişler ve listeye son dakikada eklenen bir isim olduğunu fark edince telaşlanmışlardi.

'imkânsız. Davetli listesi dün kapandi. Herkesin özgeçmişi incelenmişti," dedi muhafız.

Winston'm sesi Langdon'm kulaklığından, "Bu adam incelenmedi," dedi. "Dikkatimi çekince davetlinin ismini araştırdım. Beş yıl önce Sevilla'daki bir terör saldırısının ardından geçirdiği travma sonrası stres bozukluğu ve alkolizm yüzünden görevden alınan bir tepanyol Donanması amirali olduğunu öğrendim."

Langdon bilgiyi muhafiza aktardı.

"Katedralin bombalanması olayı mı?" Muhafiz kuşkuyla baktı.

Winston, "Ayrıca bu subayın Bay Kirsch'le hiçbir ilişkisi bulunmadığını da öğrendim," diye devam etti. "Bu yüzden müze güvenliğiyle alarma geçmeleri için temas kurdum ama Edmond'ın etkinliğini berbat etmememiz gerektiğini söylediler, özellikle de tüm dünyaya canlı yayın yapılırken. Bu akşamki programa Edmond'ın ne kadar hazırlandığım bildiğimden, söyledikleri mantıklı geldi. Böylece bu adamı bulabilirsiniz ümidiyle sizinle

iletişime geçtim Robert. Ben de güvenlik ekibini gizlice oraya gönderecektim. Daha sıkı tedbir almalıydım. Edmond'ın güvenine layık olamadım."

Rehber bilgisayarın suçluluk hissetmesini Langdon nedense sinir bozucu bulmuştu. Arkasına dönüp Edmond'ın üstü örtülmüş cesedine bakarken Ambra Vidal'ın yaklaşmakta olduğunu gördü.

Dikkatini profesörden ayırmayan Fonseca, Vidal'ı görmezden geldi. "Bilgisayar sana şüpheli deniz subayının ismini verdi mi?" diye sordu.

Langdon başım olumlu anlamda salladı. "temi Amiral Luis Âvila/'

Bu ismi söylediği anda Ambra olduğu yerde durdu ve Langdon'a dehşet dolu bir ifadeyle baktı.

Kadının tepkisini fark eden Fonseca hemen yüzünü ona döndü. "Bayan Vidal? Bu ismi biliyor musunuz?"

Ambra cevap veremiyordu. Bakışlarım yere indirdi ve az önce bir hayalet görmüş gibi yere baktı.

Fonseca, "Bayan Vidal?" diye tekrar etti. "Amiral Luis Âvila ismini biliyor musunuz?"

Ambra'nm şok içindeki ifadesi, katili tamdığı konusunda şüpheye mahal bırakmıyordu. Fazla uzun sürmeyen bu şaşkınlıktan sonra gözlerini iki kez kırpıştırdı ve adeta bir transtan uyamyormuş gibi koyu gözlerine hayat geldi. "Hayır... bu ismi bilmiyorum," diye fisildarken önce Langdon'a sonra da güvenlik görevlisine kısa bir bakış firlath. "Ben sadece... katilin kpanyol Donanması'ndan bir subay çıkmasına şaşirdım."

Yalan söylüyor, **diye düşünen Langdon, kadının verdiği tepkiyi neden gizlediğini çözemedi.** *Adamm ismini tanıdığından eminim.*

Ambra'ya doğru bir adım daha atan Fonseca, "Davetli listesinden kim sorumluydu?!" diye sordu. "Bu adamın ismini kim ekledi?"

Şimdi Ambra'nın dudaklar titriyordu. "Hiç... hiçbir fikrim yok."

Kubbenin içinde birden bipleyip çalmaya başlayan cep telefonlarının kakofonisi muhafizın sorularım yarda kesti. Winston cep telefonu hizmetini açmanın bir yolunu bulmuş olmahydi. O an çalan telefonlardan biri de Fonseca'nın ceketinin cebindeydi.

Elini telefonuna götüren kraliyet muhafızı, arayanın kim olduğunu görünce derin bir nefes alıp cevap verdi. *"Ambra Vidal esta a salvo,"* **diye duyurdu.**

Ambra Vidal güvende. **Langdon gözlerini perişan haldeki kadına çevirdi. O da Langdon'a bakıyordu. Bakışlar karşilaştığında uzunca bir süre gözlerini birbirlerinden ayırmadılar.**

Ardından Langdon, Winston'ın kulaklığından gelen sesini duydu.

Winston, "Profesör/' diye fisildadı. "Ambra Vidal, Luis Avila'nm davetli listesine nasil girdiğini çok iyi biliyor. İsmi kendisi ekledi."

Langdon'm bu bilgiden anlam çıkarması biraz zaman aldı.

Katilin ismini davetli listesine Ambra Vidal mı eklemiş?

Şimdi de bununla ilgili yalan mı söylüyor?!

Langdon bilgiyi özümsemeye firsat bulamadan Fonseca cep telefonunu Ambra'ya uzattı.

Muhafiz, *"Don Julian quiere hablar con usted, (Don Julia'n sizinle konuşmak istiyor,)"* **dedi.**

Ambra telefondan kaçar gibi davranıyordu. "Ona iyi olduğumu söyleyin," diye cevap verdi. "Birazdan onu aramn."

Muhafizm ifadesinden inanmakta güçlük çektiği anlaşılıyordu. Telefonu eliyle kapatıp Ambra'ya fisildadı. *"Su alteza Don Julian, el principe, ha pedido... (Prens, Ekselansları Don Julian, rica etti..."*

"Prens olması umurumda değil," diye çıkıştı. "Eğer kocam olacaksa ihtiyaç duyduğumda beni rahat birakmayı öğrenecek. Bir cinayete şahit oldum ve kendime gelmek için bir dakikaya ihtiyacım var! SOyleyin birazdan ararım."

Fonseca küçümser gibi bir ifadeyle kadına baktı. Sonra arkasını dönüp görüşmesine uzakta devam etti.

Bu tuhaf karşılıklı konuşma Langdon için küçük bir gizemi çözmüştü. *Demek Ambra Vidal, Prens Julian'm nişanlısı?* **Bu haber ona neden ünlü bir yildiz muamelesi yapildığmı ve Guardia Real'in hangi sebeple orada bulunduğunu açıklasa da, nişanlısıyla görüşmeyi neden kabul etmediğini açıklamıyordu.** *Bunları televizyonda gördiiyse prensin ödü patlamıştır.*

Neredeyse o anda Langdon daha evham verici bir şeyi idrak edince hayrete düştü.

Aman Tanrım... Ambra Vidal, Madrid'deki Kraliyet Sarayıyla bağlantılı biri.

Edmond'a Piskopos Valdespino'nun birakhğı sesli mesajı hatırlayınca bu beklenmedik tesadüf içini ürpertti.

Madrid'deki Kraliyet Sarayı'ndan yaklaşık iki yiiz metre ötedeki Almudena Katedrali'nde Piskopos Valdespino'nun bir anlığına nefesi kesildi. Hâlâ üstünde ayin ciippesi vardı. Çalışma odasındaki diziistii bilgisayarın öniinde oturmuş, Bilbao'dan nakledilen görüntülerin karşısında donakalmıştı.

Bıı *çok biiyiik bir haber olacak.*

Gördüğü kadarıyla, diinya medyası çalkalanıyordu. En büyük haber merkezleri Kirsch'iin sunumuyla ilgili yorum yapması için bilim ve din alanındaki yetkililere bağlanıyor, diğerleri Ed-mond Kirsch'ii kimin neden öldiirmiiş olabileceğine dair tezler sıralıyordu. Medya birisinin, Kirsch'iin buluşunun giin yiizii görmesini asla istemediği sonucuna varmış gibiydi.

Uzunca bir siire düşündükten soma Valdespino cep telefonunu çıkartıp birini aradı.

Haham Köves ilk çalışta açtı. "Korkunç!" Haham adeta çığlık atmıştı. "Televizyonu seyrediyordum! Hemen yetkililere gidip bildiklerimizi anlatmalıyız!"

Valdespino sakin bir sesle, "Sayın Haham," diye karşılık verdi. "Dehşet verici bir olay yaşandığı konusunda sizinle hemfi-kirim. Ancak tepki vermeden önce iyice düşünmeliyiz."

Köves, "Diişiinecek bir şey yok!" diye çıkıştı. "Belli ki Kirsch'iin keşfini mezara gömmeye yemin etmiş birileri var ve bunlar kasap! Artık Seyyid'i de onların öldürdüğüne inanıyorum. Kim olduğumuzu mutlaka biliyorlardır, bundan soma da *bizim* peşimize düşecekler. Yetkililere gidip Kirsch'iin bize anlattıklarını açıklamak ahlaki yükümlülüğümüz."

Valdespino, "Ahlaki yükümlülük mii?" diye sordu. "Kulağa daha çok bizi susturmaya kalkmasınlar diye bilgiyi halka duyurmak istiyormuşsunuz gibi geliyor."

Haham hemen cevapladi. "Elbette güvenliğimiz de düşünülmesi gereken bir konu, ama aym zamanda dünyaya karşı ahlaki yükümlülüğümüz var. Bu buluşun bazı biiyiik dini inançların sorgulanmasına neden olacağının farkındayım ama eğer şu uzun hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o da *inancın* daima yaşadığıdır. Güçlükler karşısında bile devam eder. Kirsch'iin keşfini açıklasak bile, inancın bunu da aşacağına inanıyorum."

Ses tonunu mümkün olduğunca bozmadan konuşan piskopos sonunda, "Sizi duyuyorum azizim," dedi. "Sesinizdeki kararhhğı algılayabiliyorum ve düşüncelerinize saygı duyuyorum. Tartışmaya, hatta fikirlerimi değiştirmeye açık olduğumu bilmenizi isterim. Yinede istirham ediyorum, bu buluşu dünyaya açıklayacaksak birlikte yapalım. Giin yığında. Onurumuzla. Bu korkunç katliamın çaresizliği içinde değil. Planlayalım, provasını yapalım ve haberi münasip biçimde aktaralım."

Köves hiçbir şey söylemedi ama Valdespino, yaşlı adamın nefes aldığını duyabiliyordu.

Piskopos, "Bakın," diye devam etti. "Şu anda en acil mesele can güvenliğimiz. Katillerle uğraşıyoruz ve eğer ortalıkta fazla görünürseniz, farzımuhal yetkililere veya bir televizyon kanalına giderseniz durum vahşetle sonuçlanabilir. Ben bilhassa sizin için endişeleniyorum. Uenim buradaki saray arazisinin içinde korumam var ama siz... siz Buda^te'de yalnızsınız! Kirsch'iin buluşunun bir öliim kalım meselesi olduğu ortada. Lütfen emniyetinizi temin etmeme izin verin Yehuda."

Köves bir siire konuşmadi. "Madrid'den mi? Siz oradan nasıl..."

"Kraliyet ailesinin güvenlik kaynaklan benim tasarrufumda. Kapilan

kilitleyin, evden dışarı çıkmayın. İki kraliyet muha-fizının sizi alp Madrid'e getirmesini isteyeceğim. Buradaki saray kompleksinde emniyette olursunuz. Sonra da karşılıklı oturup en iyi şekilde nasıl hareket etmemiz gerektiğini tartışırız."

Haham kararsız bir sesle sordu. "Madrid'e geldiğimde nasıl devam edeceğimiz konusunda ya anlaşamazsak?"

Piskopos, "Anlaşırız," diyerek onu temin etti. "Belki biraz eski kafalıyım ama aym zamanda tıpkı sizin gibi gerçekçi biri-yimdir. Birlikte en iyi hareket şeklinin ne olacağım bulacağız. Buna itikadım var."

Köves, "Peki ya, yanlış bir ^ye itikat ediyorsanız?" diye üsteledi.

Valdespino midesine kramplar girdiğini hissetse de bir süre durup derin derin nefes aldı ve elinden geldiğince sükûnet dolu bir sesle cevap verdi. "Yehuda, eğer sonunda birlikte hareket etmenin bir çaresini bulamazsak dostça ayrılır, her birimiz en doğru bulduğumuz çözüm ne ise o şekilde davranırız. Size soz veriyorum."

Köves, "Teşekkür ederim," diyerek karşıhkverdi. "Sözünüze itimat ediyorum. Madrid'e geleceğim."

"Peki. Bu zaman zarfında kapılan kilitleyin ve kimseyle konuşmayın. Siz eşyalarınızı toplayın, ben detaylar iletmek üzere sizi yeniden ararım." Biraz duraksadi. 'İnancınızı kaybetmeyin. Yakında görüşürüz."

Valdespino yüreği sıkılarak telefonu kapattı. Köves'i kontrol etmek, mantıklı ve sağgörülü davranmasın sağlamaya çalışmak ricadan fazlasını gerektirecekti.

Koves panikliyor... Tıpkı Seyyid gibi.

İkisi de büyük resmi göremiyor.

Valdespino dizüstü bilgisayar kapatıp koltuğunun altına sıkıştırdı ve karanlık mabette ilerlemeye başladi. Üstünden çıkartmadığı ayin cüppesiyle katedralden dışarıdaki serin akşama adımım attı ve meydanın karşı tarafındaki Kraliyet Sarayı'nın beyaz cephesine yöneldi.

Piskopos ana girişin üstündeki kpanyol arınasım gördü. Armadaki taca her iki yanında birer Herkül Sütunu eşlik ediyor, "daha öteye" anlamına gelen, çok eski PLUS ULTRA slogam yazıyordu. Kimileri bu tabirin, kpanya'daki yüzlerce yillık "imparatorluğu genişletme" emelini ifade ettiğine, kimileriyse bu hayatın ötesinde bir cennet hayatı bulunduğu ezeli inancım yansıttığına inamrdi.

Anlamı hangisi olursa olsun, Valdespino günler geçtikçe bu sözlerin giderek daha da ilgisiz kald1ğım hissediyordu. Sarayın üstünde dalgalanan tepanyol bayrağına bakarken, hasta kralını aklına getirerek hüzünle içini çekti.

Öldüğünde onu çok özleyeceğim.

Ona çok şey borçluyum.

Piskopos aylardir, şehrin dışındaki Palacio de la Zarzuela'da yatalak haldeki sevgili dostunu her gün ziyarete gidiyordu. Birkaç gün önce kral, gözlerinde derin bir kaygıyla Valdespino'yu yatağım yanma çağirmıştı.

Kral, "Antonio," diye fisildamıştı. "Sanırım oğlumun nişanı... aceleye geldi."

Valdespino içinden, *bir delilik desek daha doğru olur,* **diye düşünmüştü.**

İki ay önce prens kısa süredir tanıdığı Ambra Vidal'a evlenme teklif edeceği sırrını açtığında şaşkına dönen piskopos, Juliân'a daha sağduyulu davranması için yalvarmıştı. Prens aşık olduğunu ve babasının tek oğlunun mürüvvetini görmeye hakkı bulunduğunu söyleyerek ona karşı çıkmıştı. Ayrıca bir aile kuracaklarsa, Ambra'nın yaşı sebebiyle fazla bekleyemeyeceklerini de söylemişti.

Valdespino, krala sakince gülümsemişti. "Evet, size katılıyorum. Don Juliân'ın evlilik teklifi hepimizi şaşkına çevirdi. Arna o sadece sizi mutlu etmek istiyordu."

Kral hiddetle, "Onun ülkesine karşı vazifesi var, babasına değil," demişti. "Bayan Vidal pek güzel olsa da bizim bilmediğimiz, yabancı biri. Don Juliân'ın teklifini kabul etme sebeplerini sorguluyorum. Her ^y çok çabuk gelişti, onurlu bir kadın onu reddederdi."

Valdespino, "Haklısınız," diye karşılık vermişti. Gerçi Amb-ra'nın savunmasına göre Don Juliân, ona başka şans tanımamıştı.

Kral nazikçe uzanıp piskoposun kemikli elini avcunun içine almıştı. "Sevgili dostum, zaman nasil geçti anlayamadım. Bizler yaşlandık. Sana teşekkür etmek istiyorum. Yıllar boyunca, gerek eşimi kaybettiğimde, gerekse ülkedeki değişiklikler yaşanırken bana bilgece tavsiyelerde bulundun. Guçlii kanaatlerinden çok faydalandım."

"Dostluğumuz benim için sonsuza dek iizerine titreyeceğim bir onur."

Kral bitkin bir ifadeyle giilümsemişti. "Antonio, yammda kalmak için fedakârlıklarda bulunduğunu biliyorum. Roma bunlardan bir tanesi."

Valdespino omuzlarım silkmişti. "Kardinal olmak beni Tann'ya daha fazla yaklaşhrmazdi. Benim yerim daima sizin yammzdi."

"Sadakatin benim için bir lütuftu."

"Bana yıllar önce gösterdiğiniz merhameti asla unutmayaca-

y_. .. // ğım.

Piskoposun elini sımsıkı tutan kral gözlerini kapatmıştı. "Antonio... kaygılanıyorum. Oğlum kendini devasa bir geminin diimeninde bulacak ama bu gemiyi idare etmeye hazır değil. Liitfen ona kilavn/ ol. Kutup Yıldızı ol. Liitfen elini onun dümendeki elinin üstüne koy, özellikle de haşin denizlerde. Her şeyden önemlisi sana yalvarıyorum, yolundan saptığında geri dönüşü bulabilmesi için ona yardım et... sonunda her şey. .. yeniden en saf haline dönsün."

Piskopos, "Amin," diye fısıldamıştı. "Size söz veriyorum."

Valdespino akşamın serinliğinde meydanın karşı tarafına geçerken bakışlarım gökyiiziine doğru çevirdi. *Majesteleri, son arzularınızı yerine getirebilmek için elimden geleni yaptığıma emin olunuz.*

Kralın televizyon seyredemeyecek kadar güçsüz diişmiiş olmasından teselli buluyordu. Bu akşam Bilbao'dan yayınlananları görseydi, sevgili memleketini nelerin beklediğine şahit olmak onu öldiiriirdü.

Valdespino'nun sağ tarafındaki demir kapilann ardında yer alan Calle de Bailen boyunca dizilmiş medya kamyonlar, uydu ahcilanm yükseltiyordu.

Akşam rüzgâr cüppesini savururken içinden, *akbabalar,* **diye düşündü.**

Yuğun duygularla mücadele eden Langdon içinden, *sonra yas lılarsm,* **diye geçirdi.** *Şimdi eylem zamanı.*

Katili yakalamalarına yardımı dokunabilecek her tiirlii bilgiyi toplamas1 **için Winston'dan müze güvenlik kayalarını incelemesini istemişti. Ayrıca kimseye duyurmadan Piskopos Valdespino ile Avila arasında herhangi bir bağ bulunup bulunmadığını da araştırmasını söylemişti.**

Hâlâ telefonda görüşmekte olan Fonseca yanma dönüyordu. *"Si...si,"* **diyordu.** *"Clnro. Inmcdialamenle. (Acil.)"* **Fonseca görüşmesi sona erince dikkatini, yanında sersemlemiş gibi duran Ambra'ya verdi.**

Kesin bir dille, "Bayan Vidal, gidiyoruz," dedi. "Don Julian sizi sağ salim Kraliyet Sarayı'na götürmemizi istedi."

Ambra gözle görülür biçimde kendini kastı. "Edmond'ı bu halde bırakmayacağım!" Battaniyenin altında kıvrilmış yatan cesedi işaret etti.

Fonseca, "Bu konuyla polis ilgilenecektir," diye karşılık verdi. "Adli tıp yolda. Bay Kirsch'e saygıyla ve itinayla ihtimam gösterilecektir. Şimdi bizim gitmemiz gerek. Tehlikede olduğunuzdan şüpheleniyoruz."

Ona doğru bir adım atan Ambra, "Kesinlikle tehlikede değilim!" diye çıkıştı. "Beni pekâlâ vurabilecek bir katil kılıma dahi dokunmadan çekip gitti. Edmond'ın peşinde olduğu çok belli!"

"Bayan Vidal!" Fonseca'nın boynundaki damarlar adeta yerinden fırladı. "Prens sizi Madrid'e çağırıyor. Kendisi can güvenliğinizden endişeli."

Ambra sertçe, "Hayır," diye cevap verdi. "O siyasi sonuçlarından endişeleniyor."

Fonseca yavaşça derin bir nefes aldı ve sesinin tonunu alçalttı. "Bayan Vidal, bu akşam meydana gelen olaylar tepanya için de, prens için de korkunç bir darbeydi. Bu akşamki etkinliği sizin sunmanız talihsiz bir

karardı."

Birden Langdon'm kafasının içinde Winston'm sesi duyuldu. "Profesör? Müze güvenlik ekibi dışarıdaki kamera kayıtlarım inceledi. Görünüşe bakılırsa bir şey bulmuşlar."

Langdon, onu dinledikten sonra Fonseca'ya el sallayarak Ambra'yı paylamasını yanda kesti. "Beyefendi, bilgisayar şu anda müzenin çatı kameralarından birinin, kaçan arabanın resmini kısmen yakaladığını söylüyor."

"Öyle mi?" Fonseca aşırmış gibiydi.

Langdon, rehberden aldığı bilgiyi Fonseca'ya aktarmaya devam etti. "Görevli kapisının baktığı ara sokaktan çıkan siyah bir sedan... kameranın yukarıdaki açısından plakası okunmuyor... ön camına ahşilmadık bir çıkartma yapıştırılmış."

Fonseca, "Ne çıkartması?" diye sordu. "Polislerden aramasını isteyebiliriz."

Winston, "Tanıdığım bir çıkartma değil," diye cevap verdi. "Arna dünyadaki bilindik tüm sembollerle karşilaştırmasını yaptım ve içlerinden biriyle eşleştirebildim."

Langdon, Winston'ın tüm bunları ne kadar çabuk yapabildiğine hayret etmişti.

"Elde ettiğim eşleşme, eskiden bir simya sembolü olarak kullanılıyormuş," dedi. *"Alaşım."*

Anlayamadım? **Langdon bir park yerinin veya siyasi bir örgütün amblemi çıkmasını bekliyordu. "Arabanın çıkartmasında... alaşım sembolü mü var?"**

Ona bakmakta olan Fonseca'nın hiçbir şey anlamadığı belliydi.

Langdon ısrar etti. "Bir yanlışlık olmalı Winston. İnsan niye bir simya sürecinin sembolünü taşısın?"

Rehber bilgisayar, "Bilmiyorum," diye yamt verdi. "Bulabildiğim tek eşleşme bu. Yüzde doksan dokuz karşılık bulduğunu görüyorum."

Langdon'm fotoğrafik hafizası hemen gözünün önüne alaşımın simyadaki sembolünü getirdi.

"Winston arabanın camında tam olarak ne gördüğünü anlat."

Bilgisayar derhal cevap verdi. "Üç adet enine çizginin kestiği dikey bir çizgiden oluşuyor. Dikey çizginin tepesinde yukarı bakan bir yay var."

y

Aynen. **Langdon kaşlarını çattı. "Üstteki yayın uçlan kapalı mı?"**

"Evet. Her bir ucun üzerine kısa çizgiler çekilm^."

Pekâlâ o halde bu alaşım.

Langdon bir süre ne yapacağını şaşırdı. "Winston bize güvenlikteki kaydın fotoğrafını gönderebilir misin?"

"Elbette."

Fonseca, "Benim telefonuma gönder," diye buyurdu.

Langdon, muhafızın cep telefonu numarasını Winston'a söyledikten hemen soma Fonseca'nın telefonu bipledi. Muhafizın etrafında toplaşıp, karıncalı siyah beyaz fotoğrafa baktılar. Boş bir ara sokaktaki siyah sedanın yukardan çekilmiş görüntüsüydü.

Langdon, ön camın sol alt köşesinde Winston'ın tarif ettiği sembolü aynen görebiliyordu.

Alaşım. Ne tuhaf.

Şaşalayan Langdon, parmak uçlarıyla Fonseca'nın ekranındaki görüntüyü büyüttü. Eğilip resmi daha detaylı inceledi.



Langdon o anda sorunun ne olduğunu anladı. "Bu alaşım değil."

Resim, Winston'ın anlattığına çok yakın olsa da aynısı değildi. Sembolujide "yakın" ile "aynısı" arasındaki fark, Nazi gamalı haçıyla Budistlerin refah sembolü arasındaki fark kadar biiyiik olabilirdi.

İnsim zekâsı işte bit yüzden bazen bilgisayarlardan daha üstiıt.

Langdon, "Bu tek bir çıkartma değil," diye bildirdi. "Üst iiste binmiş iki çıkartma. Alttaki çıkartma, 'papalık lıaçi' denilen özel bir haç. Şimdilerde çok popüler."

Vatikan tarihindeki en I iberal papa nın seçilmesinin ardından dünyadaki binlerce insan, hatta Langdon'ın anayurdu Massachu-setts Camridge'dekiler bile, bu üç çizgili ha«;i taşıyarak papanın yürüttüğü yeni siyaseti desteklediklerini gösteriyorlardi.

Langdon, "Üstteki U şeklindeki sembol tamamen farklı bir çıkartma," dedi.

Winston onayladı. "Haklı olduğunu şimdi anlıyorum. Şirketin telefon numarasın bulayım."

Profesör, bilgisayarın süratine yine hayran kalmıştı. *Şirket logosunu çoktan çözdii mii?* **Langdon, "Mükemmel," dedi. "Onları ararsak belki arabayı tespit edebilirler."**

Fonseca hayretler içindeydi. "Arabayı tespit etmek mi? Nasıl?"

Ön camdaki U şeklini işaret eden Langdon, "Bu araba *kiralanmış''* **dedi. "Uber'den."**

Gözleri kocaman açilmış Fonseca'nın yüzündeki ifadeden Langdon, muhafızı neyin daha çok hayrete düşürdüğünü anlayamadı: °n camdaki

çıkartmayı çabucak deşifre etmeleri mi, yoksa Amiral Âvila'nın kaçmak için tuhaf bir araba seçmesi mi?

Uberden kiralanmış. **Profesör bunun zeki bir hamle mi yoksa ileriyi göremeyen bir hareket mi olduğuna karar veremiyordu.**

Uber'in her yerde hazır ve nazır "istek üzerine şoför" servisi, son birkaç yıldır dünyayı çığ gibi sarmıştı. Arabaya ihtiyaç duyan herkes akıllı telefon aracılığıyla, kendi arabalarım taksi olarak kiralayıp fazladan para kazanan Uber şoförlerinin giderek büyüyen filosuyla anında iletişime geçebiliyordu. tepanya'da yeni yasallaşmış olan Uber, İspanyol şoförlerden U logosunu ön cama yapıştırmalarım istiyordu. Anlaşilan bu Uber şoförü, aym zamanda yeni papanın da hayramydi.

Langdon, ''Fonseca," dedi. "Winston arama noktalarına dağıtılması için kaçan arabanın fotoğrafını yerel polis teşkilatına göndereceğini söylüyor."

Fonseca'nın ağzı açık kalınca Langdon bu yüksek eğitimli muhafizın kovalamaca oynamaya alışık olmadığını hissetti. Fonseca, Winston'a te^kkür etmekle, kendi lanet işine bakmasını söylemek arasında bocalıyor gibiydi.

"Şimdi Uber'in acil numarasını çeviriyor."

Fonseca, "Hayır!" diye ahldi. "Numarayı *bana* verin. Ben ararım. Uber, kraliyet muhafizlarından rütbeli birisine bir bilgisayardan daha çok yardım edecektir."

Langdon,onun haklı olabileceğini düşündü. Ayrıca, Ambra'yı Madrid'e götürmekle yeteneklerini israf etmektense muhafizm bu kovalamacaya yardım etmesi daha iyi olurdu.

Numarayı Winston'dan alan Fonseca aramayı yaparken profesör, katili birkaç dakika içinde yakalayacaklarından emindi. Araçların yerini tespit etmek Uber'in en iyi yaptığı işti; akıllı telefona sahip her müşteri yeryüzündeki her Uber şoförünün tam yerini görebiliyordu. Fonseca'nm yapması gereken tek ^y, şirketten Guggenheim Müzesi'nin arka tarafından az önce yolcu alan şoförün yerini tespit etmesini istemekti.

Fonseca, *"Hostial (Kahretsin!)"* **diye lanet okudu. Tuş takımındaki bir**

numaraya basıp beklediğinden, otomatik seçenekler menüsüyle karşilaştığı anlaşılıyordu. "Profesör, ben Uber'e ulaşıp arabanın yerini belirlemelerini istedikten sonra bu konuyu yerel polise devredip Muhafiz Dı'az ile birlikte sizi ve Bayan Vidal'ı Madrid'e götüreceğim."

Langdon şaşkınlık içinde sordu. "Beni mi? Hayır, ben sizinle gelemem."

Fonseca, "Gelebilirsiniz ve geleceksiniz," diye buyurdu. Lang-don'ın kulaklığını eliyle gösterdi. "Bilgisayar oyuncağınız da gelecek."

Langdon ciddileşen bir sesle, "Üzgünüm," dedi. "Madrid'e kadar sizinle birlikte gelmeme imkan yok."

Fonseca, "Bu çok tuhaf," diye karşılık verdi. "Ben sizi Har-vard'lı bir profesör sanıyordum."

Langdon, ona şaşkınlıkla baktı. "Öyleyim."

Fonseca, "Güzel," diye karşılık verdi. "O halde sanırım başka seçeneğiniz olmadığını fark etmişsinizdir."

Bunları söyledikten sonra sert adımlarla uzaklaşan muhafiz, telefon görüşmesine devam etti.

Langdon, onun arkasından gidişini seyretti. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

"Profesör?" Çok yakınına kadar sokulan Ambra, Langdon'ın arkasından fisildadı. "Lütfen beni dinleyin. Çok önemli."

Arkasını donen Langdon, Ambra'nm korku dolu ifadesini göriince şaşırdi. Şoku atlatmış gibiydi; çaresiz ama anlaşılır bir sesle konuşuyordu.

Langdon kuşkulu gözlerle ona baktı.

"Edmond'm öldiiriilmesi benim suçum," diye fisildarken koyu kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Anlayamadım?"

Ambra artık kendilerini duyamayacak mesafede duran Fonseca'ya tedirgin

bir biçimde baktı. Yüziinii tekrar Langdon'a dönerken, "Davetli listesi," dedi. "Son dakika ilavesi. Eklenen ismi hatırlıyor musunuz?"

"Evet, Luis Âvila."

"O ismi ben ekledim," diye itiraf ederken sesi çatallaştı.

Çok şaşıran Langdon, *Winston haklıymış,* **diye diişiindii.**

Ambra yaş dolu gözlerle, "Edmond benim yiiziimden öldürüldü," dedi. "Katili bu binadan içeri ben soktum."

Kadının titreyen omzuna elini koyan Langdon, "Sakin ol biraz," dedi. "Şimdi anlat bana. Bu ismi *neden* **ekledin?"**

Ambra yirmi metre ileride hâlâ telefonda konuşmakta olan Fonseca'ya bir kez daha tedirgin gözlerle baktı. "Profesör, çok güvendiğim birinden son dakikada bir telefon geldi. Ona şahsi bir iyilik yapıp, Amiral Âvila'nm ismini davetli listesine eklememi istedi. Kapilarm açilmasına sadece dakikalar kala ricada bulunmuştu ve ben de çok meşguldiim, o yiizden hiç diişiinmeden ismi ekledim. Yani adam donanmada amiraldi! Nereden bilebilirdim?" Yeniden Edmond'm cesedine bakıp narin eliyle ağzını kapattı. "Ve şimdi..."

Langdon, "Ambra," diye fisildadi. "Senden Âvila'nın ismini eklemeni *kim* **istedi?"**

Ambra güçlükle yutkundu. "Nişanlım ... İspanya'nın veliaht prensi. Don Julian."

Söylediklerine zihninde yer açmaya çalışan Langdon, hayretle ona baktı. Guggenheim'ın yöneticisi az önce İspanya'nın veliaht prensinin, Edmond Kirsch cinayetini diizenlediğini söylemişti. *Bu imkânsız.*

F: 10

145

Langdon, kadının omzunda duran elini hafifçe sıktı. "Burada emniyettesin."

Ambra sert bir sesle, "Hayır," dedi. "Burada anlamad1ğımz baz1 işler dönüyor. Dışarı çıkmamız lazım. *Şimdi!"*

Langdon, "Kaçamayız," diye karşı çıktı. "Asla..."

Ambra, "Dinle beni," diye üsteledi. "Edmond'a nasil yardım edeceğimizi biliyorum."

"Anlamadım?" Langdon, onun hâlâ ^kun etkisinde olduğunu düşündü. "Artık Edmond'a yardım edemeyiz."

Ambra kendinden emin bir sesle, "Evet, edebiliriz," dedi. "Ama önce Barselona'daki evine girmeliyiz."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Lütfen beni dikkatle dinle. Edmond'm ne yapmamızı isteyeceğini biliyorum."

Takip eden on beş saniye boyunca Ambra Vidal alçak sesle konuştu. O konuştukça Langdon kalbinin hızlandığını hissetti. *Aman Tanrım,* **diye düşündü.** *Ambra haklı. Bu her şeyi değiştirir.*

Konuşmayı bitirdiğinde Ambra, ona meydan okurcasına baktı. "Neden gitmemiz gerektiğini şimdi anlıyor musun?"

Langdon hiç tereddüt etmeden başım salladı. Kulaklığına, "Winston," dedi. "Ambra'nın anlattıklarım duydun mu?"

"Duydum profesör."

"Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

Langdon bundan sonra söyleyeceklerini dikkatle seçti. "Winston, bilgisayarlar yaratıcılarına sadakat hisseder mi bilmiyorum ama eğer yapabiliyorsan, sadakatini ispatlamak için en uygun zaman şimdi. Yardımına gerçekten ihtiyacımız var."

Langdon sahneye doğru yürürken bir gözünü, Uber'dekilerle görüşmekle meşgul olan Fonseca'dan ayırmadı. Telefonda konuşurken veya tam da ona tembihlediği şekilde konuşuyormuş gibi yaparken, telaşsız adımlarla kubbenin ortasına doğru yürüyen Ambra'yı izledi.

Fonseca'ya Prens Juliciıı aramaya karar verdiğini söyle.

Langdon sahnenin yanma vardığında gözleri istemeden yerdeki cesede ilişti. *Edmoııd.* **Ambra'nm örttüğü battaniyeyi nazikçe açtı. Edmond'm o parlak gözleri şimdi alnındaki kıpkırmızı deliğin altında iki cansız oyuğa dönmüştü. Kalbi öliim acısı ve hırsla çarparken bu dehşet verici sahnenin karşısında tüyleri iirperdi.**

Bir an için, tiim iimitleri ve yeteneğiyle sınıfından içeri giren kıvırcık saçlı genç öğrencisini göriir gibi oldu. Çok kısa bir zamanda onca başarı elde etmişti. Arna o akşam birisi, bu son derece yetenekli insanı, keşfinin sonsuza dek ortadan kaybolması için korkunç bir biçimde öldürmüştü.

Eğer cesaretle eyleııegeçmezsem öğrencimin en biiyıik başarısı as/a gün ışığına çıkmayacak.

Langdon sahnenin bir kısmı Fonseca'nm görüş açısını engelleyecek şekilde kendini konumlandırıp cesedin yanına çömeldi, gözlerini kapattı, ellerini birleştirdi ve ona dua pozunu verdi.

Bir ateistin başında dua etmek fikri neredeyse gülmesine neden olacaktı. *Edmond, lamdığım iıısaıı/ararasmda en çoksenarkandan dua edi/ııesiııi islemezdin. Endişe eliıie doslıuıı, dua eliıieye ge/medim.*

Edmond'ın başında çömelirken içinde yükselen korkuyu bastırmaya çalıştı. *Sana piskoposun zararsız olduğunu söylemişlim.*

Eğer Valdespino'nun bu işle bir bağlantısı çıkarsa... **Bu düşünceleri hemen zihninden uzaklaştırdi.**

Fonseca'nm kendisini dua ederken gördüğünden emin olduktan sonra usulca uzamp Edmond'm deri ceketinden, turkuvaz renkli aşırı büyük telefonunu Ç1karttı.

Hemen dönüp Fonseca'ya baktı ama o da telefonda görüşüyor, ayrıca

Langdon'dan ziyade Ambra ile ilgileniyordu. Ambra kendi telefon görüşmesine dalmış gibi yaparken Fonseca'dan giderek uzaklaş1yordu.

Yeniden gözlerini Edmond'm telefonuna çeviren Langdon, sakinleşmek için derin bir nefes aldi.

Geriye bir i? daha kaldı.

Uzamp nazikçe Edmond'm sağelini havaya kaldırdi. Soğuktu. Telefonu eline yaklaştırıp işaretparmağmı dikkatle parmak izi okutucusuna bastırdi.

Telefonun tıkırdamasıyla kilidi açildı.

Langdon hemen ayarlar menüsüne girip ekran koruma özelliğini kapattı. *Ekran koruma özelliği kalıcı olarak kaldırıldı.* **Ardından telefonu ceketinin cebine atıp Edmond'm cesedini yeniden battaniyeyle örttü.**

Ambra kulağma telefonu dayamış, boş konferans salonunun ortasında tek başına dururken uzakta sirenler çalıyordu. Fonseca'nm gözlerini üzerinden ayırmadığının bilinciyle kendini konuşmasına kaptırmış gibi gösteriyordu.

Acele et Robert.

Ambra az önce, Edmond Kirsch ile yaptığı konuşmayı anlatınca Amerikalı profesör hemen harekete geçmişti. Ambra ona, iki akşam önce bu salonda sunumun son detaylar üzerinde birlikte çakşırken Edmond'm çok yorgun göründüğünü fark ettiğini söylemişti. Genç dahi üçüncü ispanakh içeceğini içmek için ara verdiğinde Am bra, onu uyarmıştı.

"Bu vegan diyetinin sana iyi geldiğinden pek emin değilim Edmond," demişti. "Çok solgun ve çok zayıf g0rünüyorsun."

"Çok mu zayıf?" Kahkaha atm^tı. "Şu konuşana bir bakın."

"Ben çok zayıf değilim!"

"Sınırdasın." Ambra'nm öfkeli çehresine bakıp muzip bir ifadeyle göz k1rpm1ştı. "Solgun olmama gelince, bana biraz müsaade et. Ben gün boyunca LCD ekran karşısında oturan bir bilgisayar dahisiyim."

"Eh, iki gün sonra tüm dünyaya hitap edeceksin, yüzüne biraz renk gelse iyi olur. Yarın ya dışarı çık ya da tenini bronzlaş-hracak bir bilgisayar ekranı icat et."

"Fena fikir değil," derken etkilenmişe benziyordu. "Bunun patentini almalısın." Kahkaha attıktan sonra dikkatini yeniden önlerinde duran işe vermişti. "O halde, cumartesi akşamının ilerleyişi konusunda anlaştık mı?"

Bakışlarım elindeki metne indiren Ambra başım sallamıştı. 'İnsanları giriş salonunda karşılıyorum, sonra hep birlikte sunumunu izlemek üzere konferans salonuna giriyoruz. Ardından sihirli bir şekilde şuradaki sahnede beliriyorsun." Salonun ön tarafını işaret etmişti. "Sonra da sahneden duyurunu yapıyorsun."

Edmond, "Mükemmel," demişti. "Yalnız, ekleyeceğim ufak bir şey var. Sahnedeki konuşmam daha çok davetlileri şahsen karşilayabileceğim, akşamın ikinci kısmına hazırlayacağım ve bacaklarım uzatabilecekleri bir *antrakt* **gibi olacak. İkinci kısım keşfimi açıklayacağım bir multimedya sunum."**

"O zaman duyuru da önceden kaydedildi. Giriş kısmı gibi, öyle mi?"

"Evet, birkaç gün önce bitirdim. Bizim görsel bir kültürümüz var. Multimedya sunumlar daima sahnede konuşan sıradan bilim insanlarından daha sürükleyicidir."

Ambra, "Sen 'sıradan bir bilim insanı' değilsin," demişti. "Arna sana hak veriyorum ve görmeye can atıyorum."

Ambra güvenlik tedbirleri nedeniyle sunumun Edmond'ın tesis dışındaki özel sunucularında saklandığını biliyordu. Her şey uzaktaki bir yerden müzenin projeksiyon sistemine canlı nakledilecekti.

"İkinci bölüme hazır olduğunda sunumu kim başlatacak? Sen mi ben mi?" diye sormuştu.

Edmond cep telefonunu çıkarırken, "Ben yaparım," demişti. *"Bununla."* **Turkuvaz renkli Gaudi kılıfının içindeki aşırı büyük telefonunu havaya kaldirmıştı. "Hepsi gösterinin bir parçası. Şifreli bir bağlantı üzerinden uzaktaki sunucuma rakamları gireceğim..."**

Edmond birkaç tuşa basınca telefonun hoparlöründen bir kez çalma sesi gelmiş ve bağlanmıştı.

Kadın sesiyle bir bilgisayar cevap vermişti. *"İYİ AKŞAMLAR EDMOND. PAROLANI BEKLİYORUM/'*

Edmond gülümsemişti. "Sonra da tiim dünya izlerken parolamı telefonuma gireceğim ve keşfim aym anda hem buradaki salona hem de dünyaya canlı yayınlanacak"

Etkilenen Ambra, "Kulağa çok heyecanlı geliyor," demişti. "Elbette parolam unutmazsan."

"Bu çok tuhaf *olurdu,* **doğru."**

Alaycı bir sesle, "Herhalde bir yerlere yazmtşsındır, öyle değil mi?" diye sormuştu Ambra.

Bunun üzerine Edmond kahkahayı patlatmıştı. "Küfür mii ediyorsun? Bilgisayar uzmanlan asla parolalarım yazmazlar. Yine de endişelenmeye gerek yok. Benimki sadece kirk yedi haneli. Unutmayacağıma eminim."

Ambra'nm gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Kirk yedi mi? Edmond sen miize güvenlik kartının dört haneli PIN numarasını bile aklında tutamıyorsun! Rastgele seçilmiş kirk yedi karakteri nasil hatırlayacaksın?"

Edmond, Ambra'nm böylesine paniklemesine bir kez daha gülmüştü. "Hatırlamama gerek yok; gelişigüzel karakterlerden oluşmuş değil." Sesini alçaltmıştı. "Parolam en sevdiğim şiirden bir mısra."

Ambra'nın akh karışmıştı. "Bir şiir dizesini parola mı yaptın?"

"Neden olmasın? En sevdiğim mısra tam kirk yedi harf içeriyor."

"Şey, kulağa pek güvenli gelmiyor ama."

"Gelmiyor mu? En sevdiğim şiir dizesini tahmin edebilir misin?"

"Senin şiir sevdiğinden bile haberim yoktu."

"Aynen öyle. Birisi parolamın bir şiir dizesi olduğunu öğrense, hatta milyonlarca ihtimal arasından doğru dizeyi tahmin etse bile yine de güvenli sunucuma girdiğim o uzun telefon numarasını tahmin etmesi gerekir."

"Telefonundan hızlı arama yaptığın numara mı?"

"Evet, kendi er^im PIN numarasına sahip ve göğüs cebimden hiç çıkarmadığım bir telefon."

Ambra neşeyle gülümseyip ellerini havaya kaldirmıştı. "Tamam, patron sensin. Bu arada en sevdiğin şair kim?"

Edmond parmağım sallarken, "İyi deneme," demişti. "Cumartesiye kadar beklemen gerek. Seçtiğim şiirdizesi mükemmel." Sırıtmıştı. "Gelecek hakkında bir kehanet ve artık gerçekleşmekte olduğunu söylemek beni mutlu ediyor."

Düşünceleri şimdiki zamana dönen Ambra, Edmond'ın cesedine bir göz attı. Langdon'ı artık göremediğini fark edince paniğe kapildığını hissetti.

Nerede?/

İkinci muhafizın kumaş duvardaki kesikten kubbenin içine girmekte olduğunu fark edince kaygısı daha da arttı. Kubbenin içini gözleriyle tarayan muhafiz Dı'az, Ambra'ya doğru yürümeye başladi.

Beni asla buradan dışarı bırakmayacak!

Birden Langdon yamnda belirdi. Elini nazikçe Ambra'mn sırtına koyup onu uzaklaştırmaya başladi. İkisi birlikte kubbenin diğer tarafına, insanların içeri girdiği geçide doğru hızlı adımlarla ilerliyordu.

Dı'az, "Bayan Vidal!" diye bağırdi. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

Ambra'yı boş salonda çıkış tüneline doğru acele ettiren Langdon, "Hemen dönüyoruz!" diye seslendi.

"Bay Langdon!" Arkalarından seslenen kişi muhafiz Fon-seca'ydi. "Bu salondan çikmamz yasak!"

Ambra, Langdon'm elini sırtına daha telaşlı bastırdığını hissetti.

Langdon kulaklığına, "Winston," diye fısıldadı. *"Şimdi/"*

Bir an içinde kubbesalon karanlığa gömüldü.

Muhafiz Fonseca ile ortağı Dı'az karanlık kubbenin içinde, cep telefonlarım fener gibi kullanarak h1zla krçuyordu. Langdon ile Ambra'nın girip gözden kaybolduğu tünele daldilar.

Fonseca tünelin yarısına geldiğinde Ambra'nm telefonunu yerdeki halının üstünde buldu. Bunu görmek onu çok şaşırttı.

Ambra telefonundan kurtulmak için onu atmış mı?

Ambra'nm izniyle Guardia Real, bulunduğu yeri her daim tespit edebilmek için basit bir takip uygulaması kullanıyordu. Telefonu atmasının tek bir sebebi olabilirdi: Muhafizların korumasından kurtulmak istiyordu.

Bu düşünce fazlasıyla canını sıksa da İspanya'nın müstakbel kraliçesinin kaybolduğunu patronuna bildirmek zorunda kalmasıyla mukayese kabul edemezdi. İş prensin çıkarlarını korumaya gelince Guardia Real'in komutam takıntılı ve acımasız davranırdı. Komutan o akşam Fonseca'yı şu çok basit direktifi vererek görevlendirmişti: "Ambra Vidal'ın güvenliğini sağla ve başını dertten uzak tut."

Yerini bilmeden güvenliğini nasıl sağlayacağım?

İki muhafiz süratle tünelin çıkışına koştular ve sonunda karanlık giriş salonuna vardilar. Burası şimdi hayaletler kongresini andırıyordu. Cep telefonu ekranlarının çığıyla aydınlanmış solgun yüzlü şaşkın insanlar, dış dünyayla bağlantı kurmuş, az önce şahit olduklar olayı anlatıyorlardı.

İnsanların çoğu, "Işıklan açın!" diye bağrışıyordu.

Telefonu çalınca Fonseca cevap verdi.

Kelimeleri kısa keserek konuşan bir kadın tepanyolca, "Muhafız Fonseca, müze güvenliğinden arıyorum," dedi. "Orada 1Ş1klarm kesildiğini biliyoruz. Bilgisayardaki bir bozukluktan kaynaklanmışa benziyor. Işıklar

birazdan gelecek."

Tiim kameralarda gece görüşü bulunduğunu bilen Fonseca, "Dahili güvenlik kameralar hâlâ kaydediyor mu?" diye sordu.

"Evet, kayıttalar."

Fonseca karanlık giriş salonuna göz gezdirdi. "Ambra Vidal ana salondan giriş salonuna az önce girdi. Nereye gittiğini görebiliyor musun?"

"Biraz bekleyin liitfen."

Fonseca'nm kalbi çaresizlik içinde atıyordu. Az önce duyduğuna göre Uber, katilin kaçtığı arabanın yerini belirlemekte güçlük çekiyordu.

Acaba bu akşam daha ters gidebilir miydi?

Ne vahimdir ki, o akşam ilk defa Ambra Vidal'dan sorumluydu. Normalde tecrübeli bir koruma olan Fonseca aslında sadece Prens Juliân'm emrine verilmişti. Buna rağmen o sabah patronu onu yanma çağırıp şunlar söylemişti: "Bu akşam Bayan Vidal, Prens Julian'm itirazlarına rağmen bir etkinlik sunacak. Sen ona eşlik edip güvenliğini sağlayacaksın."

Ambra'nmsunacağı etkinliğin, cinayetle sonuçlanan aleni bir din muhalefeti olacağını Fonseca aklının ucundan geçirmemişti. Doğrusu hâlâ, endişeyle telefon açan Prens Julian'ı kadının öfkeli bir şekilde reddedişini hazmetmeye çalışıyordu.

Tiim bunlar akil almaz gelse de Ambra'nın acayip davranışları giderek artıyordu. Nereden bakılırsa bakilsın, Amerikalı bir profesörle kaçabilmek için kendi korumalarını atlatmaya çalışıyordu.

Eğer Prens Julian bunu öğrenirse...

"Muhafız Fonseca?" Güvenlikteki kadının sesi yeniden duyuldu. "Bayan Vidal ile yanındaki erkeğin giriş salonundan çıktığını gördiik. Platformdan aşağı yürüyüp Louise Bourgeois'in *Cells (Hücreler),* sergisinin bulunduğu galeriye girdiler. Kapıdan çıkın, sağa döniin, sağınızdaki ikinci galeri."

"Teşekkürler! Onları takibe devam edin!"

Fonseca ile Dfaz koşarak giriş salonundan platforma çıktılar. İyice aşağıdaki davetlilerin telaşla lobideki çıkışlara doğru hücum ettiklerini gördüler.

Sağ taraf, tam da giivenlikçinin söylediği gibi biiyük bir galeriye açılıyordu. Tabelasında HÜCRELER yazan bu çok geniş galerideki kafese benzeyen acayip bölmelerin her birinin içinde beyaz amorf bir heykel vardı.

Fonseca, "Bayan Vidal!" diye seslendi. "Bay Langdon!"

Cevap alamayan muhafızlar aramaya başladı.

Kraliyet muhafızlarının birkaç salon gerisinde, kubbeli konferans salonunun hemen öniindeki Ambra ile Langdon, yapı iskelesinden dikkatlice geçip önlerindeki ÇIKIŞ tabelasına doğru ilerliyorlardı.

Son dakikada Winston ile Langdon'm işbirliği sayesinde göz açıp kapayıncaya kadar oradan uzaklaşmalardı. Profesöriin isteği iizerine Winston ışıklan kesip kubbeyi karanlığa gömmüştü. Langdon bulunduklar yerle tiinel çıkışı arasındaki mesafeyi zihninden neredeyse miikemmel bir netlikte hesaplamıştı. Tiinelin ağzına geldiklerinde Ambra telefonunu karanlık geçidin içine atmıştı. Sonra, giriş salonuna girmek yerine döniip kubbenin içinde kalmışlar ve iç duvar boyunca ellerini kumaşın iizerinden ayırmadan kraliyet muhafızının katilin peşinden giderken yırttığı açıklığa gelinceye kadar geri gitmişlerdi. İkili, kumaş duvardaki yırtıktan geçince salonun dış duvarına ilerlemiş ve merdivenlere yönlendiren ışıklı acil çıkış tabelasına doğru gitmişti.

Langdon, Winston'ın kendilerine yardım etmeye ne kadar hızlı karar verdiğini hayretle hatırladı. "Eğer Edmond'm duyurusu bir parola ile başlatılabiliyorsa onu hemen bulup kullanmalıyız," demişti. "Aldığım ilk talimat, Edmond'ın bu akşamki sunumunun başarılı geçmesini sağlamak için ne miimkiinse yapmaktı. Görüldüğü iizere bu konuda onu yan yolda bıraktım. Arna bu başarısızlığımı diizeltmek için gereken neyse yapmaya hazırım."

Langdon tam ona te^kkiir edecekken Winston ara vermeden konuşmaya devam etmişti. Dile getirdiği sözler, hızlandırılmış sesli kitap gibi insaniistii bir siiratle akıyordu.

"Edmond'm sunumuna erişebilseydim bunu hemen yapardım ama duyduğunuz gibi buramn dışındaki giivenli bir sunucuda saklanıyor. Yaptiğı keşfi diinyaya duyurmamızın tek yolu kişiselleştirdiği telefonuyla parolasın ele geçirmek. Şimdiye dek basilmış kirk yedi harfli tiim şiir mısralarını inceledim ama ne yazık ki, kıtaların dizelere nasıl bölündüğüne bağlı olarak, yiiz binlerle sınırlı kalmayacak kadar çok ihtimalle karşılaştım. Ayrıca Edmond'm arayiizleri genellikle birkaç kez yanlış parola giren kullanıcıyı engellediği için saldırı yapmak da imkansız. Bu da bize tek bir seçenek bırakıyor: Parolasın farklı bir yoldan bulmalıyız. Derhal Edmond'm Barselona'daki evine gitmeniz gerektiğini söyleyen Bayan Vidal ile aym fikirdeyim. Eğer çok sevdiği bir şiir dizesi varsa, o şiirin geçtiği *kitaptan* **evinde bulunduruyordur; hatta belki de en sevdiği dizeyi bir şekilde işaretlemiştir. Edmond'm Barselona'ya gitmenizi, parolasın bulmanızı ve planladığı şekilde keşfini duyurmak için kullanmanızı isteyeceği ihtimalinin çok yiiksek olduğunu hesapladım. Ayrıca, Amiral Âvila'nın son dakikada davetli listesine eklenmesi isteğinin, Bayan Vidal'm söylediği gibi, sahiden de Madrid'deki Kraliyet Sarayı'ndan geldiğini belirledim. Bu sebeple Guardia Real'e giivenemeyeceğimize karar verdim. Onları atlatmanızın bir yolunu bulup kaçmanızı sağlayacağım."**

banılmaz bir biçimde, Winston dediğini yapmanın bir yolunu bulmuştu.

Langdon ile Ambra şimdi acil çıkışına varmışlardı. Profesör usulca kapıyı açıp Ambra'yı geçirdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Yeniden konuşan Winston, "Giizel," dedi. "Merdivenlerdesiniz."

Langdon, "Peki ya muhafizlar?" diye sordu.

Winston, "Uzaktalar," diye yanıt verdi. "Şu an onlarla telefondayım, miize güvenliğinden arıyormuşum gibi yaptım ve onları yanlış yönlendirip binanın diğer tarafındaki galeriye gönderdim."

Langdon, Ambra'ya endişelerini giderecek bir şekilde başım sallarken, *inanılmaz,* **diye düşündü. "Her şey yolunda."**

Bilgisayar, "Merdivenlerden zemin kata kadar aşağı inin ve müzeden çıkın," dedi. "Ayrıca liitfen unutmayın, müzeden çıktığınız anda kulaklığınızın benimle bağlantısı kesilecek."

Kahretsin. **Langdon bunu düşünememişti. Telaşla sordu. "Winston, Edmond'ın buluşunu bazı dini liderlerle paylaştığım önceden biliyor muydun?"**

Winston, "Hayır, bu konudan tamamen habersizdim," dedi. "Bu akşamki giriş konuşmasında, çalışmasının derin dini etkileri olacağım ima etti. Belki de bulduklarım o alandaki liderlerle tartışmak istemiştir."

"Haklısın. Bildiğim kadarıyla içlerinden biri Madrid'deki Piskopos Valdespino idi."

"üginç değil mi? İnternette onun tepanya kralının çok yakın bir danışmam olduğuyla ilgili sayısız bahis geçiyor."

Langdon, "Evet, öyle ama bir şey daha var," dedi. "O toplantıdan sonra Edmond'ın Valdespino'dan tehditkar bir sesli mesaj aldığım biliyor muydun?"

"Bilmiyordum. Özel hattan gelmiş olmak."

"Edmond, bana dinletti. Valdespino ondan sunumunu iptal etmesini istemiş ve damştığı diğer dini liderlerin, itibarım zedelemek için ondan önce duyuruda bulunmayı düşündüklerini söylemiş." Merdivenlerde yavaşlayan Langdon, Ambra'nın öne geçmesine izin verdi. Sesini alçalttı. "Valdespino ile Amiral Âvila arasında hiç bağlantı bulabildin mi?"

Winston kısa bir siire sustu. "Doğrudan bağlantı bulamadım ama bu, olmadığı anlamına gelmez. Sadece yazilmadığı anlamına geliyor."

Zemin kata yaklaşmışlardı.

Winston, "Profesör, izin verirseniz..." dedi. "Bu akşam yaşananlar düşünülecek olursa mantık, Edmond'ın keşfini giiçlii birilerinin gizlemeye kararlı olduğunu söyliiyor. Sunumunda sizin görüşleriniz sayesinde böylesi bir keşifte bulunduğunu söylediğini hatırlıyorum da, Edmond'm düşmanlan sizi de tehlikeli görebilirler."

Bu ihtimali daha önce hiç aklına getirmemiş olan Langdon, zemin kata vardığında birden öfkelendiğini hissetti. O sırada önünde duran Ambra, zorlayarak metal kapıyı itmeye çalışıyordu.

Winston, "Dışarı çıktığınızda kendinizi ara sokakta bulacaksınız," dedi. "Binanın çevresinden sola gidin ve nehri takip edin. Oradan istediğiniz adrese sizi götürecek aracı ben ayarlayacağım."

Winston'm ulaşımlarım sağlayacağım öğrendikten sonra Langdon, *BIO-EC346,* **diye düşündü.** *Etkinlikten sonra Edmond ile orada buluşacaktık.* **Sonunda şifreyi çözen profesör, BIO-EC346'mn gizli bir bilim kulübü olmadığını anlamıştı. Çok daha sıradan bir yerdi. Yine de Bilbao'dan bu sayede kaçabilmeyi umuyordu.**

Eğer fark edilmeden oraya gidebilirsek **... diye düşünürken yakında tüm yollan keseceklerini biliyordu.** *Hızlı hareket etmemiz lazzm.*

İkisi birlikte eşikten dışarıdaki serin akşam havasına adımlarını atarken Langdon yere saçilmış tespih boncuğuna benzettiği metal yuvarlaklan görünce şaşırdı. Nedenini merak edip başında oyalanmaya vakti yoktu. Winston hâlâ konuşuyordu.

"Nehre gelince La Salva Köprüsü'nün altındaki yoldan yürüyün ve bekleyin..."

Langdon'ın başındaki kulaklık sağır edici bir çınlama sesi çıkardi.

"Winston?" diye seslendi. "Neyi bekleyeceğim?"

Arna artık bilgisayarın sesi duyulmuyordu ve metal kapı arkalarından çarparak kapanmıştı.

Kilometrelerce güneyde, Bilbao'nun dış mahallelerindeki bir Uber sedan hızla AP-68 Otoyolu'ndan Madrid'e doğru ilerliyordu. Arka koltuktaki Amiral Âvila, beyaz ceketiyle denizci kepini çıkartmış huzurla otururken kolayca kaçtığım düşünerek özgürlüğün tadmı çıkardı.

Tam da Naip'in söz verdiği gibi oldu.

Uber aracma biner binmez silahını çekip, titreyen şoförün ensesine dayamıştı. Âvila'nm emriyle şoför cep telefonunu camdan dışarı atmış ve aracının şirket genel merkeziyle bağlantısını ciddi derecede engellemişti.

Bunun ardından Âvila, adamın cüzdanım karıştırıp ev adresini, karısının ve

iki çocuğunun ismini ezberlemişti. Şoföre, *dediğimi yap yoksa aileni yak ederim,* **demişti. Adanun direksiyon tutan parmaklarının boğumlan beyazlayınca Âvila akşam için kendine sadık bir şoför edindiğini anlamıştı.**

Polis arabalar, aksi yönde sirenlerini öttürerek hızla geçerken Âvila, *artık görünmez oldum,* **diye düşündü.**

Araba güneye doğru ilerlerken uzun yolculuğa hazirlamp yerine iyice yerleşti ve adrenalin hücumuna uğrayıp gevşemenin keyfini çıkardı. *Davaya çok iyi hizmet ettim,* **diye düşündü. Avuç içindeki dövmeye bakarken, korunmak adına gereksiz bir önlem aldığını fark etti.** *En azmdan şimdilik.*

Dehşete kapilmış Uber şoförünün, verdiği emirlere uyacağına iyice kanaat getiren Âvila silahını indirdi. Araç Madrid'e doğru hızla yol alırken ön camdaki iki çıkartmaya yeniden baktı.

ihtimal nedir, **diye düşündü**

Uber logosunun bulunduğu ilk çıkartma beklendik bir şeydi. Yalnız ikincisi, sadece yukarıdan bir şeylerin işareti olabilirdi.

Papalık haçı. Son günlerde bu sembol her yerdeydi. Avrupa'daki Katolikler, Kilise'yi liberalleştiren ve modernleştiren yeni papayla dayanışma içinde olduklarını gösteriyordu.

Tuhaftır ki şoförünün liberal papaya bağlılığım fark etmek, adama silah çekmeyi Âvila için daha keyifli bir hale getirmişti. Tann'nm kurallarını, kendilerine uygun olanı seçip alabilecekleri bir açık biife haline getiren bu yeni papaya, fca'ya inananların böylesine tapması onu deh^te düşürüyordu. Vatikan'da neredeyse her gece doğum kontrolü, eşcinsel evlilikleri, kadın rahipler ve diğer liberal meseleler masaya yatırıhyordu. İki bin yıllık gelenek göz açıp kapayıncaya kadar buharlaşacakh.

Bereket versin ki, hâlâ eski âdetlerimiz için savaşanlar v(lr.

Âvila, Oriamendi marşının nağmelerini duyar gibi oldu.

Onlara hizmet etmekten onır duyuyorum.

İspanya'nm en eski ve en seçkin güvenlik kuvveti Guardia Real'in Ortaçağ'a dayanan kah bir geleneği vardir. Guardia Real, kraliyet ailesinin güvenliğini sağlamayı, kraliyet mülkünü ve onurunu korumayı Tanrı huzurundaki yeminli görevleri addeder.

Yaklaşık iki bin askerden sorumlu Komutan Diego Garza bodur ve çelimsiz biriydi. Altmış yaşındaki esmer adamın küçük gözleri ve beneklenmiş kafa derisinin üstüne doğru taradığı seyrek siyah saçlar vardı. Kemirgenimsi yiiz hatlar ve ufak tefek yapısı onu kalabalıkta görünmez kılıyor, saray duvarlar içinde sahip olduğu muazzam nüfuzu kamufle etmesine yarıyordu.

Garza gerçek gücün fiziki kudretten değil siyasetteki kozlardan kaynaklandığını çok önceleri öğrenmişti. Kraliyet muhafız birliklerine kumanda etmesi elbette onu hatır sayılır biri haline getiriyordu, ama Garza'yı gerek kişisel gerekse mesleki pek çok farklı konuda sarayın akil hocası haline getiren ileri görüşlü siyasi becerisiydi.

Güvenilir bir sirdaş olan Garza, bir kez olsun birinin güvenine ihanet etmemişti. Hassas sorunlar çözme becerisinin yanında ağzı sıkılığı onu kralın gözünde vazgeçilmez biri haline getirmişti. Ancak şimdi Garza ile saraydaki diğer kimseler, İspanya'nın yaşlı hükümdarı Palacio de la Zarzuela'da son günlerini yaşarken, belirsiz bir gelecekle karşı karşıyaydilar.

Kral, aşırı muhafazakâr General Francisco Franco'nun otuz altı yillık kanlı diktatörlüğünün ardından parlamenter bir monarşi oturtan çalkantılı bir ülkeyi kirk yildan fazla yönetmişti.

Franco'nun 1975'teölmesinden itibaren kral, ülkeyi yavaşça yeniden sola kaydırmak ve üpanya'ya demokrasiyi yerleştirmek için hükümetle el ele çalışmıştı.

Gençliğe bakılacak olursa değişiklikler çok yavaş ilerliyordu.

Yaşlanan gelenekçilere bakılacak olursa değişiklikler günahtı.

kpanyolların çoğu Franco'nun muhafazakâr doktrinini, özellikle de Katolikliği bir "devlet dini" ve ulusun belkemiği kabul edişini hararetle savunuyordu. Buna karşılık üpanya'nın sayısı hızla artan gençliği, bu görüşün tam karşısında duruyor, örgütlü dinin ikiyüzlülüğünü pervasızca

haykırarak, din ile devletin daha da ayrılması için lobi oluşturuyordu.

Şimdi orta yaşlı prens tahta çıkmak üzereydi ama kimse yeni kralın hangi yöne meyledeceğini bilmiyordu. Prens Julian şimdiye dek törenlerdeki vazifelerini yerine getirerek, siyasi meseleleri babasına devrederek ve şahsi inancını asla ortaya dökmeyerek hayranlık duyulacak bir iş başarmıştı. Kimi uzmanlar onun babasından daha serbest düşünceli bir hükümdar olacağını söylese de, bundan emin olmanın imkânı yoktu.

İşte o akşam bu gizem kalkacaktı.

Hastalığı sebebiyle kralın halka hitap edemediği bir durumda, Bilbao'da gelişen şok edici olaylar sebebiyle prensin can sıkıcı gelişmeleri değerlendirmekten başka çaresi yoktu.

Ülkenin başbakan da dahil olmak iizere pek çok iist diizey hükümet yetkilisi cinayeti çoktan kınamış, Kraliyet Sarayı bir duyuru yapıncaya kadar daha fazla yorum yapmaktan kaçınmıştı. Böylelikle tiim yiik Prens Julian'ın sırtına binmiş oluyordu.

Garza duruma hiç şaşırmamıştı. Müstakbel Kraliçe Ambra Vidal'ın bu işe karışması olayı, kimsenin dokunmaya cesaret edemediği bir el bombasına dönüştürmüştü.

Sarayın kraliyet mensuplarına ayrılmış konaklama bölümüne doğru biiyiik merdivenlerden hızla çıkan Garza, *bu akşam Prens Julian için bir smav,* **diye düşündü.** *Bir kılavuza ihtiyaç duyacak. Babası bu işi yapacak durumda olmadığmagöre, ona ben kılavuzluk etmeliyim.*

F: 11

161

Residenca **nm koridorunda uzun adımlarla koşan Garza, sonunda prensin odasına vardı. Derin bir nefes alıp kapıyı çaldı.**

Cevap gelmeyince, tuhaf, diye düşündü. *İçerde olduğunu biliyorum.*
Bilbao'daki muhafız Fonseca'nm söylediğine göre, Prens Julian saraydaki dairesinden aramış ve güvenliğinden emin olmak için Ambra Vidal'a ulaşmaya çalışmıştı. Neyse ki Vidal iyiydi.

Kapıyı bir kez daha çalan Garza yine cevap alamayınca endişesi arttı.

Tereddütle kapıyı açtı. İçeri adımını atarken, "Don Julian?" diye seslendi.

Salondaki televizyonun titrek ışığı dışında içerisi karanlıktı. "Burada mısınız?"

Telaşla içeri giren Garza, Prens Juliân'ın karanlıkta kıpırtısız duran siluetini gördii. Yüzünü cumbalı penceresine dönmüştü. Üzerinde hâlâ akşamki toplantıya giydiği takım elbisesi vardı.

Onu sesini çıkarmadan izleyen Garza, prensin transa girmiş gibi duran halinden rahatsız oldu. *Bu kriz onu şaşkına çevirdi,* **diye düşündü. Geldiğini anlaması için öksürür gibi yaptı.**

Sonunda prens yiiziinii pencereden dönmeden konuştu. "Ambra'yı aradığımda benimle konuşmayı reddetti," dedi. Juliân'ın ses tonu incinmekten ziyade kafasının karıştığını belli ediyordu.

Garza nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemedi. Akşam olanlardan sonra prensin hâlâ ilişkisini düşünmesi akıl alır gibi değildi. Enikonu düşünülmeden nişanlanmış olmalar en başından beri sınırları zorluyordu.

Garza alçak bir sesle, "Bayan Vidal'ın hâlâ geçirdiği şokun tesiri altında bulunduğunu tahmin ediyorum," diye fikrini beyan etti. "Fonseca bu gece nişanlınızı size teslim edecek. O zaman konuşabilirsiniz. Emniyette olduğunu öğrendiğimde ne kadar rahatladığımı bilmenizi isterim."

Prens Julian boş gözlerle başını salladı.

Konuyu değiştirmeye yeltenen Garza, "Katil takip ediliyor," dedi. "Fonseca teröristi çok kISa bir zaman zarfında yakalayacak-larma beni temin etti." Prensi kapildığı hülyalardan çıkarmak için "terörist" kelimesini bilerek kullanmıştı.

Arna prens birkez daha dalgınca başım sallamakla yetindi.

Garza, "Başbakan cinayeti kınadı," diye devam etti. "Ancak hükümet, Ambra'nm olaya karıştığını düşünerek... daha fazla yorum yapmayı size bıraktı." Kısa bir sessizlikten sonra devam etti. "Nişanlınız olması

dolayısıyla durumun biraz tuhaf kaçtığının farkındayım, ama Ambra'nın beğendiğiniz yönlerinden birinin de bağımsızlığı olduğunu söylemenizi tavsiye ederim. Edmond Kirsch'ün siyasi görüşlerine iştirak etmese de, müzenin yöneticisi sıfatıyla sorumluluklarını yerine getirmesini takdir ettiğinizi belirtebilirsiniz. Eğer isterseniz sizin için bir şeyler yazabilirim. Sabah haberlerine yetişecek bir açıklama hazirlamahyız."

Julian gözlerini pencereden ayirmadı. "Yapacağımız her türlü açıklamayı Piskopos Valdespino'nun görüşüne sunmak istiyorum."

Garza, prensin kendisine onay vermeyişini dişlerini sıkıp yutkunarak kabul etti. Franco sonrası tepanya artık *estado aconfesi-onal* **değildi, yani artık devletin bir dini yoktu ve Kilise'nin devlet işlerine karışmaması gerekiyordu. Buna rağmen Valdespino'nun kralla kurduğu yakın arkadaşlık, piskoposa sarayın günlük işlerinde alışılmadık bir yetki veriyordu. Ne yazık ki Valdespino'nun güttüğü uzlaşmaz siyaset ve dini heves, o akşamki krizle başa çıkmakta diplomasiye pek az yer birakıyordu.**

Dogmalarla çıngar çıkartmaya değil, kemale ve maharete ihtiyacımız var.

Garza, Valdespino'nun mütedeyyin görüntüsünün gayet basit bir gerçeği sakladığını çok önceleri öğrenmişti: Piskopos Valdespino, Tann'dan önce kendi ihtiyaçlarını düşünen biriydi. Kısa süre öncesine kadar Garza bunu görmezden gelebiliyordu ama artık saraydaki güç dengeleri yerinden oynarken piskoposun Julian'a yanaştığını görmek onu ciddi derecede kaygilandı-nyordu.

Valdespino, prensegereğinden fazla yakın.

Garza, prensin piskoposu bir din görevlisi gibi değil de daha çok güvendiği biramcasıgibi, daima "aileden biri" olarak gördii-günü biliyordu. Kralın en yakın sırdaşı olan Valdespino, Juliân'ın ahlaki eğitiminden sorumlu tutulmuş ve o da bu işi büyük bir şevkle kendini adayarak yapmıştı. Prensin tüm öğretmenlerini incelemiş, ona inanç öğretilerini tanıtmış, hatta gönül işlerinde yol göstermişti. Şimdi yıllar soma, artık Valdespino ile Juliân her dakika göz göze bulunmasalar da aralarındaki bağ sağlamlığını koruyordu.

Garza sakin bir sesle, "Don Juliân," dedi. "Bu akşamki meseleyi bizim birlikte çözmemiz gerektiği kanaatindeyim."

Arkasındaki karanlıktan gelen bir erkek sesi, "Öyle mi?" diye sordu.

Arkasını dönen Garza, karanlıkta oturan cüppeli bir hayalet görünce şoka uğradı.

Valdespino.

Valdespino, "Aslına bakarsanız komutan, herkesten önce sizin bu akşam bana ne kadar ihtiyaç duyulduğunu fark edeceğinizi sanıyordum," diye tersledi.

Garza ödün vermedi. "Bu dini değil, siyasi bir durum."

Valdespino alaya alır gibi burnundan nefes verdi. "Bu ifadenizden anlıyorum ki, siyasetteki kıvrak zekânızı fazla abartmışım. Fikrimi sorarsanız, bu krizi karşılamanın tek bir münasip yolu var. Derhal ulusu Prens Juliân'ın dine derin saygı duyduğuna ve İspanya'nın gelecekteki kralının dindar bir Katolik olduğuna temin etmeliyiz."

"Size katılıyorum ... Ayrıca Don Juliân'ın her ifadesinde dini inancının bahsi geçmeli."

"Prens Juliân basının karşısına çıktığında yanında bulunmama, elimin omzunda görünmesine ihtiyacı olacak. Kilise ile sağlam bağlan bulunduğunun güçlü bir göstergesi olur. Bu tek görüntü ulusu, yazabileceğiniz tüm kelimelerden daha çok ikna eder."

Garza sinirden köpürüyordu.

Valdespino, "Dünya tepanya topraklarında yaşanan bir zalimliğin canlı tanığı oldu," dedi. "Böylesi vahşet zamanlarında insanlar Tanrı'nın eli kadar hiçbir şey rahatlatamaz."

Budapeşte'nin içinden geçen sekiz karayolu köprüsünden biri olan Szechenyi Asma Köprüsü, Tuna Nehri üzerinde üç yiiz metreden fazla mesafe kat eder. Doğu ile Batı arasındaki bağın sembolü olan yapı, dünyanın en giizel köprülerinden biri kabul edilir.

Aşağıda döniip duran karanlık sulara korkuluğun üstünden bakan Haham Köves, *ben ne yapıyorum,* **diye düşündü.** *Piskopos evden çıkmamamı tavsiye*

etmişti.

Köves dışarıda dolaşmaması gerektiğini biliyordu, ama ne zaman içinde huzursuzluk hissetse, bir şekilde bu köprünün çekimine kapılırdı. Zamanın eskitemediği manzaranın seyrine dalarken etraflıca düşünebilmek için yıllardır buraya yürüyordu. Doğudaki P^te'de, Szent Istvan Bazilikası'nın kulelerinin karşısında tiim görkemiyle Gresham Sarayı duruyordu. Batıdaki Buda'da, Kale Tepesi'nin iistiinde Budin Kalesi'nin sağlam surlar yükseliyordu. Kuzeyde, Tuna Nehri kıyısındaysa Macaristan'daki en büyük bina olan parlamentonun zarif kule tepeleri göğe uzuyordu.

Yine de Köves kendini Asma Köprii'ye getirip duran sebebin bu manzara olmadığını düşündü.

Asma kilitler.

Köprünün korkuluklarına ve asma tellerine her birinin üzerinde farklı bir çift harf yazılı yüzlerce kilit takılmış ve sonsuza dek kilitlenmişti.

Geleneğe göre bu köprünün üzerine gelen iki sevgili bağlarının sonsuza dek süreceğinin göstergesi olarak kilidin üzerine

başharflerini yazar, kilidi köprüye takıp anahtarım nehir sularına firlatırdı.

Sallanan kilitlerden birine dokunan Köves, *basit bir vaat,* **diye düşündü.** *Ruhum sonsuza dek ruhuna kilitlendi.*

Köves dünyada sınırsız sevginin var olduğunu hatırlamaya ihtiyaç duyduğunda bu kilitleri görmeye gelirdi. O akşam da öyle bir akşamdi. Aşağıda çalkalanan sulara bakarken, dünyanın kendisinin kaldıramayacağı kadar hızlı döndüğünü hissetti. *Belki de arttk buraya ait değilimdir.*

Eskiden otobüste tek başına geçirilen birkaç dakika, işe yürüyerek gitmek veya bir randevuyu beklemek gibi insanın yalnız kalıp düşünebileceği sessiz zamanlar artık katlanılmaz geliyordu. Farkında olmadan insanların elleri sürekli telefonlarına, kulaklıklarına, oyunlara gidiyor; teknolojinin bağımlılık yapan çekimine karşı koyamıyorlardı. Geçmişin mucizeleri, yepyeni olana duyulan açlıkla silinip gidiyordu.

Bakışlar aşağıdaki sulara dalan Yehuda, endişesinin giderek arttığını

hissetti. Görüşü bulanır gibi oldu. Ardından suyun altında ürkütücü, biçimsiz şekillerin oynaştığını gördü. Nehir birden kaynayan canavarlar kazanına dönmüştü.

Arkasından bir ses, *"A viz el,"* **dedi.** *"Nehir canlı."*

Haham arkasını dönünce gözleri umutla parlayan, kıvırcık saçlı bir delikanlı gördü. Delikanlı, Yehuda'ya kendi gençliğini hatırlatmıştı.

"Ne dedin?" diye sordu.

Çocuk ağzını açtığında, konuşmak yerine boğazından vızıl-tılı sesler çıkardı ve gözlerinden kör edici beyaz bir ışık yayıldı.

Kan ter içinde uyanan Haham Köves sandalyesinde doğruldu.

"Oy gevalt!"

Çalışma masasında telefon acı acı çahnca olduğu yerde döndü ve panik içinde htizikd'suna göz gezdirdi. Neyse ki içeride yalnızdı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Nefesinin düzelmesini beklerken, *ne garip bir rüyaydı,* **diye düşündü.**

Telefon ısrarla çalınca bu saatte arayanın Piskopos Valdespi-no olabileceğini düşündü. Madrid'e hangi araçla, nasıl gideceğini haber vermek için arıyor olmalıydı.

Şaşkınlığı hâlâ üzerinden atamamış bir halde, "Piskopos Valdespino," diyerek telefonu açtı. "Haberleriniz neler?"

Tanımadığı bir ses, "Haham Yehuda Koves siz misiniz?" diye sordu. "Beni tanımıyorsunuz. Sizi korkutmak istemem, ama beni dikkatle dinlemenizi rica ediyorum."

Koves birden kendine gelmişti.

Konuşan bir kadındı ama sesi sanki değiştirilmiş gibi maskelenmişti. Arayan kişi belli belirsiz tepanyol aksanıyla İngilizceyi hızlı konmuyordu. "Tanınmamak için sesimi filtreledim. Bunun için özür dilerim ama sebebini

şimdi anlayacaksınız."

Koves, "Kiminle görüşüyorum?" diye sordu.

"Ben müşahitim. Gerçeği halktan saklamak isteyenlerden hoşlanmayan biriyim."

"Ben... ben anlamadım."

"Haham Koves, üç gün önce Montserrat Manastm'nda Ed-mond Kirsch, Piskopos Valdespino ve Ulema Seyyid el-Fadıl ile ozel bir toplantıya katıldığınızı biliyorum."

Bunu nereden biliyor?

"Buna ilaveten, Edmond Kirsch'iin üçünüzü, son bilimsel buluşuyla ilgili hayli kapsaml bilgilendirdiğini de biliyorum. Şimdiyse bunun saklanmasını isteyenlerin kurduğu bir kumpasa bulaştınız."

"Ne!"

"Eğer beni iyi dinlemezseniz, sabaha Piskopos Valdespi-no'nun uzantıları tarafından oldürüleceğinizi tahmin ediyorum." Arayan kişi duraksadı. "Tıpkı Edmond Kirsch ve dostunuz Seyyid el-Fadıl gibi."

Bilbao'daki Nerviön Nehri üstündeki La Salve Köprüsü, Guggenheim Miizesi'ne o kadar yakın geçer ki, iki yapı genellikle birbiriyle kaynaşmış gibi görünür. Köprii, parlak kırmızı renkli dev bir H harfi şeklindeki payanda ile desteklenir. Ortasındaki benzersiz desteğiyle hemen ayırt edilebilen köprii, "La Salve" ismini denizden dönerken bu nehirden geçen ve eve sağ döndüklerine şükreden denizcilerin folklorik hikâyesinden ahr.

Langdon ile Ambra binanın arka tarafından çıktıktan sonra müze ile nehir kıyısı arasındaki kısa mesafeyi çabucak kat etmişlerdi. Winston'm onlardan istediği gibi köprünün altındaki yolda kimseye göriinmeden bekliyorlardı.

Langdon, neyi *bekliyoruz,* **diye düşündü.**

Karanlıkta oyalanırken Ambra'nın narin bedeninin, ince gece kıyafetinin altında titrediğini gördü. Frakının ceketini çıkartıp Ambra'nın omzuna

geçirdi ve kumaşın kollarım düzeltti.

Am bra beklenmedik bir anda yüzünü ona döndii.

Langdon bir an için sınırı aştığını sandı ama kadının yii-ziindeki ifade memnuniyetsizliğini değil şiikran duyduğunu gösteriyordu.

Genç kadın gözlerini profesöre dikip, "Teşekkür ederim," dedi. "Bana yardım ettiğin için t^ekkür ederim."

Gözlerini Langdon'ınkilerden ayırmadan, sunacağı her türlü sıcaklığı veya huzuru içine çekmeye çalışır gibi uzanıp elini elinin içine aldı.

Sonra aym hızla geri bıraktı. "Affedersin," diye fısıldadı. "Annemin dediği gibi, *conducta impropia,* **yakışıksız hareketler."**

Langdon onu anladığını belli eder şekilde gülümsedi. "Benim annem de 'zaman sana uymuyorsa sen zamana uy' derdi."

Ambra gülümsemeye çalıştıysa da bu fazla uzun sürmedi. Bakışlarım kaçırdı. "Kendimi hasta gibi hissediyorum. Bu akşam Edmond'm başına gelenler..."

Langdon, "Korkunç... dehşet verici," derken şokun tesiriyle duygularım hâlâ tam olarak ifade edemediğinin bilincindeydi.

Genç kadın, gözlerini akan nehre dikmişti. "Ve bu işe nişanlım Don Juliân'ın karıştığını düşünmek..."

Langdon, onun sesine yansıyan hayal kırıklığını sezinleyince nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bu hassas zeminde adımlarım dikkatlice atıp, "Nasıl göründüğünün farkındayım ama hiçbir şeyden emin değiliz," diyebildi. "Prens Juliân'ın bu akşamki cinayetten belki de haberi yoktur. Belki katil tek başına hareket ediyordur veya belki başka biri için çalışıyordun İspanya kralının bir sivili halkın gözii önünde öldürtmeye kalkması, hele kendisiyle ilişkilendirilebilecek bir cinayet işlenmesini istemesi pek mantıklı değil."

"Hişkilendirilmesi mümkün, çünkü *Winston,* **Âvila'nın listeye son dakikada eklendiğini fark etti. Belki de Juliân normal şartlarda tetiği kimin çektiğinin asla bulunamayacağını samyordu."**

Langdon ona hak veriyordu.

Ambra yüzünü ona dönerek, "Edmond'ın sunumundan Juliân'a asla bahsetmemeliydim," dedi. "Benden görev almamamı istedi, ben de sadece görsel bir sunuma asgari düzeyde dahil olacağımı söyleyip onu ikna etmeye çalıştım. Galiba Juliân'a Edmond'ın buluşuyla ilgili sunumu akıllı telefonundan başlatacağını da söyledim." Duraksadı. "Yani eğer Edmond'ın telefonunu aldığımızı anlarlarsa kafinin hâlâ yayınlanabileceğini fark edecekler. Juliân'ın buna mâni olmak için ne kadar ileri gideceğini bilmiyo rum."

Langdon bir siire güzel kadmı inceledi. "Nişanlına hiç güvenmiyorsun, değil mi?"

Ambra derin bir nefes aldı. "İşin doğrusu, onu sandığın kadar iyi tanımıyorum"

"O zaman onunla evlenmeyi neden kabul ettin?"

"Çok basit. Julian beni başka seçenek bırakmadığı bir pozisyona soktu."

Langdon cevap vermeye fırsat bulamadan ayaklarının altındaki betonu sarsan derin bir uğultu, köprünün altındaki mağa-ramsı yerde yankılandı. Giderek artan ses sanki sağ taraflarından akan nehirden geliyordu.

Profesör, başım çevirince kendilerine doğru gelen siyah bir şekil gördü. Seyir fenerini yakmadan gelen siirat teknesi, yiiksek beton kıyıya yaklaşırken yavaşlayıp önlerinde kayar gibi siiziil-meye başladı.

Langdon tekneye bakıp başım iki yana salladı. O ana kadar Edmond'ın bilgisayar rehberine ne kadar güvenebileceğinden emin değildi ama şimdi san nehir taksisinin kıyıya yanaşmasını izlerken sahip olabilecekleri en iyi müttefikin Winston olduğunu anlıyordu.

Saçı başı darmadağın kaptan onlara el salladı. "Sizin İngiliz adam beni aradı. VIP müşteri üç katını öder dedi... Nasıl diyorsunuz?... *'j,Velocidad* **y** *discreciön? (Hızlı ve gizli?)'* **Yaptım, görüyor musunuz? Işık yok!"**

Langdon, "Evet, teşekkürler," diye yanıt verdi. *Doğru tercih Winston. Hızlı ve gizli.*

Kaptan elini uzatıp Ambra'nın tekneye binmesine yardım etti. Ambra ısınmak için kapalı küçük kabine girerken gözlerini kocaman açarak Langdon'a gülümsedi.

"VIP müşterim o mu? Senorita Ambral Vidal?"

Langdon, kaptana, *"Velocidad y discreciön, (Hızlı ve gizli,)"* **diye hatırlattı.**

"jSi, si!" **Adam hemen dümenin başına geçip motoru çalıştırdı. Biraz sonra siirat teknesi Nervion Nehri üzerinde karanlıkta batıya doğru sekerek ilerlemeye başladı.**

Teknenin iskele tarafındaki Langdon, polis araçlarının çakarlarıyla ürkütücü biçimde aydınlanmış Guggenheim'daki dev karadulu gördü. Yukarıda bir haber helikopteri müzeye doğru diiz bir hatta uçuyordu.

Langdon, *üşüşecek helikopterlerin ilki,* **diye düşündü.**

Pantolonunun cebinden Edmond'm şifreli notu yazdığı kartı çıkarttı. *BIO-EC346.* **Edmond bu kartı taksi şoförüne vermesini söylemişti ama herhalde bir nehir taksisine bineceğini tahmin etmemişti.**

Gürültülü motorların sesini bastırmak için bağıran Langdon, 'İngiliz arkadaşımız size nereye gideceğimizi söyledi mi?" diye sordu.

"Evet, evet! Tekneyle sizi ancak oraya yakın bir yere götürebileceğimi söyledim. Sorun yok dedi. Üç yiiz metre yürürsünüz değil mi?"

"Olur. Buradan ne kadar uzaklıkta?"

Adam sağ tarafta nehir boyunca ilerleyen otoyolu işaret etti. "Karayolu tabelası yedi kilometre diyor ama tekneyle biraz daha uzak."

Langdon reflektörlü otoyol tabelasına baktı.

AEROPUERTO BILBAO (BIO) + 7 KM

Edmond'ın sesi kulağına gelince hüzünle gülümsedi. *Fazlasıyla kolay bir kod dostum.* **Edmond haklıydı. Langdon kodu akşam çözdüğünde daha önce anlayamadığına utanmıştı.**

BIO sahiden de bir koddu ve dünyadaki benzer kodlan çözmekten daha zor değildi: BOS, LAX, JFK.

BIO buradaki havaalanının kodu.

Edmond'ın yazdığı kodun geri kalan kısmı hemen yerine oturmuştu.

EC346.

Langdon arkadaşının özel uçağını hiç görmemiş olsa da varlığından haberdardı ve bir kpanyol uçağının kuyruk numarasının Espafi.a'nın E'si ile başlayacağından hiç şüphesi yoktu.

EC346 bir özel uçak.

Bir taksi şoförü onu Bilbao Havaalam'na götürdüğünde Edmond'm kartım güvenliğe gösterebilir ve doğruca özel uçağa götüriilebilirdi.

Giderek küçülen müzenin bulunduğu tarafa doğru yeniden bakan Langdon, *umarım Winston pilotları arayıp yolda olduğumuzu bildirmiştir,* **diye düşündü.**

Kabine gidip Ambra'yla oturmayı aklından geçirse de açık hava ona iyi gelmişti. Ayrıca kendini toparlaması için kadına biraz zaman tammak istiyordu.

Teknenin pruvasına yönelirken, *ben de biraz dinlenebilirim,* **diye diişiindii.**

Rüzgâr saçlarım karıştırırken teknenin on kısmına varan Langdon papyonunu çözüp cebinesoktu. Sonragömleğinin yaka düğmesini açtı ve elinden geldiğince derin bir nefes alıp akşam havasını ciğerlerine doldurdu.

Edmond, **diye düşündü.** *Sen ne yaptm?*

Komutan Diego Garza, Prens Julian'ın karanlık odasında bilgiç piskoposun vaazına katlanırken burnundan alev püskürü-yordu.

Valdespino'nun yüzüne, *ait olmadığın bir sahaya geçiyorsun,* **diye haykırmak istiyordu.** *Burası senin bölgen değil!*

Piskopos Valdespino bir kez daha kendini saray siyasetine sokmayı

becermişti. Julian'm dairesinde karanlığın içinde bir hortlak gibi beliren piskopos, şimdi üstünde ayin kıyafetleriyle prense, İspanya geleneklerinin önemi, eski krallarla kraliçelerin dindarlığı ve Kilise'nin kriz zamanlarındaki sakinleştirici etkisi hakkında coşkulu bir nutuk atıyordu.

Garza içinden öfkeyle, *şimdi öyle bir zaman değil,* **diye dii-şiindii.**

Prensin o akşam çok nazik bir halka ilişkiler sınavı vermesi gerekecekti. Şu durumda Garza'nın ihtiyaç duyduğu son şey, Valdespino'nun prensi dini bir gündeme zorlayarak aklım kanş-hrmasıydı.

Garza'nın telefonunun titreşimi piskoposun monologunu kesti.

Prensle piskoposun arasına geçerken, *"Si, dime, (Evet, söyle,)"* **diye yiiksek sesle telefonu açtı.** *"ıQue tal va? (Nasıl gidiyor?)"*

Arayan kişi çok hızlı bir kpanyolcayla, "Efendim, ben Bilbao'dan Fonseca," dedi. "Maalesef katili yakalayamadık. Ara-cn yerini tespit edeceğini sandığımız bağlant koptu. Katil nasıl hareket edeceğimizi önceden tahmin etmiş olmalı."

Sinirle yutkunup sakince nefes alan Garza, sesinden ruh halinin anlaşılmaması için çaba sarf etti. Diiz bir sesle, "Anlıyorum," dedi. "Şu anda tek kaygılanacağınız mesele Bayan Vidal. Prens kendisini görmeyi bekliyor ve ben de yakında getireceğinizi söyledim."

Hatta uzun bir sessizlik yaşandı. Çok uzun.

Tedirginlikle konuşan Fonseca, "Komutan?" dedi. "Affedersiniz ama bu konuda kötii bir haberim var. Görünüşe bakılırsa Bayan Vidal ile Amerikalı profesör binadan ayrılmışlar." Duraksadı. "Kendi başlarına."

Garza neredeyse elindeki telefonu düşürüyordu. "Anlamadım... Tekrar eder misin?"

"Tabii efendim. Bayan Vidal ile Robert Langdon binadan ayrılmışlar. Takip edemeyelim diye Bayan Vidal kasıtlı olarak telefonunu bırakmış. Nereye gittiklerine dair bir fikrimiz yok."

Garza o an ağzının açık kaldığını fark etti. Prens şimdi kaygılı gözlerini ona

dikmişti. Duymak için öne doğru eğilen Valdespino'nun kaşları merakla yukarı kalkmıştı.

Garza aniden, "Ah! Bu haber harika!" diyebağmp inandırıcı biçimde başım aşağı yukarı salladı. "İyi iş çıkardınız. Akşamın ilerleyen saatlerinde burada görüşürüz. Nakil protokolüyle gii-venliği teyit edelim. Bekleyin biraz."

Garza telefonu eliyle kapatıp prense gülümsedi. "Her şey yolunda. Ben yan odaya gidip detaylar görüşürken sizler de biraz yalmz kalmış olursunuz."

Garza, prensi Valdespino ile baş başa bırakmak istemese de bu telefon görüşmesini onların öniinde yapamazdı. Bu yiizden misafir odalarından birine yürüdü, içeri adımını attı ve kapıyı kapattı.

Telefondakine, *"ıQue diablos ha pasado? (Ne halt oldu?)"* **diyerek kızdı.**

Fonseca kulağa hayal iiriinii gibi gelen bir hikaye anlattı.

Garza, "Işıklar mı kesildi?" diye sordu. "Bir bilgisayar kendini güvenlik gibi tamtıp size yanlış istihbarat mı verdi? Buna ne cevap vereyim şimdi?"

"İnanmasının güç olduğunun farkındayım efendim ama olaylar tamamen bu şekilde gelişti. Bizim anlamakta güçlük çektiğimiz konu bilgisayarın neden birden fikir değiştirdiği."

"Fikir değiştirmek mi?! Lanet olası bir bilgisayar o!"

"Söylemek istediğim, bilgisayarın daha önce bize yardımcı olduğu. Katilin ismini tespit etmemize yardım etti, cinayeti engellemeye çalıştı, hatta bir Uber aracıyla kaçtığını öğrendi. Arna soma birden adeta bize karşı çalışmaya başladı. Aklımıza tek gelen, Robert Langdon'ın ona bir şey söylemiş olabileceği; çünkü onunla konuştuktan soma her şey değişti."

Şimdi de bir bilgisayarla mı mücadele ediyorum? **Garza bu modern dünya için fazlasıyla yaşlandığına karar verdi. "Eğer nişanlısının Amerikalıyla kaçtığı ve Guardia Real'i bir bilgisayarın atlattığı duyulacak olursa prens açısından hem şahsen hem de siyaseten ne derece utanç verici olacağını eminim sana söylememe gerek yoktur Fonseca."**

"Bunun bilincindeyiz."

"Onları birlikte kaçmaya neyin sevk etmiş olabileceğine dair fikriniz varmı? Sağlam temele dayanmayan gözükara bir davranış gibi geliyor."

"Bu akşam bizimle Madrid'e gelmesi gerektiğini söylediğimde Profesör Langdon epey karşı çıktı. Gelmek istemediğini açıkça belirtti."

Bu yüzden de cinayet mahallinden mi kaçtı? **Garza başka bir şeylerin döndüğünü hissediyor ama adım koyamıyordu. "Beni iyi dinle. Bu bilginin herhangi bir kısmı dışarı sızmadan önce Ambra Vidal'ı bulup saraya geri getirmeniz son derece önemli."**

"Anlıyorum efendim ama burada sadece Dı'az ile ben varız. Tüm Bilbao'yu tek başımıza arayamayız. Polise haber vermemiz, trafik kameralarını görebilmemiz, havadan destek almamız lazım ve mümkün olan her..."

Garza, "Kesinlikle olmaz!" diye karşılık verdi. "Bu utancı taşıyamayız. finizi yapın. Onları kendi başınıza bulun ve Bayan Vidal'ı en kısa sürede buraya getirin."

"Tabii efendim."

Garza şüphe içinde telefonu kapattı.

Misafir odasından çıkarken solgun yüzlü genç bir kadın ona doğru koşuyordu. Her zamanki şişe dibini andıran gözlüklerini takmış, bej renkli

tulumunu giymişti ve telaşlı elinde bir tablet bilgisayar tutuyordu.

Garza, *Tanrım beni koru,* **diye düşündü.** *Şimdi olmaz.*

Monica Martin sarayın en yeni ve en genç halkla ilişkiler koordinatörüydü. Medya ilişkilerinden, halkla ilişkiler stratejilerinden ve haberleşme idaresinden sorumluydu ve Martın tüm bu sorumlulukları büyük bir dikkatle taşıyor gibiydi.

Yirmi altı yaşındaki Martın'in Madrid'deki Complutense Üniversitesinden iletişim diploması vardı. Dünyanın en iyi bilgisayar okullarından Pekin'deki Tsinghua Üniversitesi'nde iki yıl lisansüstü eğitim aldıktan sonra Grupo Planeta'da sağlam bir halkla ilişkilerişi kapmış ve ardından üpanyol kanalı Antena 3'te "iletişimin" en tepedeki koltuğuna geçmişti.

Geçen yıl üpanyol gençleriyle dijital medya aracılığıyla iletişim kuramayan; ayrıca gitgide büyüyen Twitter, Facebook, blog-lar ve internet medyasıyla baş edemeyen, onlarca yıllık tecrübeye sahip halkla ilişkilerciyi kovup yerine y-kuşağından bu teknoloji delisini işe almışlardı.

Garza içinden, *Martın her şeyini Prens Julidna borçlu,* **diye geçirdi.**

Genç kadının saray çalışanları arasına alınması, Prens Ju-lian'ın saray işlerine ender müdahalelerinden, babasına karşı güç gösterisinde bulunduğu nadir anlardan biriydi. Martın işinde en iyi kabul edilse de Garza, onun paranoyasını ve telaşlı enerjisini son derece yorucu buluyordu.

Yanına gelirken tablet bilgisayarım sallayan Martın, "Komplo teorileri," diye seslendi. "Her yere yayılıyor."

Garza halkla ilişkiler koordinatörüne hayretle baktı. *Sence umurumda mi?* **Bu akşam komplo teorilerinden başka endişelenmesi gereken konular vardı. "Kraliyet daireleri bölümünde ne diye dolaştığını söyler misin?"**

"Kontrol odasından sizin GPS'inizi yolladılar." Garza'nın kemerindeki telefonu işaret etti.

Garza gözlerini kapatıp nefes alırken bozulan sinirlerini yatıştırdı. Yeni halkla ilişkiler koordinatöründen başka saray, bir siire önce yeni bir de "elektronik güvenlik bölümü" edinmişti. Garza'nm ekibine GPS hizmeti,

dijital takip, profil çıkarma ve veri madenciliği konularında destek veriyordu. Garza'nm çakanları her giin biraz daha farklılaşıyor ve gençl^iyordu.

Kontrol odamız üniversite yerleşkesindeki bilgisayar odasına benziyor.

Anlaşılan kraliyet muhafızlarım takip etmek için kullanmaya başladıklar teknoloji Garza'yı da takip ediyordu. Bodrum kattaki bebelerin her saniye nerede olduğunu bilmeleri sinir bozucuydu.

Martın tabletini uzattı. "Bunu görmek isteyeceğinizi düşündüğüm için şahsen geldim."

Cihazı elinden çekerek alan Garza ekrana bakınca "Bilbao Katili" diye tanımlanan gri sakallı İspanyol'un bir fotoğrafıyla biyografisini gördii: Kraliyet Donanması Amirali Luis Âvila.

Martın, "Tehlikeli söylentiler doluyor. Çoğu da Âvila'nm eskiden kraliyet ailesinin bir çalışanı olmasından kaynaklanıyor," dedi.

Garza öfkeden tükürür gibi konuştu. "Âvila donanmada görevliydi!"

"Evet, ama teknik açıdan kral tiim silahlı kuvvetlerin komutanı..."

Tableti ona geri uzatan Garza, "Dur bakalım orada," dedi. "Kralın bir şekilde terörist bir saldırıya karıştığı iddiası, komplo çılgınlarının saçmalığından b^ka bir şey değil, aynca bu akşam girdiğimiz durumla lüç ilgisi yok. Hayırlısını dileyip işimize geri dönelim. Her şeyden önemlisi bu trmarhane kaçkını, müstakbel kraliçeyi de öldürebilirdi ama onun yerine Amerikalı bir ateisti öldiirmeyi tercih etti. Doğrusu, fena da olmadı!"

Genç kadın gözünü bile kırpmadı. "Başka bir şey daha var efendim, kraliyet ailesiyle ilgili. Hazırlıksız yakalanmanızı istemedim."

Martın konuşurken tabletin üzerinde kayan parmaklan, başka bir siteye geçmişti. "Bu fotoğraf birkaç gündür internette

dolaşıyor ama kimse farkına varmadı. Artik Edmond Kirsch ile ilgili her şey kulaktan kulağa yayildığı için bu fotoğraf da haberlerde gösterilmeye başlandı." Tableti Garza'ya uzattı.

Garza başlığa bir göz attı. "Fütürist Edmond Kirsch'iin Son Fotoğrafi Bu mu?"

Bulanık fotoğrafta koyu renkli takım elbise giydiği görülen Kirsch, tehlikeli bir uçurumun yanındaki kayalığın üstünde duruyordu.

Martı'n, "Bu fotoğraf üç giin önce Kirsch'iin Montserrat Manastırı ziyaretinde çekilmiş," dedi. "Orada çalışan işçilerden biri Kirsch'ii fark edince fotoğrafını çekmiş. Bu akşam Kirsch öldürülünce işçi, adamın son fotoğrafı diye yayımladı."

Garza iğneleyici bir şekilde, "Peki bu bizi neden ilgilendiriyor?" diye sordu.

"Fotoğrafi aşağı kaydırın."

Garza onun dediğini yaptı. İkinci fotoğrafi görünce uzanıp duvardan destek almak zorunda kaldı. "Bu... bu gerçek olamaz."

Aym fotoğrafın daha geniş çerçeveli bu türevinde Edmond Kirsch, geleneksel mor Katolik cüppesi giymiş uzun boylu bir adamın yanında görülüyordu. Adam Piskopos Valdespino idi.

Halkla ilişkiler koordinatörü, "Yazanlar gerçek efendim," dedi. "Valdespino birkaç giin önce Kirsch ile buluşmuş."

"Ama..." Bir siire nutku tutulan Garza tereddüt ediyordu. "Peki, ama piskopos neden bundan bahsetmedi? Hele bu akşam yaşananlardan sonra?"

Martın düşünceli bir tavırla başım salladı. "İşte bu yiizden ilk başta sizinle konuşmak istedim."

Valdespino, Kirsch ile buluşmuş! **Garza'nın olanları hazmetmesi kolay değildi.** *Peki, sonra neden bundan bahsetmedi?* **Bu haber kaygı vericiydi ve Garza, prensi hemen uyarmak istiyordu.**

Genç kadın, "Ne yazık ki, başkalar da var," dedi. Yine tabletini karıştırmaya başlamıştı.

"Komutan?" Valdespino aniden salondan seslenmişti. "Bayan Vidal'ın nakliyle ilgili bir haber var mı?"

Gözleri yuvalarından fırlayan Monica Martı'n'in başı hemen dikildi. "Piskopos mu konuştu?" diye fısıldadı "Valdespino *burada* **m1?"**

"Evet. Prense yol gösteriyor."

Valdespino, "Komutan!" diye yeniden seslendi. "Orada mı-s1n1z?"

Martı'n paniklemiş sesiyle, "İnanm bana, piskoposa veya prense başka bir kelime etmeden önce öğrenmeniz gereken başka bilgiler de var," dedi. "Bu akşamki kriz bizi tahmin ettiğinizden daha derin etkiledi diyorsam bana inanm."

Garza, halka ilişkiler koordinatörüne kısa bir an baktıktan sonra kararım verdi. "Aşağıdaki kütüphane. Altmış saniye sonra orada buluşalım."

Martın başım sallayıp uzaklaştı.

Şimdi tek başma kalan Garza derin bir nefes ahp yiiz hatlarını gev^tmeye çalarken giderek artan öfkesiyle akıl karışıklığı izlerinin silinmesini diliyordu. Sakin bir tavırla yeniden salona girdi.

İçeri girerken gülümseyerek, "Bayan Vidaliyi," dedi. "Buraya gelecek. Nakliyle şahsen ilgilenmek için güvenlik ofisine gittim." Prense bakarken başını bir kez aşağı indirerek söylediklerini tekrar teyit etti ve sonra Piskopos Valdespino'ya döndii. "Hemen dönerim. Bir yere ayrılmayın."

Bunları söyledikten sonra arkasını dönüp dışarı çıktı.

Garza, prensin dairesinden çıkarken Valdespino arkasından kaşlarım çatarak bakıyordu.

Piskoposu dikkatle inceleyen prens, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Yüzünü Julian'a dönen Valdespino, "Evet," diye cevap verdi. "Elli yıldır

insanlar bana günah çıkartmaya geliyor. Yalan duyduğumda hemen anlarım."

34. BÖLÜM

ConspiracyNet.com

SON DAKİKA HABERİ

SOSYAL MEDYA SORULARLA ÇALKALANIYOR

Edmond Kirsch cinayetinin hemen ardından çok sayıdaki internet takipçisi iki önemli soruyla büyük bir spekülasyon tufanı kopard1**.**

KIRSCH NE BULMUŞTU?

ONU KİM, NEDEN ÖLDÜRDÜ?

Kirsch'ün buluşu hakkındaki teoriler internette sel gibi taşıp farklı kollara yayıldı: Darwin, uzaylılar, Yaratıhşçıhk ve ötesi.

Bu cinayete iten sebebin ne olduğu henüz bilinmiyor ama bağnazlık, kurumsal casusluk ve kıskançlık da dahil pek çok teori ortalıkta geziyor.

ConspiracyNet'e katille ilgili geniş bilgi aktarılacağı söylendi; elimize ulaşır ulaşmaz sizinle paylaşacağız.

35. BÖLÜM

Ambra Vidal nehir taksinin kabininde tek başına, Robert Langdon'm ceketine iyice sarmmış oturuyordu. Birkaç dakika önce Langdon ona neden pek az tanıdığı bir adamla evlendiğini sorduğunda samimiyetle cevap vermişti.

Bana başka seçenek tanınmadı.

Bunca olanın ardından, Julian'ın nişanlısı oluşu o akşam katlanamayacağı bir talihsizlikti.

Kapana kısılmıştım.

Hâlâ kapanın içindeyim.

Şimdi kirli pencere camında kendi yansımasına bakarken giderek artan bir yalnızlık duygusuna sürüklendiğini hissetti. Ambra Vidal kendine acıyan tiplerden değildi ama şu anda kalbi kınktı ve sanki boşluktaymış gibi hissediyordu. *Acımasız bir cinayete karışmış bir adamla nişanlıyım.*

Prens etkinlikten sadece bir saat önce tek bir telefonuyla Edmond'ın kaderini belirlemişti. Genç bir çalışan elindeki kağıt parçasını heyecanla sallayarak içeri daldığında Ambra telaş içinde, davetlileri karşılamaya hazırlanıyordu.

"jSenora Vidal! jMensaje para usted! (Bayan Vidal! Mesajınız var!)"

Kız kan ter içinde nefes almadan müzenin ön bürosuna az önce önemli bir telefon geldiğini anlatmıştı.

"Ekranda Madrid'deki Kraliyet Sarayı'ndan arama geldiğini gördiim, bu yiizden hemen cevap verdim! Prens Julian'ın ofisinden biri arıyordu!''

Ambra, "Ön büroyu mu aramışlar?" diye sormuştu. "Cep telefonum onlarda var."

"Prensin asistanı cep telefonunuzu aramay1 **denemiş ama ulaşamam**1**ş."**

Ambra telefonuna bakmıştı. *Garip. Cevapsız çağrı yok.* **Arna sonra bazı teknisyenlerin müzedeki sinyal bozucu sistemi denediğini hatırlamıştı. Julian'm asistan telefonunun erişimi kesildiğinde aramış olmalıydı.**

"Söylediklerine göre prensi, bu akşamki etkinliğe katılmak isteyen Bilbao'dan çok önemli bir dostu aramış." Kızcağız kağıdı Ambra'ya uzatmıştı. "Bu akşamm davetli listesine bir isim ekleyebileceğinizi umuyormuş."

Ambra mesaja göz gezdirmişti.

Imeklı Amıt.al l:uıs Avda J^spanyol ']}eniz Auvvetlet.i

İspanyol donanmasından emekli bir subay mı?

"Eğer konuyu görüşmek isterseniz arayabileceğinizi söyleyerek bir numara bıraktılar ama Don Julian bir toplantıya girecekti. Herhalde kendisine ulaşamazsınız. Arayan kişi prensin emrivaki yapmadığını özellikle belirtmemi istedi."

Emrivaki mi, **diye düşünen Ambra içten içe kızmıştı.** *Bu işi başıma sardıktan sonra mı?*

Ambra, "Ben hallederim," demişti. "Teşekkür ederim."

Genç görevli adeta Tanrı'nın sözlerini iletmiş gibi dans eder adımlarla uzaklaşmıştı. Prensin talebine öfkelenen Ambra, nüfuzunu üzerinde bu şekilde kullanabileceğini düşünmesinden rahatsız olmuştu. Üstelik o akşamki etkinliğe katılmasına onca karşı çıkmışken.

İşte yine bana başka seçenek bırakmıyorsun, **diye düşünmüştü.**

Eğer talebi görmezden gelirse, ön kapıdaki mevki sahibi bir donanma subayıyla rahatsız edici bir tartışma yaşayabilirdi. Akşamki etkinlik titizlikle hesaplanm^tı ve medyada emsalsiz bir ilgi görecekti. *İstediğim son şey Julian'm güçlü dostlarından biriyle utanç verici bir dalaşa girmek.*

Amiral Avila ne incelenmiş ne de "temiz" listesine girmişti ama güvenlik denetiminden geçmesi hem gereksiz hem de küçük düşürücü olurdu. Ne de olsa adam telefonu eline alıp Kraliyet Sarayı'm arayacak ve kraldan bir iyilik isteyebilecek kadar ayrıcalıklı bir donanma subayıydı.

Böylece genç kadm önündeki sıkışık programa bakarak verebileceği tek karan vermişti. Amiral Avila'nm ismini hem ön kapıdaki davetli listesine hem de yeni misafire bir kulaklık hazırlamalar için rehberlik veritabanma eklemişti.

Sonra da işinin başma dönmüştü.

Nehir taksisinin karanlığında şimdiki zamana dönen Amb-ra, *ama Edmond artık yok,* **diye düşündü. Acı hatıraları zihninden uzaklaştırmaya çakşırken farklı bir düşünceye kapıldı.**

Juliânla doğrudan görüşmedim... Tim mesajı bana üçüncü kişiler iletti.

Bu düşünce içine biraz olsun umut ışığı doğmasma yardım

etti.

AcabaRobert haklı mı? Julian masum mu?

Bunu bir siire düşündükten sonra hemen dışarı koştu.

Amerikalı profesör pruvada tek başma duruyor, elleri var-davelanm üstünde akşamm karanlığma bakıyordu. Yanma giden Ambra, teknenin Nervion Nehri'nden ayrılıp kuzeye doğru gittiğini görünce şaşırdı. Çamurlu kıyısıyla tehlikeli bir kanal andıran küçük bir nehir kolundaydılar. Suyun sığlığı ve kanalm dar oluşu Ambra'yı tedirgin etse de kaptan hiç aldırış etmeden, teknenin tepe ışığı önlerini aydmlahrken son siirat dar boğazdan geçti.

Hemen Langdon'a Prens Julian'm ofisinden gelen telefondan bahsetti. "Tek bildiğim müzenin ön bürosuna Madrid'deki Kraliyet Sarayı'ndan telefon geldiği. Julian'm asistanı olduğunu iddia ederek herhangi biri aramış olabilir."

Langdon onaylayarak başım salladı. "Arayan kişi seninle doğrudan konuşmak yerine mesajm iletilmesini bu yiizden istemiş olabilir. Kim olabileceğine dair tahminin var mı?" Edmond'm Valdespino ile geçmişini dikkate alan Langdon, tahminini piskopostan yana kullanmaya meyilliydi.

Genç kadın, "Herhangi biri olabilir," dedi. "Şimdi sarayda hassas bir süreç yaşanıyor. Julian sahnenin merkezine geçerken eski danışmanlar gözüne girmek için birbiriyle yanşıyor. Ulke değişiyor ve sanırım eskiler gücün ellerinden gitmemesi için uğraşıyorlar."

Langdon kaygılıydı. "Eh, öyleyse işin içinde her kim varsa dua edelim de Edmond'm şifresini çözüp keşfini duyuracağımızı anlamasın."

Bu sözleri söylerken içinde bulundukları durumun vehame-tini tüm yalınlığıyla fark etti.

Açık tehlikeleri de tahmin edebiliyordu.

Edmond'ı bu bilginin yayılmasını engellemek için öldürdüler.

Langdon bir an için en güvenli seçeneğin havaalanından doğruca eve gidip bu işi başka birine bırakmak olduğunu düşündü.

Güvenli mi? Evet, ama bir seçenek mi? Hayır.

Langdon bilimsel bir buluşun böylesine vahşice sansürlenmesine karşı duyduğu ahlaki hıncın yam sıra, eski öğrencisine karşı sorumluluk hissediyordu. Ayrıca Edmond'ın neyi keşfettiğini öğrenmek için derin bir entelektüel merak içindeydi.

Ve ayrıca Ambra Vidal da var.

Kadın bir krizin içindeydi. Gözlerinin içine bakıp yardım dilediğinde onun kendine inanan ve yeten biri olduğunu görmüştü ama bunun yam sıra korku ve pişmanlık da duyuyordu. Langdon, *bu gözlerde kimsenin bilmediği karanlık sırlar var. imdat istiyor,* **diye düşünmüştü.**

Ambra, Langdon'ın düşüncelerini okumuş gibi birden bakışlarını ona çevirdi. "Uşiimiiş gibisin. Ceketini geri almalısın."

Langdon hafifçe gülümsedi. "Ben iyiyim."

"Havaalanına varır varmaz İspanya'dan gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Langdon kahkaha attı. "Aslına bakarsan bu aklımdan geçti."

"Lütfen gitme." Vardavelaya uzanıp yumuşak elini onun elinin üstüne koydu. "Bu akşam neyle karşı karçıya olduğumuzu bilmiyorum. Edmond'a çok yakındın. Bana dostluğuna ne kadar önem verdiğini ve görüşlerine güvendiğini anlatmıştı. Korkuyorum Robert ve gerçekten de bununla tek başıma başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Ambra'nm açık sözlülüğü Langdon'ı şaşırtıyor, bir o kadar da cezbediyordu. Başım sallarken, "Peki," dedi. "Samimi olmak gerekirse şu parolayı bulup yaptığı keşfi duyurmak, Edmond'a ve bilim âlemine borcumuz."

Genç kadın hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Langdon teknenin kıç tarafına baktı. "Herhalde kraliyet muhafızları artık müzeden çıktığımızı fark etmelerdir."

"Ona şüphe yok. Arna Winston çok etkileyici bir iş çıkardı, öyle değil mi?"

'J\kıl karıştırıcı," diyen Langdon, Edmond'm yapay zeka geliştirmekte nasıl bir kuantum sıçrayışı yaptığını ancak şimdi anlayabiliyordu. Şu "patentli çığır açıcı bilimsel buluşu" her neyse, Edmond'm yepyeni bir insan-bilgisayar etkileşimi başlattığı anlaşılıyordu.

O akşam Winston hem yaratıcısına olan sadakatini hem de Langdon ile Ambra'ya paha biçilmez bir müttefik olduğunu kanıtlamıştı. Dakikalar içinde davetli listesindeki tehlikeyi belirlemiş, Edmond'm öldürülmesini engellemeye çalışmış, katilin kaçtığı arabayı tespit etmiş ve Langdon ile Ambra'nm müzeden kaçışım ayarlamıştı.

Langdon, "Umarım Winston önceden Edmond'm pilotlarını aramıştır," dedi.

Ambra, "Aradıgna eminim," diye karşılık verdi. 'J\ma hak-hsm. Teyit etmek için Winston'ı arayayım."

Şaşıran Langdon, "Bir saniye," dedi. "Winston'ı *arayabiliyor musun?* **Müzenin kapsama alanı dışma çıktığımızda sanıyordum ki..."**

Ambra gülüp başım iki yana salladı. "Robert, Winston *fiziken* **Guggenheim'da değil, bir yerlerdeki gizli bir bilgisayar tesisinde. Ona uzaktan erişilebiliyor. Edmond böyle bir bilgi kaynağı iiretir de, diinyanm herhangi bir yerinden onunla iletişime geçmez miydi sanıyorsun? Edmond, Winston'la her saniye konuşurdu; evde, seyahatte, yürüyüşte. Basit bir telefon çağrısıyla ikisi her an bağlantı kurabilirdi. Edmond'm onunla saatlerce sohbet ettiğine şahit oldum. Onu kişisel asistanı gibi kullanıyordu; akşam yemeği rezervasyonlarım yaptırıyor, pilotlarıyla iletişime geçirtiyor, ihtiyaç duyduğu her şeyi ona yaptırıyordu. Aslma bakarsan müzedeki sunumu hazırlarken ben de Winston'la telefonda epey sık konuştum."**

Ambra elini sırtındaki frak ceketinin cebinesokup Edmond'm turkuvaz kılıflı telefonunu çıkardı ve açtı. Müzedeyken pili bitmesin diye Langdon kapatmıştı.

Ambra, "Sen de telefonunu açmalısın," dedi. "Böylece *ikimiz* **de Winston'a erişebiliriz."**

"Bunlar açarsak takip edileceğimizden korkmuyor musun?"

Ambra başım iki yana salladı. "Yetkililerin gerekli mahkeme iznini almaya vakti yoktu, yani bence denemeye değer. Winston bize Guardia'nm ne kadar ilerlediğini ve havaalanmdaki son durumu anlatır."

Langdon huzursuzluk hissederek telefonunun açılmasmı izledi. Ana ekran belirdiğinde gözlerini kısarak baktı ve sanki uzaydaki tüm uydularm anmda yerini bulabileceği bir hedef haline gelmiş gibi kendini tehlikelere açık hissetti.

Kendi kendine, *fazla casus filmi seyrediyorsun,* **dedi.**

Akşam atlan mesajlarm yağmasıyla telefonu birden biple-meye ve titreşmeye başladı. Telefonunu kapattığımdan bu yana iki yüz SMS ve e-posta aldığım görünce hayrete d^tü.

Gelen kutusuna göz gezdirirken mesajlarm hepsinin arkadaşlarından ve meslektaşlarımdan geldiğini gördii. ilk e-postalarm konu başlıkları tebrik niteliğindeydi: *Harika dersti! Orada olduğuna inanamıyorum!* **Arna sonra birden değişip endişeli ve tedirgin bir hal alıyorlardı. içlerinden biri kitap editörü Jonas Faukman'dan gelmişti: AMAN TANRIM ROBERT, İYİ MİSİN??!! Langdon titiz editörünün şimdiye kadar mesajmm tümünü büyük harfle yazdığım ve çift ünlem işareti kullandığım hiç görmemişti.**

Langdon o ana dek sanki müze geçmişte kalan bir rüyaymış gibi, Bilbao'nun karanlık nehirlerinde kendini harika hissetmişti.

Tüm dünya bunu konuşuyor, **diye düşündü.** *Benim ismim ve yüzümle birlikte... Kirsch'iin gizemli keşfinden ve cinayetinden bahsediliyor.*

Kirsch'iin telefonunun ekranından yayılan ışığa bakan Ambra, "Winston bize ulaşmaya çalkıyor," dedi. "Son yarım saat içinde Edmond, hepsi de aym numaradan otuz saniyelik aralarla elli üç cevapsız çağrı almış." Kendi kendine güldü. "Winston'm özelliklerinden biri de yılmaz ısrarcılığı."

Tam o sırada Edmond'm telefonu çalmaya başladı.

Langdon, Ambra'ya gülümsedi. "Acaba kim?"

Ambra telefonu ona uzattı. "Sen konuş."

Langdon telefonu eline alıp hoparlörü açtı. "Alo?"

Winston tamdık İngiliz aksamyla, "Profesör Langdon," dedi. "Yeniden iletişime geçtiğimize sevindim. Size ulaşmaya çalışıyordum."

Langdon, Winston'm ısrarmdan etkilenmişti. "Evet, bunu gördiim."

Winston, "Bazı gelişmeler var," dedi. "Havaalanmdaki yetkililere isimleriniz verilmiş olabilir. Talimatlarıma bir kez daha dikkatle uymamzı isteyeceğim."

Langdon giiliimsedi. "Kendimizi sana teslim ettik Winston. Bize ne yapacağımızı söyle."

"Profesör, öncelikle heniiz cep telefonunuzdan kurtulmadıy-sanız bunu hemen yapmanız gerekiyor."

"Öyle mi?" Langdon telefonunu daha sıkı tuttu. "Yetkililerin mahkeme emri çıkartması gerekmiyor muydu?"

"Belki Amerikan polisiye dizilerinde öyle olabilir ama karşınızda Ispanya'nın Guardia Real'i ve Kraliyet Sarayı var. Ne gerekliyse onu yaparlar."

Telefonuna bakan Langdon tuhaf biçimde ondan ayrılmak istemiyordu. *Tüm hayatım içinde.*

Ambra, "Peki ya Edmond'm telefonu?" diye telaşla sordu.

Winston, "Takip edilemez," diye cevap verdi. "Edmond bilgisayar korsanhğmdan ve kurumsal casusluktan korkardı. GSM interseptörlerini atlatmak için telefonunun C2 değerlerini değiştiren bir IMEI/IMSI koruyucu programı yazdı."

Langdon, *elbette yapmıştır,* **diye düşündü.** *Winston'ı yaratan bir dâhi için yerel telefon şirketini atlatmak herhalde tereyağından kıl çekmek gibi bir iştir.*

Kendi elindeki daha az akıllı telefona kaşlarım çatarak baktı. O sırada Ambra uzamp nazikçe telefonu elinden aldı. Tek kelime etmeden vardevelanm üstünden aşırıp bıraktı. Langdon telefonunun aşağı düşüp nehrin karanlık sularını sıçratışını izledi. Telefon suların altında kaybolurken yüreğinde bir kayıp hissiyle arkada kalan karanlığa baktı.

Ambra, "Robert," diye fısıldadı. "Disney Prensesi Elsa'nm bilge sözlerini hatırla."

Langdon yüzünü ona döndü. "Anlamadım?"

Ambra yumuşak bir edayla gülümsedi. "Bırak gitsin."

36. BÖLÜM

Avila'nm telefonundaki ses, "Su *mision todavia no ha termina-do, (Görevin henüz bitmedi,)"* **diye buyurdu.**

İşvereninin verdiği haberleri dinlerken Avila, aracm arka koltuğunda doğruldu.

Karş1 **taraftaki kişi hızh bir İspanyolcayla, "Beklenmedik bir gelişme oldu," dedi. "Seni Barcelona'ya yönlendirmemiz gerek. Hemen."**

Barselona mı? **Avila'ya görevin kalan kısmım tamamlamak için Madrid'e gideceği söylenmişti.**

Ses, "Kirsch'iin iki arkadaşım sunumu uzaktan başlatmanı bir yolunu bulma iimidiyle bu akşam Barselona'ya gittiğine dair güçlü şüphelerimiz var," diye devam etti.

Avila kaskatı kesildi. "Bu *mümkün* **mii?"**

"Henüz emin değiliz ama eğer başarırlarsa elbette tiim çabaları boşa çıkacak. Barselona'da hemen bir adama ihtiyacım var. *Tedbirli davran.* **Oraya mümkün olduğunca çabuk git ve varır varmaz beni ara."**

Bunun ardından bağlantı kesildi.

Bu kötii haber nedense Avila'nm hoşuna gitmişti. *Hâlâ bana ihtiyaç*

duyuluyor. **Barselona, Madrid'den daha uzaktı ama otoyolda hızh bir seyirle birkaç saat sürerdi. Avila hiç vakit kaybetmeden silahım kaldırıp Uber şoförünün başma dayadı. Adamm direksiyon tutan elleri gözle görülür biçimde kasıldı.**

Avila, *"Uevame a Barcelona, (Beni Barselona'ya götür,)"* **diye emretti.**

Şoför, Vitoria-Gasteiz'e giden bir sonraki çıkışa sapıp doğuya doğru A-1 Otoyolu'nda hızım arttırdı. Bu saatte yoldaki diğer araçlar sadece Pamplona, Huesca, Lleida ve Akdeniz'in en büyük liman kenti Barselona'ya yükünü bırakıp aceleyle dönen tırlardı.

Avila, kendisini bu ana getiren olaylar zincirine inanmakta güçlük çekti. *En derin üzüntüleri yaşarken şimdi hayatımın en yüce hizmetinde bulunmaya nail oldum.*

Kısa bir an dalan Avila, yine o dipsiz kuyuda, duman dolmuş Sevilla Katedrali'nde yerde sürünüyor, kana bulanmış enkazın arasında karısıyla çocuğunu arıyor ama onları sonsuza dek kaybettiğini görüyordu.

Amiral saldırıdan sonra haftalarca evden dışarı çıkmamıştı. Onu habis bir boşluğa sürükleyen; karanlığa, hırsa ve suçluluk duygusuna kapılmasına yol açan iblislerle dolu bitmek bilmeyen kâbusların etkisiyle kanepede titreyerek yatmıştı.

Kilise'nin hayatta kalanlara destek olması amacıyla eğittiği yüzlerce yas danışmanından biri olan rahibe, "Boşluk araftır," demişti. "Ruhun arada sıkışıp kalmış. Bunu yapanlar bağışlamanın bir yolunu bulmalısın yoksa hırsın seni de yer." İstavroz çıkarmıştı. "Tek kurtuluşun bağışlamak."

Bağışlamak mı? **Avila konuşmaya çalıştı ama boğazını adeta şeytanlar sıkıyordu. O anda tek kurtuluş yolu intikam almak gibi gelmişti.** *Arna kimden intikam alacağım?* **Bombalı saldırıyı üstlenen olmamıştı.**

Rahibe, "Dini terörün affedilmez göründüğünün farkındayım," diye devam etmişti. "Yine de kendi inancımızın, engizisyonlar Tanrı adına yüzyıllarca siirdürdüğünühatırlamakta fayda var. İnancımız uğruna masum kadınlarla çocuklar öldürdük. Bu yiizden hem kendimizden hem de dünyadan bağışlanma diledik. Ve ancak zamanla iyileştik."

Ardından ona İncil'den okumaya başlamıştı: "Kötii insana karşı koyma. Sağ yanağına vurana diğer yanağını dön. Düşmanlarını sev, senden nefret edenlere iyilik yap, sana lanet okuyana dua et, sana kötii davrananlar için merhamet dile."

O gece yapayalnız ve acılar içindeki Avila aynadaki görüntüsüne dalmıştı. Aynadan kendisine bakan adam bir yabancıydı. Rahibenin sözleri acısını dindirmeye yaramamıştı.

Bağışlamak mı? Diğer yanağımı dönmek mi?

Asla affedilemeyecek bir kötülüğe şahit aldum.

İçi hınçla dolan Avila yumruğunu aynaya savurup camı kırmış ve banyoda yere yığılıp acı dolu hıçkırıklara boğulmuştu.

Donanma subayıyken kendine hakim olmayı bilen bir adamdı; komuta zincirinde, dürüstlükte ve disiplinde en tepedeydi ama artık o adam yok olmuştu. Birkaç hafta sonra kendini yüklü miktarda alkol ve reçeteli ilaçlarla uyuşturup bunalma düşmüştü. Kimyasalların uyuşturucu etkisine duyduğu açlık kısa siirede her anma hakim olmaya başlamış ve onu nefret dolu bir miinze-viye döniiştiirmiiştii.

Birkaç ay sonra İspanyol Donanması onu emekliye ayrılmaya zorlamıştı. Bir zamanların güçlü savaş gemisi şimdi limandaki bir hurdaya dönmüştü ve artık denizlere çıkamayacağını biliyordu. Ömrünü adadığı donanma onu ancak geçimini sağlayabileceği bir aylıkla terk etmişti.

Elli sekiz yaşındayım ve hiçbir şeye sahip değilim, **diye diişiin-miiştii.**

Giinlerini salonda yalnız başına oturup televizyon seyrederek, votka içerek ve bir umut ışığı belirmesini bekleyerek geçirmişti. La *hara mas ascura es junta antes del amanecer,* **diye kendi kendinedefalarca tekrar etmişti. Arna donanmacılarm kullandığı bu eski deyiş her defasında yanlış çıkmıştı.** *Gecenin en karanlık anı şafaktan hemen öncesi değil,* **diye d^ünmüştü.** *Şafak hiç sökmeyecek.*

Elli dokuzuncu doğum gününde, yağmurlu bir perşembe sabahı boş bir votka şişesiyle ev sahibinin tahliye kararına bakarken, dolabına gidip donanmadan kalan beylik tabancasını şakağına dayama cesaretini

bulmuştu.

"Perdöname, (Özür dilerim,)" **diye fısıldayıp gözlerini kapatmıştı. Ardından tetiği çekmişti. Patlama sesi tahmin ettiğinden çok daha azdı. Silah sesinden çok tıkırtıyı andmyordu.**

Talih bu ya, silah ateş almamıştı. Yıllarca tozlu bir dolapta temizlenmeden beklemek amiralin ucuz tören silahına zarar vermişti. Demek, böylesi bir korkaklığı bile beceremeyecek kadar yeteneksizdi.

Silah1 **hırsla duvara fırlatmış, bu sefer bir patlama sesi oday**1 **doldurmuştu. Delici bir sıcaklığın baldırına girdiğini hissettiğinde, duyduğu büyük acıyla sarhoşluk perdesi kalkmıştı. Feryat ederek yere düşmüş ve kanayan bacağını kavramıştı.**

Panikleyen komşular kapısına üşüşmüş, sirenler çalmış ve amiral bir siire sonra kendini Sevilla'daki Hospital Provincial de San Lazaro'da bulmuştu. Hastanede kendini bacağından vurarak nasıl öldürmeye çalıştığını anlatmak için uğramıştı.

Ertesi sabah beş parasız ve küçük düşmüş bir halde hastane odasında gözlerini açan amiralin bir ziyaretçisi vardı.

Genç adam İspanyolca, "Berbat ateş ediyorsun," demişti. "Seni emekliye zorlamalarına şaşmamalı."

Avila cevap vermeye meydan bulamadan adam içeri giineş girsin diye pencerenin perdesini açmıştı. Elini göziine siper eden Avila, şimdi onun kaslı ve saçlarım kazıtmış bir genç olduğunu görebiliyordu. Üstünde Hz. İsa resmi bulunan bir tişört giymişti.

Endülüs aksamyla konuşuyordu. "İsmim Marco. Rehabilitasyon eğitmenin benim. Beni sana yazmalanm istedim, çünkü seninle ortak bir noktamız var."

Gencin küstah tavırlarım fark eden Avila, "Askeriye mi?" diye sormuştu.

"Hayır." Delikanlı gözlerini Avila'nınkilere dikmişti. "O pazar sabahı oradaydım. Katedralde. Terör saldırısı sırasında."

Avila inanmakta güçlük çekerek ona bakmıştı. "Orada mıy-dın?"

Delikanlı eğilip eşofmanının bir paçasını yukarı sıyırmış ve takma bacağını göstermişti. "Bir cehennemden geçtiğini biliyorum ama ben de yar profesyonel bir futbolcuydum, o yiizden benden fazla sempati bekleme. Ben daha çok 'kendine-yardım-edene-Tanrı-yardım-eder' felsefesini giiden tiplerdenim."

Avila daha ne olduğunu anlayamadan Marco, onu kucaklayıp tekerlekli sandalyeye oturtmuş, koridordan geçirip küçük egzersiz odasına götürmüş ve paralel çubukların arasına yerl^-tirmişti.

Delikanlı, "Canm yanacak," demişti. "Arna sonuna kadar gitmeye çahş. Bir kere yapman yeter. Soma kahvaltı edeceksin."

Ağrıs1 dayanılmazdı ama Avila'nın tek bacaklı birine dert yanacak hali yoktu. Böylece ağırlığının çoğunu kollarına verip, çubukların sonuna kadar ayaklarını sürüyerek ilerlemişti.

Marco, "Güzel," demişti. "Şimdi tekrar yap."

"Arna demiştin ki.."

"Evet, yalan söyledim. Yine yap."

Avila şaşkın gözlerle delikanlıya bakmıştı. Yıllardır kimseden emir almıyordu ama tuhaftır ki bu tutum onu kendine getirir gibi olmuştu. Yıllar önce askere yeni girdiğinde olduğu gibi kendini genç hissetmişti. Soma döniip diğer uca doğru yürümeye çalışmıştı.

Marco, "Söylesene," demişti. "Sevilla Katedrali'ndeki ayinlere hâlâ katılıyor musun?"

"Asla."

"Korktuğundan mı?"

Avila başım iki yana sallamıştı. "Öfkeden."

Marco kahkaha atmıştı. "Evet, dur tahmin edeyim. Rahibeler sana

saldırganlar *affetmeni* söylediler, değil mi?"

Avila olduğu yerde kalmıştı. "Aynen!"

"Bana da. Denedim. imkânsız. Rahibeler bize berbat bir tavsiye verdi." Gülmüştü.

Avila, genç adamın Hz. İsa baskılı tişörtüne bir göz atmıştı. "Arna sanki sen hâlâ ..."

"Ah, evet, kesinlikle hâlâ Hıristiyamm. Her zamankinden daha çok inanıyorum. Hayattaki görevimin ne olduğunu bulduğum için şanslıyım: Tanrı düşmanlarının kurbanlarına yardım etmek."

Ailesi ve donanmanın yokluğunda kendi hayatının beyhu-deliğini düşünen Avila ona gıpta ederek, "Asil bir dava," demişti.

Marco, "Büyük bir adam beni yeniden Tanrı yoluna döndürdü," diyerek devam etmişti. "Bu arada belirteyim, bahsettiğim adam papaydı. Onunla pek çok kez şahsen görüştüm."

"Anlamadım.. Papa mıdedin?"

"Evet."

F: lJ

193

"Şey gibi mi... Katolik Kilisesi'nin lideri olan papa mı?"

"Evet. istersen seni de görüştürebilirim."

Avila, delikanlıya bir kaçığa bakar gibi bakmıştı. "Beni onunla görüştürebilir misin?"

Marco alınm^a benziyordu. "Donanmada yüksek rütbeli bir subay olduğunun farkındayım. Herhalde Sevilla'daki sakat bir fizik tedavi uzmanının papayı tanıdığına inanmakta güçlük çekiyorsun ama doğruyu söylüyorum. İstersen seni onunla görüştürebilirim. Tıpkı bana yardım ettiği

gibi senin de kendine tekrar bir yol çizmene yardım edebilir."

Nasıl cevap vereceğini kestiremeyen Avila, paralel çubukların üzerinde eğilmişti. Papayı gözünde ilahlaştırmıştı. Gelenekçi ve tutucu vaazlar veren muhafazakâr bir liderdi. Fakat maalesef modernleşen dünya onu topa tutmuştu ve artan liberal baskılar yüzünden yakında görevinden ayrılacağı söyleniyordu. "Elbette onunla tanışmaktan şeref duyarım ama ..."

Marco, "Güzel," diyerek lafını kesmişti. "Yarına ayarlamaya çalışırım."

Avila ertesi gün kendisine hayatının en doyurucu dini derslerini öğretecek güçlü bir liderle mabedin kimsenin giremediği bölümlerinde yüz yüze geleceğini hiç tahmin edemezdi.

Kurtuluşa giden pek çok yol var.

Tek yol bağışlamaktan geçmiyor.

37. BÖLÜM

Madrid'deki sarayın zemin katında, Kraliçe Isabella'nm tez-hipli *Book of Hours (Saatler Kitabı)* **pek çok kralın şahsi İncil'i ve XI. Alfonso Dönemi'nden kalma ciltli elyazmasmm da dahil olduğu paha biçilmez binlerce kitabın bulunduğu şatafatlı odalardan meydana gelen kraliyet kütüphanesi yer ahr.**

Prensi yukarıda daha fazla Valdespino'nun pençesinde bırakmak istemeyen Garza aceleyle içeri girdi. Valdespino'nun birkaç giin önce Kirsch ile buluşup, bu görüşmeyi sır olarak sakladığı haberini hâlâ sindirmeye çalışıyordu. *Kirsch o sunumu yaptıktan ve bu akşam öldürüldükten sonra bile mi?*

Kütüphanenin zifiri karanlığında, elinde ışık yayan tabletiyle kendisini bekleyen halkla ilişkiler koordinatörü Monica Martı'n'e doğru yiiriidii.

Martın, "Çok meşgul olduğunuzun farkındayım efendim," dedi. "Yalnız kısa siire içinde tepki vermemiz gereken bir durumla karşı karşıyayız. Yukarıya yanınıza geldim çünkü güvenlik merkezimiz, ConspiracyNet.com adresinden hayli rahatsız edici bir e-posta aldı."

"Kimden?"

"ConspiracyNet çok popüler bir komplo teorisi sitesi. Kalitesiz gazetecilik yapıyorlar, ayrıca yazı dili çocuk seviyesinde ama *milyonlarca* **takipçisi var. Bana soracak olursanız, yalan haber yapıyorlar ama sitenin komplo teorisyenleri arasında çok saygın bir yeri var."**

Garza'ya göre "çok saygın" ile "komplo teorisi" birbirinden hayli farklı yerlerdeydiler.

Martın, "Akşam boyunca Kirsch'le ilgili haber yaptılar," diyerek devam etti. "Bilgiyi nereden aldıklarım bilmiyorum ama site, haber bloğu yazarları ve komplo teorisyenlerinin merkez iissii haline geldi. Çeşitli haber kaynaklar bile son dakika haberi verirken onlar referans gösteriyor."

Garza, "Mevzuya gel," diyerek kızı sıkıştırdı.

Martın kayan gözlüğünü yukarı iterken, "ConspiracyNet sarayla ilgili yeni bilgiler edinmiş,'' dedi. "On dakika içinde haberi yazacaklarmış. Yayınlanmadan önce açıklama yapabilmemiz için bize bir şans tanımak istemişler"

Garza hayretle genç kadına baktı. "Kraliyet Sarayı sansasyonel dedikodularla ilgili yorum yapmaz!"

"En azından bir bakın efendim." Martın tabletini ona doğru uzattı.

Cihazı kapan Garza, kendini Amiral Luis Avila'nm fotoğrafına bakarken buldu. Adeta kazara çekilmiş gibi iyi ortalanmamış birfotoğraftı ve Avila beyaz üniformasıyla bir tablonun önünden geçerken göriintiilenmişti. Sanki miizeye giden biri, sanat eserinin fotoğrafını çekmeye çalışırken farkında olmadan, kareye giren Avila'yı fotoğraflamıştı.

Bir an evvel prensle Valdespino'nun yanına dönmek isteyen Garza çıkıştı. "Avila'nın neye benzediğini biliyorum! Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Ekranı diğer fotoğrafa kaydırın."

Garza ekranı kaydırdı. Gelen ekranda fotoğrafın büyütülmüş hali vardı. Bu seferki kare, amiralin öne doğru salladığı sağ eline odaklanmıştı. Garza o sırada amiralin avuç içindeki işareti gördii. Dövmeye benziyordu.



Garza uzunca bir siire fotoğrafa baktı. Yaşlı nesil başta olmak iizere, pek çok İspanyol gibi onun da yakından tanıdığı bir işaretti.

Franco'nun sembolü.

Yirminci yüzyılın ortalarında Ispanya'daki pek çok yere işlenmiş bu sembol, acımasız rejimiyle milliyetçiliği, otoriterliği, militarizmi, antiliberalizrni ve Nasyonel Katolikliği savunan aşırı muhafazakâr diktatör General Francisco Franco ile eşanlama geliyordu.

Garza bu eski sembolde, yan yana geldiğinde Latince bir kelimeyi oluşturan altı harf bulunduğunu biliyordu. Bu kelime Franco'nun kendini nasıl gördüğünü mükemmel biçimde tarif ediyordu.

Muzaffer anlamına gelen Victor.

Gaddar, vahşi ve uzlaşmasız Francisco Franco, Nazi Alrnan-yası ile Mussolini italyası'nm askeri desteğiyle başa geçmişti. 1939'da ülkenin tüm idaresiniele geçirmeden ve kendini Führer'in ispanyolcadaki karşılığı olan *El Caudillo* **ilan etmeden önce binlerce muhalifini öldürtmüştü. İç Savaş sırasında ve diktatörlüğünün ilk yıllarında ona muhalif çıkmaya cüret edenler, tahmini üç yüz bin kişinin katledildiği toplama kamplarında kaybolmuştu.**

Kendini "Katolik Ispanya'nın" savunucusu ve tanrıtanımaz komünizmin düşman diye tanımlayan Franco, erkek egemen bir rnentalite gütmüştü. Kadınları kamudaki tüm idari mevkilerden çıkartmış, üniversitelerde öğretim üyesi olma, hâkimlik yapma, banka hesabı açma, hatta tacizkâr bir kocanın elinden kaçma hakkını bile ellerinden almıştı. Katolik öğretisine göre kıyılmayan tiim nikâhlar feshetmiş, diğer kısıtlamalarla birlikte boşanmayı, doğum kontrolünü, çocuk aldırmayı ve eşcinselliği yasaklamıştı.

Neyse ki artık her şey değişmişti.

Bununla birlikte Garza, tarihinin en karanlık dönemlerinden birini ulusun ne kadar çabuk unuttuğuna şaşırdı.

Franco'nun ceberut yönetiminde olan biten her şeyi ulusal çapta "unutmak" için varlan siyasi uzlaşma *-pacto de olvido-,* **ispanya'daki okul çocuklarına diktatör hakkında çok az şey öğretildiği anlamına geliyordu. Ulkede yapılan bir anket, ergen çocukların aktör James Franco'yu diktatör Francisco Franco'dan daha çok tanıdıklarını ortaya çıkarmıştı.**

Bununla birlikte daha eski nesiller asla unutmamıştı. Tıpkı Nazi gamalı haçı gibi, bu VICTOR sembolü de, o acımasız yıllan hatırlayanların kalbine hâlâ korku salabiliyordu. Bugün bazı tedirgin kimseler, İspanyol hükümetinin üst makamlarında ve Katolik Kilisesi'nde gizli bir Frankocu grubun hâlâ barındırıldığı konusunda uyarıyordu. Bunlar, İspanya'yı geçen yüzyılın aşırı sağ yaşantısına döndürmeye yemin etmiş gelenekçilerden oluşan gizli bir cemaatti.

Garza yaşanan keşmekeşe ve çağdaş İspanya'daki ruhani lakaytlığa bakan birçok yaşlının, i.ilkenin ancak güçlü bir devlet diniyle, daha otoriter bir hükümetle ve daha belirgin ahlaki kuralların dayahlmasıyla kurtulacağına inandığını kabul etmek zorundaydı.

"Gençliğimize bir bakini" **diye bağırırlardı.** *"Hepsi avare olmuş!"*

Genç Prens Julian'm İspanya tahtına geçmesi beklenen son aylarda, gelenekçiler arasında Kraliyet Sarayı'nm peş peşe gelecek değişimlerin sesi olacağına dair korku giderek artıyordu. Prensin, Bask olmakla kalmayıp agnostik olduğunu apaçık söyleyen Ambra Vidal ile alelacele nişanlanması da bu kaygıları artırmıştı. İspanya kraliçesi olarak prensin din ve devlet işlerinde ona kulak vereceği muhakkaktı.

Garza tehlikeli günlerin yaklaştığını biliyordu. *Bir ucunda germiş, bir ucunda gelecek, çekiştirilen bir değnek.*

Derinleşen dini anlaşmazlıktan başka İspanya siyasette de bir dönüm noktasındaydı. Ulke monarşiyi devam ettirecek miydi? Yoksa Avusturya, Macaristan ve diğer Avrupa ülkelerinde olduğu gibi taht yürürlükten kaldırılacak rmydı? Bunu zaman gösterecekti. Sokaklarda yaşlı gelenekçi ler İspanya bayraklarını sallıyor, çağdaş gençlerse eski Cumhuriyet bayrağındaki monarşi karşıt mor, san ve kırmızı renkli kıyafetlerini giyiyordu.

Julian patlamaya hazır bir bomba devralacak.

Garza'nın dikkatini yeniden tablete çeken Martın, "Franco dövmesini ilk gördüğümde, ortalığı karıştırmak için fotoğrafa dijital yoldan eklendiğini sandım," dedi. "Komplo haberleri yapan siteler ziyaretçi sayısın artırmak için birbiriyle yarışıyor. Kirsch'ün bu akşamki din karşıtı sunumu dikkate alınacak olursa, katilin Frankocu bir bağlantısının bulunması müthiş ilgi çekerdi."

Garza, ona hak veriyordu. Komplo teorisyenleri buna bayı-hrd1**.**

Martın tableti işaret etti. "Vermeyi planlad1**kları haberi okuyun."**

Komutan Garza içinde beliren hafif bir korkuyla fotoğrafın yanındaki uzun metne baktı.

ConspiracyNet.com

EDMOND KIRCH HAKKINDA GÜNCELLEME

Edmond Kirsch'ün cinayetinden bağnazların sorumlu olduğuna dair ilk başta duyulan şüphelere karşın, bu aşırı muhafazakâr Frankocu simgenin fark edilmesi, cinayetin *siyasi* sebeplerinin de bulunabileceğini gösteriyor. İspanyol hükümetinin en üst makamla-rindaki muhafazakâr kimselerin, hatta belki de Kraliyet Sarayı'nın ta kendisinin, ölmesi beklenen kralın yokluğundaki iktidar boşluğunu kapmak için savaştıkları..."

Yeterince okumuş olan Garza, "Rezalet," diyerek aksilendi. "Tüm bu söylentiler tek bir dövmeden mi çıkıyor? Hiçbir anlamı yok. Cinayet sırasında Ambra Vidal'm orda bulunmasının dışında bu durumun Kraliyet Sarayı'nın yürüttüğü siyasetle hiç alakası yok. Yorum yok."

Martın, "Efendim," diye üsteledi. "Haberin devamını liitfen okursanız Piskopos Valdespino'yu Amiral Avila ile bağdaştırmaya çalıştıklarını göreceksiniz. Piskoposun yıllardır kralın kararlarını etkileyen gizli bir Frankocu olabileceğinden, iilkede yapacağı değişiklikleri engellemiş olabileceğinden bahsediliyor." Sonra biraz duraksadı. "Bu iddialar internette çok geniş yer buldu."

Garza yine diyecek kelime bulamıyordu. Artık yaşadığı dünyayı tamyamıyordu.

Artık yalan haberler gerçek haberler kadar değer taşıyor.

Martın'e şöyle bir bakan Garza sakince konuşmaya çalıştı. "Monica, tiim bunlar kendini eğlendirmek için fantezi kuran blog yazarlarının uydurması. Valdespino'nun Frankocu olmadı-ğma emin olabilirsin. On yıllardır sadakatle krala hizmet ediyor, herhangi bir Frankocunun cinayetle uzaktan yakından ilgisi olamaz. Saray bununla ilgili yorum yapmayacak. iyice anlaşıldı mı?" Bir an önce prensle Valdespino'nun yamna gitmek isteyen Garza kapıya doğru döndü.

"Efendim, durun!" Martın uzanıp onu kolundan tuttu.

Olduğu yerde duran Garza, genç çalışanın eline hayretle baktı.

Martın derhal elini geri çekti. "Affedersiniz efendim, ama ConspiracyNet bize bundan başka Budapeşte'de geçen bir telefon görüşmesinin kaydını da gönderdi." Kalın camlı gözlüklerinin ardındaki gözlerini kırpıştırdı. "Bu da hoşunuza gitmeyecek."

Patronum öldürüldü.

Kaptan Josh Siegel, Bilbao Havaalam'nm taksi yolunda Ed-mond Kirsch'iin Gulfstream G55O uçağmı ilerletirken iövyenin üstündeki elinin titrediğini hissetti.

Hiç uçacak halde değilim, **diye düşünüyor, bu arada yardımcı pilotun da kendisi kadar sarsıldığını biliyordu.**

Siegel yıllarca Edmond Kirsch'iin özel uçaklarına pilotluk yapmıştı. O akşam öldürülmesi onun için yıkıcı bir şoktu. Bir saat kadar önce yardımcı pilotla havaalamndaki bekleme salonunda oturmuş Guggenheim'dan yapılan canlı yayını izliyordu.

Patronunun kalabalık bir izleyici toplamasından etkilenen Siegel, 'Tam Edmond'a göre bir gösteri," diyerek espri yapmıştı. Kirsch'iin programını izlerken bekleme salonundaki diğerleri gibi merakı arttıkça öne eğilmiş ama sonunda bir patlamayla akşam tamamen tersine dönmüştü.

Sonrasında yardımcı pilotuyla tam bir sersemlik içinde oturmuş, televizyon haberlerini izlerken ne yapacaklarını diişiin-miişlerdi.

On dakika sonra Siegel'ın telefonu çalmıştı; arayan Edmond'ın kişisel asistan Winston'dı. Siegel onunla daha önce tanışmamıştı. Şu İngiliz asistan biraz tuhaf biri olsa da uçuşlar onunla programlamaya alışmıştı.

Winston, "Eğer daha önce bakmadıysan şimdi televizyonu açmalısın," demişti.

Siegel iizgiin bir sesle cevap vermişti. "Gördiik ve ikimiz de perişan olduk."

Yaşananlar düşünüldüğünde, hiç etkilenmemiş gibi resmi konuşan Winston, "Uçağı Barselona'ya geri götürmeniz gerekiyor," diyerek onları şok etmişti. "Siz kalkışa hazırlanın, ben sizi birazdan tekrar arayacağım. Biz konuşuncaya kadar uçağı *kaldırmayın* **lütfen."**

Winston'm talimatlarının Edmond'm istekleriyle ne kadar örtüştüğünü bilemiyordu ama o anda her türlü kılavuzluğu minnetle kabul edecek durumdaydı.

Winston'm talimatı üzerine Siegel ile yardımcı pilotu, Barselona'ya uçuş manifestosunu sıfır yolcuyla bildirmişti. Sektörde buna "deadhead uçuş" deniyordu. Soma da hangardan çıkıp uçuş öncesi kontrollerini yapmaya başlamışlardı.

Winston otuz dakika soma aramıştı. "Kalkışa hazır mısınız?"

"Hazırız."

"Güzel. Herhalde her zamanki doğu pistini kullanacaksınız, öyle değil mi?"

"Doğru." Siegel bazen Winston'ın işle aşırı ilgilendiğini ve sinir bozacak kadar fazla bilgi istediğini düşünüyordu.

"Lütfen kuleyle iletişime geçin ve kalkış izni isteyin. Yolun sonuna kadar ilerleyin ama kalkış pistine girmeyin."

"Pist başında mı duracağım?"

"Evet, sadece bir dakikalığına. Lütfen oraya varınca bana haber verin."

Siegel ile yardımcı pilotu birbirlerine bakakalmışlardı. Winston'ın isteğinin mantıklı bir yam yoktu.

Kule bunu sorun edebilir.

Yine de uçağı havaalanının bat ucundaki pist yönünde çeşitli kavşaklar ve yollardan geçirmişti. Şimdi de sağa doğru doksan derece dönüp doğu pistiyle birle^n taksi yolunun son yüz metresindeydi.

Havaalanını çevreleyen tel örgülere bakan Siegel, "Winston?" diye seslendi. "Taksi yolunun sonuna geldik."

Winston, "Lütfen orada bekleyin," dedi. "Birazdan sizinle temas kuracağım."

Winston'ın ne halt ettiğini merak eden Siegel, *burada bekleye-mem,* **diye diişündii. Bereket versin ki Gulfstream'in arka kamerası geride başka uçak bulunmadığım gösteriyordu; en azından trafiği engellemiyordu. Görünürdekontrol kulesinden başka ışıklı bir yer yoktu; yaklaşık üç kilometre ötede, pistin diğer ucundan zayıf bir ışık görünüyordu.**

Altmış saniye geçti.

Kulaklığındaki ses, "Burası hava trafik kontrol," dedi. "EC^346, bir numaralı pistten kalkış serbest. Tekrarlıyorum, kalkış serbest."

Siegel uçağı kaldırmaktan başka bir şey istemiyor ama hâlâ Edmond'm asistanından haber bekliyordu. "Teşekkürler kule," dedi. "Bir dakika daha burada bekleyeceğiz. Kontrol etmemiz gereken bir ikaz ışığı yanıyor."

"Roger. Hazır olduğunuzda bildirin."

"Burası mı?" Nehir taksinin kaptanı şaşırmışa benziyordu. "Burada m1 **durmak istiyorsunuz? Havaalam daha uzakta. Sizi oraya götüreyim."**

Langdon, Winston'm tavsiyesine uymak niyetindeydi. "Teşekkürler, biz gideriz."

Omuzlarını silken kaptan, teknesini *Puerto Bidea* **yazan küçük köprünün yanında durdurdu. Nehir kıyısı burada sazlıklarla çevriliydi ve daha yürünebilir görünüyordu. Ambra tekneden inip kıyıya çıkmak için hareketlenmişti bile.**

Langdon, kaptana, "Size ne kadar borcumuz var?" diye sordu.

Adam gülümsedi. "Para vermeyeceksiniz. Sizin İngiliz adam bana önceden ödedi. Kredi kartıyla. Hem de üç katını."

Winston önceden ödedi mi? Langdon hâlâ Edmond'm bilgisayar asistanıyla çalışmaya alışamamıştı. *Siri'nin hormonlusu gibi,* **diye düşünmeden edemedi.**

Yapay zekâların kitap yazmak gibi karmaşık işleri becerdiği düşünülecek olursa Winston'm yeteneğine de şaşmamak gerekirdi. Yazılan kitaplardan biri neredeyse Japon edebiyat ödülünü kazanıyordu.

Langdon, kaptana teşekkür ettikten sonra tekneden nehir kıyısma atladı. Tepeyi tırmanmadan önce şaşkınlık içindeki adama dönüp işaretparmağını dudağma götürdü ve, *"Discrecion, par favor, (Aramızda kalsın, lütfen,)"* **dedi.**

GOzlerini kapatan kaptan, *"Si, sı,"* **diye onu yatıştırdı.** *"No he vista nada! (Hiçbir şey görmedim!)"*

Bunun ardından Langdon tepeyi tırmanıp demiryolundan karşıya geçti ve değdik dükkânların dizildiği sessiz koy yolunun kenarında duran Ambra'nın yanma gitti.

Edmond'ın telefonundan sesi duyulan Winston, "Haritaya göre Puerto Bidea ile Rio Asua kanallarının kesiştiği yerde olmalısınız," dedi. "Köyiin merkezinde bir kavşak görüyor musunuz?"

Ambra, "Görüyorum," diye yamt verdi.

"Giizel. O kavşaktan çıkınca Beika Bidea adında küçük bir yol göreceksiniz. O yolu takip ederek köyden uzaklaşın."

Langdon ile Ambra iki dakika sonra köyden çıkmış, geniş çayırların üstüne taştan yapılmış çiftlik evlerinin yer aldığı ıssız bir kasaba yolunda hızlı adımlarla ilerliyordu. Kırsalın içine girerken Langdon bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Sağ tarafta, uzaktaki küçük bir tepenin üstünde gökyüzü ışık kirliliğinin meydana getirdiği bir kubbeyle aydınlanmıştı.

Langdon, "Eğer bunlar terminalin ışıklarıysa çok uzaktalar," dedi.

Winston, "Terminal bulunduğunuz yere üç kilometre mesafede," diye karşılık verdi.

Ambra ile Langdon birbirine hayretle baktı. Oysa Winston, onlara sekiz dakika yiiriiyeceklerini söylemişti.

Winston açıklamaya devam etti. "Google'ın uydu görüntülerine göre sağ tarafınızda geniş bir arsa olmalı. Geçilebilir gibi mi?"

Langdon terminal ışıklarına doğru hafif bir eğimle yükselen sağ taraftaki saman tarlasına baktı.

"Tabii, çıkabiliriz ama üç kilometre..."

"Siz liitfen tepeyi tırmanın profesör ve talimatlarıma aynen uyun." Winston'ın sesi her zamanki gibi kibar ve duygusuzdu ama yine de Langdon kendini kulağı çekilmiş gibi hissetti.

Tepeyi tırmanmaya başlayan Ambra, "İyi iş," diye fısıldarken eğlenmiş görünüyordu. "Bu, Winston'dan duyduğum sinir bozucu sayılmaya en yakın laftı."

* * *

Siegel'm kulaklığındaki ses, "EC346, burası hava trafik kontrol," diye sesini yükseltti. ''Ya uçağı kaldırıp pist başmdan ayrılm ya da onarım için hangara dönün. Durumunuz nedir?"

Siegel arka kameraya göz atarken, "Hâlâ üstünde çalışıyoruz," diye yalan söyledi. *Gelen uçak yak, sadece uzaktaki kulenin zayıf ışıklan gözüküyor.* **"Bir dakikaya daha ihtiyacım var."**

"Roger. Bizi bilgilendirin."

Yardımcı pilot, Siegel'm omzuna hafifçe vurup ön camdan dışarıyı işaret etti.

Ortağmm bakışlarım takip eden Siegel, uçağm önündeki yüksek tel örgüden başka bir şey göremedi. Soma çitin diğer tarafmda aniden hayal gibi bir görüntü belirdi. *Bu da ne?*

Tel örgünün arkasmdaki arazide iki siluet karanhğm içinden hortlak gibi belirmiş, tepenin üstünde bulunduklar yerden uçağa doğru yürüyordu. ikili yaklaşıma Siegel daha önce televizyonda gördüğü siyah verev çizgili beyaz elbiseyi hemen tamdı.

Bu Ambra Vidal mı?

Ambra bazen Kirsch'le birlikte uçarak seyahat ederdi. Bu çarpıcı İspanyol giizel uçağma bindiğinde Siegel kalbinin attığım hissederdi. Bilbao Havaalam'nm dışmdaki çayırlarda ne aradığını hiç anlayamamıştı.

Ambra'nm yanmdaki uzun boylu adam da siyah beyaz bir kıyafet giymişti. Siegel, onun da akşamki programda yer aldığım hatırladı.

Amerikalı Profesör Robert Langdon.

Winston'm sesi yeniden duyuldu. "Bay Siegel, şimdi tel örgünün diğer tarafmda iki kişi görmeniz lazım. Her ikisini de tamyacağmıza eminim." Siegel, İngiliz'in tavrım insam huylandıracak kadar usturuplu buldu. "Bu akşam size tam olarak açıklayamayacağım bazı durumlar gelişti, ama Bay Kirsch'ün hatırma taleplerime tamamen uymamzı isteyeceğim. Şu anda tüm bilmeniz gerekenler şunlar." Winston çok kısa bir süreliğine sustu. "Edmond Kirsch'ü öldüren kişiler şimdi de Ambra Vidal ile Robert Langdon'ı öldürmeye çalışıyor. Onlar korumak için yardımmıza ihtiyacımız var."

Bilgiyi akıl süzgecinden geçirmeye çalışan Siegel, "Evet, elbette," diye ağzında geveledi.

"Bayan Vidal ile Profesör Langdon'm hemen uçağınıza binmesi gerekiyor."

Siegel, "Burada mı?!" diye sordu.

"Yolcu taşımayacağınıza dair bildirdiğiniz manifestonun teknik sınırlamalarını biliyorum ama..."

"Havaalanını çevreleyen üç metre yüksekliğindeki güvenlik çitini aşmanın teknik sınırlamalarını da biliyor musun?!"

Winston, "Biliyorum," diye sakince cevap verdi. "Bay Siegel, sizinle yalnızca birkaç aydır çalıştığımızın farkındayım ama bana güvenmenizi istiyorum. Sizden birazdan yapmanızı isteyeceğim şeyler, bu durumda Edmond'ın da yapmanızı isteyeceklerinin aynısı."

Winston planı anlatırken Siegel hayretle dinledi.

"İstediklerin imkansız!"

Winston, "Tam aksine," dedi. "Hayli mümkün. Motorların her biri on beş bin librenin üzerinde itiş gücüne sahip ve uçağın burun konisi yedi yiiz mil hıza dayanacak şekilde tasarlanmış..."

Siegel, "İşin fiziksel koşullar beni kaygılandırmıyor," diye çıkıştı. "Ben işin yasal kısmını düşünüyorum. Pilotluk lisansım iptal edilebilir!"

Winston duygusuz bir sesle, "Sizi anlıyorum Bay Siegel," dedi. "Arna İspanya'nın gelecekteki kraliçesi şu an biiyiik bir tehlikenin içinde. Yapacaklarınız onun hayatını kurtaracak. İnanın bana, gerçek ortaya çıktığında ihtar değil, kraldan madalya alacaksınız."

Samanların arasındaki Langdon ile Ambra uçağın farıyla aydınlanan yiiksek tel örgiiye baktı.

Motorlar çalışıp uçak ileri hareket etmeye başladığı sırada Winston'ın uyarısıyla geriye çekildiler. Uçak, pist başının dönemecini takip etmek yerine diimdiiz onlara doğru ilerleyerek, işaretli güvenlik çizgisini geçti ve taksi yolunda gitmeye başladı. Emekler gibi yavaşlayıp gitgide çitlere yaklaştı.

Langdon şimdi uçağın burun konisinin çitlerden birinin metal destek direğiyle aym hizaya geldiğini görebiliyordu. Devasa burun konisi, direkle birleştiğinde pilot uçağın motorlarına hafif bir güç verdi.

Langdon daha iyi dayanacağını sanmıştı ama anlaşılan bu direk, iki Rolls-Royce motoruyla kırk tonluk bir uçağı kaldıramayacaktı. Metalik bir inleme sesiyle direk üstlerine doğru dev-rilirken tıpkı beraberinde köklerini de söken bir ağaç gibi, bağlı olduğu yerden genişçe bir asfalt parçası kopardı.

Hemen koşup, diişen çiti tutan Langdon, Ambra ile üstünden geçebilecekleri şekilde aşağı çekti. Sendeleyerek asfalt piste ayak bastıkları sırada uçağın merdivenleri açıldı. Kokpitteki pilot onlara el sallıyordu.

Ambra, Langdon'a genişçe gülümsedi. "Hâlâ Winston'a güvenmiyor musun?"

Artık Langdon'ın diyecek lafı yoktu.

Merdivenden koşarak yukarı çıkıp, liiks kabinden içeri girerken Langdon ikinci pilotun kuleyle konuştuğunu duydu.

"Evet, kontrol seni duyuyorum," diyordu. "Yer radarınız arızalanmış

olmalı. Pist başından ayrılmadık. Tekrarlıyorum, hâlâ kıpırdamadan pist başında duruyoruz. ikaz ışığımız söndii, kalkışa hazırız."

Pilot, Gulfstream'i tel örgülerden uzaklaştırmak için motorlarına itiş giicii vererek geriye doğru hareket ettirirken yardımcı pilot kapıyı çekti. Ardından uçak piste doğru geniş bir açıyla geri döndii.

Ambra'nın karşısındaki koltukta oturan Langdon bir siireli-ğine gözlerini kapatarak derin nefesler aldı. Dışardan kiikreyen motor sesleri geldikten sonra pistte ilerleyen uçağın ivmelenme basıncını hissetti.

Birkaç saniye sonra gökyüzüne yükselip güneydoğuya dönen uçak, Barselona'ya doğrugecenin içine daldı.

Çalışma odasından hızla dışarı çıkan Haham Yehuda Köves, bahçeyi geçip evinin on kapısından dışarı çıktı ve merdivenleri inerek kaldırıma vardı.

Kalbi hızla çarparken, *artık evde güvende değilim,* **diye düşündü.** *Sinagoga gitmeliyim.*

Doha.ny Caddesi Sinagogu, Koves için hem bir ibadethane hem de gerçek bir kaleydi. Mabedin barikatlar, dikenli telleri ve yirmi dört saat nöbet tutan görevlileri, Budap^te'nin Yahudi düşmanı tarihini hatırlatır gibiydi. O akşam böylesi bir kalenin anahtarım elinde tuttuğuna seviniyordu.

Eviyle sinagog arasında, her gün huzurla yürüdüğü on beş dakikalık bir mesafe vardı. Arna o akşam Kossuth Lajos Sokağı'ndan yola çıkarken korkudan başka bir şey hissetmiyordu. Yola çıkmadan önce başını öne doğru uzatıp önündeki karanlığa dikkatle baktı.

Hemen o anda kendisini tedirgin eden bir şey fark etti.

Yolun karşı tarafında karanlık bir figür kamburunu çıkartmış, bankın üstünde oturuyordu. Ayağında kot pantolonu, başında beyzbol şapkasıyla, akıllı telefonunda bir şeylere basarken iri yapılı adamın yüzü cihazın ekran ışığıyla aydınlanmıştı.

Adımlarını hızlandıran Köves, *bu mahallenin sakini değil,* **diye düşündü.**

Beyzbol şapkalı adam başım kaldırıp bir süre hahama baktıktan sonra yine

telefonuyla meşgul olmaya başladı. Köves yoluna devam etti. Bir blok gittikten sonra endişeyle arkasına baktı.

F: 14

209

Beyzbol şapkalı adamın bankta oturmadığım görünce dehşete kapıldı. Adam yolun karşı tarafına geçmiş, kaldırımda Köves'in arkasından yürüyordu.

Peşimden geliyor! **Yaşlı haham adımlarını hızlandırdı, kısa nefesler almaya başladı. Evden ayrılarak ne büyük bir hataya düştüğünü sorgulamaya başlamıştı.**

Valdespino bana evde kalmamı söylemişti! Kime güvendim de piktim?

Köves aslında Valdespino'nun adamlarının gelip kendisini Madrid'e götürmesini bekleyecekti ama aldığı telefon her şeyi değiştirmişti. Şüphe tohumlar hemen filizlenmeye başlamıştı.

Telefondaki kadın onu şöyle uyarmıştı: *Piskopos sizi Madrid'e götürmek için değil, ortadan kaldirmak için adamlarını gönderecek. Tıpkı Seyyid el-Fadıl'ı ortadan kaldırdığı gibi.* **Ardından öyle ikna edici bir delil sunmuştu ki Kövesdehşete düşüp evden dışarı fırlamıştı.**

Şimdi kaldırımda koşar adım ilerlerken sinagogun emniyetli ortamına hiç kavuşamayacağından korkuyordu. Kendisini elli metre geriden takip eden beyzbol şapkalı adam hâlâ arkasındaydı.

Kulak tırmalayıcı bir çığlık akşamın sessizliğini bozunca olduğu yerde sıçradı. Sesin, biraz aşağıdaki durakta frenlere asılan bir otobüsten geldiğini anlayınca rahatladı. Durağa koşan ve yalpalayarak binen Köves, aracı ona sanki Tanrı göndermiş gibi hissetti. Otobüsün içi yiiksek sesle konuşan üniversite öğrencileriyle doluydu; içlerinden ikisi ona saygıyla yer verdi.

Haham hırıltılı sesiyle nefes nefese, *"Köszönöm, (Teşekkür ederim,)"* **dedi.**

Fakat araç henüz hareket etmeden kot pantolonlu ve beyzbol şapkalı adam

hızla koşup güç bela otobüse yetişti.

Köves kaskatı kesilse de adam, ona hiç bakmadan gidip arka tarafa oturdu. Haham ön camdaki yansımada, adamın yeniden telefonuna dönerek tahminen bir tiir video oyununa kendini kaptırdığını gördü.

Kendi kendine, *paranoyaya kapılma Yehuda,* **dedi.** *Seninle ilgilenmiyor.*

Otobiis Dohfiny Caddesi durağına geldiğinde Köves birkaç blok ötedeki sinagogun kulelerine hasretle baktı ama kalabalık otobüsten inme cesaretini bulamıyordu.

inersem adam peşimden gelecek...

Kalabalığın içinde daha güvenli olacağına karar veren Koves, yerinden kalkmadı. *Bir sure daha otobüste kalayım, çarpıntım biraz dinsin,* **diye düşündü ama evden tuvalete girmeden bu kadar ani çıktığına pişman oldu.**

Otobiis Dohany Caddesi'nden ayrılırken haham planındaki korkunç hatayı fark etti.

Bu gece cumartesi ve tüm yolcular genç.

Otobüsteki herkes aym yerde, bir durak ötedeki Yahudi mahallesinde inecekti.

İkinci Diinya Savandan sonra bu yer enkaza dönmüştü ama çürümeye yiiz tutmuş binalar artık Avrupa'da en canlı gece hayatının yaşandığı yerlerden biri haline gelmişti. İşte iinlii "yıkıntı barlar" bu harap binalarda işletilen gece kulüplerine verilen isimdi. Hafta sonunda sürüyle öğrenci ve turist; şimdi en son ses sistemleri, renkli ışıklar ve eklektik sanatla donatılmış, graffiti kapl depolarla eski evlerin bombalanmış iskeletlerinde toplamyordu.

Otobiis bir sonraki durağa varınca tiim öğrenciler dışarı döküldü. Hâlâ telefonuyla ilgilenen şapkalı adam oturmaya devam etse de içgüdüleri Köves'e, olanca hızıyla dışarı çıkmasını söyledi. O da hemen ayağa fırlayıp koştu ve sokaktaki öğrencilerin yanına indi.

Otobiis motoruna hız verip uzaklaşırken aniden durdu. Kapısı tıslayarak

açıldı ve son yolcusu, beyzbol şapkalı adam da indi. Köves'in nabzı fiize gibi fırladıysa da adam ona hiç bakmadı. Kalabalığa arkasını döniip telefonundan birini ararken diğer istikamette canl adımlarla yiiriimeye başladı.

Sakince nefes almaya çalışan haham, *kendi kendine hayaller uydurma,* **dedi.**

Otobiis ayrılınca öğrenciler barlara giden yola doğru yürümeye başladı. Haham Köves güvenliği için mümkün olduğunca yanlarından ayrılmayacak, sonra aniden sola dönerek sinagogun yolunu tutacaktı.

Kendine kendine, *birkaç blok ilerde,* **derken bacaklarının ağırlaşmasına ve mesanesinde artan baskıya aldırmadı.**

Gürültücü müşterileri sokaklara taşmış yıkıntı barlar tıklım tıkıştı. Köves'in etrafında her yerden elektronik müzik gümbürdüyor, hava Sopianae sigarası ile Kürtöskalacs baca tatlısının şekerli dumanıyla karışmış bira kokuyordu.

Köşeye yaklaşırken içinde hâlâ takip edildiğine dair ürkütücü bir his vardı. Yavaşlayıp bir kez daha arkasına baktı. Neyse ki kot pantolonlu ve beyzbol şapkalı adam ortalıkta yoktu.

Karanlık bir girişte çömelmiş olan siluet, on saniye boyunca kıpırdamadan durup sonra kendini belli etmemeye dikkat ederek köşeden baktı.

Tam zamanında görünürden kaybolduğunu fark edince, iyi *denemeydi ihtiyar,* **diye düşündü.**

Cebindeki şırıngayı iki kez yokladı. Sonra saklandığı karanlıktan çıkıp şapkasın düzeltti ve hedefinin peşinden koşar adımlarla gitti.

Guardia Real Komutam Diego Garza, elinde Monica Martın'in tablet bilgisayarıyla kraliyet ailesi dairelerine doğru koştu.

Tablette Macar Haham Yehuda Kövesile bir tiir internet muhbiri arasında geçen telefon görüşmesinin kaydı vardı. Kaydın şok edici içeriği Garza'ya birkaç seçenekten fazlasını bırakmıyordu.

Muhbirin bahsettiği cinayet komplosunun altından Valdespi-no çıksa da

çıkmasa da bu kayıt halka duyurulduğunda piskopos itibarım sonsuza kadar kaybedecekti.

Prensi uyarıp onu bu olaydan uzak tutmalıyım.

Haber yayılmadan Valdespino saraydan çıkarılmalı.

Siyasette algı her ^y demekti. Bilgi satıcıları, yaptıkları adil olsun ya da olmasın Valdespino'yu otobüsün altına atmak üzereydi. Veliaht prens bu gece hiçbir surette piskoposun yanında göziikemezdi.

Halkla İlişkiler Koordinatörü Monica Martın, prensin hemen bir açıklama yapması gerektiği, yoksa suça iştirak etmiş gibi görüneceği konusunda Garza'yı uyarmıştı.

Komutan onun haklı olduğunu biliyordu. *Julidnı televizyona çıkarmalıyız. Hem de hemen.*

Merdivenlerin başına varan Garza, elindeki tablete bakarak nefes nefese koridordan Julian'm dairesine koştu.

Frankocu dövme resmi ile hahamın telefon görüşmesi kaydına ilaveten, ConspiracyNet'in yayacağı haberde üçüncü ve son bir açıklama daha bulunacaktı. Martın ortalığı asıl velveleye verecek haberin bu olduğunu söylemişti.

Veri haritalama **dediği şey, komplo teorisyenlerinin görünürde farklı ve rasgele konumlanmış veri noktalarım veya bilgileri inceleyip, bunlar olası "takımyıldızlar" meydana getirecek anlamlı hallere sokarak birleştirmesi anlamına geliyordu.**

Garza, *burç hastalarından farkları yak,* **diye düşünerek burnundan soludu.** *Yıldızların rasgele yerleşimlerinden hayvan şekilleri çıkartıyorlar!*

Ne yazık ki Garza'mn elindeki tablette görülen Conspiracy-Net veri noktalan, tek bir takımyıldız oluşturacak şekilde özellikle formi.ile edilmiş gibiydi ve saray açısmdan düşünüldüğünde hiç de güzel görünmüyordu.

ConspiracyNet.com

Kirsch Cinayeti

Şimdiye Dek Bildiklerimiz

- **Edmond Kirsch bilimsel keşfini üç dinin lideriyle paylaştı: Piskopos Antonio Valdespino, Ulema Seyyid el-Fadıl ve Haham Yehuda Köves.**

- **Kirsch ile el-FadıI öldüler; Haham Yehuda Koves ise artık ev telefonuna cevap vermiyor ve ortadan kaybolduğu sanılıyor.**

- **Piskopos Valdespino hayatta ve sağlığı yerinde, en son meydandan Kraliyet Sarayı'na yürürken görüldü.**

- **Kirsch'ün katilinin -Amiral Luis Avila olduğu belirlenen kişinin- vücudunda onu aşırı muhafazakâr Frankoculann bir koluyla bağdaştıran işaretler var. (Muhafazakârlığıyla tanınan Piskopos Valdespino da Frankocu muydu?)**

- **Ve son olarak, Guggenheim'daki kaynaklardan öğrendiğimize göre, etkinliğin davetli listesine kimse alınmadığı halde katil Luis Avila son dakikada Kraliyet Sarayı'ndan birisinin isteğiyle listeye eklenmiş. (Bu isteği yerine getiren müzedeki kişi geleceğin kraliçesi Ambra Vidal.)**

ConspiracyNet bu habere katkılarından ötürü sivil müşahit

monte@iglesia.org'a teşekkür eder.

monte@iglesia.org mu?

Garza e-posta adresinin sahte olduğunu hemen anlamıştı.

iglesia.org, ispanya'daki saygın bir evanjelik Katolik web-sitesinin adresi; Isa'nın öğretilerinin plinden giden rahiplerin, sıradan insanların ve öğrencilerin oluşturduğu bir internet cemaatiydi. Haberi veren muhbir, iddialar iglesia.org'dan çıkıyormuş gibi gözüksün diye onların alan adresini kullanmış olmalıydı.

Sitedeki dindar Katoliklerin Piskopos Valdespino'ya hayranlık beslediğini bilen Garza içinden, *akillica,* **diye geçirdi. "Katkı sağlayan yazarın" hahamı arayan muhbir olduğundan şüphelendi.**

Dairenin kapısına vardığında haberi prense nasıl vereceğini düşündü. Hayli sıradan bir gün gibi başlam^, ardından adeta saray hayaletlerle savaşa tutuşmuştu. *Monte isminde bilinmeyen bir muhbir! Veri noktaları dizisi!* **İşin daha da kötüsü, hâlâ Ambra Vidal ile Robert Langdon'ın nerede olduklarından haberi yoktu.**

Komutan kapıyı çalmadan içeri girdi. Salona doğru hızlı adımlarla ilerlerken, "Prens Julian?" diye seslendi. "Sizinle bir saniye yalnız görüşmem gerek."

Garza salona varınca olduğu yerde kaldı.

İçerisi boştu.

Bu sefer mutfağa yönlenerek, "Don Julian?" diye seslendi. "Piskopos Valdespino?"

Tiim daireyi aradı ama prens ile Valdespino hiçbir yerde yoktu.

Hemen prensin cep telefonunu çevirdi ama telefonun yakında çaldığını duyunca şaşırdı. Dairenin içinden gelen zil sesi zayıf olsa da duyuluyordu. Bir kez daha prensiarayanGarza,boğuk zil sesini takip ederek duvardaki küçük bir tablonun önüne geldi. Bu tablo dairedeki duvar kasasını saklıyordu.

Julian telefonunu kasaya mı kilitledi?

İletişimin bunca önemli olduğu bir akşamda prensin telefonunu yanma almaması Garza'ya inanılmaz geliyordu.

Peki, nereye gittiler?

Piskoposun açacağı ümidiyle bu kez de Valdespino'nun numarasını çevirdi. Arna kasanın içinden gelen ikinci boğuk zil sesini duyunca iyice şaşkına döndü.

Valdespino da mı telefonunu bıraktı?

Gözleri fal taşı gibi açılan Garza, iyice telaşlanarak daireden dışarı fırladı. Bundan sonraki birkaç dakika boyunca hem yukarıyı hem de aşağıyı

arayarak koridorlarda bağırıp durdu.

Buhar olup uçmadılar ya!

Sonunda koşturmayı bıraktığında Sebatini'nin zarif merdivenlerinin önünde soluk soluğa durdu. Yenilgiyle başım öne eğdi. Elindeki tablet bilgisayar şimdi uyku moduna geçmişti ama siyah ekranda tam tepesindeki tavan freskini görebiliyordu.

Bu görüntüde acımasız bir alay vardı. Tavandaki fresk Giaquinto'nun başyapıtıydı: *Religion Protected by Spain. (ispanya'nm Koruduğu Din.)*

Gulfstream G55O uçağı seyir irtifasma yükseldiğinde Lang-don dalgın gözlerle oval pencereden d1şarı bak1p kafas1m toplamaya çalıştı. Son iki saat bir duygu fırtınası içinde geçmişti: Edmond'm yavaş bir tempoda çözülen sunumunu izlemenin verdiği heyecan ve insanın kanını donduran bir cinayeti görmenin verdiği dehşet. Edmond'm sunumunun gizemini düşündükçe daha da derinleşiyordu.

Edmond nasıl bir sır perdesini kaldırmıştı?

Nereden geliyoruz? Nereye gidiyoruz?

Edmond'm o akşam spiral heykelde söyledikleri aklından çıkmıyordu: *Robert, bulduğum şey... bu soruların her ikisini de yanıtlıyor.*

Fiitiirist arkadaşı hayatm en biiyiik iki gizemini çözdüğünü iddia etmişti ama yine de vereceği haber, ne kadar tehlikeli bir kargaşaya yol açacaktı ki birisi konuşmaması için onu öldürmüştü?

Emin olduğu tek şey onun, insanoğlunun kökeninden ve kaderinden bahsettiğiydi.

Acaba hangi şok edici kökeni bııldıı?

Hangi gizemli kaderi çözdü?

Edmond gelecek hakkmda iyimser görünüyordu, bu yiizden dünyanın sonunun geleceğiyle ilgili bir tahminde bulunmuş olma ihtimali düşüktü. O *zaman din adamlarını böylesine kaygılandıracak tahmini ne olabilir?*

"Robert?" Ambra elinde bir fincan kahveyle yanında belirdi. "Sütsüz mii istemiştin?"

"Harika, evet teşekkürler." Fincanı minnetle kabul eden Langdon, biraz kafeinin düğiim olmuş düşüncelerini çözeceğini umuyordu.

Karşısındaki koltuğa ge<;en Ambra kendine, zarifçe işlenmiş bir karaftan kırmızı şarap doldurdu. "Edmond'm uçakta Château Montrose zulası var. Boşa gitmesi yazık olur."

Langdon daha önce yalnızca bir kez, *Kells Kitabı* **diye bilinen tezhipli elyazmasmı araştırdığı sırada Dublin'deki Trinity Universitesi'nin altındaki gizli şarap mahzeninde Montrose'un tadına bakmıştı.**

İki eliyle avuçladığı şarap kadehini dudaklarına götüren Ambra, bakışlarını profesöre dikti. Langdon kadının doğal zarafetinin karşısında kendini yine savunmasız hissediyordu.

Ambra, "Düşünüyordum da," dedi. "Daha önce Edmond'ın Boston'da sana Yaratılış hikâyeleriyle ilgili sorular sorduğundan bahsetmiştin, değil mi?"

"Evet, bir yıl kadar önceydi. Büyük dinlerin 'Nereden geliyoruz?' sorusuna verdiği farklı cevaplarla ilgileniyordu."

Ambra, "Belki de buradan başlamalıyız," diye fikir yürüttü. "Acaba neyin üstünde çalıştığını bulabilir miyiz?"

Langdon, "Ben en başından başlıyorum ama ne bulacağımızdan emin değilim," diye karşılık verdi. "Nereden geldiğimiz üzerine sadece iki felsefi düşünce var: Biri, Tanrı'nın insanı tekamülünü tamamlamış halde yarattığını s6yleyen dini görüş, diğeri de balçıktan çıkıp sonunda insana dönüştüğümüz Darwin modeli."

Kahverengi gözleri parlayan genç kadın, "Peki ya Edmond üçüncü bir ihtimal keşfettiyse?" diye sordu. "Buluşunun bir bölümü böyle bir şey olabilir mi? Ya insan türünün ne Adem'le Havva'dan ne de Darwin modelinden geldiğini kamtladıysa?"

Böylesi bir keşifle, insanoğlunun kökenine dair alternatif bir hikâyeyle yer yerinden oynardı ama Langdon bunun ne olacağını tahmin edemiyordu.

"Gözlemlenebilir **bilimsel gerçekler üzerine oturtulduğunu ve organizmaların zamanla nasıl evrim ge<;irip çevrelerine uyum sağladığını açıkça gösterdiği için Darwin'in evrim teorisi son derece iyi kurulmuştu."**

Ambra, "Öyle mi?" diye sordu. "Darwin'in tamamen yanıldığım iddia eden kitaplar gördüm."

Aralarındaki masanın üstünde şarjda duran telefondan Winston'ın sesi duyuldu. "Ambra haklı. Yalnızca geçtiğimiz yirmi yıl içinde bu konuyla ilgili elliden fazla kitap yayımlandı."

Langdon, Winston'ın hâlâ kendileriyle birlikte olduğunu unutmuştu.

Bilgisayar, "Bu kitaplardan bazıları en çok satanlar listelerine girdi," diye ekledi. *"What Darwin Got Wrong... (Darwin Neyi Yanlış Anladı...) Defeating Darwinism... (Darwinizmi Yenmek...) Darwins Black Box... (Darwin'in Kara Kutusu.. .)*[1]*> Darwin on Trial... (Darwin Yargılanıyor...) The Dark Side of Charles Dar- (Charles Darwin'in Karanlık Yanı-)"*

Darwin'i çürüttüğünü iddia eden bu kitaplardan haberdar olan Langdon, "Evet," diyerek lafı kesti. "Bir siire önce bu kitaplardan ikisini okudum."

Ambra, "Ve?" diyerek devamını getirmesini istedi.

Langdon kibarca gülümsedi. "Şey, hepsi adına konuşamam ama benim okuduğum iki kitap köktendinci bir bakış açısıyla yazılmıştı. Hele bir tanesi, Tanr'nm 'inancımızı sınamak için' fosilleri yeryüzüne bıraktığını öne sürecek kadar ileri gidiyordu."

Genç kadın kaşlarım çattı. "Anlaşılan, fikrini değiştirememişler."

"Hayır, ama merakımı artırdılar. Bu yiizden ben de Harvard'h bir biyoloji profesörüne kitaplar hakkındaki fikrini sordum." Langdon gülümsedi. "Bu arada bahsettiğim profesör, Stephen J. Gould idi."

Ambra, "Bu ismi nereden biliyorum?" diye sordu.

Winston hemen, "Stephen J. Gould, iinlii evrim biyoloğu ve paleontologdur," diyerek lafa karıştı. "'Kesintiye Uğramış Denge' teorisi, fosil kayıtlar arasındaki bazı boşluklar açıkladı ve Darwin'in evrim

modelini destekledi."

Langdon, "Gould gülmekle yetindi," dedi. "Darwin karşıtı çoğu kitabm, Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü gibi kuruluşlar tarafından yayımlandığım söyledi. Bu kuruluşlar kendi ellerindeki bilgi malzemesine dayanarak Kutsal Kitap'ı, tarihin ve bilimsel gerçeklerin yanılmaz yazılı kaydı kabul eder."

Winston, "Yani, yanan çalıların konuşabildiğine, Nuh'un tek bir gemiye tiim türleri sığdırdığına ve insanları tuzdan sütunlara dönüştüğüne inanıyorlar," dedi. "Bilimsel araştırmalar yapan bir şirket için pek sağlam bir dayanak değil."

Langdon onayladı. "Bu doğru. Bununla birlikte dini içerik taşımayan bazı kitaplarda da tarihi bir bakış açısından Darwin'i yenneye çalışanlar oldu. Teorisini, çevrelerine tepki veren organizmaları değişim geçirdiğini ilk ortaya atan Fransız doğabilim-ci Jean-Baptiste Lamarck'tan çalmakla suçladılar."

Winston, "Bu alakasız bir düşünce biçimi profesör," dedi. "Darwin'in intihal suçu işleyip işlemediğiyle evrim teorisinin doğruluğu arasında hiç ilgi yok."

Ambra, "Bence de," dedi. "Peki Robert, Profesör Gould'a 'Nereden geliyoruz?' diye sorduysan herhalde maymun atadan geldiğimizi söylemiştir, öyle değil mi?"

Langdon olumlu anlamda başını salladı. "Aynı kelimelerle anlatamayacağım ama Gould bana gerçek bilim insanlarının evrimin gerçekleştiğine dair hiç şüphesi bulunmadığını söyledi. Deneysel yoldan siireci gözlemleyebiliyormuşuz. Ona göre asıl soru 'Evrimin neden olduğu?' ve 'Nasıl başladığı?”'

Ambra, "Peki hiç cevap niteliğinde bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Benim anlayabileceğim bir şey söylemedi ama neden bahsettiğini düşünsel bir örneklemeyle anlattı. Buna Sonsuz Koridor deniyor." Kahvesinden bir yudum daha alan profesör biraz durdu.

Langdon'ın konuşmasına fırsat vermeden Winston, "Evet, faydalı bir

örnek," diye atıldı. "Şöyle ki: Uzun bir koridorda yii-riidiiğiiniizii hayal edin. 0 kadar uzun bir koridor ki, ne nereden geldiğinizi, ne de nereye gittiğinizi görebiliyorsunuz."

Edmond'm bilgisayarının sahip olduğu bilgi haznesinin genişliğinden etkilenen Langdon başım salladı.

Winston, "Arkanızda seken bir top sesi duyuyorsunuz," diyerek devam etti. "Döndüğünüz zaman topun size doğru zıplayarak geldiğini görüyorsunuz. Gittikçe yaklaşıyor ve sonunda sizi geçip yoluna devam ediyor. İlerleyerek gözden kayboluyor."

Langdon, "Doğru," dedi. "Burada sorulacak soru şu değil: Top zıplıyor mu? Çünkü topun zıpladığı açık. Bunu gözlemleyebiliriz. Soru şu: Neden zıplıyor? Zıplamaya nasıl başladı? Birisi tekme mi attı? Zıplamaktan hoşlanan özel bir top mu? Bu koridorda, topların ebediyen zıplamaktan başka seçeneği bulunmadığına dair bir kural mı var?"

Winston, "Gould'un anlatmak istediği şu: Sürecin nasıl başladığını öğrenecek kadar geriye bakamayız," diyerek anlatımı tamamladı.

Langdon başıyla onayladı. "Kesinlikle. Sadece *meydana gelmekte olanları* **gözlemleyebiliriz."**

Winston, "Tabii, bu Biiyiik Patlama'yı anlatmak gibi bir şeydi. Kozmologlar, geçmiş veya gelecek, herhangi bir zaman dilimi 'T'de, evrenin genişlediğini açıklamak için detaylı formüller geliştirdiler. Buna karşın, Biiyiik Patlama'nın meydana geldiği, T'nin sıfıra eşit olduğu *o ana* **dönmeye kalkıştıklarında matematik çıldırıyor, esrarengiz bir sonsuz sıcaklık ve sonsuz bir yoğunluk noktasını tarif ediyordu."**

Etkilenmiş görünen Langdon ile Ambra birbirine baktı.

Langdon, "Yine doğru," dedi. "Ve insan zihni 'sonsuzlukla' pek de iyi başa çıkabilecek şekilde donatılmadığı için çoğu bilim insan evrenden sadece Biiyiik Patlama sonrası terimleriyle bahsediyor. T'nin sıfırdan biiyiik olduğu bu dönemde matematik de *esrarengiz olmaktan* **kurtuluyor."**

Langdon'ın Harvard'daki meslektaşlarından ciddi bir fizik profesörü, Evrenin Kökenleri seminerine felsefe öğrencilerinin gelmesinden öylesine

bıkmıştı ki, sonunda sınıfının kapısına bir duyuru asmıştı.

“Benim dersimde T>O.

T=O ile ilgili tüm sorular için, lütfen ilahiyat fakültesine gidin."

Winston, "Peki Panspermi konusunda ne diyorsunuz?" diye sordu. "Yeryüziindeki hayatın, başka bir gezegenden gelen meteor veya kozmik tozla yeşerdiği düşüncesi? Panspermi bilim dünyasında, yeryüziindeki hayatın varoluşunu açıklamakta geçerli bir ihtimal kabul ediliyor."

Langdon, "Doğru olsa bile, hayatın evrende nasıl başladığını açıklamıyor," dedi. "Zıplayan topun kökenini ve 'Hayat nerede başladı?' sorusunu gözardı ederek, teneke kutuyu yolda yuvarlamış oluyoruz."

Winston susmuştu.

Aralarındaki konuşmadan keyif aldığı anlaşılan Ambra şarabından bir yudum aldı.

Gulfstream G55O seyir irtifasında yol alırken Langdon yüzlerce yıllık "Nereden geliyoruz?" sorusuna eğer Edmond gerçekten de cevap bulduysa dünyanın nasıl değeceğini merak etti.

Arna fiitiirist dahiye göre bu sorunun cevabı asıl sırrın yalnızca bir *parçasıydı.*

Gerçek ne olursa olsun, Edmond keşfinin detaylarını aşılması zor bir şifreyle, kırk yedi harflik bir şiir dizesiyle korumuştu. Eğer her şey plana uygun giderse Langdon ile Ambra şifreyi Edmond'ın Barselona'daki evinde çözeceklerdi.

1

Kitap aym isimle ülkemizde de yayımlanmıştjr.

43. BÖLÜM

İlk ortaya çıkışının üstünden yaklaşık on yıl geçmesine rağmen "karanlık ağ" anlamındaki "dark web" çoğu internet kullanıcısı için hâlâ gizemini korur. Diinya Çapmda Ağ/World Wide Web'in geleneksel arama motorlarıyla ulaşılamayan bu yasadışı karanlık yiizii, muzu ürünlere ve hizmetlere gizli kullanıcı bilgisiyle erişme imkân sağlar.

Başlarda İpek Yolu anlamındaki ilk çevrimiçi uyuşturucu pazar Silk Road'u barındıran karanlık ağ; silah, çocuk pornografisi, siyasi sırlar ve hatta fahişeler, internet korsanlar, casuslar, teröristler ve katiller gibi profesyonellerin kiralanabileceği bir yasadışı siteler ağma dönüştü

Karanlık ağda her hafta gerçek anlamda milyonlarca iş anlaşması gerçekler. İşte o akşam da, Budapeşte'deki yıkıntı barların öniinde bu anlaşmalardan biri tamamlanmak iizereydi.

Beyzbol şapkalı ve kot pantolonlu adam avının arkasından giderken Kazinczy Caddesi boyunca karanlıklara saklanarak dikkat çekmeden yürüdü. Son yıllarda ekmeğini Unfriendly Solution, Hitman Network ve BesaMafia gibi popüler ağlarda anlaştığı bu gibi görevlerden kazanıyordu.

Karanlık ağın pazarlıkları gizli tutma garantisi ve Bitcoin aracılığıyla yapılan ödemelerin takip edilememesi sebebiyle her geçen giin büyüyen kiralık katil işi, milyar dolarlık bir endüstriydi. Çoğunlukla sigorta dolandırıcılığı, kötii iş ortaklığı ve çalkantılı evlilikler sebebiyle kiralık katil tutulsa da, işi alan kişi sebebin geçerliliğiyle ilgilenmezdi.

Katil içinden, *soru yak,* **diye geçirdi.** *işim, dile getirilmeyen bu kural sayesinde yürüyor.*

O **akşamki işi giinler önce kabul etmişti. İsimsiz işvereni, yaşlı bir hahamı evinden itibaren takip etmesi ve herhangi bir eylem gerekirse diye "tetikte" beklemesi için 150.000 avro teklif etmişti. Bu görevde eylem, adamın evine zorla girip potasyum klorit şırınga ederek kalp krizinden aniden ölmiiş siisii vermek anlamına geliyordu.**

Haham o akşam beklenmedik bir anda evinden çıkıp şehir otobüsüne

binerek kenar mahallelerden birine gitmişti. Onu takip eden katil, akıllı telefonundaki şifreli bir iistyazım programıyla işverenini gelişmelerden haberdar etmişti.

Hedef evden çıktı. Barlar semtine gitti. Biriyle buluşabilir?

işvereni neredeyse o saniye cevap vermişti.

Öldür.

Şimdi karanlık sokakların ve yıkıntı barların arasında başlayan takip, öliimciil bir kedi fare oyununa dönmiiştii.

Kazinczy Caddesi'nde ilerleyen Haham Yehuda Köves kan ter içinde kalmıştı. Ciğerleri yanıyor, yaşlanmış mesanesinin patlayacağını hissediyordu.

Budapeşte'nin en biiyiik ve en iinlii yıkıntı barlarından biri olan Bar Szimpla'nın önündeki kalabalığın arasında dururken, *sadece tuvalete gitmeye ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var,* **diye düşündü. Buranın o kadar farklı yaş grubu ve meslekten müşterisi vardı ki, kimse döniip hahama bakmadı bile.**

Bara doğru hareket ederken, *biraz dursam iyi olur,* **diye dii-şiindii.**

Bir zamanlar zarif balkonlar ve uzun pencereleriyle göz alcı bir taş konak olan Bar Szimpla şimdi graffitiyle kapl bir harabeydi. Köves eskinin biiyiik şehir konağının geniş siitunlu girişinde yürüyüp üzerinde EGİ-ŞE-Gİ-RE yazan bir kapıdan geçti.

Macarca "Şerefe" anlamına gelen egeszsegere kelimesinin fonetik okunuşunu yazdıklarını hemen anladi.

içeri giren Köves barm büyüklüğüne hayret dolu gözlerle baktı. Terk edilmiş konak, hahamın hayatında gördüğü en acayip nesnelerin serpiştirildiği geniş bir avlunun etrafma inşa edilmişti: banyo küvetinden yapılmış bir kanepe, havada asılı duran bisikletleri siiren mankenler, artık müşterilere koltuk görevi gören Doğu Almanya yapımı Trabant marka bir araba.

Avlu; spreyle boyanmış graffitilerin, Sovyet dönemi posterlerin, klasik heykellerin ve gürültülü miizik eşliğinde sahnan müşterilerle dolu iç balkonlara sarkan bitkilerin karmaşasını taşıyan yiiksek duvarlarla çevrelenmişti. Ortam sigara ve bira kokuyordu. Genç çiftler uluorta tutkuyla öpüşürken kimileri de küçük nargilelerden gizlice esrar çekiyor ve Macaristan'da şişelenen popüler meyve kanyağı *pcilinka* **içiyordu.**

Köves, Tanrı'nm en yiice yaratısı olmasına karşın insanın öziinde hayvan kalmasını ve biiyiik oranda hayvani dürtülerine göre davranmasını hep çelişkili bulurdu. *Fiziki bedenlerimizi, ruhlarımıza da aynının olacağını zannederek rahatlatıyoruz.* **Köves ömrünün biiyiik kısmını, bedenin hayvani dürtülerine, öncelikle de yemeğe ve sekse fazlas1yla teslim olmuş kişilere öğiit vererek geçirmişti. İnternet bağımlılığının ve ucuz mamiil uyuşturucuların artmasıyla yaptığı iş her giin daha da zorlaşmıştı.**

O anda Köves'in gereksinim duyduğu tek hayvani rahatlama tuvalete gitmekti. On kişinin sıra beklediğini görünce hüsrana uğradı. Bekleyemeyeceğinden, bir siirii tuvaletin bulunduğunu öğrendiği iist kata doğru dikkatle merdivenleri çıktı. Konağın ikinci katında, her birinin kendine ait bir bar veya oturma alam bulunan, bitişik oturma odalar ve yatak odalar labirentinden geçti. Barmenlerden birine tuvaletin yerini sorunca adam epeyce uzaktaki koridoru işaret etti. Oraya, avluya bakan bir balkondan geçilerek gidiliyordu.

Köves korkuluğa sımsıkı tutunarak hemen balkonda yiirii-meye başladı. Yürürken aşağıdaki kalabalığa boş gözlerle baktı. Müzikteki vuruşların ritmine ayak uydurmuş sallanan bir dolu genç insan vardı.

F: 15

225

Sonra bir ^y gördü

Kam buz keserken olduğu yerde kaldı.

Kalabalığın ortasındaki kot pantolonlu ve beyzbol şapkalı adam bakışlarım yukarı dikmiş ona bakıyordu. Kısa bir an için iki adam göz göze geldiler. Ardından şapkalı adam bir panter hızıyla atılıp müşterilerin arasından kendine yol açtı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Merdivenlerin tepesine gelen katil, geçen her yiizii dikkatle inceledi. Bar Szimpla'yı iyi biliyordu, bu sayede hemen hedefinin durduğu balkona yöneldi.

Haham yok olmuştu.

Katil, *yanından geçmedim. Bu da demekoluyor ki, binanın daha da içlerine girdin,* **diye düşündü.**

Bakışlarım ilerideki karanlık koridora dikerken gülümseyen katil, hedefinin nerede saklanmaya çalıştığını tam olarak bildiğini diişiiniiyordu.

Çok sıkışık ve idrar kokan bir koridordu. Bittiği yerde çarpık, ahşap bir kapı vardı.

Koridorda ayaklarını yere vura vura koşan katil, kapıyı yumrukladı.

Ses çıkmadı.

Bir kez daha yumrukladı.

İçeriden gelen boğuk bir ses tuvaletin dolu olduğunu söyledi.

Canlı bir sesle, *"Bocsasson meg! (Affedersiniz!)"* **diyerek öziir dileyen katil, uzaklaşır gibi sesler çıkardı. Sonra sessizce geri dönüp kulağını ahşaba dayadı. İçerdeki hahamın çaresizlik içinde Macar dilinde fısıldadığını duydu.**

"Birisi beni öldürmeye çalışıyor! Evimin önündeydi! Şimdi beni Bar Szimplada kapana kıstırdı! Lütfen! Yardım gönderin!"

Hedefin, 911'in Avrupa'daki muadili olan 112'yi aradığı anlaşılıyordu. Çok geç cevap veriyorlardı ama yine de katil yeteri kadarını duymuştu.

Yalnız olduğundan emin olmak için geriye doğru bir bakıp kaslı omzunu kapıya döndii, geriye çekildi ve saldırısını müziğin gürültülü temposuyla aym zamana denk getirdi.

Eski kekbek kilit ilk denemede yerinden çıktı. Kapı ardına kadar açıldı. Katil içerigirip kapıyı kapattı ve yiiziinii avına döndü

Kö^ye sinmiş olan adam, korktuğu kadar şaşkın da görii-niiyordu.

Katil, hahamın telefonunu elinden aldı, aramayı sonlandırdı ve cihazı tuvalete attı.

Haham, "Se-seni kim gönderdi?!" diye kekeledi.

Adam sırıttı. "İşimin en giizel yam, bunu bilmeme imkan olmaması."

Bol miktarda terleyen yaşlı adam hırıltılar çıkarıyordu. Birden nefesi daraldı, gözleri yuvalarından fırlarken iki eliyle kendi göğsiinii tuttu.

Gülümseyen katil, yok *artık,* **diye içinden geçirdi.** *Kalp krizi mi geçiyor?*

Yaşlı adam tuvaletin zemininde kıvrandı ve nefesi tıkandı. Yüzü kızarıp parmaklan göğsünü tırmalarken gözleri merhamet diliyordu. Sonunda kirli fayansın üstüne yüzükoyun kapaklandı. Titreyerek sarsılırken mesanesi boşaldı ve pantolonunu ıslattı. Şimdi yerdeki idrar, bir iz halinde akıyordu.

En sonunda haham artık kıpırdamıyordu.

Katil çömelip nefes alışım dinledi. Ses çıkmıyordu.

Sonra sırıtarak ayağa kalktı. "İşimi beklediğimden daha da kolaylaştırdın."

Bunlar söyledikten sonra kapıya yiiriidii.

Haham Köves'in ciğerleri hava almak istiyordu.

Az önce hayatının rolünü yapmıştı.

Bilincini yitirmek üzereydi, yine de saldırganın tuvaletten ayrılan ayak seslerini dinlerken hiç kıpırdamadı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve sonra tıkırdayarak kapandı.

Ses yoktu.

Köves, saldırganın duyulmayacak bir mesafeye gidene kadar koridorda yürümesini beklemek için birkaç saniye daha kendini zorladı. Arna artık bir saniye daha bekleyecek hali kalmadığında, hayat veren derin nefesler almaya başladı. Tuvaletin pis kokusu bile ona cennet gibi geldi.

Yavaşça gözlerini açtığında, oksijensiz kalmaktan gözleri bulanık görüyordu. Kapalı kapının hemen dibinde siyah bir figürün durduğunu görünce çok şaşırdı.

Beyzbol şapkalı adam ona bakıp gülümsüyordu.

Köves donakaldı. *Dışarı hiç çıkmamış.*

Katil, hahama doğru iki uzun adım atıp onu boynundan mengene gibi tuttu ve yüzünü yerdeki fayanslara çarptı.

Çatallı sesiyle, "Nefesini durdurabiliyorsun ama kalbini dur-duramadm," dedi. Sonra bir kahkaha patlattı. "Üzülme, ben sana yardım ederim."

Hemen ardından yakıcı sıcaklık yayan bir uç, Köves'in boynunu deldi. Boğazından a^ğı inen erimiş alevler daha sonra kafatasına yayıldı. Kalbinin bu kez gerçekten duracağını biliyordu.

Ömrünü, Tanrı'nın ve erdemli ölülerin ikametgahı olan *Shamayim* **gizemlerine adamış biri olarak, tiim cevaplar göz açıp kapayıncaya kadar öğreneceğinden emindi.**

44. BÖLÜM

G55O jet uçağının geniş tuvaletinde tek başına lavabonun başında duran Ambra Vidal, aynaya bakarken ılık suyu ellerinin üstünden akıttı. Aynadaki yansımasını tamyamıyordu.

Ben ne yaptım?

Şarabından bir yudum daha alırken birkaç ay önceki hayatını özlüyordu. O zamanlar sıradan biriydi, bekardı ve müzedeki işiyle meşguldü ama artık bunların hepsi sona ermişti. Julian evlenme teklif ettiği anda hepsi buhar olup uçmuştu.

Bu doğru değil, **diye düşündü. Sen** *evet dediğin anda buhar olup uçtu.*

Bir tiirlii cinayetin dehşetinden kurtulamamıştı. Şimdiyse korku duyan mantığı, davranışlarının sonuçlarını ölçüp biçiyordu.

Edmond'm katilini müzeye ben davet ettim.

Saraydan birisi beni kandırdı.

Ve gereğinden fazla şey biliyorum.

Prens Julian'ın bu kanlı cinayetin arkasında olduğuna, hatta cinayet planından haberi olduğuna dair bir delil yoktu. Buna rağmen Ambra, prensin bilgisi dışında böyle bir şeyin yapılamayacağından şüphelenecek kadar sarayın iç işleyişini görmüştü.

Julicina gereğinden fazla şey söyledim.

Son haftalarda kıskanç nişanlısından ayrı geçirdiği her saniyenin açıklamasını yapmak zorunda hissetmiş ve Edmond'ın yapacağı sunumla ilgili Julian'a bildiklerinin çoğunu anlatmıştı. Şimdi böyle açık sözlii davranarak pervasızlık etmiş olduğunu diişiiniiyordu.

Ambra musluğu kapatıp ellerini kuruladıktan sonra şarap kadehine uzandı ve kalan son birkaç damlayı bitirdi. Karşısındaki aynada bir yabancı duruyordu: Bir zamanların özgüvenli iş kadını şimdi pişmanlık ve utanç içindeydi.

Birkaç ay içinde kaç tane hata yaptım...

Zihni zamanı geriye sararken neyi daha farklı yapabileceğini düşündü Dört ay önce Madrid'de, Reina Sofia Modern Sanat Müzesi'ndeki bir bağış gecesindeydi...

Davetlilerin çoğu müzedeki en iinlii eser *El Gnemica'yı* **görmek için 206.06 numaralı salona gitmişti. Yedi buçuk metre uzunluğundaki Picasso eseri, İspanya'daki İç Savaş sırasında küçük bir Bask kasabasının bombalanmasını tasvir ediyordu. Arna 1939 ile 1975 yıllar arasında faşist diktatör General Francisco Franco'nun yönetimindeki Ispanya'nın maruz kaldığı acımasız baskı dönemini hatırlatan tabloyu Ambra bakamayacak kadar acı verici buluyordu.**

Bu yiizden en sevdiği İspanyol sanatçılardan biri olan Maru-ja Mallo'nun eserine bakmak için boş galerilerden birine girmişti. Galiçyalı bu kadın sanatçının 1930'lardaki başarısı, ülkedeki kadın sanatçılar için yolu açmıştı.

Derin bir ses arkasından konuştuğunda Ambra tek başına durmuş, karışık sembollerden oluşan, siyasi bir taşlama niteliğindeki *La Verbana'ya* **bakıyordu.**

Adam, *“Es casi tan guapa como tıı, (Neredeyse senin kadar gii-zel,)"* **dedi.**

Sahi mi? **Tam karşısına bakan Ambra gözlerini devirmemek için kendini zor tutmuştu. Böylesi etkinliklerde müze ona, bir kültür merkezinden çok sevgili bulmaya gidilen barlar gibi geliyordu.**

Arkasındaki ses, *"iQtte creed que significa? (Sence ne anlama geliyor?)"* **diye üstelemişti.**

İngilizce konuşursa adamın uzaklaşacağı ümidiyle, "Bilmiyorum," diye cevap vermişti. "Sadece hoşuma gidiyor."

Adam neredeyse aksansız konuştuğu İngilizcesiyle, "Benim de hoşuma gitti," diye karşılık vermişti. "Mallo zamanının önünde giden biriydi. Ne yazık ki eğitimsiz bir göz için, resmin yii-zeysel güzelliği, içerdiği derin anlamı örtebilir." Biraz durmuştu. "Herhalde sizin gibi bir kadm bu sorunu hep yaşıyordur."

Ambra homurdanmıştı. *Böyle lafların kadınları etkilediği oluyor mu?* **Kibar bir tebessümle adamı başından savmak için arkasını dönmüştü. "Beyefendi çok kibarsınız ama..."**

Ambra Vidal lafının gerisini getiremeden susmuştu.

Karşısındaki adam, ömrii boyunca yüzünü televizyonda ve dergilerde gördüğü biriydi.

"Ah," diye ağzında gevelemişti. "Siz..."

Yakışıklı adam, "Küstah mıyım?" diye cümlesini tamamlamıştı. "Cüretkâr biri miyim? Affedersiniz, dışarıya kapalı bir hayat yaşadım. Bu tiir işlerde pek de iyi değilim." Gülümseyip nazikçe elini uzatmıştı. "İsmim Julian."

"İsminizi biliyorum," diyen Ambra, Veliaht Prens Julian'ın elini sıkarken yiizii kızarmıştı. Yumuşak bakışlara ve özgüvenli bir tebessüme sahip, sandığından çok daha uzun boylu bir adamdı. Çabucak kendini toparlayıp,

"Bu akşam geleceğinizden haberim yoktu," diye devam etti. "Ben sizin daha çok Prado Miizesi'nden ... bilirsiniz Goya, Velazquez gibi klasiklerden hoşlanacağınızı sanıyordum."

"Muhafazakâr ve eski moda mı demek istediniz?" Sıcak bir ifadeyle gülmüştü. "Sanırım beni babamla karıştırıyorsunuz. Mallo ile Miro en sevdiklerim arasındadır."

Prens ile birkaç dakika konuşan Ambra onun sanat bilgisinden etkilenmişti. Arna re de olsa adam İspanya'mn en iyi koleksiyonlarından birini barındıran Madrid'deki Kraliyet Sarayı'nda büyümüştü. Bebeklik odasında orijinal bir El Greco asılı olmalıydı.

Ambra'ya yaldızlı bir kartvizit uzatırken, "Biraz uygunsuz düşeceğinin farkındayım ama yarın akşam yemekte bana eşlik ederseniz çok memnun olurum," demişti. "Telefon numaram kartın üstünde. Haber vermeniz yeter."

Ambra, "Akşam yemeği mi?" diyerek giiliimsemişti. "İsmimi bile bilmiyorsunuz."

Prens olağan bir tavırla, "Ambra Vidal," demişti. "Otuz dokuz yaşındasınız. Universidad de Salamanca'dan sanat tarihi diplomanız var. Bilbao'daki Guggenheim Müzesi'nin yöneticisisi-niz. Bir süre önce Luis Quiles etrafmda donen sürtüşmelerle ilgili düşüncelerinizi açıkça dile getirdiniz, ki eserleri bence de modern hayatm korkunçluğunu grafiksel yoldan yansıtıyor, ayrıca küçük çocuklara uygun olmayabilir. Arna eserlerinin Banksy'yi anımsattığı konusunda sizinle aym fikirde olduğumu sanmıyorum. Hiç evlenmediniz. Çocuğunuz yok. Ayrıca siyah giyince enfes görünüyorsunuz."

Ambra'mn ağzı açık kalmıştı. "Aman Tanrım. Bu yaklaşım sahiden de işe yarıyor mu?"

"Fikrim yok," derken giiliimsemişti. "Herhalde öğreneceğiz."

Sanki o am bekliyormuş gibi iki kraliyet muhafızı belirip, prensi bazı VlP'lerle kaynaştırmaya götürmüştü.

Kartviziti elinde sımsıkı tutan Ambra, yıllardır hissetmediği bir şeyi

hissediyordu. İçi kıpır kıpır olmuştu. Az *önce bir prens bana çıkma mi teklifetti?*

Ambra gençliğinde leylek gibi bir kızdı, çıkma teklif eden delikanlılar hep onunla kafa kafaya geliyordu. Arna yıllar geçip güzelleşince onun karşısında erkekler yılgın, beceriksiz, içine kapanık ve fazla hürmetkar davranmaya başlamışlardı. Buna rağmen o akşam giiçlii bir adam cesurca kur yapmış ve ti.im kontrolü kendi eline almıştı. Kendini kadınsı hissetmesine neden olmuştu. Ve daha genç.

Hemen ertesi akşam bir şoför Ambra'yı kaldığı otelden alıp Kraliyet Sarayı'na götürmüştü. Çoğunu sosyete dergilerinden veya siyaset çevresinden tanıdığı iki düzine davetliyle beraber prensin yanma oturtulmuştu. Prens, onu kendisinin "yeni güzel arkadaşı" olarak tanıtmış ve genç kadının rahatlıkla iştirak edebileceği bir sanat sohbeti başlatmıştı. Ambra bir tür seçmelere katılıyormuş hissine kapılsa da pek umursamamış, koltuklar kabarmıştı.

Akşamın sonunda Julian onu bir kenara çekmiş ve, "Umarım eğlenmişsindir. Seni yine görmek isterim," diye fısıldamıştı. "Per-^mbe akşamına ne dersin?"

Ambra, "Teşekkürler," diye cevap vermişti. "Arna maalesef sabah uçakla Bilbao'ya gideceğim."

Prens, "O zaman ben de gelirim," demişti. "Hiç Etxanobe restoranına gittin mi?"

Ambra'nm kahkaha atası gelmişti. Etxanobe, Bilbao'nun en gözde mekânlarından biriydi. Dünyadaki sanat tutkunlarının en sevdiği bu restoranın, gelenlere kendilerini Marc Chagall tablolarının içinde oturuyormuş hissini veren avangard bir dekoru ve renkli bir mutfağ1 **vard**1**.**

Ambra kendini, "Bu çok giizel olurdu," derken bulmuştu.

Etxanobe'de Juliân, gösterişli bir sunumla servis edilen sumakla közlenmiş ton balığı ve mantarlı kuşkonmaz eşliğinde, hasta babasının gölgesinden çıkmaya çakşırken karşılaştığı siyasi güçlüklerden ve kraliyet soyunu devam ettirmesiyle ilgili hissettiği baskıdan bahsetmişti. Ambra onda içine

kapalı küçük bir çocukla birlikte iilkesi için yanıp tutuşan bir liderin özelliklerini de görmüştü. Bu birleşimi çekici bulmuştu.

O gece muhafızları Juliân'ı özel uçağına götürürken genç kadın ona tutulduğunu anlamıştı.

Kendine, *onu fazla tanımıyorsun,* **diye hatırlatıyordu.** *Ağırdan al.*

Ambra ile Juliân'ın saraydaki yemeklerde, kırsaldaki malikânenin çayırlarında çıktıkları pikniklerde, hatta sinemada sürekli görüştüğü sonraki birkaç ay göz açıp kapayınca kadar geçmişti. Zorlamasız bir ilişkileri vardı ve Ambra hayatında bundan daha mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Elini tutan veya küçük bir öpücük çalan ama asla geleneksel sınırları aşmayan Juliân'ın eski usuldeki davranışlarım sevimlibuluyor ve nezaketini takdir ediyordu.

Üç hafta önce gün^li bir sabah Ambra, Guggenheim'da açılacak sergilerin tanıtımı için bir televizyon programına çıkmak iizere Madrid'deydi. RTVE'nin Telediario kanalını dünyada milyonlarca kişi seyrediyordu. Ambra'nın pek canlı yayın tecrübesi yoktu ama programın miizeyi ulusal çapta en iyi şekilde tanıtacağına emindi.

Bir gece önce Julian'la Trattoria Malatesta'da lezzetli bir akşam yemeği yedikten sonra usulca El Parque del Retiro'ya girmişlerdi. Yürüyüşe çıkmış ailelere ve etrafta kahkahalar atıp koşuşturan çocuklara bakan Ambra içine huzur dolduğunu hissetmiş ve kendini anın büyüsüne kaptırmıştı.

Julian, "Çocukları seviyor musun?" diye sormuştu.

Dürüstçe, "Bayılıyorum," diye cevap vermişti. "Doğrusunu istersen bazen hayatımdaki tek eksiğin bir çocuk olduğunu düşünüyorum."

Julian genişçe giiliimsemişti. "Nasıl bir his olduğunu bilirim."

Prensin o andaki bakışlar nedense daha farkl gelmiş ve Ambra bir anda bu soruyu neden sorduğunu anlamıştı. Bir korku dalgası içini kaplarken zihni, *söyle ona\ HEMEN SÖYLE ONA,* **diye çığlık atıyordu.**

Konuşmaya çalıştıysa da ses çıkaramamıştı.

Prens endişeli bir ifadeyle, "İyi misin?" diye sormuştu.

Ambra giiliimsemişti. "Telediario programı yiiziinden. Biraz gerginim."

"Biraz nefeslen. Üstesinden gelirsin."

Julian genişçe gülümsedikten sonra eğilip onu dudaklarından hafifçe öpmüştü.

Ertesi sabah saat yedi buçukta kendini, üç çekici Telediario sunucusuyla birlikte canlı yayında şaşılacak derecede rahat geçen bir sohbetin içinde bulmuştu. Guggenheim tutkusunu anlatmaya öylesine kaptırmıştı ki, televizyon kameralarıyla canlı yayın konuklarını görmüyor, beş milyon kişinin izlediğini diişiinmii-yordu.

Böliim devam ederken kadın sunucu, *"Gracias, Ambra, y muy interesante, (Te^kkurler Ambra, evet çok ilginç,)"* **demişti.** *"Un gran placer conocerte. (Tanıştığımıza memnun oldum.)"*

Başım sallayan Ambra röportajın biteceğini sanıyordu.

Arna sunucu yalandan gülüp doğrudan seyirciye hitap ederek nedense programı devam ettirmişti. İspanyolca konuşarak, "Bu sabah çok özel biri Telediario stüdyolarına baskın bir ziyarette bulundu. Şimdi kendisini çağırmak istiyorum."

Üç sunucu birden ayağa kalkıp alkışlarken uzun boylu, zarif bir adam stüdyodan içeri girmişti. Seyirci onu görünce ayağa firlay1p çılgınca alkışlamaya başlamıştı.

Hayretle bakan Ambra da ayağa kalkmıştı.

fıılidıı?

Kalabalığı eliyle selamlavan Prens Julian üç sunucunun elini sıktıktan soma Ambra'mn yanma gidip durmuş ve kolunu ona dolamıştı.

Doğrudan seyircilere hitap etmek için kameraya bakıp, "Babam hep romantik biri olmuştur,'' demişti. "Annem öldükten soma da onu hep sevdi. Bu romantikliği ondan aldım ve sanırım bir erkek, aşkı bulduğunda hemen

anlar." Ambra'ya bakıp sıcak bir ifadeyle giiliimsemişti. "Peki sen?..." Julian geriye doğru bir adım atıp yiiziinii ona dönmüştü.

Neler olacağını anladığında Ambra şaşkınlıktan donakal-mıştı. *HAYIR! fuliim! Neyapıyorsun?*

kpanya'nın veliaht prensi beklenmedik bir anda öniinde diz çökmüştü. 'Ambra Vidal, sana bir prens değil, aşık bir adam olarak soruyorum." Prens buğulu gözlerini kaldırıp ona bakarken kameralar yakın çekim alabilmek için etrafında döniip durmuştu. "Seni seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Seyircilerle program sunucuları heyecanla soluğunu tutmuştu. Ambra ülkedeki milyonlarca göziin biiyiik bir dikkatle kendisine yöneldiğini biliyordu. Yüzüne kan hücum etmiş, stüdyo ışıklan birden tenini kavurmaya başlamıştı. Bakışlarım Julian'a indirirken zihninden geçen binlerce düşünceyle kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Beni ıastl bu duruma sokabilirsin?! Daha yeni tanıştık! Sana kendimle ilgili her şeyi değiştirebilecek... anlatmadığım bazı şeyler var!

Panik içinde konuşmadan ne kadar siire öylece durduğunu bilmiyordu ama sonunda sunuculardan biri garip bir kahkaha atarak yorumda bulunmuştu. "Sanırım Bayan Vidal transa geçti! Bayan Vidal? Yakışıklı bir prens önünüzde diz çöktü ve tiim dünyanın öniinde aşkını itiraf ediyor!"

Ambra kibarca işin içinden sıyrılmasını sağlayacak bir çare bulmaya çalıştıysa da aklına sessizlikten başka bir şey gelmemişti. Kapana kısıldığmı biliyordu. Halkın önündeki bu an tek bir şekilde sona erebilirdi. "Tereddüt ediyorum, çünkü yaşadığım peri masalı mutlu bir sonla bitiyor." Omuzlarım gevşetip Julian'a sıcak bir ifadeyle giiliimsemişti. "Elbette seninle evlenirim Prens Julian."

Stüdyoda bir alkış tufan kopmuştu.

Julian ayağa kalkıp onu kollarına almıştı. O an sarılırken genç kadın daha önce hiç böyle uzun kucaklaşmadıklarını fark etmişti.

On dakika sonra ikisi birlikte limuzinin arkasında oturuyor-lardi.

Julian, "Seni şaşırttığımı anladım," demişti. "Üzgünüm. Romantik davranmak istedim. Sana karşı duygularım çok güçlü ve-"

Ambra, "Julian," diyerek zorla lafını kesmişti. "Ben de sana karşı güçlü duygular besliyorum ama beni orada çok zor bir duruma soktun! Bu kadar çabuk evlenme teklif edeceğin hiç aklıma gelmezdi! Birbirimizi pek iyi tanımıyoruz. Sana anlatmam gereken çok şey var, geçmişimle ilgili önemli şeyler."

"Geçmişindeki hiçbir şeyin önemi yok."

"Ama bu önemli olabilir. Hem de çok."

Prens gülümseyip başım iki yana sallamıştı. "Seni seviyorum. Önemli değil. Bir dene."

Ambra karşısında duran adamı incelemişti. *Tamam o zaman.* **Sohbetin bu şekilde ilerlemesini istemediği kesindi ama başka şansı kalmamıştı. "Peki, anlatayım Julian. Küçükken geçirdiğim korkunç bir enfeksiyon yüzünden neredeyse ölüyordum."**

"Tamam."

Ambra konuşurken içinde derin bir boşluğun açıldığını hissediyordu. "Ve bu sebeple çocuk sahibi olma hayallerim... hayal olarak kalacak."

"Anlamadım."

Genç kadın yavan bir sesle açıklamaya başlamıştı. "Julian, benim çocuğum olmayacak. Çocukluğumda geçirdiğim hastalık yüzünden kısır kaldım. Hep çocuğumun olmasını istemişimdir ama kendi çocuğuma sahip olamayacağım. Üzgünüm. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama az önce sana varis veremeyecek bir kadına evlenme teklif ettin."

Julian'm benzi atmıştı.

Gözlerini ona diken Ambra konuşmasını istiyordu. *Julian, bana sarılıp her şeyin yolunda gideceğini söylediğin zaman şimdi olmalı. Önemi olmadığını ve beni her şekilde sevdiğini şimdi söylemelisin.*

Ve sonra beklediği tepki gelmişti.

Julian ondan hafif\e uzaklaşmıştı.

Ve Ambra, her şeyin o anda bittiğini anlamıştı.

45. BÖLÜM

Elektronik güvenliğin Guardia bölümü, Kraliyet Sarayı'nm bodrum katındaki penceresiz odalarda yer ahr. Sarayın Guardia kışlasından ve mühimmat odasmdan bilhassa uzak tutulan bu bolümün merkezinde; bir düzine kadar bilgisayarlı bölme, bir telefon santrali ve güvenlik kamerası ekranlarından oluşan bir duvar bulunur. Hepsi de otuz beş yaşın altındaki sekiz personel, Kraliyet Sarayı çalışanlarıyla Guardia Real'e güvenli iletişim ağı sağlamaktan ve saraya elektronik takip desteği vermekten sorumludur.

O akşam bodrum kattaki odalara her zamanki gibi mikrodalga fırındaki eriştelerle patlamış mısırların kokusu yayilmıştı. Floresan lambalar yüksek sesle uğuldadı.

Martin, *ofisimi buraya yerleştirmelerini ben istedim,* **dive düşündü.**

Halka ilişkiler koordinatörü bir Guardia görevlisi olmasa da işi, son model bilgisayarlarla ve teknolojiden iyi anlayan çalışanlarla bir arada olmasını gerektiriyordu. Bu yiizden, elektronik güvenlik bölümü ona yukarıdaki donanımsız ofislerden çok daha mantıklı gelmişti.

Bu akşam, *bilinen her liirlii teknolojiye ihtiyacım olacak,* **diye düşündü.**

Son birkaç ay boyunca daha çok, iktidarın Prens Julian'a aktarılması sırasında sarayın kendi gündeminden ayrılmamasını sağlamaya yoğunlaşmıştı. Bu kolay olmamıştı. Liderlik geçişi, protestoculara monarşi aleyhinde konuşabilecekleri bir fırsat sunmuştu.

kpanya Anayasası'na göre monarşi, "ülkenin birliğinin ve sürekliliğinin" sembolüydü. Bununla beraber Martın artık kpanya'da birlik diye bir şeyin kalmadığım biliyordu. 1931'de İkinci Cumhuriyet monarşinin sonunu getirm^, ardından 1936'da General Franco'nun hükümet darbesi iilkeyi bir

iç savaşa sürüklemişti.

Artık liberal demokrasi kabul edildiği halde eski itibarı iade edilmiş monarşiyi çoğu liberal acımasızca eleştiriyor, kralı modası geçmiş, baskıcı bir dini-askeri geçmişin kalıntısı olarak görüyordu. Ayrıca monarşi, modern dünyayla tam olarak birle-şemeden, kpanya'nın her an geriye gidebileceğinin günlük bir hatırlatıcısı gibiydi.

Monica Martın bu ayki resmi bildirilerinde her zamanki gibi kralı, elinde gerçek bir iktidar bulunmayan ve sevilen bir sembol olarak göstermişti. Elbette hükümdar hem silahlı kuvvetlerin genelkurmayı hem de devletin başıyken insanlar buna inandırmak zor işti.

Din ile devlet ayrımının tartışmalı olduğu bir ülkede devletin başı, **diye içinden geçirdi. Hasta kralın Piskopos Valdespino ile yakın ilişkisi laiklerle liberallere yıllardır batıyordu.**

Bir de Prens Julian var, **diye düşündü.**

Martın işini ona borçlu olduğunu biliyordu ama prens son zamanlarda durumu iyice güçleştirmişti. Birkaç hafta önce Martın'in hayatında şahit olduğu en kötii halkla ilişkiler hatasını yapmıştı.

Prens Julian ulusal televizyonda dizlerinin üstüne çökmüş ve Ambra Vidal'a gülünç bir evlenme teklifinde bulunmuştu. Bu dayanılmaz sahne ancak Ambra teklifini reddetseydi daha da beter görünürdü ama neyse ki akıllı davranıp reddetmemişti.

Ne yazık ki sonrasmda Ambra Vidal, prensin tahmin ettiğinden daha ele avuca sığmaz çıkmıştı. Bu ay prensin nişanlısına yakışmayacak şekilde davranmış olması, Martın'in halka ilişkilerde öncelikli kaygısıydı.

Yine de o akşam Ambra'nın düşüncesiz davranışlar unutulmuş gibiydi. Bilbao'da gelişen olayların başlattığı medya hareketliliği beklenmedik bir boyuta ulaşmıştı. Bir saat önce, Piskopos

Valdespino'yla ilgili birtakım yeni tezlerin de dahil olduğu komplo teorileri tüm dünyayı sarmıştı. En önemli gelişme, "Kraliyet Sarayı'ndan birinin emriyle" Kirsch'ün etkinliğine girmesine izin verilen Guggenheim katiliyle ilgiliydi. Bu yıkıcı haber, yatağa bağlı kral ile Piskopos Valdespino hakkında

komplo teorisi tufanı koparmıştı. Habere göre, ülkenin bu en önemli iki ismi dijital dünyada kahin sayilan ve tepanya'da yaşamayı tercih eden Amerikalı Edmond Kirsch cinayetiyle suçlanıyordu.

Martın, *bu, Valdespino'yu mahvedecek,* **diye düşündü.**

O anda kontrol odasından içeri giren Garza, "Herkes beni dinlesin!" diye bağirdı. "Prens Julian ile Piskopos Valdespino sarayın içinde bir yerdeler. Tiim güvenlik kayıtlarım inceleyip onları bulun! Hemen!"

Komutan, Martın'in ofisine gidip ona usulca prensle piskopos hakkmdaki son durumu anlattı.

Martın hayretle, "Yok mu oldular?" diye sordu. "Telefonlarını prensin kasasında mı bırakmışlar?"

Garza omuzlarım silkti. "Herhalde onları takip edemeyelim diye."

Martın, "Onlar bulsak iyi olur," dedi. "Prens Juliân'ın artık bir açıklama yapması gerekiyor. Ayrıca Valdespino'dan mümkün olduğunca uzak durmalı." Son gelişmeleri Garza'ya aktardi.

Şimdi şaşkınlıkla bakma sırası Garza'daydı. "Tüm bunlar dedikodu. Cinayetin arkasında Valdespino'nun olmasına imkân yok."

"Olmayabilir ama cinayet Katolik Kilisesi'yle ilgili gibi görünüyor. Birisi katille iist diizey bir kilise yetkilisi arasında doğrudan bağlantı bulmuş. Bir bakın." Martın monte@iglesia.org isimli muhbirin yazdığı son ConspiracyNet güncellemesini açtı. "B^ dakika önce yayınlandı."

Garza çömelip güncellemeyi okumaya başladı. "Papa mı?" diye yüksek sesle itiraz etti. "Âvila'nın onunla şahsi bir ilişkisi-"

"Okumaya devam edin."

Garza okumayı bitirdiğinde ekrandan uzaklaşıp adeta kötü bir kâbustan uyanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini art arda kir-pıştırdı.

O sirada kontrol odasından bir erkek sesi yükseldi. "Komutan Garza? Yerlerini tespit ettim!"

Garza ile Martın hemen Hindistan doğumlu takip uzmam Suresh Bhalla'nm bölmesine koştu. Bhalla iki kişinin görüldüğü ekrandaki güvenlik kaydını gösteriyordu. Biri uçuşan cüppesiyle piskopos, diğeriyse takım elbise giymiş Prens Julian. Ağaçlıklı bir yoldan yürüyor gibiydiler.

Suresh, "Doğu bahçesi," dedi. "İki dakika önce."

Garza, "Binadan *çıkmışlar* mı?" diye sordu.

"Bir saniye efendim." Kaydı ileri saran Suresh, sarayda belirli aralıklarla yerleştirilmiş kameralardan, bahçeden çıkıp kapalı avluda yürüyen piskoposla prensi takip etmeyi başardı.

"Nereye gidiyorlar?!"

Nereye gittiklerine dair Martın'in hiçbir fikri yoktu. Valdespino'nun kurnazlık ederek, ana meydanda bekleyen medya araçlarına görünmeyecekleri dolambaç! bir yol takip ettiğini fark etmişti.

Tam da tahmin ettiği gibi Valdespino ile Julian, Almudena Katedrali'nin giiney girişine varıyorlar, piskopos kapının kilidini açıp prensi içeri sokuyordu. Kapı kanadı kapandıktan sonra ikisi de bir daha göriinmiiyordu.

Hiç konuşmadan ekrana bakan Garza'nın izlediklerinden anlam çıkarmaya çaüştığı anlaşılıyordu. Sonunda, "Beni gelişmelerle ilgili bilgilendir," deyip Martın'i bir kenara çağirdı.

Diğerlerinin kendilerini duyamayacağı bir mesafeye gelince Garza, "Piskopos, Prens Julian'ı saray dışına çıkmaya veya telefonunu birakmaya nasıl ikna etti bilmiyorum, ama prensin Valdespino'yla ilgili suçlamalardan haberi bulunmadığı çok açık, yoksa ondan uzak dururdu," diye fisildadı.

Martın, "Sizinle aym fikirdeyim," dedi. "Piskoposun ne planladığıyla ilgili varsayımlarda bulunmak istemem ama..." Tered-diit etti.

Garza, "Arna ne?" diye sordu.

Martın içini çekti. "Valdespino çok kıymetli birini rehin almış gibi göriiniiyor."

* * *

F: 16

241

Dört yiiz kilometre kadar kuzeydeki Guggenheim Miizesi'nin ana galerisinde duran Fonseca'nm telefonu çalmaya başladı. Yirmi dakika içinde altıncı çalışıydı. Arayanın kim olduğuna bakınca adeta hazırola geçti.

Kalbi hızla çarparken, *"Si?"* **diyerek telefonu açtı.**

Hattaki ses yavaşça vekelimeleriniizerinde dura dura fcpan-yolca konuşmaya başladı. "Bildiğin iizere kpanya'nın gelecekteki kraliçesi bu akşam yanlış kişilerle arkadaşlık kurarak ve Kraliyet Sarayı'm utandıracak şekilde hareket ederek birtakım yanlış adımlar attı. Daha fazla zarar gelmesini önlemek adına, onu saraya miimkiin olan en kısa siirede getirmen gerekiyor."

"Maalesef şu anda Bayan Vidal'ın yerini bilmiyoruz."

Ses emin bir şekilde, "Edmond Kirsch'iin uçağı kırk dakika önce Barselona'ya doğru Bilbao Havaalanından ayrıldı," diye bildirdi. "Bayan Vidal'ın o uçakta bulunduğunu sanıyorum."

"Bunu nerden biliyorsun?" diye çıkışan Fonseca, sonra bu miinasebetsizliğine pişman oldu.

Ses sert bir tonla, "Eğer işini yapsaydın sen de bilirdin," diye karşılık verdi. "Ortağınla birlikte peşinden gitmenizi istiyorum. Şu an Bilbao Havaalam'nda askeri bir uçak yakıt ikmali yapıyor."

Fonseca hatırlattı. "Bayan Vidal o uçaktaysa, herhalde yanında Amerikalı Profesör Robert Langdon da vardır."

Arayan kişi öfkeyle, "Evet," dedi. "Bu adam Bayan Vidal'ı korumalarının yanından ayrılmaya ve birlikte kaçmaya nasıl ikna etti bilmiyorum ama Bay Langdon'ın bize dert olduğu çok açık. Görevin Bayan Vidal'ı bulup gerekirse zor kullanarak geri getirmek."

"Peki ya Langdon müdahale ederse?"

Uzunca bir sessizlikten sonra arayan kişi, "Sivil zayiat vermemek için elinden geleni yap," diye cevap verdi. "Arna Profesör Langdon'ın kazaya kurban gidebileceği kadar ciddi bir krizin içindeyiz."

46. BÖLÜM

ConspiracyNet.com SON DAKİKA HABERİ *KIRSCH ANA AKIM MEDYADAI*

Edmond Kirsch'ün bu akşamki bilimsel duyurusu, ^ milyon internet izleyicisi çeken bir sunum olarak başlamişti. Arna cinayetinin hemen ardından Kirsch haberi tüm dünyadaki ana akım medya ağlarında yayınlanmaya başladı. Bu şekilde haberi izleyenlerin sayısının seksen milyonun üzerine çıktığı tahmin ediliyor.

47. BÖLÜM

Kirsch'iin uçağı Barselona'ya doğru alçalırken Robert Lang-don ikinci fincan kahvesini bitirdi ve Edmond'm mutfağından Ambra ile paylaştıkları atıştırmalıklardan kalanlara baktı: fıstık, pirinç patlaklan ve tatlan birbirine benzeyen "tahıllı barlar".

Masanın karşısında ikinci kadeh şarabını içmiş olan Ambra çok daha rahatlamış görünüyordu.

Çekingen bir sesle, "Dinlediğin için teşekkürler," dedi. "Anlayacağın gibi, kimseyle Julian hakkında konuşamıyorum."

Juliân'ın televizyondaki tuhaf evlilik teklifi hikâyesini dinlemiş olan Langdon anlayışla başını salladı. Ambra'mn ulusal televizyonda geleceğin kpanya kralını utandıramayacağını çok iyi bilen profesör ona hak verdi. *Başka şansı yoktu.*

Ambra, "Eğer bu kadar erken evlenme teklif edeceğini bilseydim ona çocuk sahibi olamayacağımı en başta söylerdim. Arna her şey bir anda olup bitti," dedi. Başını iki yana sallayıp hüzünle pencereden dışarı bakh. "Ondan hoşlandığımı sanıyordum. Belki de sadece anın heyecanına..."

"Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir prensin verdiği heyecan mı?" Ağzını çarpıtarak giilen Langdon 1?3**ka yapıyordu.**

Sessizce gülümseyen genç kadın yüzünü ona döndü. "Evet, bu dediklerin

doğru. Bilmiyorum, bana iyi bir adam gibi gelmişti. Belki biraz fazlaca ihtimam görmüş romantik biriydi, Edmond'ın cinayetiyle alakası olabilecek yapıda biri değildi."

Langdon onun haklı olduğunu sanıyordu. Edmond'm ölümünden prensin bir çıkan yoktu. Ayrıca prensin herhangi bir şekilde bağlantısı olduğunu işaret eden elle tutulur bir kamt da bulunmuyordu. Saraydan birisi telefon edip Amiral Âvila'nın isminin davetli listesine eklenmesini istemişti. Bu noktada, Edmond'm duyurusunu engelleyecek bir plan yapacak kadar vaktiolan Piskopos Valdespino en bariz şüpheli konumuna geliyordu. Ayrıca diinya dinlerinin yetkisini ne ölçüde sarsacağını da herkesten daha iyi yine o biliyordu.

Ambra alçak bir sesle, "Julian'la evlenemeyeceğim çok açık," dedi. "Çocuk sahibi olamayacağımı artık bildiği için nişanı atacağını düşünüp duruyorum. Son dört yüzyıldır onun soyu tahtta oturuyor. İçimden bir ses, Bilbao'lu bir miize yöneticisinin bu soyun bitmesine neden olamayacağını söylüyor."

Başlarının üstündeki hoparlörün cızırdamasıyla pilotlar Barselona'ya inişe hazırlandıklarını duyurdu.

Prensle ilgili evhamlı düşüncelerinden sıyrılan Ambra ayağa kalktı ve mutfaktaki bardaklar çalkalayıp artık yiyecekleri çöpe boşaltarak kabini toplamaya başladı.

Masanın üstündeki telefondan Winston, "Profesör," diye seslendi. "Şu anda internette yeni bir bilginin dolaştığını bilmek istersiniz diye diişiindiim. Piskopos Valdespino ile katil Amiral Âvila arasında gizli bir bağ olduğuna dair güçlü bir delil bulunmuş."

Langdon bu habere dikkat kesildi.

Winston, "Maalesef dahası da var," diye ekledi. "Bildiğiniz gibi Kirsch'iin Piskopos Valdespino ile yaptığı gizli toplantıda iki dinin lideri daha bulunuyordu. Tanınmış bir hahamla sevilen bir imam. İmam diingece Dubai yakınlarındaki çölde ölii bulunmuş. Birkaç dakika önce Budapeşte'den can sıkıcı haberler geldi. Görünüşe bakılırsa haham da kalp krizinden ölmüş."

Langdon sersemlemişti.

Winston, "Blog yazarları ölümlerinin aym zamana tesadüf etmesini sorgulamaya başladı," dedi.

Olanlara inanmakta güçlük çeken profesör susuyordu. Ne olursa olsun Piskopos Antonio Valdespino, Kirsch'iin ne bulduğunu bilen hayattaki tek kişiydi.

Gulfstream G550, Barselona'nın dağ eteklerindeki Sabadell Havaalam'mn tek pistine indiğinde paparazzi veya basının beklemediğini gören Ambra rahatladı.

Dediğine göre Ed mond, Barselona'daki El-Prat Havaalam'nda şöhret delisi hayranlarla uğraşmak yerine bu küçük havalimanını tercih ediyordu.

Ne var ki genç kadın gerçeğin böyle olmadığını biliyordu.

Edmond aslında ilgiden hoşlanan biriydi; ayrıca virajlı yollardan evine en sevdiği spor arabasıyla gidebilmek için uçağını Sabadell'de tuttuğunu itiraf etmişti. Elon Musk, sözde bu Tesla Model X P90D'yi ona kendi eliyle hediye etmişti. Anlatılanlara göre Edmond bir defasında uçak pilotlarım pistte bir millik, Gulfstream'e karşı Tesla yarışına davet etmiş ama hesabını iyi yapan pilotlar teklifi reddetmişti.

Ambra kederle, *Edmond'ı özleyeceğim,* **diye düşündü** *Evet, isteklerini frenlemeyen atılgan biriydi ama omtn o miithiş hayal giıdi hayattan ve bıı akşam başına gelenlerden çok daha fazlasını hak ediyordu. Umarım keşfini ortaya çıkarır, onu şereflendiririz.*

G550, Edmond'ın tek uçaklık hangarına girip motorlar kapattığında Ambra etrafın sakin olduğunu gördii. Anlaşılan Profesör Langdon'la birlikte radara yakalanmadan uçmuşlardı.

Uçağın merdivenlerine doğru yürürken kafasındaki düşüncelerden kurtulmak için derin bir nefes aldı. Mnci kadeh şarap etkisini gösteriyordu. İçtiğine pişman olmuştu. Hangarın beton zeminine adımını atarken hafifçe yalpaladı ve o anda, doğrulması için omzundan tutan Langdon'ın güçlü elini hissetti.

İçtiği iki fincan kahveyle gayet ayık görünen profesöre gülümsedi. "Teşekkürler."

Köşede park etmiş duran siyah araca bir göz atan Langdon, "Hemen görünürden kaybolmamız lazım," dedi. "Herhalde bana bahsettiğin araç bu, öyle değil mi?"

Ambra başım salladı. "Edmond'm gizli aşki."

"Garip bir plakası var."

Arabanın kendini beğenmiş plakasına bakıp gülümsedi.

E-DALGA

Ambra açıklamaya başladı. "Edmond bana Google ile NASA'nm yakın zaman önce, dünyanın ilk 'kuantum' bilgisayarlarından D-dalga isminde çığir açıcı bir siiperbilgisayar satın aldığını söylemişti. Bana açıklamaya çalıştı ama biraz karmaşıktı; bindirme özelliğiyle, kuantum mekaniğiyle ve yepyeni bir makine tiirii yaratmakla ilgili bir şeyler anlattı. Herneyse, Edmond D-Dalga'yı geride bırakacak bir ^y yapmak istediğinden bahsediyordu. Bu yeni bilgisayara E-Dalga diyecekti."

Langdon, "Edmond'ın E'si," diyerek sesli düşündü.

2001: *Uzay Yalu Macerasındaki* **iinlii bilgisayarla ilgili Ed-mond'ın anlattığı hikayeyi hatırlayan Ambra,** *D'nin bir adım ötesinde E yer alır,* **diye düşündü. Şehir efsanesine göre bilgisayara "HAL" ismi verilmişti, çünkü alfabetik olarak "IBM"den bir önceki harflerden meydana geliyordu.**

Langdon, "Peki arabanın anahtarı?" diye sordu. "Nereye sakladığını bildiğini söylemiştin."

'Anahtar kullanmazdı." Ambra, Edmond'ın telefonunu havaya kaldirdı. "Geçen ay geldiğimizde bana bunu göstermişti." Telefonun ekranına dokunup Tesla uygulamasını açtı ve "Çağir" komutunu seçti.

O anda hangarın köşesindeki aracın farlar yandı ve Tesla kayar gibi, sessizce yanlarına gelip durdu.

Kendi kendine hareket eden bir araba görmekten rahatsız olduğu anlaşılan Langdon başım yana eğdi.

Ambra, "Endişelenme," diyerek ona güven verdi. "Edmond'ın evine kadar senin sürmene izin vereceğim."

Kabul ettiğini belli eder şekilde baş1m sallayan Langdon, sürücü koltuğuna doğru arabanın etrafından dolaşmaya başladı. Önünden geçerken durup plakaya baktı ve yüksek sesle güldü.

Ambra onu neyin eğlendirdiğini anlamıştı. Edmond'm plakasının çerçevesinde VE DÜNYA İNEK DEDİKLERİNİZE KALACAK yazıyordu.

Langdon direksiyonun başına geçerken, ''Tam da Edmond'a göre," dedi. "Lafım hiç esirgemezdi."

"Arabasını severdi," diyen Ambra, Langdon'ın yanındaki koltuğa geçti. "Tam elektronik ve Ferrari'den daha hızlı."

Yüksek teknoloji kontrol paneline bakan Langdon omuzlarını silkti. "Ben pek arabalara meraklı değilimdir."

Ambra gülümsedi. "Olursun."

48. BÖLÜM

Avila'nın Uber aracı karanlığın içinden doğuya doğru ilerlerken donanma subayı olarak görev yaptığı yıllarda kaç kez Barselona Limam'nda demir attığını hatırlamaya çalıştı.

Sevilla'daki patlamayla sona eren geçmiş hayatı artık ondan çok uzaktı. Kader acımasız ve ne yapacağı belli olmayan bir sevgiliydi ama yine de ürkütücü bir dengesi vardı. Sevilla Katedrali'nde ruhunu paramparça eden aym kader şimdi ona yeni bir hayat veriyor, çok farklı bir katedralin kutsal duvarları arasında doğacak yepyeni bir başlangıç sunuyordu.

Kendisini oraya götüren kişiyse Marco isminde basit bir fizik tedavi uzmanıydı.

Aylar önce Marco fikri ilk ortaya attığında Avila, "Papayla görüşmek mi?" diye sormuştu. "Yarın mı? Roma'da mı?"

Marco, "Yarın ^pmzya'da," diyerek cevap vermişti. "Papa burada."

Avila, ona deliymiş gibi bakmıştı. "Medya haşmetmeapları-nın ispanya'ya geleceğinden bahsetmedi."

Genç eğitmen, "Biraz giiven amiral," diyerek bir kahkaha atmıştı. "Yarın gideceğin başka bir yer mi var?"

Avila bakışlarını yaralı bacağına indirmişti.

Marco, "Saat dokuzda çıkarız," diyerek onu kendine getirmişti. "Söz veriyorum küçük yolculuğumuz rehabilitasyon seanslarımızdan daha az sancılı olacak."

Avila ertesi sabah evden getirdiği donanma üniformasını giymiş, bir çift koltuk değneği kapmış ve genç adamın eski Fiat arabasına atlamıştı. Marco arabayı hastanenin parkından çıkarıp Avenida de la Raza'dan giineye yönelmiş ve sonunda şehirden ayrılıp N-IV Otoyolu'na varmıştı.

Birden tedirginlik hisseden Avila, "Nereyegidiyoruz?" diye sormuştu.

Genç eğitmen gülümsemişti. "Rahatla ve güven bana. Yarım saat siirecek."

Avila, N-IV üzerinde en azından yiiz elli kilometre daha kuru otlaklardan başka bir şey olmadığını biliyordu. Korkunç bir hata yaptığını düşünmeye başlamıştı. Yarım saatlik yolculuğun ardından El Torbiscal kasabasının iirkiitiicii hayaletine yaklaşmışlardı. Burası artık niifusu sıfırlanmış, eskinin zengin bir çiftçi kasaba-sıydı. *Beni nereye götürüyor bu adam?* **Dakikalar boyunca arabayı siiren Marco daha sonra otoyoldan çıkıp kuzeye dönmüştü.**

Çayırların karşı tarafındaki ekilmemiş araziyi işaret ederken, "Şunu görebiliyor musun?" diye sormuştu.

Amiral hiçbir şey görmüyordu. Genç eğitmen ya hayal görüyordu ya da Avila'nın gözleri artık yaşlanmaya başlamıştı.

Marco, "Muhteşem değil mi?" diye sormuştu.

Güneşe kafi? gözlerini kısarak bakan Avila, en sonunda kırsalın içlerine doğru karanlık bir figürün belirdiğini görmüş, yaklaştıkça gözleri hayretle büyümüştü.

Burası... bir katedral mi?

Bina ancak Madrid'de veya Paris'te görmeyi bekleyeceği boyutlardaydı. Avila ömrii boyunca Sevilla'da yaşamıştı ama daha önce hiç böyle iicra bir yerdekatedral bulunduğunu duymamıştı. Onlar yaklaştıkça, önce sadece Vatikan'da görmüş olduğu güvenlik sağlayan dev beton duvarlarıyla yapı daha da etkileyici görünmeye başlamıştı.

Anayoldan ayrılan Marco, katedrale doğru kısa bir ara yolda siiriip önlerini kesen yiiksek demir kapıya yaklaşmıştı. Durduklarında arabanın torpido gözünden lamine kaplama bir kart çıkartıp kontrol panelinin üstüne yerleştirmişti.

Yaklaşan güvenlik görevlisi karta bir göz atjp aracın içine dikkatle bakmış ve Marco'yu görünce genişçe gülümsemişti. *"Bi-enveıiidos, (Hoş geldin,)"* **demişti.** *'^Que tal Marco? (^Naber Marco?)"*

İki adam el sıkıştjktan sonra Marco, Amiral Avila'yı tamt-mıştj.

“Ha veıiido a coıiocer al Papa. (Papayla göriişmeye geldi.)"

Amiralin üniformasındaki madalyalara hayranlıkla bakan güvenlikçi, başım sallayıp el işaretiyle ilerlemelerini söylemişti. Koca kapının kanatlan geriye doğru açılırken Avila bir Ortaçağ kalesine girdiğini hissetmişti.

Önlerinde yükselen gotik katedralin, her biri üç katlı sekiz çan kulesi vardı. Yapının gövdesi üç adet kubbeden meydana geliyordu. Koyu kahverengi ve beyaz taşlardan yapılmış dış cephesi katedrale alışılmadık, modern bir hava katmıştj.

Avila palmiye ağaçlarının yan yana dizildiği üç paralel araba yoluna gözlerini dikmişti. Her yerin araçlarla dolu olduğunu görünce şaşırmıştj. Lüks binek arabaları, hurda otobüsler, çamur kaplı mopedler... Akla

gelebilecek her tiirlii araç mevcuttu.

Marco yanlarından geçip doğruca kilisenin ön avlusuna sürmüştü. Geldiklerini gören güvenlik görevlisi, saatine bakmış ve onlar için ayrıldığı anlaşılan boş bir park yerine yönlendirmişti.

Marco, "Birazgeç kaldık," demişti. "Hemen içeri girmeliyiz."

Avila tam cevap verecekken kelimeler boğazında düğüm olmuştu.

Kilisenin önündeki tabelayı görmüştü:

IGLESIA CATÖLICA PALMARIANA

Aman Tamım! **Avila istemeden geriye çekilmişti.** *Bu kiliseyi daha önce duymuştum!*

Gümbürdeyerek atan kalbini kontrol etmeye çakşırken genç eğitmene dönmüştü. "Senin kilisen burası mı Marco?" Evhamlanmış gibi konuşmamaya çalıyordu. "Sen... Palmarian mısın?"

Marco gülümsemişti. "Bu kelimeyi bir hastalıktan bahsedermiş gibi söyledin. Ben sadece Roma'nm yanlış yola saptığına inanan dindar bir Katolik'im."

Âvila bir kez daha bakışlarım kiliseye dikmişti. Marco'nun Papa'yı tanıdığıyla ilgili iddiası birden mantıklı gelmeye başlamıştı. *Papa burada, ispanyada.*

Birkaç yıl önce Canal Sur isimli bir televizyon kanalı, Pal-marian Kilisesi'nin sırlarından bazılarım açıklamak amacıyla *La Iglesia Oscura* **isimli bir belgesel yayınlamıştı. Giderek büyüyen cemaati ve niifuzu bir yana, kilisenin varlıgnı öğrenmek bile Âvila'yı sersemletmişti.**

İnamşa göre Palmarian Kilisesi, yerli halk yakınlardaki bir tarladabazı esrarengiz görüntülere şahit olduklarım iddia edince inşa edilmişti. Bakire Meryem sözde onlara görünmüş, Katolik Kilisesi'nin "modernizm dalaletine" battığını ve gerçek inancın korunması gerektiğini söylemişti.

Bakire Meryem, Palmarian'lardan alternatif bir kilise kurmalarım istemiş

ve Roma'daki papayı sahte papa olmakla suçlamıştı. Vatikan'daki papanın *geçerli olmadığı,* **Aziz Petrus'un "koltuğunun" gerçek anlamda "boş" olduğu inancı Sedevakan-tizmden geliyordu.**

Palmarian'lar bundan başka, "gerçek" papanın kendi kurucular XVII. Papa Gregory ismini alan Clemente Domı'nguez y Gomez olduğuna dair ellerinde delil bulunduğunu iddia etmişlerdi. Ana akım Katoliklerin göziindeki "antipapa" Papa Gregory'nin liderliğinde Palmarian Kilisesi büyümüştü. 2005'te Papa Gregory bir paskalya ayinine başkanlık ederken öliince, cemaati böyle bir zamanda ölmesini göklerden mucizevi bir işaret kabul etmiş ve Tann'yla gerçekten de bir bağlantısının bulunduğunu kamtladığım öne sürerek onu yiiceltmişti.

Âvila o sırada bakışlarım devasa kiliseye kaldırırken burayı kötii bir bina olarak görmekten kendini alamadı.

Yeni antipapa her kimse, onunla tanışmak hiç ilgimi çekmiyor.

Papalık iddialarına yönelik eleştirilerin yam sıra Palmarian Kilisesi beyin yıkamaktan, tarikatlarmkine benzer tehditlerden, hatta birtak1m gizemli cinayetlerden sorumlu tutuluyordu. Aile avukatmm iddialarma göre kilise iiyesi Bridget Crosbie, ülan-da'daki bir Palmarian Kilisesi'nden "kaçamamıştı."

Âvila yeni arkadaşına ayıp etmek istemiyordu ama bugünkü yolculuktan beklentisi bu değildi. Özür diler gibi iç çekerken, "Marco," demişti. "Üzgünüm ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Hiç bozulmamış gibi konuşan Marco, "Bunu söyleyeceğini hissetmiştim," diye cevap vermişti. "Üiraf etmeliyim ki buraya ilk geldiğimde ben de aym tepkiyi verdim. Tiim o dedikoduları ve kötii söylentileri ben de duymuştum ama emin ol, Vatikan'ın yürüttüğü karalama kampanyasından başka bir ^y değil."

Âvila içten içe düşünüyordu. *Peki, suçlayabilir misin? Kiliseniz onları geçersiz ilan etti!*

"Bizi kiliseden aforoz etmek için Roma'mn bir bahaneye ihtiyacı vardı, böylece onlar da yalan uydurdu. Vatikan yıllardır Palmarian'larla ilgili

yalan yanlış bilgi yayıyor."

Âvila bu kuş uçmaz kervan geçmez yerdeki büyüleyici katedrali iyice incelemişti. Nedense bir şey ona garip geliyordu. "Aklım karıştı. Vatikan'la hiç bağınız yoksa para nereden geliyor?"

Marco giiliimsemişti. "Katolik din adamlar arasında gizli Palmarian miiridi kaç kişinin bulunduğuna inanamazsın. Burada, Roma'da başlayan liberal değişiklikleri onaylamayan pek çok muhafazakâr Katolikpapaz var. Bizimki gibi geleneksel değerlere öncelik veren kiliselere sessizce para aktarıyorlar."

Tahmin edemeyeceği bir cevap almıştı ve bu kulağına mantıklı geliyordu. O da Kilise'nin ya modernleşmesi ya da batmasına inananlarla, gerçek amacının değişen diinya karşısında kıpırdamadan durmak olduğuna inananlar arasındaki sürtüşmenin arttığını hissediyordu.

Marco, "Şimdiki papa olağanüstü biri," demişti. "Ona hikâyeni anlattım. Madalyalı bir subayı kilisemizde ağırlamaktan şeref duyacağım ve bugünkü ayinden sonra seninle şahsen tanışmak istediğini söyledi. Selefleri gibi o Tanrı'yı bulmadan öncesine kadar askeri bir geçmişe sahip ve şu anda nasil bir süreç yaşadığım anlıyor. Bakış açısının huzur bulmana yardımcı olacağına inanıyorum."

Marco arabadan inmek üzere kapısını a\fışh ama Âvila kıpırdayamıyordu. Yerinde oturmuş dev binaya bakıyor ve bu insanlara karşı kör bir önyargıyla hareket ettiği için pişmanlık duyuyordu. Adil olmak gerekirse Palmarian Kilisesi'yle ilgili dedikodulardan başka hiçbir şey bilmiyordu ve ayrıca Vatikan da skandallara bulaşmıyor değildi. Bunun dışında Âvila'nm kilisesi saldırıdan sonra ona hiç yardım etmemişti. Rahibe ona, *düşmanlarım affet,* **demişti.** *Diğer yanağını don.*

Marco, "Luis, beni dinle," diye hsildamışh. "Buraya gelirken seni biraz yanılttığımı kabul ediyorum ama kötü bir niyetim yoktu... Bu adamla tanışmanı istedim. Verdiği fikirler benim hayatımı baştan aşağı değiştirdi. Bacağımı kaybettiğimde ben de şu an senin bulunduğun konumdaydım. Ölmek istiyordum. Tam karanlıkta kaybolacakken bu adamın söyledikleri bir amaç edinmemi sağladi. Gel de bir vaazını dinle."

Âvila tereddüt etmişti. "Senin adına sevindim Marco. Sanırım ben tek

başıma daha iyiyim."

'İyi mi?" Genç adam kahkaha atmıştı. "Bir hafta önce başına silah dayayıp tetiği çektin! İyi *değilsin* **dostum."**

Âvila onun haklı olduğunu biliyordu. *Bundan bir hafta sonra terapim sona erince yine yalnız ve amaçs1z bir haldeeve döneceğim.*

Marco, "Neden korkuyorsun?" diye üstelemişti. "Sen donanma subayısın. Gemi idare etmiş yetişkin bir adamsın! Papanın on dakika içinde beynini yıkayıp seni esir almasından mı korkuyorsun?"

Neden korktuğumu bilmiyorum, **diye düşünen Âvila kendini küçük ve yetersiz hissetmiş bakışlarını yaralı bacağına indirmişti. Hayatının biiyiik kısmında yetkili kişi, emir veren kişi kendisi olmuştu. Şimdi başka birinden emir alma ihtimali karşısında tereddüt ediyordu.**

Emniyet kemerini takan Marco, "Neyse," demişti. "Affedersin. Huzursuz olduğunu görebiliyorum. Sana baskı yapmak istemedim." Arabayı çalıştırmak üzere elini uzatmıştı.

Âvila kendini aptal gibi hissediyordu. Marco'nun yaşı kendisinin üçte biri kadardı, hâlâ bir çocuktu, tek bacağı yoktu, sakat bir arkadaşına yardım etmeye çalışıyordu ama Âvila minnetini ona nankörlük ederek, şüpheci davranarak ve tenezzül etmeyerek göstermişti.

Sonunda, "Dur," demişti. "Bağışla beni Marco. O adamın vaazını dinlemekten şeref duyarım."

49. BÖLÜM

Edmond'm Tesla Model X'inin on camı, arabanın tepesinde Langdon'm başının üstünde bir yere kadar bükülerek devam ediyor ve ona sanki cam bir balonun içinde gidiyormuş hissini veriyordu.

Barselona'nın kuzeyindeki ağaçlıklı yolda süren Langdon, otoyolun saatte 120 km hız limitini epeyce aştığını görünce şaşırdı. Aracın sessiz elektrikli motoru ve ivmelenmesi hangi sürate çıkarsa çıksın değişmiyordu.

Yanındaki koltukta oturan Ambra arabanm geniş kontrol panelindeki bilgisayar ekranından Langdon'a o sırada dünyada yayılmakta olan son dakika haberlerini aktanyordu. Piskopos Valdespino'nun Palmarian Kilisesi antipapasına fon sağladığı söylentileri de dahil, gittikçe genişleyen bir entrika ağı örülüyordu. Muhafazakâr Carlist'lerle güya askeri bağlan vardı ve Edmond'dan başka Seyyid el-Fadıl ile Haham Yehuda Köves'in cinayetlerinden sorumluydu.

Ambra yüksek sesle okurken tüm dünya medyasının aym soruyu sorduğu anlaşılıyordu. Edmond Kirsch önemli bir piskopos ile muhafazakâr bir Katolik mezhebin onu öldürmesine sebep olacak kadar tehdit edici ne keşfetmiş olabilirdi?

Başım ekrandan kaldıran Ambra, "Sayfayı okuyanların sayısı inanılmaz," dedi. "Görülmemiş yoğun bir ilgi var... Sanki bütün dünya habere kilitlenmiş gibi."

Langdon o anda Edmond'ın korkunç cinayetinin olumlu bir tarafının da bulunduğunu düşündü. Medya bunca ilgi gösterince

Kirsch'iin küresel takipçileri onun da tahmin edemeyeceği kadar çoğalmıştı. Şimdi, ölümünden sonra bile tiim dünya Edmond'a kulak kesilmişti.

Bunu fark eden Langdon, kırk yedi haneli parolayı bulmak ve Edmond'm sunumunu dünyaya duyurmak amacına daha da sıkı tutundu.

"Henüz Julian'dan bir açıklama yok," diyen Ambra'nm sesi şaşkındı. "Kraliyet Sarayı tek kelime etmemiş. Hiç mantıklı değil. Halkla İlişkiler Koordinatörü Monica Martı'n'le şahsi iş tecrübem var. Basın, haberleri çarpıtmadan önce bilgiyi paylaşmaktan ve tam bir şeffaflıktan yanadır. Julian'ı açıklama yapmaya zorladığına eminim."

Langdon, onun haklı olduğunu düşündü. Medyanın bu komployla, hatta belki de cinayetle ilgili olarak sarayın en yetkili dini danışmanım suçladığı göz öniine alındığında, prensin en azından suçlamaların araştırıldığını söyleyerek bir açıklama yapması daha mantıklı geliyordu.

Langdon, "Özellikle de vurulduğu sırada Edmond'ın tam yanında ülkenin gelecekteki kraliçesinin durduğunu düşünecek olursan," diye ekledi. *"Sen de* **vurulabilirdin Ambra. Prens en azından hayatta olduğuna sevindiğini**

söylemeliydi."

İnternet tarayıcısını kapatıp koltuğuna yaslanan Ambra malumu ilan eder gibi, "Sevindiğini pek sanmıyorum," dedi.

Langdon, ona şöyle bir baktı. "Bir değeri var mı bilmiyorum ama hayatta olmana ben sevindim. Bu akşamı tek başıma atlata-mazdım."

İngiliz aksanlı bir ses arabanın hoparlöründen, "Tek başına mı?" diyesordu. "Ne kadar da çabuk unutuyoruz!"

Winston'ın haksızlığa uğramış çıkışına Langdon kahkahayla giildii. "Edmond seni sahiden de savunmacı ve giivensiz olarak mı programladı?"

Winston, "Hayır," dedi. "Beni gözlemlemeye, öğrenmeye ve insan davranışlarım taklit etmeye programladı. Çıkışırken aslında şaka yapmaya çalışıyordum, Edmond bunu geliştirmemi istiyordu. Espri anlayışı programlanamıyor... ancak öğrenilebiliyor."

"Şey, o zaman iyi öğreniyorsun."

"Sahi mi?" Winston üstüne basarak soruyordu. "Bir daha söyleyebilir misiniz acaba?"

Langdon tekrar bir kahkaha attı. "Dediğim gibi, iyi öğreniyorsun."

Yeniden konsoldaki ekrana uzanan Ambra açılış sayfasına gitti. Burada arabanın minik bir "avatar"ının göründüğü uydu fotoğrafını içeren bir navigasyon programı vardı. Langdon, Collserola Dağları'ndan dolaşıp şimdi Barselona'ya doğru B-20 Otoyolu'na girdiklerini gördii. Uydu fotoğrafında, bulunduklar yerin güneyinde Langdon ilginç bir şey fark etti: şehrin ortasındaki biiyiik bir orman arazisi. Bu yeşil alanın dev bir amip gibi uzam^, bozuk bir şekli vardı.

"Burası Pare Giiell mi?" diye sordu.

Ekrana bir bakan Ambra başım salladı. "Gözünden bir şey kaçmıyor."

Winston, "Edmond havaalanından eve dönerken sık sık oraya giderdi," diyerek lafa girdi.

Langdon şaşirmamışh. Pare Giiell, Mimar Antoni Gaudı'nin en iyi bilinen yapıtlarından biriydi. Edmond'm telefon kılıfında da aym sanatçının desenleri yer alıyordu. Langdon, *Gaudi ile Edmond birbirine çok benziyormuş,* **diye düşündü.** *Normal kuralların işlemediği, çığır açıcı hayalciler.*

Doğanın sadık bir öğrencisi olan Antoni Gaudi, organik biçimlerden mimari ilham alıyordu. Yerden kendi kendine bitmiş gibi görünen eğrisel çizgilerle oluşturulmuş biyomorfik yapilar tasarlarken "Tanrı'nın doğal dünyasını" örnek alıyordu. Bir zamanlar Gaudı'nin *"Doğada düz çizgiler yoktur,"* **dediği bilinir ve onun eserlerinde diiz çizgilere gerçekten de pek seyrek rastlamrdı.**

"Yaşayan mimari" ve "biyolojik tasarımın" atası diye amlan Gaudi, binalarım göz alcı renkli "kılıflara" sokmak için daha önce benzeri görülmemiş marangozluk, demir, cam ve seramik işleri icat etmişti.

Ölümünden yaklaşık yiiz yil sonra, şimdi bile onun eşsiz tasarımlarım görmek için dünyanın her yanından Barselona'ya turist akm eder. Eserleri arasında parklar, kamu binaları, özel konutlar ve elbette başyapıtı Sagrada Familia yer alır. Eleştirmenler "kumdan kuleleri" Barselona semalarına hakim olan bu dev Katolik kilisesini, "sanat tarihindeki başka hiçbir şeye benzemediğini" söyleyerek över.

Langdon, Gaudi'nin Sagrada Familia'daki cüretkâr hayal gücüne hep hayranlık beslemişti. Öylesine dev bir yapıydı ki, temeli atıldığından bu yana yaklaşık yüz kirk yil geçmesine rağmen inşası hâlâ devam ediyordu.

O akşam Gaudi'nin ünlü Pare Güell'ine ait arabadaki uydu fotoğrafına bakarken Langdon üniversitede öğrenciyken parka ilk gittiği zamam hatırladı. Yüksek yürüyüş parkurlarım destekleyen ağacımsı sütunların, deforme edilmiş bankların, ejdere ve bahğa benzeyen çeşmeli mağaraların ve tek hücreli bir yaratığın kirbaç kuyruğunu andıran dalgalı beyaz bir duvarın yer aldığı hayal âleminde bir gezinti yapmıştı.

Winston, "Edmond, Gaudi ile ilgili her şeye bayılırdı," diyerek devam etti. "Özellikle de doğanın organik sanat olduğu kavramına."

Langdon yenidenEdmond'ın ne bulduğunu merak etti. *Doğa. Organik mimari. Yaratilış.* **Gaudi'nin ünlü Paraflarını, şehrin kaldırımları için sipariş**

edilen altıgen kaldırım taşlarım düşündü. Her taşta birbirinin aym, anlamsız kısa ve eğri çizgiler bulunuyordu. Yalnız bunlar doğru şekilde çevrilip yerleştirildiğinde şaşirtıcı bir desen ortaya çıkıyordu. Şehirdekilerin *La Sopa Primordial* **dediği bu sualtı manzarasındaki desenler; planktonlara, mikroplara ve denizaltı florasına benziyordu.**

Gaudi'nin ilksel çorbası, **diye düşünen Langdon, Barselona şehrinin Edmond'ın hayatınbaşlangıcına duyduğu merakla ne kadar örtüştüğüne hayret etti. O sırada hâkim olan bilimsel görüş, yaşamın yeryüzündeki bir ilksel çorbada başladığıydı. Volkanların zengin kimyasallar püskürttüğü, sonu gelmez firtınalarda yildı-rım bombardımana uğrayan ilk okyanuslar. .. ve sonra tek hücreli ilk canlının mikroskobik bir golem gibi hayat bulmasi.**

Birden, "Ambra," diye seslendi. "Sen bir müze yöneticisisin. Edmond'la sanat hakkında s1k s1k konuşmuş olmahsm. Sana Gaudı'nin özellikle nesinden etkilendiğini söylemiş miydi?"

Ambra, "Sadece Winston'm anlattıklarım konuştuk," diye yamt verdi. "Doğa tarafından yaratılmış hissi veren mimari anlayışından bahsetmişti. Gaudı'nin mağaralar rüzgâr ve yağmurla oyulmuşa benziyordu, destekleyici sütunlar yerden kendi bitmiş gibiydi ve kaldırım taşlar ilk deniz yaşamını andırıyordu." Omuzlarım silkti. "Her ne sebeptense Edmond, Gaudı'ye İspanya'ya taşınacak kadar hayranlık duyuyormuş."

Langdon şaşkın gözlerle ona baktı. Edmond'ın dünyanın çeşitli yerlerinde ev satın aldığını biliyordu ama son yıllarda İspanya'ya yerl^meyi tercih etmişti. "Edmond'ın buraya Gaudi'nin eserleri yüzünden mi taşındığını söylüyorsun?"

Ambra, "Bence öyle," dedi. "Ona bir keresinde 'Neden tepan-ya?' diye sormuştum ve o da bana burada dünyanın başka hiçbir yerinde benzeri bulunmayan, eşsiz bir mülk kiralama şansını yakaladığını söylemişti. Sanırım dairesinden bahsediyordu."

"Nerede bu daire?"

Ambra, "Robert, Edmond Casa Mila'da kalıyordu," dedi.

Langdon gözlerini kırpışhrdi. "Şu Casa Mila mı?"

'Ta kendisi," diye karşılık veren Ambra başım sallıyordu. "Geçen yil üst katın tümünü kiraladi."

Bu haberi özümsemek için Langdon'ın biraz zamana ihtiyacı vardi. Casa Mila, Gaudı'nin en ünlü binalarından biriydi. Çok kath cephesi ve dalgalı taş balkonlarıyla kazı yapilmış bir dağı andıran bu göz kamaştırıcı "konut" şimdilerde "taş ocağı" anlamına gelen "La Pedrera" ismiyle amkyordu.

Geçmişte müzeye yaptığı ziyareti hatırlayan Langdon, "En üst kat Gaudı müzesi değil miydi?" diye sordu.

Winston, "Evet," diye cevap verdi. "Arna Edmond, evi Dünya Mirası Sit Alam ilan ederek korumaya alan UNESCO'ya bağış yaptı. Onlar da müzeyi geçici olarak kapatıp, iki yil orada yaşamasına izin verdiler. Ne de olsa Barselona'da Gaudı eserleri sıkıntısı çekilmiyor."

Edmond, Casa Milâ'daki Gaudi sergisinde mi yaşıyordu? **Langdon hayretler içindeydi.** *Hem de iki yıllığına?*

Winston devam etti. "Edmond, Casa Mila'nm mimarisi hakkında yeni bir eğitim videosu hazırlanmasına bile yardım etti."

Öne eğilip ekrandaki tarayıcıyı açan Ambra, "Aslında hayli etkileyici bir kayıt," diyerek onunla aym fikirde olduğunu gösterdi. Ekrandaki klavyeye: *Lapedrera.com* **yazdi. "Bunu seyretmen lazım."**

Langdon espriyle karışık, "Farkındaysan araba sürüyorum," diye karşılık verdi.

Ambra direksiyon kutusuna uzanıp küçük bir kolu arka arkaya iki kez hızla çekti. Ellerinin arasındaki direksiyonun birden sabitlendiğini hisseden Langdon, şeridinden giden arabanın kendi kendini idare ettiğini hemen anladi.

Ambra, "Otopilot," dedi.

Hayli huzur bozucu bir tecrübeydi. Langdon ellerini direksiyonun üzerinde, ayağını da frende hazir bekletmekten kendini alamıyordu.

"Gevşe." Ambra uzanıp onu rahatlatmak için elini omzuna koydu. "İnsan

sürücülerden daha güvenli."

Langdon gönülsüzce ellerini kucağına indirdi.

"İşte oldu." Gülümsedi. "Şimdi şu Casa Mila videosunu seyredebilirsin."

Okyanusun birkaç metre üzerinde uçan bir helikopterden çekilmiş gibi görünen video, kıyıya çarpan dalgaların görüntüsüyle başlıyordu. Uzakta, çarpan dalgaların yüzlerce metre yukarısında taştan bir ada dağ gibi yükseliyordu.

Dağın üzerinde bir yazı belirdi.

La Pedrera'yı Gaudi yaratmadı.

Sonraki otuz saniye boyunca Langdon dalgaların, dağı Casa Mila'nın organik dış cephesi şeklinde oymasını seyretti. Bunun ardından deniz içeri dolarak boşluklar ve odalar meydana getiriyor, şelaleler merdivenleri biçimlendiriyor, altı yosun tutmuş demir tırabzanlara dönüşerek bükülen ve zemini kaplayan asmalar büyüyordu.

Kamera sonunda denizden geri çekiliyor ve dev bir dağa oyulmuş ünlü "taş ocağı" Casa Mila'yı gösteriyordu.

-La Pedrera-Dogamn başyapıtı

Edmond'm çarpıcı etki yaratmaktaki ustalığım kabul etmek gerekirdi. Bilgisayarda hazırlanmış bu videoyu izlemek onda ünlü binayı yeniden ziyaret etme isteği uyandırmıştı.

Gözlerini yola çeviren Langdon uzanıp otopilotu devreden çıkardı ve kontrolü yeniden eline aldi. "Umarım Edmond'm dairesinde aradığımızı buluruz. O paroloya ihtiyacımız var."

50. BÖLÜM

Komutan Diego Garza tel örgülerin ardına doluşan medyaya aldırmadan, dümdüz ileriye bakarak silahlı dört kraliyet muha-fizım Plaza de la Armerıa'mn ortasına göndermişti. Dışardaki televizyon kameralarının hemen hepsi parmaklıkların arasından ona çevrilmiş, bir yorum yapması için sesleniyordu.

En azmdan binlerinin eyleme geçtiğini görecekler.

Ekibiyle birlikte katedrale vardığında ana girişin kapalı oluşu, o saat için şaşırtıcı sayilmazdi. Garza tabancasının kabzasıyla kapıya vurmaya başladı.

Cevap yoktu.

Vurmaya devam etti.

Sonunda anahtarlar çevrildi ve kapı kanadı geriye doğru açildi. Kapının önündeki küçük ordudan hayli ürkmüş görünen bir temizlikçi kadınla yiiz yiize geldi.

"Piskopos Valdespino nerede?" diye sordu.

Kadın, "Ben... bilmiyorum," diye yamt verdi.

Garza, "Piskoposun burada olduğunu biliyorum," diye iiste-ledi. "Yanında Prens Julian var. Onları görmedin mi?"

Kadın başım iki yana salladi. "Ben yeni geldim. Cumartesi akşamlar temizliğe geliyor..."

Onu kenara itip geçen Garza, adamlarına karanhk katedrale dağilmalarım işaret etti.

Temizlikçi kadına sertçe emretti. "Kapıyı kilitle ve yolumuzdan çekil."

Bunu söyledikten sonra silahının horozunu çekip Valdes-pino'nun çalışma odasına yöneldi.

Meydanın karşısındaki sarayın bodrum katında yer alan kontrol odasındaki Monica Martin, su sebilinin başında durmuş izmaritine dayandığı sigarasından bir nefes çekiyordu. tepanya'da güçlenen "siyasi etik" hareketi sebebiyle artık saraydaki ofislerde sigara içmek yasaklanmıştı, ama saraya sözde cinayet suçlamalarının yöneltildiği o akşam biraz tüttürmenin mazur görülebilir bir kural ihlali olduğuna karar vermişti.

Karşısındaki sessiz televizyon ekranlarındaki beş kanalın tümünde birden Edmond Kirsch'iin vahşi cinayeti canlı yayında art arda veriliyordu. Elbette her gösterim öncesi ekranda ayn uyan yazısı çıkıyordu:

UYARI: Az sonra izleyeceğiniz kayıt tüm izleyiciler için uygun olmayabilecek bazı görseller içermektedir.

Bu uyarıların duyarlı önlemler olmadığını, kimsenin kanalı değiştirmemesi için kurnazca düşünülmüş bir aldatmaca olduğunu bildiğinden, *utanmazlar,* **diye düşündü.**

Sigarasından son bir nefes daha alan Martın, komplo teorilerini "Son Dakika Haberi" başlıklarıyla ve altyazilanyla besleyen farkl kanallara göz gezdirdi.

“Kirsch'ü Kilise mi öldürttü?"

“Bilimsel keşif sonsuza kadar kayıp mı oldu?"

“Katili kraliyet ailesi mi tuttu?"

Sizin haber vermeniz gerekiyor, **diye homurdandi.** *Soru sorarak dedikodu yaymak işiniz değil.*

Martın sorumlu gazeteciliğin özgürlük ve demokrasinin mihenk taşı olduğuna inamrdi. Bu yüzden, tamamen saçmalıktan ibaret fikirleri yayımlayıp tartışma başlatan gazeteciler karşısında hep hayal kırıklığına uğruyordu. Bu gülünç açıklamalar soru başlıklarına dönüştürerek hukuki sonuçlarından da kendilerini sıyırıyorlardi.

Artık saygın belgesel kanalları bile izleyicilerine "Peru'daki Tapınakları Antik Uzaylılar İnşa Etmiş Olabilir mi?" diye sorarak aynım yapıyordu.

Martin televizyona, "Hayır!" diye bağirmak istiyordu. "Mümkün değil işte! Gerzekçe soru sormaktan vazgeçin!"

Televizyon ekranlarından birinde CNN'in saygılı davranmak içinelinden geleni yaptığını gördü.

Edmond Kirsch'ü anıyoruz.

Kahin. Hayalci. Mucit.

Martın uzaktan kumandayı eline alıp sesini açti.

Haber spikeri üzgün bir ifadeyle, "... sanatı, teknolojiyi ve yenilikleri seven bir adamdı," dedi. "Gizemli sayilabilecek, geleceği tahmin etme becerisi onu tanınmış bir isim haline getirdi. İş arkadaşlarının anlattığına göre Edmond Kirsch'ün bilgisayar sahasındaki her tahmini gerçekleşmişti."

Haberin kadın spikeri, "Bu doğru David," diyereklafım kesti. "Keşke onun kişisel tahminleri için de aynım söyleyebilseydik."

Arşivden o sirada gösterilen kayıtta, dinç ve bronz tenli Edmond Kirsch, New York şehrindeki 30 Rockefeller Merkezi'nin önündeki kaldırımda bir basın konferansı veriyordu. "Bugün otuz yaşındayım ve kendime yalnızca altmış sekiz yaşıma kadar ömürbiçiyorum. Yine de gelecekte, uzun yaşam teknolojisi ve te-lomer yenilemeyle ilgili yaşanacak tıbbi gelişmeler sayesinde yüz onuncu doğum günümü göreceğimi tahmin ediyorum. Aslına bakarsanız bundan o kadareminim ki, yüz onuncu doğum günü partim için Rainbow Room'u şimdiden ayirttım."
Gülümseyip binanın üst katına bakıyordu. *"Seksen* **yil sonrası için, enflasyon teminat da dahil, tüm faturayı az önce ödedim."**

Kadın haber spikeri hüzünle içini çekti. "Eskilerin dediği gibi: Tanrı'yı güldürmek istiyorsan ona planlarından bahset."'

Erkekhaberspikeri, "Çok doğru," dedi. "Kirsch'ün ölümüyle ilgili söylentilerden başka, yaptığı k^fin doğasıyla ilgili spekülasyonlar da patlama noktasına geldi." Ciddi bir ifadeyle kameraya baktı. "Nereden geldik? Nereye gidiyoruz? İnsam cezbeden iki soru."

Kadın spiker heyecanla, "Ve yamm1zda bu sorulara cevap verecek iki

başarılı kadın var," diye ekledi. "Vermont'tan bir Episkopal Kilisesi vaizi ve UCLA'den bir evrim biyologu. Aradan sonra fikirlerini aktarmak iizere döneceğiz."

Martın onların fikirlerini zaten biliyordu. *Zıt kutuptalar, yoksa gösteriye çağırmazdtnız zaten.* **Vaizin şöyle bir ^y söyleyeceğine şüphe yoktu: "Tann'dan geldik, Tann'ya dönüyoruz." Biyolog ise şöyle karşılık verecekti: "Primatlardan türedik ve soyumuz tiikeniyor."**

Yeterince dikkat çekici davrandıkları müddetçe izleyiciler hepsini seyredecek ama onlar hiçbir şey kanıtlamayacaklar.

Suresh'in yakınlardan gelen sesi duyuldu. "Monica!"

Döniip baktığında elektronik güvenlik müdürünün köşeden koşar ad1mlarla geldiğini gördii.

"Ne oldu?" diye sordu.

Nefes nefeseydi. ''Az önce Piskopos Valdespino beni aradı."

Monica televizyonun sesini kapattı. "Piskopos. .. *seni* **mi aradı? Ne halt ettiğini de söyledi mi?"**

Suresh başım iki yana salladi. "Ben sormadım o da söylemedi. Telefon sunucularından bir şeyi göriip göremediğimizi öğrenmek için aramış."

"Anlamıyorum."

"Bu akşamki olaylardan önce sarayın içinden birisinin Guggenheim'ı aradığına dair ConspiracyNet'in haber yaptığını biliyorsun. Birisi Ambra Vidal'dan Âvila'nın ismini listeye eklemesini rica etmişti."

"Evet. Ben de senden araştırmam istemiştim."

"^y, Valdespino senin isteğini tekrarladi. O telefonu kimin açtığını daha iyi tahmin edebilmek adına, sarayın hangi bölümünden arandığını öğrenebilecek ^kilde santrale bağlanıp çağrı kaydını bulmamı istedi."

Baş şüphelinin Valdespino olduğunu düşünmüş olan Mar-tın'in akh

karışmıştı.

Suresh, "Guggenheim'dakilerin dediğine göre, on büroları bu akşamki etkinlikten kısa bir süre önce, Madrid Kraliyet Sarayı'ndaki özel bir mmaradan aranmış. Telefon kayıtlarında görünüyor ama sorun şu: Aym saatte bizden dışarıya yapılan aramalar görmek için santral kayıtlarımıza baktım." Başım iki yana salladi. "Hiçbir şey yoktu. Tek bir çağrı bile yapılmamış. Birisi saraydan Guggenheim'a yapilan çağrının kaydım silmiş."

Martın bir süre meslektaşına dikkatle bakti. "Kimin böyle bir erişim imkânı var?"

"Valdespino da bana aymm sordu. Ben de ona doğrusunu söyledim. Elektronik güvenliğin başı olarak kaydı silebileceğimi ama yapmadığımı belirttim. Benden başka o kayıtlara ulaşma yetkisi bulunan tek kişi Komutan Garza."

Martın gözlerini dikmiş bakıyordu. "Sence telefon kayıtlarımızla *Garza* **mı oynadı?"**

Suresh, "Olabilir," dedi. "Ne de olsa Garza'nm işi sarayı korumak ve şimdi eğer sarayı ilgilendiren bir soruşturma varsa, bu arama saraydan hiç yapilmamış gibi oldu. Teknik konuşmak gerekirse, buna inandmcı reddedilebilirlik deniyor. Kaydı silerek sarayın yakasını kurtarmış oldu."

Martın, "Yakasını kurtarmak mı?" diye sordu. "O çağrının gittiğine hiç şüphe yok! Avila'yı davetli listesine Ambra ekledi! Ayrıca Guggenheim'ın ön bürosu..."

"Doğru ama artık durum müzedeki genç bir ön büro elemanının sözüne karşılık Kraliyet Sarayı meselesine dönüştü. Bizim kayıtlarımıza bakılacak olursa o çağrı hiç gitmedi."

Suresh'in oldubitti çözümü Martin'e fazla iyimser gelmişti. "Valdespino'ya tüm bunlar anlattın mı?"

"Doğrusu bu. O telefonu Garza açmamış da olabilir ama sarayı korumak için kaydı onun sildiği belli oluyor." Biraz durdu. "Piskoposla olan görüşmemi sonlandırdıktan sonra başka bir şey fark ettim."

"Neymiş o?"

"Teknik açıdan o sunuculara *üçüncü* bir kişi daha erişebiliyor." İçeriye tedirgin gözlerle bakan Suresh, Martın'e yaklaştı. "Prens Julian'ın oturum açma kodlan tüm sistemlere erişmesini sağlıyor."

Martın bakakalmıştı. "Bu çok saçma."

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum," diye devam etti. "Arna o çağrı yapildığı sırada prens sarayda, dairesinde yalnızdı. Telefon ettikten sonra kolaylıkla sunucuda oturum açıp silmiş olabilir. Kullanması çok basit bir yazılım ve prens, teknoloji konusunda insanların sandığından daha bilgili."

Martın, "Suresh," diye çıkıştı. "Gerçekten de Prens Julian'm, İspanya'nm gelecekteki kralının, Guggenheim Müzesi'ne Edmond Kirsch'ü öldürmesi için birini gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, tek söylediğim bunun mümkün olduğu."

"Prens Julian neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Herkesten önce bu soruyu senin sormaman gerekirdi. Am b-ra ile Edmond Kirsch'ün birlikte vakit geçirdiğine dair basında çıkan tüm o kötü haberlerle uğraştığını hatırlamıyor musun? Onu Barselona'daki dairesine uçakla götürdüğü haberini?"

"Çalışıyorlardı! İş içindi!"

Suresh, "Siyaset görüntüden ibarettir," dedi. "Bunu bana sen öğrettin. Ayrıca prensin evlilik teklifinin halkın üzerinde beklediği etkiyi yaratmadığını ikimiz de biliyoruz."

Suresh'in telefonu bipleyince, inanmakta güçlük çeker bir ifadeyle gelen mesajı okudu.

Martın, "Ne oldu?" diye sordu.

Suresh tek kelime etmeden arkasını dönüp güvenlik merkezine doğru koştu.

"Suresh!" Elindeki sönmüş izmariti çöpe atan Martın, adamın peşinden

koşup, ekibin güvenlik istasyonlarından birinde yanına geldi. Suresh bulanık bir güvenlik kamerası kaydını izliyordu.

Martın, "Neye bakıyoruz?" diye sordu.

"Katedralin arka çıkışı. Beş dakika öncesi."

Martın ile Suresh öne eğilip kaydı izledi. Genç bir papaz yardımcısı katedralin arka kapısından çıkıyor, nispeten daha sessiz olan Calle Mayor'dan aceleyle ilerliyor ve eski Opel sedanın kilidini açıp biniyordu.

Martın içinden, *tamam,* **diye düşündü.** *Ayinden sonra evine gidiyor. Ne olmuş yani?*

Ekrandaki Opel hareket edip kısa bir mesafe gittikten sonra katedralin arka kapısına, az önce papaz yardımcısının dı^rı çıktığı kapıya iyice yanaştı. İki karanlık figür o anda kapıdan fırlayıp başlarım eğerek arabanın arka koltuğuna geçti. Bu iki yolcunun Piskopos Valdespino ile Prens Julian olduklarına hiç şüphe yoktu.

Hemen ardından Opel hızla hareket edip köşeyi dönerek kadrajdan çıktı.

51. BÖLÜM

Carrer de Provença ile Passeig de Gracia arasındaki köşede kabaca yontulmuş bir dağ gibi duran, Gaudi'nin l^tö'da inşa ettiği şaheser Casa Mila yan apartman yan sanat eseridir.

Gaudi tarafından periferik eğriler şeklinde tasarlanmış dokuz katlı yapı, dalgalı kalker cephesiyle hemen fark edilir. Biik-lümlü balkonları ve eşitsiz geometrisi binaya, sanki binlerce yil boyunca esen rüzgârların aşındırmasıyla çöl kanyonlanndakine benzer girinti çıkıntılar oluşmuş gibi organik bir hava katar.

Gaudi'nin şok edici modernist tasarımları önceleri çevresinde beğenilmemiş olsa da Casa Mila'dan tüm dünyadaki sanat eleştirmenleri tarafından övgüyle bahsedilmiş ve kısa zamanda Barselona'nın en parlak mimari mücevherlerinden biri haline gelmiştir. Binayı sipariş veren işadamı Pere Mila otuz yıl boyunca karsıyla birlikte binanın en geniş ana dairesinde

oturmuş, geri kalan yirmi daireyi kiraya vermiştir. Günümüzde Passeig de Gracia 32 adresinde yer alan Casa Mila, tüm tepanya'daki en seçkin ve en gıpta edilen adreslerden biri sayılır.

Robert Langdon, Kirsch'iin Tesla'smı trafiğin seyrek aktığı ağaçlıklı caddede sürerken yaklaştıklarım hissediyordu. Tüm caddelerin en genişi ve en biiyiiğii Passeig de Gracia, Paris'teki Champs-Elysee'nin Barselona türeviydi. Kusursuz manzaraya sahip caddede tasarımcı butikler yer akyordu.

Chanel... Gucci... Cartier... Longchamp...

Sonunda Langdon iki yiiz metre ötede aradığım gördü.

A^ğıdan hafifçe aydınlatılmış Casa Mila'mn soluk ve çukurlu kireçtaşından yapilmış uzun balkonlar onu hemen düz çizgilere sahip komşularından ayırıyordu. Güzel bir deniz mercanı kıyıya vurmuş da ciiruf briketinden bir sahile çıkmış gibiydi.

Telaşlı caddenin aşağısını işaret eden Ambra, "Ben de bundan korkuyordum," dedi.

Langdon gözlerini Casa Mila'mn önündeki geniş kaldırıma çevirdi. Önüne yarım düzine medya kamyonu park etmişti. Kirsch'ün oturduğu evi fon olarak kullanan haber muhabirleri dakika dakika gelişmeleri aktanyorlardi. Güvenlik görevlileri kalabalığı girişten uzak tutacak şekilde pozisyon almıştı. Görünüşe bakılırsa Edmond'm ölümü onunla ilgili her şeyi habere dönüştürüyordu.

Arabayı çekecek bir yer bulmak için Passeig de Grâcia'yı tarayıp duran Langdon hiçbir yer bulamadı. Trafik durmaksızın akiyordu.

Basının toplaştığı köşeye doğru sürmekten başka çaresi kalmadığım anlayınca Ambra'ya, "Başını eğ," dedi.

Koltuğunda aşağı kayan Ambra yere çömeldi ve görünürden tamamen kayboldu. Kalabalık köşeden geçerken Langdon başım öbür tarafa çevirdi.

"Ana girişin etrafını çevirmişler gibi görünüyor. İçeri giremeyeceğiz."

Winston kendinden emin neşeli bir sesle, "Sağa dön," diyerek lafa karıştı. "Böyle olacağım tahmin etmiştim."

Blog yazan Hector Marcano, Casa Mila'nın üst katına hüzünle bakarken hâlâ Edmond Kirsch'ün öldüğünü kabul etmeye çalışıyordu.

Hector üç yildir *Barcinno.com*'**da teknoloji haberleriyazıyordu. Bu site Barselona'daki girişimciler ve son teknolojiyle ilgili işler yapan yenilikçi şirketlerin işbirliği platformuydu. Barselona'da Edmond Kirsch'ün oturduğu yerde yaşamak, Zeus'un yam başında çairşmak gibi bir ^ydi.**

Hector, ünlü fütüristle ilk olarak, Barcinno'nun en önemli ayirk etkinliği olan İşi Batırdım Gecesi'nde konuşmayı iyi niyet göstererek kabul ettiğinde karşilaşmışh. Bu seminerlerde başarı! bir girişimci en büyük başansızirklanm samimi bir dille anlatır-di. Kirsch kalabalığa utangaç bir tavırla E-Dalga dediği kuantum bilgisayan yapmak için altı ay içinde 400 milyon dolardan fazla para harcadığım itiraf etmişti. Bu bilgisayarın işlemci hızı öylesine yiiksek olacaktı ki, tiim bilimlerde, özeUikle de karmaşık sistem modellerinde emsalsiz ilerlemelere olanaksağlayacaktı.

Edmond, "Ne yazık ki şu ana kadar kuantum bilgisayardaki kuantum sıçrayışım bir kuantum fiyaskodan öteye gitmedi," demişti.

Hector o akşam Kirsch'iin diinyayı sarsacak bir keşfini ilan edeceğini duyduğunda, E-Dalga ile ilgili olabileceği düşüncesiyle heyecana kapılmıştı. *Bilgisayarı çalıştıracak anahtarı mı buldu?* **Arna Kirsch'iin felsefi girizgâhının ardından bambaşka bir keşifte bulunduğunu anlamıştı.**

Acaba ne bulduğunu hiç öğrenebilecek miyiz? **Kalbi öylesine kederliydi ki, Kirsch'iin evine blog yazmak için değil, saygısını göstermek için gelmişti.**

Yakınlardan birisi, "E-Dalga!" diye bağirdi. "E-Dalga!"

Hector'un etrafındaki kalabalık parmakla işaret ederek kameralarım, meydanda yavaşlayıp halojen farlar parlarken kalabalığa doğru ağrr ağır ilerleyen gösterişli siyah Tesla'ya çevirdi.

Hector bu tamdık araca hayretle bakti.

Kirsch'iin E-Dalga plakah Tesla Model X'i Barselona'da, papanın

Roma'daki aracı kadar ünlüydü. Kirsch genellikle Carrer de Provença üzerinde DANiEL ViOR miicevheratçısının önünde ikinci şeride park eder, arabadan inip imza dagttır ve sonra aracın kendi kendine park etme özelliğini devreye sokarak kalabalığı mest ederdi. Boş araç caddede daha önceden programlanmış bir rotada ilerleyerek geniş kaldırıma çıkarken sensörleri yayalar veya etrafındaki engelleri fark eder, garaj kapısına vardığında kapı kendiliğinden açılır ve dönemeçli rampadan Casa Milâ'nın aşağıdaki özel garajına inerdi.

Garaj kapılarım açma, dümdüz içeri girme ve motoru kapatma gibi otomatik park etme özelliği tiim Tesla'ların standart özelliği olsa da, Edmond kendi aracının sistemini daha karmaşık rotaların üstesinden gelebilecek şekilde değiştirmişti.

Hepsi gösterinin bir parçası.

Yine de o akşamki gösteri bir hayli tuhafti. Kirsch ölmüştü ama ortaya çıkan arabası Carrer de Provença'dan yavaşça gelmiş, kaldırıma çıkmış, zarif garaj kapısının önüne varmış ve insanlar açılırken aheste ilerlemişti.

Araca doğru koşuşturan muhabirlerle kameramanlar siyah film kaplı pencerelerden içeriyi görmeye çahşirken hayretle bağrıştılar.

"İçi boş! Kimse sürmüyor! Nereden geldi bu?!"

Casa Mila güvenlik görevlilerinin bu numarayı daha önce gördükleri belli oluyordu. Garaj kapısı açılırken insanlar Tesla'dan uzaklaşhrdilar.

Edmond'm boş arabasının garaja doğru ilerlediğini görmek Hector'a sahibini kaybettikten sonra evine dönen bir köpeği çağ-nşhrmışh.

Tesla tıpkı bir hayalet gibi sessizce garaj kapısından girince kalabalık, duygu yüklü bir alkış kopardi. Araç, Barselona'nın ye-raltındaki ilk park alanına her zamanki spiral rampadan inmeye başladı.

Tesla'mn içinde Langdon'la yerde kaşık pozisyonunda yatan Ambra, "Kapal yerde kalma korkunun bu derecede olduğunu bilmiyordum," dedi. İkinci ve üçüncü sıra koltukların arasındaki yerde, Ambra'nın bagajdan aldığısiyah vinil araba kılıfının altına saklanmışlardi.

Arabanın kendi kendine sürmesi, fobisinden daha çok sinirini bozan Langdon titrek sesiyle, "Atlatacağım," dedi. Aracın dik bir döner rampadan aşağı indiğini hissediyor, her an bir yere çarpacağından korkuyordu.

İki dakika önce Winston onlara gayet anlaşılır talimatlar vermişti.

Ambra ile Langdon, Model X'in üçüncü sira koltuklarına geçmişler ve telefondaki tek bir tuşa dokunarak aracın kendi kendinepark özelliğini çakşır konuma getirmişlerdi.

Karanlıktaki Langdon arabanın yolda yavaşça ilerlediğini hissediyordu. Bu sıkışık yerde Ambra'nın vücudu kendisininkine yaslanırken, güzel bir kızla bir arabanın arka koltuğunda yaşa-

dığı ilk gençlik tecrübesini hatırlamadan edemedi. O *zamanlar daha gergindim,* **diye düşündü. O sirada sürücüsüz bir arabada tepanya'mn müstakbel kraliçesini kucakladığı dikkate alınacak olursa bu ilginç bir tezattı.**

Aracın rampanın sonuna gelince düzeldiğini, birkaç virajı döndükten sonra tamamen durduğunu hissetti.

Winston, "Geldik," dedi.

Ambra hemen o anda brandayı itip dikkatlice doğruldu ve pencereden baktı. Dışarı çıkarken, "Kimse yok," dedi.

Ondan sonra dışarı çıkan Langdon garajın açık alanına ayak basınca rahatladi.

Ambra dönemeçli rampayı gösterdi. 'Asansörler ana girişte."

Buna karşın Langdon'm bakışlar beklenmedik bir görüntüye sabitlenmişti. Orada, yeraltındaki garajda, Edmond'ın park yerinin tam karşısındaki beton duvarda, zarif çerçevesiyle bir sahil manzarası asılıydı.

Langdon, "Ambra?" diye seslendi. "Edmond park yerini bir tabloyla mı süsledi?"

Genç kadın başım salladi. "Aym soruyu ben de ona sordum. Akşamlan eve geldiğinde neşe veren bir güzelin karşiladığını hissetmek için böyle yaptığım söylemişti."

Langdon kendi kendine güldü. *Bekârlık.*

Şimdi sesini Ambra'mn elinde tuttuğu Edmond'ın telefonuna aktarmış olan Winston, "Sanatçısı, Edmond'ın çok saygı duyduğu biri," diyerek araya girdi. "Tamdınız mı?"

Langdon tammamışh. Tablo, iyi çizilmiş suluboya bir sahil manzarasından fazlası değildi, Edmond'ın sıra dışı zevklerine pek uymuyordu.

Ambra, "Churchill," dedi. "Edmond hep ondan bahsederdi."

Churchill. **Winston'ın Churchill'den başkasından bahsetmediğini özümsemesi Langdon'ın birkaç saniyesini aldi. Askeri bir kahraman olmanın yam sıra, ünlü bir İngiliz devlet adamı, tarihçi, hatip, Nobel ödüllü bir yazar ve yetenekli bir ressam olan Churchill'den bahsediyorlardi. Dindar kimselerin kendisinden nefret ettiğiyle ilgili bir yoruma Edmond, Churchill'den alıntı yaparak cevap vermişti:** *"Düşmanlarınız mi var? Güzel. Demek ki hayatta bir şeylerin mücadelesini vermişsiniz."*

Winston, "Edmond'ı en çok onun farklı yeteneklere sahip olması etkilerdi," dedi. 'insanlar böylesine çeşitli faaliyet alanlarında nadiren uzmanlık sahibi olur."

"Sana bu yüzden mi 'Winston' ismini verdi?"

Bilgisayar, "Öyle," diye karşılık verdi. "Edmond'm övgüsü."

Sorduğum iyi oldu, **diye düşünen Langdon, Winston isminin on yil kadar önce Jeopardy adlı televizyon şovundaki IBM bilgisayar Watson'ı anıştırdığını sanmıştı. Artık Watson'm, sentetik zekânın evrim cetvelinde ilkel bir tek hücreli bakteri gibi kaldıği-na şüphe yoktu.**

Langdon asansörleri gösterdi. "Tamam, o zaman yukarı çıkıp gelme

sebebimizi bulalım."

Tam o sirada Madrid'deki Almudena Katedrali'ndeki Komutan Diego Garza telefonunu sımsıkı tutmuş, sarayın Halkla Pişkiler Koordinatörü Monica Martin'in son haberlerini hayretle dinliyordu.

Valdespino ile Prens Julian sarayın güvenli bölgesinden çıkmışlar mı?

Garza akıllarından ne geçtiğini tahmin edemiyordu.

Madrid'de bir papaz yardımcısının arabasıyla mı dolaşıyorlar? Bu delilik!

Martin konuşmaya başladi. "Taşımacılık yetkilileriyle iletişim kurabiliriz. Suresh trafik kameralar aracılığıyla-"

Garza, "Hayir!" diyerek lafını kesti. "Prensin yanında güvenlik olmaksızın sarayın dışına çıktığını herhangi birine söylemek fazlasıyla tehlikeli! Önceliğimiz onun güvenliği."

"Anladım efendim," diyen Martin'in sesi birden daha tedirgin çıktı. "Bilmeniz gereken bir şey daha var. Kayıp bir telefon kaydı hakkında."

Yanına gelen kraliyet muhafizlan yüzünden dikkati dağilan Garza, "Bekle biraz," dedi. Muhafizlar ona doğru yürüyüp etrafını sarınca hayrete düştü. Tepki vermesine firsat birakmadan muhafizlar tabancasıyla telefonunu elinden aldilar.

Başmuhafiz beton gibi bir yüzle konuştu. "Komutan Garza, sizi tutuklamak için emir aldım."

52. BÖLÜM

Casa Mila, kendi üzerine donen sonsuz bir dalga ve binanın içine inen iki kıvrımlı uçurumun meydana getirdiği bir sonsuzluk işareti şeklinde tasarlanmıştır. Yer yer yıkilmış gibi duran bu üstü açık aydınlıkların her biri yaklaşık otuz metre derinliğinde-dir ve binanın tepesinden bakildığmda iki dev obruğu andırır.

Daha dar olan aydınlığın dibinde Langdon'm durduğu yerden yukarıya

bakmak, dev bir yaratığın boğazında durmak kadar huzursuzluk vericiydi.

Ayaklarının altındaki taş zemin eğimli ve engebeliydi. İçerdeki açıklıktan yukarı tırmanan sarmal merdivenin ferforje korkuluklar deniz yosunlan taklit edilerek yapilmışh. Tırabzanların üzerinden sarkan palmiye ağaçlarıyla birbirine dolanmış sarmaşıklar her yere yayilacak gibi duruyordu.

Gaudi eserlerinin biyolojik bir nitelikle dolu olmasına hayran kalan Langdon, *yaşayan mimari,* **diye düşündü.**

Gözleri yeniden tepelere, uçurumun kıvrımlı duvarlarından yukarıya; aydıntığın üstündekigeceye doğru uzuyormuş gibi görünen bitki ve çiçek freskleriyle kahverengi ve yeşil seramiklerin kaynaştığı yere kaydı.

Onu avlunun kenarına doğru yönlendiren Ambra, “Asansör bu tarafta," dedi. "Edmond'ın dairesi en üst katta."

Rahatsıztık verici derecede küçük asansöre bindiklerinde Langdon, bir zamanlar buradaki Gaudi sergisinde ziyaret ettiği tavanarasını hayalinde canlandirdi. Hatırladığı kadarıyla Casa Mila'nın kıvrım! çat katında az pencereli karankk odalar yer atıyordu.

Asansör yukarı çıkmaya başladığında, "Edmond istediği her yerde yaşayabilirdi," dedi. "Hâlâ bir tavanarası kiraladığına inanamıyorum."

Ambra, "Değişik bir ev," diyerek onunla hemfikir olduğunu gösterdi. "Arna bildiğin gibi Edmond da tuhaf bir adamdı."

Asansör en üst kata geldiğinde zarif bir koridora adım attılar ve yine sarmal basamaklardan binanın en tepesindeki özel alana vardilar.

Ne kolu ne de anahtar deliği bulunan parlak bir metal kapıyı gösteren Ambra, "İşte burası," dedi. Bu fütüristik girişin binayla hiç alakası yoktu ve Edmond tarafından eklendiği ortadaydı.

Langdon, "Anahtarların yerini bildiğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu.

Ambra, Edmond'm telefonunu havaya kaldırdi. "Her şeyi sakladığı yerde."

Telefonu metal kapıya dayayınca üç kez bipledi. Ardından Langdon bir dizi sürgünün kayarak açildığını duydu. Telefonu hâlâ üzerinde duran ceketin cebine koyan Ambra, kapıyı iterek açtı.

Gösterişli bir el hareketiyle, "Önden buyrun," dedi.

Langdon eşikten, duvarlar ve tavam soluk kırmızı renkteki loş bir antreye adım attı. Yerler taştı ve içerisi havasızdı.

Antrenin gerisindeki açıklığa doğru yürürken müze kalitesindeki spot ışıklarla aydınlatılmış devasa bir tabloyla karşilaşh.

Eseri gördüğünde olduğu yerde donakaldı. "Aman Tanrım. Bu *orijinal* **mi?"**

Ambra gülümsedi. "Evet, uçaktayken bahsedecektim ama sürpriz yapmak istedim."

Dili tutulan Langdon şahesere doğru yürüdü. Yaklaşık üç buçuk metre eninde, bir buçuk metre boyundaydi. Daha önceleri Boston Güzel Sanatlar Müzesi'nde gördüğü resim, hatırladığından çok daha büyüktü. *Bunun ismi açıklanmayan bir koleksiyonere satıldığını duymuştum ama Edmond'm aldığından hiç haberim yoktu.*

Genç kadın açıklamasına devam etti. "Resmi evinde ilk gördüğümde Edmond'ın bu tarz sanattan hoşlandığına inanamamıştım. Artık bu yil ne üzerinde çalıştığım bildiğim için resim bana da uygun geliyor."

Langdon hâlâ gördüğü şaheserin etkisindeydi, baş1m salladi.

Bu iinlii sanat eseri, 1800'lii yıllann sonunda sembolist hareketin somut örneklerinden biri haline gelen ve modem sanatın öniinii açan Fransız postempresyonist Paul Gauguin'in en tanınmış çalışmalarından biriydi.

Profesör tabloya doğru hamle yaptığı anda, Gauguin'in paletinin Casa Mila girişine ne kadar benzediğini görüp şaştı. Organik yeşiller, kahverengiler ve mavilerin karcımı tabiata uygun bir manzara oluşturuyordu.

Gauguin'in tablosundaki insan ve hayvanların çokluğuna rağmen Langdon'm gözleri hemen eser isminin yazdığı sol iist köşedeki sar kısma ilişti.

Tablodaki kelimeleri şaşkınlık içinde okudu: *D'oıı Venons Nous? Que Sommes Nous? OU Allons Nous?*

Nereden geliyoruz? Biz neyiz? Nereye gidiyoruz?

Her giin eve geldiğinde bu kelimelerle karşilaşmamn Edmond'a ilham vermiş olabileceğini tahmin etti.

Ambra, Langdon'm yanma geldi. "Edmond eve geldiğinde bu sözlerin ona şevk vermesini istediğini söylerdi."

Langdon içinden, *vermemesine imkân yak,* **diye düşündü.**

Tablonun nasil da göz öniinde durduğuna dikkat eden Langdon resmin, Edmond'm ne bulduğuna dair bazı ipuçları içerebileceğini düşündü. İlk bakışta eserin konusu, bilimsel bir keşif için fazla ilkel geliyordu. Düzensiz firça darbeleri, Tahitililerle hayvanların yaşadığı bir ormam tasvir etmişti.

Langdon bu tabloyu iyi tamyordu. Hatırladığı kadarıyla Gauguin eserinin Fransızcamn tersine, sağdan sola doğru okunmasını istemişti. Böylece gözleri ters yönde tamdık figürleri takip etmeye başladi.

En sağda; hayatın başlangıcım temsil eden bebek, bir kaya parçasının üstünde uyuyordu. *Nereden geliyoruz?*

Ortadaki farklı yaş gruplarından insanlar gündelik işlerini göriiyorlardı. *Biz neyiz?*

Ve sol tarafta derin düşünceler içinde oturmuş yaşlı kadın kendi ölümünü tahayyül ediyor gibiydi. *Nereye gidiyoruz?*

Edmond keşfinin ne hakkmda olduğunu söylediğinde akhna bu resmin gelmemesine şaştı. *Başlangıcımız ne? Kaderimiz ne?*

Langdon resimdeki diğer öğelere de göz gezdirdi. Dikkate değerbir şey yapmıyormuş gibi duran köpekler,kediler ve kuşlar; fondaki ilkel bir tanrıça heykeli, bir dağ, birbirine sarılmış kökler ve ağaçlar. Ve elbette, yaşlı kadının yanında duran Gauguin'in ünlü "tuhaf beyaz kuş"u "kelimelerin lüzumsuzluğunu" temsil ediyordu.

Langdon, *lüzumsuz da olsa buraya kelimeler için geldik. Tercihen kirkyedi karakter uzunluğunda,* **diye düşündü.**

Kısa bir an için tablonun ahşilmadık isminin aradıklar kirk yedi harfli parolayla ilişkili olabileceği akhna gelse de gerek Fransızca gerekse İngilizce harfleri saydığında denk getiremedi.

Umutla, "İşe koyulalım, bir şiir dizesi için geldik," dedi.

Ambra, "Edmond'ın kiitiiphanesi bu tarafta," diyerek yolu gösterdi. Sol taraftaki geniş koridor, aralarına Gaudi'nin eserleri serpiştirilmiş mobilyalarla döşenmişti.

Edmond bir müzede yaşiyor... **Langdon hâlâ zihnini bu fikre alıştiramamıştı. Casa Mila'daki tavanarası gördüğü en sıcak yuva sayilmazdi. Tamamen taştan ve tuğladan yapilmış daire esasen, yaklaşık birer metre arahkh çeşitli yükseklikteki 270 parabolik kemerden oluşan kaburgah bir tüneldi. Çok az penceresi ve Gaudı eserlerini korumak için işlemden geçirilmiş kuru ve arındırılmış bir havası vardi.**

İçerinin havası bu kadar koşturmaya alışkın olmayan Ambra'yı sıkmıştı. Gece boyunca üzerinde duran ceketi çıkarıp Langdon'a verdi.

Langdon gergin göriiniiyordu. "Birazdan yamna geleceğim. Önce bir tuvalet bulmaıyım."

Genç kadın girişe doğru sıkıntı! bir ifadeyle bakti. "Edmond aşağıdaki tuvaleti kullanmamı söylerdi... Dairesindeki özel tuvalet konusunda nedense çok hassasti."

"Bekâr evi. Herhalde banyosu karmakarışık olduğu için utanmıştır."

Ambra gülümsedi. "Şey, galiba şu tarafta." Kütüphanenin karşı tarafındaki karanlık bir tiineli işaret etti.

"Teşekkürler. Hemen dönerim."

Ambra, Winston'la konuşarak Edmond'm çalışma odasına doğru yönelirken Langdon ters istikamete döndü ve dar koridorda ilerlemeye başladı. Tuğla kemerlerden meydana gelen tiinel, ona yeraltı mağaralarını

veya Ortaçağ'ın yeraltı mezarlarını hatırlattı. T^ tünelde yürürken parabolik kemerlerin altındaki harekete duyarlı ışıklar yanarak yoluna yumuşak bir aydınlık kattı.

Gaudı'nin çizimleri, mimari eskizleri ve projelerinin 3D modellerinin sergilendiği vitrinli masaların serpiştirildiği zarif bir okuma köşesinden, küçük bir egzersiz alanından, hatta bir kilerin önünden geçti.

İçindekileri göriip şaşırınca, biyolojik sanat eserlerinin yer aldığı ışıklandırılmış bir vitrinli masanın önünden geçerken durdu. Tarih öncesi bir bahk fosili, giizel bir deniz kabuğu ve bir yılanın uzun iskeleti görünüyordu. Langdon bir an için Edmond'ın hayatın kökenleri üzerine çalışmalarıyla ilgili bu bilimsel vitrini kendisinin yerleştirmiş olabileceğinden şüphelendi. Arna sonra vitrinin üstündeki açıklamayı görünce bu eserlerin Gaudı'ye ait olduğunu ve evdeki çeşitli mimari özellikleri yansıttığını anladı: Duvarlardaki desenlerde batığın pullan, garaja inen sarmal rampada deniz kabuğu helezonu, geçtiği koridorda yilan iskeletinin birbirine yakın kaburga kemikleri görülüyordu.

Vitrine mimarın şu mütevazı sözleri eşlik ediyordu:

Daha en başında doğada yazılı bulunduğu için hiçbir şey icat edilmez.

Orijinallik aslina geri dönmekten ibarettir.

-ANTONI GAUDİ

Langdon gözlerini kıvrüıp uzayan kemerli koridora çevirince bir kez daha kendini yaşayan bir hayvanın içinde duruyormuş gibi hissetti.

Edmond için mükemmel bir ev, **diye düşündü.** *Bilimden ilham alan sanat.*

Sürüngeni andıran tünelde ilk dönemeci alınca içerisi genişledi ve harekete duyarlı işiklar yandi. Bakışları hemen koridorun ortasındaki büyük cam vitrine yöneldi.

Gaudı'nin bu dahice prototiplerine hep hayranlık duymuştu. *Zincir eğrisi modeli.* **"Katener" de denilen "zincir eğrisi", hamak gibi veya tiyatrolarda gerilmiş kadife kordonlar gibi, iki sabit nokta arasından serbestçe sarkan zincirin oluşturduğu eğri için kullanılan mimari bir terimdi.**

Langdon'm karşısındaki zincir eğrisi modelinde vitrinin üst tarafından aşağı sarkıtılmış düzinelerce uzun zincir, gevşek bir U şekli oluşturacak şekilde tekrar yukarı dönüyordu. Çekme kuvveti, mesnet tepkisinin tam tersi olduğu için Gaudı zincirin kendi ağırlığıyla alacağı doğal şekli incelemiş, mesnet tepkisi kaynaklı mimari zorlukların üstesinden gelirken bu şekli taklit etmişti.

Vitrine doğru yaklaşan Langdon, *ama bunu yapmak için sihirli ayna lazım,* **diye düşündü. Tam da beklediği gibi vitrinin tabam aynaydı ve yansımaya bakınca sihrini gördü. Tüm model baş aşağı dönmüş, sarkık halkalar yükselen kulelere dönüşmüştü.**

Langdon bu vitrinde Gaudı'nin yüksek kuleli Basilica de la Sagrada Famılia'sına kuşbakışı baktığım anladi. Katedralin hafif bir eğimle yükselen kuleleri bu modelden yola çıkarak tasarlanmış olmahydi.

Koridorda ilerleyen profesör kendini dört direkli antika bir yatağın, kiraz ağacından bir gardırobun ve işlemeli bir şifoniyerin yer aldığı zarif bir yatak odasında buldu. Duvarlardaki Gaudı tasarımı desenlerin müzedeki sergiye ait olduğunu fark etti.

Odaya eklenmiş tek sanat eseri, Edmond'ın yatağının üstünde asıh duran kaligrafi alıntıydi. Langdon ilk iki kelimeyi okuyunca hemen kime ait olduğunu anladi.

Tanrı öldü. Tanrı ölü kalacak. Ve onu biz öldürdük.

Katillerin katili, kendimizi nasıl avutacağız?

-NIETZCHE

"Tanrı öldü" on dokuzuncu yüzyıl ünlü Alman filozofu ve ateistFriedrich Nietzche'nin en ünlü iki kelimesiydi. Nietzche sert dini eleştirileriyle olduğu kadar bilim sahasındaki düşünceleriyle de tanınmıştı; özellikle de Darwin'in evrimle ilgili düşünceleriyle. Bu düşüncenin insanoğlunu hiçbir anlam, hiçbir yiice maksat içermeyen bir felsefi yaklaşım olan nihilizmin eşiğine taşıdığına ve Tanrı'nın var olduğuna ilişkin hiçbir delil sunmadığına inam-yordu.

Yatağm üstündeki alıntıya bakmakta olan Langdon, gerisini hatırlayarak

sözleri tamamladı: *"Bu eylemin yüceliği bizim için fazla değil mi? Ona layık görünebilmek için bizlerin de tanrılaşması gerekmez mı?*

Tanrı'yı öldürmek için insanın Tanrı olması gerektiğine dair bu cüretkâr fikir, Nietzche'nin düşünce sisteminin merkezinde yer alıyordu ve Langdon'a göre belki de, Edmond gibi teknoloji dâhilerinde neden Tanrı kompleksi bulunduğunu açıklıyordu. *Tanrıyı silenler... Tanrı olmak zorundadır.*

Bu diişiinceye dalmışken akına gelen başka bir fikir onu şaşırttı.

Nietzche sadece filozof bir değil, aynı zamanda bir şairdi.

Langdon, Nietzche'nin Tanrı, öliim ve insan zekâsıyla ilgili 275 şiir ile aforizma içeren *The Peacock and the Buffalo (Tavus Kuşu ve Bufalo)* **kitabına sahipti.**

Langdon hemen çerçeveli alıntıdaki harfleri saydı. Uymuyordu ama yine de içine bir umut doğdu *Aradığımız dizenin şairi Nietzche olabilir mi? Eğer öyleyse Edmond'm çalışma odasında bir Nietzche şiir kitabı bulmamız lazım.* **Her iki durumda da Langdon, Winston'dan internetteki Nietzche şiirlerine ulaşmasını ve kirk yedi harf içeren tiim dizeleri aramasın isteyecekti.**

Hemen Ambra'mn yanına gidip düşüncelerini paylaşmaya can atan Langdon hızla yatak odasından çıkıp arkada görünen tuvalete gitti.

İçeri girdiğinde yanan ışıklar, ayaklı bir lavabo ile açık bir duş kabininin yer aldığı, ince bir zevkle döşenmiş banyoyu ortaya çıkarttı.

Langdon'ın gözleri hemen kişisel bakım ürünleriyle dolu antika sehpaya ilişti. Sehpanın üstündeki malzemeleri yakından göriince derin bir nefes alarak bir adım geri gitti.

Ah Tanrım! Edmond... hayır.

Kullanılmış şırıngalar, hap kutulan, boş kapsüller, hatta sehpa üzerinde duran kan lekeli bir bez, merdivenalh uyuşturucu laboratuvarlanm andırıyordu.

Langdon yıkilmıştı.

Edmond uyuşturucu mu kullanıyordu?

Şimdilerde kimyasal bağımlılığının zengin ve ünlüler arasında bile iyice yaygınlaştığını biliyordu. Artık eroin biradan daha ucuzdu ve insanlar opioid ağn kesicileri ibuprofen gibi yutuyordu.

Son zamanlardaki kilo kaybının nedeni belli oldu, **diye düşünen Langdon zayıflığına ve gözlerinin çöküklüğüne kılıf uydurmak için Edmond'ın "vegan diyetindeymiş" gibi yaptığından şiiphe-lendi.**

Eline şişelerden birini alıp etiketini okurken OxyContin veya Percocet gibi bilindik opioid isimlerini görmeyi bekliyordu.

Arna etikette başka bir şey yazıyordu: Docetaxel.

Şaşırıp diğer şişeyi inceledi: Gemcitabine.

Bunlar da ne, **diye düşünürken üçüncü şişeye baktı: Fluorou-racil.**

Langdon o an donakaldi. Harvard'daki bir meslektaşının Fluorouracil'den bahsettiğini duymuştu. Birden dehşete kapildı. Biraz sonra şişelerin arasındaki broşürü fark etti. Başlığı şöyleydi: *"Vegan Diyeti Pankreas Kanserini Yavaşlatıyor mu?"*

Gerçeği anladığında ağzı açık kaldi.

Edmond uyuşturucu bağımlısı değildi.

Gizliden gizliye öliimciil bir kanserle boğuşuyordu.

53. BÖLÜM

Ambra Vidal tavan arasındaki dairenin yumuşak ışıklan altında durmuş, Edmond'm kütüphanesindeki raflara göz gezdiriyordu.

Hatırladığımdan daha geniş bir koleksiyonu vamş.

Edmond kırımlı koridorun büyük karnım, Gaudi'nin dikey destekleri arasına raflar yerleştirerek göz ahcı bir kütüphaneye dönüştürmüştü. Burada sadece iki yıl yaşamayı planladığı düşünülecek olursa, oldukça zengin bir kütüphanesi vardi.

Sonsuza kadar burada ya$ayacakm1$ gibi.

Kalabalık raflara bakan Ambra, Edmond'm en sevdiği şiir dizesini bulmanın sandığından daha fazla zaman alacağını anladı. Kitap sırtlarım inceleyerek rafların arasında gezinmeye devam ederken kozmoloji, bilinç ve yapay zeka hakkındaki kahn kitaplardan başka bir şey göremedi:

THE BIG PICTURE (BÜYÜK RESİM)

FORCES OF NATURE (DOĞAL AFETLER)

ORIGINS OF CONSCIOUSNESS (BiLiNCiN KOKENi)

THE BIOLOGY OF BELIEF (iNANCIN BiYOLOjiSiP INTELLIGENT ALGORITHMS (AKILLI ALGORiTMALAR)

OUR FİNAL INVENTION (SON iCADIMIZ)

Bir bölümün sonuna gelince mimari kaburganın içinden diğer kitaplık bölümüne geçti. Burada çok geniş bilimsel konular yer alıyordu: termodinamik, ilksel kimya, psikoloji. [1]

Şiir yak.

Winston'm bir süredir konuşmadığım fark edince, "Winston? Bağlantımız devam ediyor mu?" diye sordu.

"Buradayım."

"Edmond kütüphanesindeki tüm bu kitapları gerçekten de *akudu mu?"*

Winston, "Öyle sanıyorum, evet," diye yamtladi. "Doyumsuz bir metin tüketicisiydi; kütüphanesine 'bilgiden yapilmış madalya odam' diyordu."

"Peki, burada şiir oolümü olabilir mi?"

"Benim özellikle bilgilendiklerim, içerikleri hakkında Edmond'la tartışabilelim diye okumamı istediğibilimsel kitaplar. Herhalde onlar daha çok *benim* **eğitimim için alıştırma niteliğindeydi. Ne yazık ki, buradaki tüm koleksiyonu kataloglamadım; bu yüzden ancak kendiniz arayarak bulabileceksiniz."**

"Anladım."

"Yalnız, aramaya başlamadan önce, sanırım bilmeniz gereken bir şey var. Nişanlınız Prens Julian hakkında Madrid'den bir son dakika haberi."

Yürürken aniden duran Ambra, "Neler oluyor?" diye sordu. Julian'm Kirsch cinayetiyle bağlantılı olması ihtimali duygularım hâlâ altüst ediyordu. *Bunu ispatlayacak hiçbir şey yak,* **diye kendi kendine hatırlattı.** *Avilamn isminin eklenmesine Julidn'm yardm ettiğini gösterir hiçbir delil yak.*

Winston, "Kraliyet Sarayı'mn önünde nahoş bir gösteri yapilmak üzere olduğu haberi verildi," dedi. "Deliller hâlâ saraydan birinin, hatta belki de prensin yardımıyla Piskopos Valdespino'nun cinayete azmettirdiğini gösteriyor. Kirsch hayranlan nöbet tutuyor. Bir bakın."

Edmond'm akilh telefonu saray kapısındaki öfkeli protestocuları fotoğraflarım göstermeye başladi. İçlerinden biri İngilizce yazılmış i;yle bir pankart taşıyordu:

PEYGAMBERİNİZİ PONTIUS PILATUS ÖLDÜRDÜ - SİZ DE BİZİMKİNİ ÖLDÜRDÜNÜZ!

Diğerleri, spreyle tek kelimelik savaş çağrısı *apostasta* **yazilmış çarşaflar taşıyordu. Bu yazıya, Madrid kaldırımlarında giderek daha sık görülmeye başlanan bir logo eşlik ediyordu.**



"Dinden dönmek" anlamına gelen kelime, Ispanya'nın liberal gençliği arasında popüler bir miting sloganına dönüşmüştü. *Kiliseyi bırakın!*

Ambra, "Juliân bir açıklama yaptı mı?" diye sordu.

Winston, "Sorunlardan biri de bu," diye karşılık verdi. "Ne Juliân, ne piskopos, ne de saraydan biri tek kelime konuştu. Devam eden sessizlik herkesi şüphelendirdi. Komplo teorileri aldı yürüdü. Ulusal basın sizin nerede olduğunuzu ve bu kriz hakkında neden yorum *yapmadığınızı* **sorgulamaya başladı."**

"Ben mi?!" Genç kadın bu düşünce karşısında dehşete düşmüştü.

"Cinayete tanık oldunuz. Geleceğin kraliçesi ve Prens Juliân'ın hayatının aşkısınız. Halk, cinayete Juliân'ın bulaşmadığını söylediğinizi duymak istiyor."

İçgüdüleri Ambra'ya nişanlısının cinayetten haberi olamayacağını söylüyordu. İlişkilerini düşündüğünde aklına duyarlı ve samimi bir adam geliyordu; düşüncesiz bir romantik ve belki biraz naif olabilirdi ama kesinlikle katil değildi.

Winston, "Şimdi Profesör Langdon hakkında da benzer sorular yükselmeye başladı," diye devam etti. "Medya ajanslar, Edmond'ın sunumunda bunca göründükten sonra profesörün neden hiç yorum yapmadan ortadan kaybolduğunu sorguluyor. Komplo teorileri yazan bazı bloglar ortadan kaybolmasının Kirsch'ün cinayetiyle ilintili olabileceğini öne sürmeye başladı."

"Arna bu çok saçma!"

"Haber başlığı sitelere ziyaretçi çekmeye başladi. Tezin ortaya atılmasında, Langdon'ın geçmişte Kutsal Kase'nin ve İsa'nın soyunun peşine düşmesi

yatıyor. Görünüşe bakılırsa tea'nın Salyan torunlarının Carlist hareketiyle tarihi bağlan bulunuyormuş. Katilin dövmesi de..."

Ambra, "Yeter," diyerek sözünü kesti. "Saçmalıktan başka şey değil."

"Kimileri de kendisi hedef haline geldiği için Langdon'm ortadan kaybolduğunu iddia ediyor. Herkes boş sandalye dedektifliği yapmaya başladı. Dünyanın büyük kısmı şu anda Edmond'm hangi gizemleri çözdüğü ve onun susmasını kimin istediği üzerinde işbirliği yapıyor."

Genç kadın, kıvrımlı koridorda canlı adımlarla yürüyen Langdon'ın ayak seslerine dikkat verdi. Tam köşeyi dönerken başım çevirip baktı.

Langdon, "Edmond'ın ciddi bir hastalığı olduğunu biliyor muydun?" derken sesi gergindi.

Ambra şaşırarak, "Hasta mıymış?" diye sordu. "Hayrr, bilmiyordum."

Profesör, genç kadına tuvalette ne bulduğunu anlatti.

Ambra yildırım çarpmışa döndü.

Pankreas kanseri mi? Demek Edmond'm bu denli zayıf ve solgun görünmesinin nedeni buymuş.

Edmond'ın, hastalığı konusunda hiçbir şey söylememiş olması inanılmaz bir ^ydi. Son aylarda delice çalışmasının sebebini şimdi anlıyordu. *Vaktinin daraldığım biliyormuş.*

"Winston," diye seslendi. "Senin Edmond'ın hastalığından haberin var mıydı?"

Winston hiç tereddüt etmeden, "Evet," diye yamt verdi. "Kimseye söylemiyordu. Yirmi iki ay önce hastalığını öğrenince hemen diyetini değiştirdi ve daha yoğun çalışmaya başladi. Ayrıca müze kalitesindeki havayı soluyabileceği ve UV radyasyondan korunabileceği tavan arasındaki bu yere taşındi. Aldığı ilaçlar sebebiyle ^ığa hassaslaştığı için mümkün olduğunca karanlıkta yaşaması gerekiyordu. Doktorların tahminlerinden hayli uzun yaşamayı başardı. Arna son zamanlarda kuvvetten kesilmeye başlamıştı. Pankreas kanseriyle ilgili internetten topladığım

deneysel verilere dayanarak hastalığının ilerleyişini inceledim ve dokuz gününün kaldiğim hesapladim."

Dokuz gün. **Genç kadm, vegan diyetiyle ve çok fazla ça-hşhgiyla ilgili Edmond'a sataştığı için suçluluk hissetti.** *Adam hastaymış; vadesi dolmadan önce canhıraş son zafer anını hazırlamaya çalışıyormuş.* **Bu hüzünlü farkmdahk; şiiri bulmak ve Edmond'm başlattiği işi tamamlamak konusundaki kararlılığım körükledi.**

Langdon'a, "Henüz şiir kitabi bulamadim," dedi. "Şimdilik hepsi bilimle ilgili."

"Aradiğimiz şair Friedrich Nietzche olabilir," diyen profesör ona yatağın üstündeki çerçeveli alıntıdan bahsetti. "Bahsettiğim alıntı kirk yedi harfli değil ama yine de Edmond'm Nietzche hay-ram olduğunu belli ediyor."

Ambra, "Winston, Nietzche'nin toplu şiirlerini inceleyip, tam kirk yedi harf içeren misralan ayirabilir misin?" diye sordu.

Bilgisayar, "Elbette," diye yamt verdi. "Almanca asillan mi yoksa İngilizce çevirileri mi?"

Tereddüt eden Ambra duraksadi.

Langdon, "İngilizceyle başla," diyerek onu yönlendirdi. "Edmond şiir dizesini telefonuna girmeyi planlamişh. Telefonun klavyesine Almancadaki çift nokta! veya *Eszetts* **harfleri girmesi kolay olmazdi."**

Genç kadm başim salladi. *Akıllıca.*

Winston neredeyse hemen, "Sonuçlan çikardim," diye duyurdu. "Yaklaşik üç yüz çevrilmiş şiir, kirk yedi harf içeren yüz doksan iki dize buldum."

Langdon içini çekti. "O kadar çok mu?"

Ambra üsteledi. "Winston, Edmond en sevdiği dizenin gerçekleşmekte olan bir kehanet... gelecekle ilgili bir tahmin olduğundan bahsetmişti. Bu tasvire uyan bir ^y görüyor musun?"

"Maalesef," diye cevap verdi. "Burada kehanet içeren bir şey

göremiyorum. Dilbilimsel açidan, söz konusu dizelerin hepsi daha uzun kitalardan aknmiş kismi düşüncelere benziyor. Size göstereyim mi?"

Profesör, "Sayisi çok fazla," dedi. "Kitabın kendisini bulma-miz lazim. Umarım Edmond en sevdiği dizeyi bir şekilde işaretlemiştir."

Winston, "O halde elinizi çabuk tutmamzi öneririm," diyerek karşihk verdi. "Burada bulunduğunuz sir kalmayabilir."

"Yerel haberlerde askeri bir uçağın Barselona El Prat Havaalam'na indiği ve uçakta iki kraliyet muhafizının bulunduğu geçiyor."

Madrid'in d^ mahallelerindeki Piskopos Valdespino, duvarlar etrafım sarmadan saraydan kurtulduğuna memnundu. Papaz yardimcisının minik Opel arabasının arka koltuğunda Prens Julian'm yanına ilişm^, çaresizlik içinde alınmakta olan tedbirler sayesinde, yolundan sapan bir gecenin kontrolünü yeniden ele geçirmeyi umuyordu.

Genç papaz yardimcisi onları saraydan uzaklaştırırken Valdespino, "La *Casita del Principe,"* **diye buyurmuştu.**

Prensin sayfiye evi, Madrid'e kirk dakika mesafedeki tenha bir kirsaldaydi. Sayfiye evinden çok konaği andıran casita, 1700'lerin ortalarından beri üpanya tahtı vârislerinin özel konutu olmuştu. Ülkeyi yönetmek gibi ciddi bir işe başlamadan önce çocuklarrn çocukluklarını yaşayabilecekleri gözden irak bir kö-^ydi. Valdespino, Juliân'i o akşam sarayda kalmaktansa sayfiye evine gitmenin daha emniyetli olacağına inandırmiştı.

Ama elbette ben Juliân'i sayfiye evine götürmüyorum, **diye düşünen piskopos, derin düşünceler içinde camdan dişan bakan prense bir göz attı.**

Valdespino, prensin göründüğü kadar naif olduğundan şüpheliydi. Belki o da babasi gibi dünyaya, yalnızca tamtmak istediği yamm gösterme becerisine sahipti.

54. BÖLÜM

Garza'mn bileklerindeki kelepçeler lüzumsuz derecede sikiydi.

Bu adamlar çok ciddi. **Kendi muhafizlannın muamelesine hâlâ hayret ediyordu.**

Adamları sert adımlarla katedralden meydana çıkarken, "Burada ne halt dönüyor?" diye sordu.

Kimse cevap vermiyordu.

Topluluk, geniş meydandan saraya doğruilerlerken Garza ön kapının dışında birikmiş televizyon kameralarıyla protestocular gördii.

Başmuhafizma, "En azından beni arkadan götürün," dedi. "Halk bunu görmesin."

Askerler onun isteğine aldırış etmeden Garza'yı zorla meydanın karşı tarafına geçirmeye devam ettiler. Saniyeler içinde kapının dışından bağnşmalar yükseldi ve spot ışıklan adamın üzerine çevrildi. Öfke içindeki Garza, ışıklar gözlerini alırken sakin bir ifade takınmaya çalıştı ve kraliyet muhafızı onu kapının birkaç metre yakınına, bağrışan kameramanlarla gazetecilerin öniine götürürken başım dik tuttu.

Bir ses kakofonisi Garza'yı soru yağmuruna tuttu.

"Neden tutuklanıyorsunuz?"

"Ne yaptınız komutan?"

"Edmond Kirsch'iin öldiiriilmesiyle ilginiz var mı?"

Garza, muhafizlann kalabalığa bakmadan önlerinden geçip gideceğine neredeyse emindi ama birden durup kendisini kameraların öniine geçirmelerine çok şaşirdi. Saraydan çıkan, tulum giymiş tamdık bir figür, meydanın karşı tarafından dinç adımlarla bulundukları tarafa doğru yürüyordu.

Gelen Monica Martin'di.

içine düştüğü güç duruma Martı'n'in çok şaşiracağma hiç şüphesi yoktu. Ne var ki, kadın yanma vardığında şaşiracağma, ona küçümseyen gözlerle baktı. Muhafizlar zorla Garza'nm yüzünü gazetecilere doğru döndürdü.

Monica kalabalığı susturmak için elini havaya kaldirdıktan sonra cebinden ufak bir kağıt parçası çıkarttı. Kahn gözlüklerini yüzüne oturtup televizyon kameralarına bir bildiri okudu.

"Kraliyet Sarayı, Edmond Kirsch cinayetinde oynadığı rol ve cinayete Piskopos Valdespino'nun ismini karıştırma te^bbüsün-den ötürü Komutan Diego Garza'yı tutuklamıştır," diye duyurdu.

Garza bu abes suçlamayı henüz beyin süzgecinden geçirmeye firsat bulamadan muhafizlar onu saraya doğru sürüklemeye başladı. Giderken Monica Martı'n'in açıklamaya devam ettiğini duydu.

"Gelecekteki kraliçemiz Ambra Vidal ve Amerikalı Profesör Robert Langdon hakkında maalesef son derece rahatsız edici haberlerim var."

Sarayın bodrum katında, takip uzman Suresh Bhalla, Monica Martı'n'in meydanda apansız verdiği basın konferansım canlı yayınlayan televizyonun önünde durmuştu.

Pek *memnun görünmüyor.*

Yalnızca beş dakika önce Martın'e odasındayken bir telefon gelm^, fisilhyla konuşup notlar almıştı. Altmış saniye sonra odasından çıktığında allak bullak görünüyordu. Hiç açıklama yapmadan yanında notlarıyla birlikte meydana yürümüş ve basına hitap etmişti.

iddialan gerçek olsun ya da olmasın, bir şey kesindi: Bu açıklamanın yapilmasını emreden kişi Robert Langdon'ı büyük tehlikeye atmıştı.

Suresh merak içindeydi. *Bu emri Monica'ya kim verdi?*

Halkla ilişkiler koordinatörünün tuhaf davranışlarından anlam çıkartmaya çakşırken bilgisayarı gelen mesaj sesiyle çınladı. Ekranın başına gidip bakınca mesajın göndereni onu şaşırttı. monte@iglesia.org *Muhbir,* **diye düşündü.**

Akşam boyunca ConspiracyNet'e bilgi aktaran kişi buydu. Şimdi aym kişi her nedense Suresh ile doğrudan iletişim kuruyordu.

Yerine geçip dikkatle gelen e-postayı açtı.

Şöyle yazıyordu:

Valdespino'nun yazdıklarını korsanladım.

Tehlikeli sırlan var.

Saray onun SMS kay1tlarim elde etmeli.

Hemen.

Telaşlanan Suresh mesajı yeniden okudu. Ardından sildi. Uzun bir siire sessizce oturup seçenekleri gözden geçirdi. Sonra da kararım vererek kraliyet daireleri bölümünü açacak bir kart çıkarttı ve kimseye görünmeden iist kata doğru hareketlendi.

55. BÖLÜM

Langdon artan bir telaş içinde koridordaki kitap koleksiyonunu gözleriyle taradı.

Şiir... bir yerlerde şiir de olmalı.

Guardia'nm Barselona'ya beklenmedik gelişi, tehlikeli bir saatli bombayı çalıştırmaya başlamıştı ama Langdon yine de zamanın yeteceğine emindi. Ne de olsa, Edmond'm en sevdiği şiir dizesini bulduktan sonra telefona parolayı girip sunumu dünyaya yayınlamaları sadece saniyeler alacaktı. *Edmond'ın niyeti de buydu.*

Kendisi sağ taraftaki raflara bakarken koridorun diğer ucundan, sol taraftakileri inceleyerek gelen Ambra'ya şöyle bir baktı. "Orada bir şey buldun mu?"

Ambra başım iki yana salladi. "Şimdilik sadece bilim ve felsefeyle ilgililer. Şiir yok. Nietzsche yok."

Yüzünü yeniden kitaplara dönerek, "Aramaya devam et," dedi. O sırada kalın tarih kitaplarına göz gezdiriyordu.

PRIVILEGE, PERSECUTION AND PROPHECY: THE CATHOLIC CHURCHIN SPAIN (İMTİYAZ, ZULÜM VE KEHANET: İSPANYA'NIN KATOLİK KiLiSESi)

THE SWORD AND THE CROSS: THE HISTORICAL EVOLUTION OF THE CATHOLIC WORLD MONARCHY (KILIÇ VE HAÇLA YAŞAM: KATOLİK DÜNYASINDA MONARŞİNİN TARİHİ EVRİMİ)

Langdon bu başlıkları görünce, Amerikalı bir ateist için İspanya ve Katoliklik konusunda fazlaca takıntılı davrandığını düşündü ve ardından, Edmond'm yıllar önce kendisiyle paylaştığı üzücü bir hikayeyi anımsadı. Eski öğrencisi olağan bir sesle, "Annem doğuştan kpanyol'du/' demişti. "Aym zamanda pişmanlık içindeki bir Katolikti."

Çocukluğuna ve annesine dair bu trajik hikayeyi anlatırken Langdon onu öylece dinlemişti. Anlattığına göre annesi Paloma Calvo, tepanya'nın Cadiz şehrindeki basit bir işçinin kızıydı. On dokuz yaşma geldiğinde, o sirada maaşlı iznini kullanan Chicago'lu öğretim görevlisi Michael Kirsch'e âşık olmuş ve ondan hamile kalmıştı. Kah Katolik camiasında evli olmayan diğer annelerin nasıl dışlandığına şahit olduğundan, adamın yarım ağızla yaptığı evlilik teklifini kabul etmekten ve Chicago'ya taşınmaktan başka çare görememişti. Paloma evlendikten kısa süre sonra Edmond doğmuş, kocası dersten eve bisikletle dönerken bir arabanın çarpması sonucu ölmüştü.

Paloma'mn babasına göre bu durum *castigo divino* **idi.** *ilahi adalet.*

Ailesi, Paloma'nın yanlarına dönmesine ve taşıdığı utancı evlerine kadar getirmesine izin vermemişti. Bunun yerine içine düştüğü müşkül durumun Tanrı'nın gazabının açık bir işareti olduğunu ve ömrünün geri kalanında hem bedenen hem de ruhen kendini tea'ya adamadıktan sonra cennetin kapilarının ona asla açamayacağını söylemişlerdi.

Edmond'ı doğurduktan sonra onu elinden geldiğince iyi yetiştirmek için bir motelde hizmetçilik yapmıştı. Geceleri mütevazı evlerinde Kitabı Mukaddes okuyup dualarında bağışlanmayı dilemişti. Fakat bunu yaptıkça daha da

fakirleşmiş ve ödediği kefaretten Tanrı'nın tatmin olmadığı kanaatine varmıştı.

İsmi lekelenmiş korku içindeki Paloma beş yıl sonra, Tanrı'nın, günahlar sebebiyle verdiği cezalardan uzakta, oğluna yeni bir hayat sunarsa, duyduğu annelik sevgisini en iyi şekilde göstereceğine kanaat getirmişti. Böylece beş yaşındaki Edmond'ı yetimhaneye yerleştirip kpanya'ya dönmüş ve orada bir manastıra kapanmıştı. Edmond, annesini bir daha hiç görmemişti.

On yaşma geldiğinde annesinin kendi isteğiyle girdiği oruç döneminde öldüğü haberini almıştı. Çektiği fiziki acılara dayanamayıp kendini asmıştı.

Edmond, "Hoş bir hikaye değil," demişti. ''Bu detayları lisedeyken öğrendim. Tahmin edebileceğin gibi, dinden nefret etmemde annemin bağnazlığının etkisi var. Buna bir isim de verdim: 'Çocuk Yetiştirmekle Hgili Newton'm Üçüncü Kanunu: Her cinnetin, ona eşitve tam zıttı bir cinnet daha vardır."'

Bu hikayeyi duyduktan sonra Langdon, Edmond birinci sınıftayken Harvard'da ilk karşılaştıkları zamanki öfkeli ve sert mizacının sebebini anlamış, çocukluğunda çektiği sıkıntılardan hiç bahsetmemiş olmasına da hayran kalmıştı. Dahi genç, tam aksine, çocukluğundaki iki hayaline ulaşmakta onu şevke getiren zorluklarla erken yaşta karşilaştığı için kendini *şanslı* sayıyordu. Bunlardan birincisi yoksulluktan kurtulmak, diğeriyse annesinin hayatına mal olduğuna inandığı dinin ikiyüzlülüğünün afişe edilmesine yardımcı olmaktı.

Langdon evdeki küüiphaneyi incelemeye devam ederken, *iki amacında da başarılı oldun,* **diye düşündü.**

Kitap raflarının yeni bir bölümüne göz gezdirmeye başladığında tanıdığı pek çok kitap ismiyle karşılaştı. Çoğu Edmond'ın dinin tehlikeleri hakkındaki kaygılarıyla ilgiliydi:

THE GOD DELUSION (TANRI YANILGISIP

GOD IS NOT GREAT (TANRI BÜYÜK DEĞİLDİR)

THE PORTABLE ATHEIST (SEYYAR ATEİST)

LETTER TO A CHRISTIAN NATION (HIRiSTiYAN BiR ULUSA MEKTUP)

THE END OF FAITH (iNANCIN SONU/"[1]

THE GOD VIRUS: HOW RELIGION INFECTS OUR LIVES AND CULTURE (TANRI VİRÜSü: DıN HAYATLARIMIZI VE KÜLTÜRÜMÜZÜ NASIL HASTA EDİYOR) [2] [3]

Son on yil içinde kör inanca karşı mantığı savunan kitaplar çoksatanlar listesinde on s1ralara yükselmişti. Kültürel eğilimin giderek dinden uzaklaştığı artık Harvard yerleşkesinde bile kendini belli ediyordu. Bir süre önce *Washington Post* **gazetesi, "Harvard'daki tanrıtanımazlık" üzerine bir makale yayımlamış ve okulun 380 yilhk tarihinde ilk defa birinci sınıf öğrencileri arasındaki agnostiklerle ateistlerin, Protestanlar ile Katoliklerin toplamından daha fazla olduğunu yazmıştı.**

Benzer şekilde Batı dünyasında da din karşıt örgütler filizleniyor, tehlikeli gördükleri dini dogmalara karşı direniyorlardı. Amerikalı Ateistler, Din Kurumundan Kurtuluş, Americanhu-manist.org, Uluslararası Ateist Birliği bunlardan bazilanydı.

Edmond, Brights'tan bahsedinceye kadar Langdon bu gruplar üzerine fazla kafa yormamıştı. Yanlış anlaşilan ismine rağmen, doğaüstü veya mistik unsurlar içermeyen doğalcı bir dünya görüşü benimsemiş küresel bir örgüttü. Brights üyeleri arasında Richard Dawkins, Margaret Downey ve Daniel Dennett gibi güçlü isimler yer alıyordu. Göründüğü kadarıyla, genişlemekte olan ateistler ordusu büyük silahlar toplamaya başlamıştı.

Kütüphanenin evrime ayrılmış kısmını incelerken Langdon, Dawkins ile Dennett'in kitaplarına rastladi.

Dawkins'in bir klasik sayilan *The Blind Watchmaker (Kör Saatçi)* **kitabı, insanoğlunun tıpkı gelişkin saatler gibi, ancak bir "tasarımcısı" bulunduğu takdirde varlığını sürdürebileceği teleolojik fikrine karşı çıkıyordu. Benzer şekilde Dennet yazdığı** *Darwin's Dangerous Idea (Darwin'in Tehlikeli FikriP* **kitabında doğal seçilimin tek başına, evrimin ve karmaşık biyolojik yapiların ilahi bir tasarımcı bulunmadan var olabileceğini açıklamaya yettiğini savunmuştu.**

Langdon, Edmond'ın sunumunu hatırladı. *Yaşamın Tanrıya ihtiyacı yak.* **"Nereden geliyoruz?" sorusu birden kafasında daha güçlü çağnşımlaryapmaya başladi.** *Acaba Edmond'ın bulduğu şeyin bir parçası bununla ilgili olabilir mi? Yaşamın bir yaratıcı bulunmadan, kendi başına var olabileceği fikriyle mi ilgili?* [4]

Elbette bu fikir tüm büyük Yaratılış hikâyelerinin tam karşısında duruyordu. Langdon doğru yolda ilerlediğinden şüphelendi. Zaten fikir tümden kanıtlanamaz gibi görünüyordu.

"Robert?" Ambra arkasından seslenmişti.

Arkasını döndüğünde Ambra'nm kütüphanenin kendi kısmını aramayı bitirdiğini ve başım iki yana salladığını gördü. "Orada bir şey yoktu. Hepsi bilimsel kitaplar. Senin tarafına yardım edeyim."

Langdon başım iki yana salladi. "Şimdilik burada da durum aynı."

Ambra koridorda onun durduğu tarafa geçerken hoparlörden Winston'ın sesi cızırdayarak yükseldi.

"Bayan Vidal?"

Ambra telefonu yukarı kaldirdi. "Evet?"

"Bay Langdon ile birlikte bir şeyi hemen görmeniz gerekiyor. Saray basın açıklaması yaptı."

Hemen Ambra'nın yanına giden Langdon minik ekranda oynamaya başlayan yayını seyretti.

Madrid Kraliyet Sarayı önündeki meydanda üniformalı bir adam, elleri kelepçeli bir halde dört Guardia Real tarafından kameranın önüne getiriliyordu. Muhafizlar tutukluyu dünyaya rezil etmek istercesine yüzünü kameraya döndürüyorlardı

"Garza?!" Genç kadın sersemlemiş bir halde çığlık atmıştı. "Guardia Real komutam mı tutuklanmış?"

Kamera şimdi tulumunun cebinden bir kâğıt parçası çıkartıp açıklamayı

okumaya hazırlanan kalın gözlüklü bir kadına dönmüştü.

Ambra, "Bu Monica Martin," dedi. "Halkla ilişkiler koordinatörü. Neler oluyor?"

Kadın her kelimeyi açık ve belirgin bir şekilde telaffuz ederek okumaya başladı. "Kraliyet Sarayı, Edmond Kirsch cinayetinde oynadığı rol ve cinayete Piskopos Valdespino'nun ismini karıştırma teşebbüsünden ötürü Komutan Diego Garza'yı tutuklamıştır."

Halkla ilişkiler koordinatörü okumasını sürdürdükçe Langdon, Ambra'nın ayakta dururken hafifçe sendelediğini hissetti.

Sinir bozucu bir sesle devam etti. "Gelecekteki kraliçemiz Ambra Vidal ve Amerikalı Profesör Robert Langdon hakkında maalesef son derece rahatsızlık verici haberlerim var."

Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

Martin, "Saray Bayan Vidal'm güvenlik detaylarım az önce teyit etti," diye devam etti. "Bayan Vidal bu akşam Robert Langdon tarafından kendi isteği dışında Guggenheim Müzesi'nden çıkartılmış. Barselona'daki yetkililerle birlikte hareket eden Gu-ardia Real teyakkuzda bekliyor. Robert Langdon'm Bayan Vidal'ı orada tuttuğuna inanılıyor."

Langdon'm nutku tutulmuştu.

"Artık resmen bir rehine vakası kabul edildiğinden, Bayan Vidal ile Bay Langdon'm yeriyle ilgili her tiirlü bilgiyi halkın yetkililere bildirmesi isteniyor. Saray bunun dışında yorum yapmayacak."

Gazeteciler, Martı'n'e sorular yağdirmaya başladıysa da o aniden arkasını dönüp sert adımlarla saraya doğru yürüdü.

Ambra, "Bu... delilik," diye ağzında geveledi. "Muhafizlar müzeden kendi isteğimle çıktığımı gördü!"

Az önce seyrettiklerinden anlam çıkarmaya çalışan Langdon, gözlerini dikmiş telefona bakıyordu. O sırada aklında sorular dönüp dursa da tek bir konuda zihninde şüpheye yer yoktu.

Çok ciddi tehlikedeyim.

56. BÖLÜM

"Robert, çok üzgünüm." Ambra Vidal'm koyu renkli gözleri, korkuyla ve suçluluk duygusuyla açılmıştı. "Bu yalan haberin arkasında kim varsa seni muazzam bir tehlikeye attı." tepanya'nın kraliçe adayı, Edmond'm telefonuna uzandi. "Hemen Monica Martın'i anyorum."

"Bayan Martın'i aramaym." Winston'm sesi telefondan yükselmişti. "Saray da tam olarak bunu yapmanızı istiyor. Bu bir tuzak. Sizi saklandığınız yerden çıkarmayı, iletişim kurup yerinizi açık etmenizi istiyorlar. Mantıklı düşünün. İki muhafiz da kaçıramadığınızı biliyordu. Yine de bu yalanın duyurulmasını ve sizi yakalamak için Barselona'ya gelmeyi kabul ettiler. Tüm sarayın işin içinde olduğu çok açık. Kraliyet muhafizlanmn komutam tutuklandığına göre, bu emirler daha yüksek bir yerden geliyor olmalı."

Ambra kesik bir nefes aldı. "Yani... Julian mı?"

Winston açıklamaya devam etti. "Bu kaçımlmaz bir sonuç. Komutan Garza'yı tutuklama yetkisine sahip saraydaki tek kişi prens."

Genç kadın gözlerini uzunca bir süre kapalı tuttu, Langdon onun bir melankoli dalgasına kapildığını hissediyordu. Sanki Julian'ın cinayete karıştığını gösteren bu yadsınamaz delil, nişanlısının masumiyetine dair kalan tüm ümitlerini de silip süpürmüştü.

Langdon, "Edmond'ın keşfi yüzünden," diye fikir yürüttü. "Saraydan birisi Edmond'ın sunumunu dünyaya göstermek istediğimizi biliyor ve bizi durdurmak için ne mümkünse yapıyor."

Winston, "Belki de Edmond'ı susturduğunda işinin bittiğini sanm^tı," diye ekledi. "Arna işin ucunu açık bıraktığını fark etmedi."

Aralarında sinir bozucu bir sessizlik yaşandi.

Langdon usulca, "Ambra, nişanhm tammıyorum ama Julian'm bu konuda Piskopos Valdespino'dan etkilendiğine dair güçlü şüphelerim var.

Hatırlarsan, Edmond ile Valdespino'nun arası müzedeki etkinlik daha başlamadan önce açılmıştı."

Ambra tereddütle başım salladi. "Öyle de olsa, tehlikedesin."

Birden uzaktan gelen siren seslerinin farkına vardılar.

Langdon kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. Yeniden kitap raflarına döndüler. "Şu şiiri hemen bulmamız lazım. Ancak Edmond'm sunumunu başlatınca güvenliğe kavuşuruz. Bizi susturmaya çalışan her kimse, halka duyurduğumuz anda çok geç kaldığını anlayacak."

Winston, "Doğru," diyerek fikrini belirtti. "Yine de yetkililer insan kaçırdığınız için peşinizi bırakmayacaktır. Sarayı kendi kurduğu oyunda yenmediğiniz müddetçe güvende olmayacaksınız."

Ambra, "Nasıl?" diye sordu.

Winston hiç tereddütsüz konuşmaya devam etti. "Saray medyayı size karşı kullandı ama medya iki ucu keskin bir kılıçtır."

Winston çok basit bir planın ana hatlarını çabucak anlattı. Profesör bu planın saldırganlar arasında karga^ya neden olacağım ve akıllarım karıştıracağını anlamıştı.

"Ben yaparım." Ambra hemen kabul etti.

Langdon dikkatle gözlerinin içine bakarak sordu. "Emin misin? Senin için bunun geri dönüşü olmayacak."

"Robert, seni bu işe ben bulaştırdım. Şimdi tehlikedesin. Saray, medyayı sana karşı kullanma cesaretini gösterdi, ben de durumu onların aleyhine çevireceğim."

Winston, "Doğrusu da bu," diye ekledi. "Kısasa kısas."

Langdon duyduğuna inanamamıştı. *Edmond'm bilgisayarı az önce bir deyim mi kullandı?* **Nietzsche'den alıntı yapmak daha uygun düşebilirdi: "Canavarlarla savaşan k^i, bu süre zarfında kendisi de canavarlaşmamaya dikkat etmelidir."**

Profesör daha fazla karşı çıkmaya firsat bulamadan Ambra elinde Edmond'm telefonuyla koridorda yürümeye başladi. Omzunun üstünden geriye doğru, "O parolayı bul Robert!" diye seslendi. "Hemen dönerim."

Arkasından bakan Langdon, onun Casa Mila'nm tehlikeli çatısına çıkan merdivenli dar kuleye girip gözden kaybolmasını izledi.

"Dikkat et!" diye seslendi.

Edmond'm dairesinde yalnız kalınca yilan kaburgasını andıran kıvrımlı koridora dikkatle bakıp orada ne gördüğünü tahlil etmeye çalıştı: Benzersiz el sanatlarının sergilendiği vitrinler, bir çerçeve içinde Tanrı'nın öldüğünü söyleyen sözler ve o akşam Edmond'ın sorduğu aym soruyu soran paha biçilmez bir Gaugu-in tablosu. *Nereden geliyoruz? Nereye gidiyoruz?*

Henüz Edmond'ın bu sorulara bulduğu muhtemel cevapların ipucunu veren hiçbir şey bulamamıştı. Şimdilik Langdon'ın kütüphanedeki arayışının sonu, konuyla ilintiliymiş gibi görünen tek bir kitaba varmıştı. *Unexplained Art (Açıklanamaz Sanat)* **kitabında Stonehenge, Easter Adaları ve geogliflerin büyüklükleri sebebiyle sadece belli bir yükseklikteyken seçilebilen Nazca'daki "çöl çizgileri" gibi insan eliyle inşa edilmiş gizemli yapiların fotoğraflar yer alıyordu.**

Bir faydası dokunmayacak, **diye düşündükten sonra raflar aramaya devam etti.**

Dışarıda sirenlerin sesi yükseliyordu.

[1]

Kitap aym isimle ülkemizde de yayımlanmıştır.

[2]

Kitap aym isimle ülkemizde de yayımlanmıştır.

[3]

Kitap aym isimle ülkemizde de yayımlanmıştır.

4

Kitap aym isimle ülkemizde de yayımlanmıştır.

57. BÖLÜM

N-240 Otoyolu üzerindeki boş bir mola yerinde, kirli pisu-varm karşımda rahatlarken nefes veren Âvila, "Ben canavar değilim," dedi.

Mrarını boşaltamayacak kadar tedirgin görünen Uber şoförü yanında titriyordu. "Beni ailemle... tehdit ettin."

Âvila, "Eğer uslu davranırsan onlara hiçbir zarar gelmeyeceğine seni temin ederim," diye yamt verdi. "Beni Barselona'ya götür, sonra da dostça ayrılalım. Cüzdanım iade edip adresini unutacağım ve sen de bir daha beni düşünmek zorunda kalmayacaksın."

Şoför tam karşısına bakarken dudaklar titriyordu.

Âvila, "Sen dindar bir adamsın," dedi. "On camındaki papalık haçım gördüm. Hakkımdaki fikrin ne olursa olsun, bu gece Tann'ya hizmet ettiğini düşünerek içini rahat tutabilirsin." Âvila mesanesini boşaltmıştı. "Tann'mn işine aklımız ermez."

Geriye doğru bir adım atıp kemerine sıkıştırdığı seramik tabancayı kontrol etti. İçinde son kalan mermisi duruyordu. Belki de o gece kullanması gerekecekti.

Lavaboya yürüyüp suyu avuçlarken, yakalandığı takdirde göstersin diye, Naip'in yaptırmasını istediği dövmeyi gördü. Artık kendini havada gezinen yakalanamaz bir ruh gibi hisseden Âvila, *gereksiz bir önlemdi,* **diye düşündü.**

Bakışlarım kirli aynaya diktiğinde, karşısındaki görüntü onu şaşirtti. Kendini son gördüğünde iizerindekolah gömleği, denizci şapkası ve beyaz üniforması vardi. Fakat şimdi üniformasının üstünü çıkarmış haliyle daha çok kamyoncuları andırıyordu. Giydiği kıyafet, V yaka tişörtüyle şoförden ödünç aldığı beyzbol şapkasından ibaretti.

Buna karşılık aynadaki adam Âvila'ya, ailesini yok eden patlamadan sonra sarhoş kafayla dolaştığı günleri hatırlattı.

Dipsiz bir kuyudaydım.

Fizik terapi uzmam Marco'nun onu şehir dışındaki papayla tanışması için kandırdığı günün, hayatının dönüm noktası olduğunu biliyordu.

Palmarian kilisesinin ürkütücü kulelerine yaklaştığını, yüksek güvenlikli kapilardan geçtiğini ve bir sürü inananın diz çöküp dua ettiği sabah ayini sırasında katedrale girdiğini hiç unutmayacaktı.

Mabet sadece yukarıdaki vitray pencerelerden giren doğal işıkla aydınlanmıştı ve içeride yoğun bir buhur kokusu vardı. Âvila yaldızlı sunakla cilalı ahşap sıralan gördüğünde Palma-rian'ların inanılmaz zenginliği hakkındaki söylentilerin gerçek olduğunu anlamıştı. Gördüğü diğer katedraller kadar güzel olsa da, bu Katolik kilisesinin başkalarına benzemediğini biliyordu.

Palmarian'lar Vatikan'ın azılı düşmanı.

Katedralin arka tarafında Marco'yla yan yana dururken cemaate göz gezdiren Âvila, Roma karşıtlığını apaçık ilan eden bu mezhebin nasil olup da varlığını sürdürdüğünü merak etmişti. Anlaşılan Palmarian'ların, Vatikan'da giderek artan liberalizmi kötülemesi, dinin daha muhafazakâr bir yorumuna hasret kalmış kişilerin barn telinebasmıştı.

Kilisenin orta sahmında koltuk değnekleriyle ağır aksak ilerlerken kendini, mucizevi bir deva bulma ümidiyle Lourdes'a hacca giden zavallı bir kötürüm gibi hissetmişti. Bir teşrifatçı, Marco'yu karşılayıp onlar en ön sırada kordonla ayrılan sıralara oturtmuştu. Yan taraftakiler merakla dönüp bu özel muameleyi kimin gördüğüne bakmışlardı. Marco'nun, kendisini bu süslü donanma üniformasın giymeye ikna ettiğine pişman olmuştu.

Papayla görüşeceğimi sanıyordum.

Avila yerine oturup, takım elbise giymiş genç bir kilise üyesinin İncil okuduğu ana sunağa bakmıştı. Metni hemen tanımıştı: *Markos İncili.*

Gene; adam şu satırları okuyordu: "Eğer birine karşı içinizde kötü bir duygu besliyorsanız onu affedin ki, göklerdeki Babamız günahlarınızı bağışlasın."

Yine mi affetmek? **Âvila kaşlarım çatmıştı. Bu sözleri terör saldırısından sonraki aylarda yas dan^manlarından ve rahibelerden binlerce kez duymuştu.**

Okuma bittiğinde mabedin içinde borulu orgun uzun akor sesleri yankılanm^tı. Cemaat hep birlikte ayağa kalktığında, acıyla yüzünü buruşturarak gönülsüzce doğrulmuştu. O sirada sunağın arkasındaki gizli kapıdan bir kişinin çıkmasıyla kalabalığa bir heyecan dalgası yayılmıştı.

Adam ellili yaşlarında görünüyordu; letafeti ve israrcı bakışlarıyla dimdik duran soylu bir görüntüsü vardı. Beyaz cüppesini giymiş, sırmalı atkısını, işlemeli kuşağını ve mücevherli *pretiosa* **papalık tacım takmıştı. Kollarım cemaate doğru uzatarak ilerlemiş, sunağın ortalarına kadar gelmişti.**

Marco heyecanla, "İşte geldi," diye fisıldamıştı. "XIV. Papa Innocent."

Kendine XIV. Papa Innocent mi diyor? **Âvila, Palmarian'ların 1978'de ölen VI. Paul'e kadar tüm papalar kabul ettiğini biliyordu.**

Marco hevesle konuşmuştu. "Tam zamanında gelmişiz. Vaaza başlamak üzere."

Papa yüksekte duran sunağın ortasına geldiğinde vaaz kürsüsünün önünden geçmiş ve cemaatle aym seviyede olacak şekilde basamaklardan aşağı inmişti. Sonra yaka mikrofonunu düzeltmiş, ellerini uzatmış ve sıcak bir ifadeyle gülümsemişti.

"Günaydın," **diye fisıldamıştı.**

Cemaat hep bir ağızdan cevap vermişti. *"Günaydın!"*

Papa sunaktan uzaklaşıp cemaate doğru yürüyordu. "Az önce Markus İncili'nden şahsen seçtiğim bir pasajı dinledik," diyerek sözlerine başlamıştı. "Çünkü bu sabah *affedicilikten* **bahsetmek istiyorum."**

Papa, Âvila'nın olduğu yere yaklaşmış ve şahında ona birkaç santim mesafede durmuştu. Bir kez olsun başım eğip ona bakmamıştı. Âvila tedirgin bir şekilde Marco'ya göz atarken o da heyecanla başım sallıyordu.

Papa cemaate seslenmeyi sürdürüyordu. "Affedicilik konusunda hepimiz

bocalarız. Çünkü bazen hakkımıza tecavüz edilmesini affedilmez buluruz. Birisi masum insanlar sırf nefreti sebebiyle öldürdüğünde, diğer kiliselerin bize öğrettiği gibi yanağımızı mı çevirmeliyiz?" İçeride ölüm sessizliği hakimdi. Papa sesini daha da alçaltmıştı. "Aşırı uçtaki bir din düşmanı, Sevilla Katedrali'ndeki sabah ayinine bombalı saldırı düzenlerse ve bu bomba masum annelerle çocukların ölümüne sebep olursa onu *bağışlamamız* **nasil beklenebilir? Bombalamak savaşmaktır. Sadece Katoliklere açilmış bir savaş değildir bu. Sadece Hıristiyanlara açilmış bir savaş değildir. İyiye açilmış bir savaştır...** *Tanrının* **kendisine açilmış bir savaştır."**

Âvila yüreği hırs ve çaresizlik içinde çirpınırken o sabahın korkunç hatıralarım aklından uzaklaştırmaya çalışmış, gözlerini kapatmıştı. Öfkesi gitgide büyürken papanın nazik elini omzunda hissetmişti. Gözlerini açtığında papa ona bakmıyor olsa da, dokunuşunda teselli bulmuştu.

Papa elini onun omzundan kaldirmadan, "Kendi Terror Rojo'muzu unutmayalım," demişti. "İç savaş sırasında Tanrı düşmanlan İspanya'nın kiliselerini ve manastırlarım yaktı; alt binden fazla rahibi öldürdü; kendi tespihlerini yutmaya zorladıktan sonra rahibeleri madenkuyularına atıp öldürdü." Sözlerinin iyice yer etmesi için biraz ara vermişti. "Böylesi bir nefret zamanla yok olmaz, ancak güçlenir ve bir kanser gibi yeniden ortaya çıkmayı bekler. Dostlarım, sizi uyarıyorum, eğer güce güçle karşılık vermezsek bu kötülük bizi yutacak. Mücadele silahımız 'affedicilik' olduğu müddetçe kötülüğü asla alt edemeyeceğiz."

Haklı. **Âvila, suiistimaller karşısında yumuşak davranmanın daha fazla suiistimali körükleyeceğini orduda bizzat öğrenmişti.**

Papa, "Bazı durumlarda affediciliğin *tehlikeli* **olduğuna inam-yorum," diyerek devam etmişti. "Dünyadaki kötülüğü affettiğimizde, kötülüğün büyüyüp yayilmasına izin vermiş oluruz. Bir**

savaş eylemine, merhamet göstererek karşılık verirsek düşmanlarımızı daha da vahşi hareket etmeye teşvik etmiş oluruz. tea'nın para sayilan masalar

devirdiği zaman yaptığını yapıp, 'Bu böyle devam edemez!' diye bağırmahyız!"

Katılıyorum! **Cemaat başıyla papayı onaylarken Âvila da yüksek sesle içinden geçeni söylemek istiyordu.**

Papa, "Peki ama tedbir alıyor muyuz?" diye sormuştu. "Ro-ma'daki Katolik Kilisesi, İsa gibi bir tavır takmıyor mu? Hayır, takınmıyor. Bugün dünyadaki en büyük kötülüklerle affetme, sevme ve merhamet gösterme becerilerimizle başa çıkıyoruz. Ve böylece kötülüğün büyümesine izin vermiş, hatta hayır, doğrusu *teşvik* etmiş oluyoruz. Bize karşı işlenen suçlara cevaben siyasi bir dille kaygilarımızı dile getiriyor, kötü bir kişinin aslında kötü bir çocukluk geçirdiği veya yoksulluk çektiği ya da sevdikleri zulüm gördüğü için kötülük yaptıgnı birbirimize hatırlatıyoruz. Böylece içinde taşıdığı nefret kendi hatası olmaktan çıkıyor. Ben artık yeter diyorum! Kötü kötüdür! Hayatta *hepimiz* güçlüklerle karşilaşhk!"

Cemaat, Âvila'nm herhangi bir Katolik ayininde daha önce hiç şahit olmadığı aralıksız bir alk^a başlamıştı.

Eli hâlâ Âvila'nm omzunda duran papa, "Bugün affedici-likten bahsetmeyi tercih ettim," diyerek devam etmişti. "Çünkü aramızda özel bir konuğumuz var. Amiral Luis Âvila'ya varlığıyla bizi şereflendirdiği için teşekkür etmek istiyorum. Kendisi İspanyol ordusunun saygın ve madalyalı bir üyesi. Akla hayale gelmeyecek kötülüklerle karşilaştı. Hepimiz gibi o da affetmekle ilgili sıkıntılar çekti."

Âvila itiraz etmeye fırsat bulamadan papa onun yaşadığı sıkıntıları bir bir saymaya başlamıştı: Terör saldırısında ailesini kaybettiğini, alkolizmin pençesine düştüğünü ve son olarak başarısız intihar girişimini anlatmıştı. Âvila'nın ilk tepkisi, güvenine ihanet ettiği için Marco'ya öfkelenmek olmuştu, ama kendi hikâyesinin bu şekilde anlatıldığını duyunca nedense güçlendiğini hissetmişti. Herkesin önünde, dibe vurduğunu ama her nedense, hatta belki de mucizevi bir şekilde hayatta kaldığını itiraf ediyordu.

Papa, "Hepinizin bilmesini isterim," diyerek devam etmişti. "Tanrı Amiral Âvila'nın hayatına müdahale etti ve... daha yüce bir amaç için hayatım bağışladı."

Bunlar söyledikten sonra XIV. Palmarian Papası Innocent dönüp ilk defa amirale bakmıştı. Adamın çukura kaçmış gözleri adeta Âvila'nm ruhuna işlemiş, yıllardır hissetmediği bir tür güç vermişti.

Papa bu defa, "Amiral Âvila," diyerek doğrudan ona hitap etmişti. "Yaşadığın trajik kaybın, affediciliği aştığına inanıyorum. Duyduğun hirs, intikam almak için duyduğun haklı arzu, diğer yanağını dönmekle yatıştırılamaz. Zaten öyle *olmamalı*! Çektiğin aci kendi kurtuluşunun ölçütü olacak. Bizler burada seni desteklemek için varız! Seni sevmek için buradayız! Yanında durup, öfkeni dünyanın yararına kullanacağın bir güce dönüştürmene yardım etmek için buradayız! Tanrı'ya şükürler olsun!"

Cemaat hep birden, "*Tanrıya şükürler olsun!"* **diye tekrarladı.**

Gözlerinin içine daha büyük bir dikkatle bakan papa, "Amiral Âvila. tepanyol Donanması'nın slogan nedir?" diye sormuştu.

Âvila hemen, *"Pro Dea et patria,"* **diye cevap vermişti.**

"Evet,*Pro Dea et patria.* **Tanrı ve vatan için. Ülkesine böylesine iyi hizmet etmiş madalyalı bir subayın aramızda bulunmasından onur duyuyoruz." Papa öne eğilerek susmuştu. "Peki ama ya Tanrı?"**

Başım kaldırınca adamın delici bakışlarıyla karşilaşan Âvila dengesini kaybeder gibi olmuştu.

Papa, "Hayatın heniiz sona ermedi amiral," diye fisildamışh. 'İşin henüzbitmedi. Tanrı seni bu yüzdenkurtardi. Yemin ettiğin görevin henüz yarısını tamamladın. Evet, ülkene karşı vazifeni yerine getirdin... ama heniiz Tanrı'ya hizmet etmedin!"

Âvila kurşun yemiş gibiydi.

Papa, "Tanrı'nın selamı iizerinize olsun!" diye seslenmişti.

Cemaat, *"Tanrının selam1 üzerinize olsun!"* **diye karşılık vermişti.**

Âvila birden kendini daha önce hiç görmediği kadar destekleyici, iyi niyetli

insanların arasında bulmuştu. Kilise üyelerinin gözlerinde, daha önceden korktuğu türden bir fanatizmin izine rastlayamamıştı. Tek gördüğii yokluğunu çektiği iyimserlik, iyi niyet ve samimi bir Tann'ya hizmet etme arzusuydu.

O günden itibaren Marco'nun ve yeni arkadaş grubunun yard1m1yla dipsiz ümitsizlik kuyusundan yukarı tırmanmaya başlamıştı. Yeniden diizenli egzersizlere, besleyici gıdalar yemeye ve en önemlisi kaderini keşfetmeye başlamıştı.

Birkaç ay sonra fizik terapisi sona erdiğinde Marco, Âvila'ya bir düzine kadar pasajı işaretlediği deri ciltli bir İncil hediye etmişti.

Avila işaretli pasajlara gelişigüzel açıp bakmıştı.

ROMALILAR 13:4 Çünkü, Tanrı’nm hizmetkârı olarak-Tanrı’nın gazabım günahkârlann üzerine salan Bir öç alıcıdır.

MEZMURLAR 94:1 Ya Rab, öç alıcı Tann,

Göz alıcı adaletin önümüzü aydınlatsın!

2. TIMOTEOS 2:3

Mesih İsa'nın bir askeri olarak,

Birlikte sıkıntıya göğüs ger.

Marco, ona gülümseyerek, "Unutma, dünyada kötülük hortladığında Tann, yeryüzünde kendi arzusunun egemen olması için her birimize farklı bir görev yükler. Kurtuluşa giden tek yol affedicilik değildir," demişti.

58. BÖLÜM

ConspiracyNet.com

SON DAKİKA HABERİ

HER KİMSEN, BİZE DAHA FAZLASINI SÖYLE!

Bu akşam kendinden menkul muhbir monte@iglesia.org ConspiracyNet.com sitemize inanılmaz miktarda bilgi gönderdi.

Teşekkürleri

Monte'nin şu ana dek paylaştıkları, içeriden alınmış, çok yüksek güvenilirlikte veriler çıktığından, şu mütevazı ricada bulunmakta çekince görmüyoruz:

MONTE, HER KİMSEN, EĞER KIRSCH'ÜN SUNUMUNUN İÇERİĞİYLE İLGİLİ HERHANGİ BİR BİLGİYE SAHİPSEN, LÜTFEN BİZİMLE PAYLAŞ!!

#NEREDENGELİYORUZ

#NEREYEGİDİYORUZ

Teşekkür ediyoruz.

-ConspiracyNet'teki herkes

59. BÖLÜM

Robert Langdon, kütüphanedeki son birkaç bölümü incelerken ümitleri tükeniyordu. Dışarıdan gelen polis sirenlerinin sesi gitgide yükseldi ve Casa Mila'nm önünde aniden durdu. Dairenin minik pencerelerinden bakarken yanıp sönen polis ışıldaklarım gördü.

Burada kapana kısıldık. Ya o kırk yedi harflik parolayı buluruz ya da buradan çıkamayız.

Ne yazık ki o ana dek tek bir şiir kitabına rastlayamamıştı.

Diğerlerinden daha derin olan bu kısımdaki raflar, büyük formath sanat kitaplar koleksiyonunu taşıyordu. Başlıklara göz atarak duvar boyunca aceleyle ilerlerken Edmond'm en yeni modern sanata duyduğu tutkuyu yansıttıklarını gördü.

SERRA. .. KOONS... HIRST... BRUGUERA. .. BASQUIAT... BANKSY. .. ABRAMOVIC ..

Bu koleksiyon, sira daha küçük kitaplara gelince aniden bitiyordu. Langdon şiir kitabı bulma ümidiyle durdu.

Hiçbir şey yak.

Buradaki kitaplar soyut sanat üzerine yorumlardan ve eleştirilerden ibaretti. İncelemesi için Edmond'm daha önceleri kendisine göndermiş olduğu birkaç başlığa gözü ilişti.

WHAT ARE YOU LOOKING AT? (NEYE BAKIYORSUN?)

WHY YOUR FIVE-YEAR-OLD COULD NOT HAVE DONE THAT (BEŞ YAŞINDAKİ ÇOCUK BUNU NEDEN YAPAMAZ)[1"1] [1]

HOW TO SURVIVE MODERN ART (MODERN SANATTAN NASIL SAĞ ÇIKILIR)

Hızla ilerleyen Langdon, *ben hâlâ sağ çıkmaya çalışıyorum,* **diye düşündü. Koridordaki bir mimari kaburgayı daha döndükten sonra, diğer bölümdeki raflara bakınmaya başladi.**

Modern sanat kitapları. **Daha erken bir döneme ait olduklarım anlaması için kitaplara bir kez bakması yetmişti.** *En azmdan zamanda geri gidiyoruz... Anladığım sanata doğru.*

Gözleri hızlıca kitap sırtlarım taradı. 1879'la 1960 arasında sanatı yeniden tanımlayarak tiim dünyayı hayrete düşüren empresyonistlerin, kiibistlerin ve sürrealistlerin biyografilerini ve sistemli düzenlenmiş kataloglarını gördü.

VAN GOCH... SEURAT... PICASSO... MUNCH ... MATISSE... MAGRITTE... KLIMT... KANDINSKY... JOHNS... HOCKNEY... GAUGUIN... DUCHAMP... DEGAS... CHAGALL... CEZANNE... CASSATT. .. BRAQUE ... ARP. .. ALBERS. ..

Bu kısmın sona erdiği mimari kaburgayı da geçen Langdon, kendini kütüphanenin son raflarının önünde buldu. Bu bölümdeki kitaplar, gözünün içine baka baka Edmond'ın, "çok sıkıcı beyaz adamlar" dediği sanatçılara ayrılmıştı. Ona kalırsa on dokuzuncu yüzyılın ortalarındaki yenilikçi akımdan önceki her şey çok sıkıcıydi.

Edmond'ın aksine, çevresi Eski Üstatlarla çevriliyken Lang-don kendini daha rahat hissediyordu.

VERMEER... VELAZQUEZ. .. TITIAN . .. TINTORETTO. .. RUBENS.. . REMBRANDT.. RAPHAEL... POUSSIN ... MICHELANGELO. .. LIPPI. .. GOYA... GIOTTO... GHIRLANDAIO. .. EL GRECO ... DÜRER... DA VINCI. .. COROT... CARAVAGGIO. .. BOTTICELLI. . . BOSCH...

Bu rafın son yarım metrelik kısmında camdan yapılmış, kilitli büyük bir vitrin duruyordu. Cam vitrinin içine bakınca eski görünümlü deri bir kutunun bulunduğunu gördü. Kutu, ağır bir antika kitabın koruyucu muhafazasıydı. Muhafazanın üstündeki yazı güçlükle seçiliyordu ama içindeki kitabın başlığım anlamasına yetecek kadarım görmüştü.

Aman Tanrım. **Kitabın ziyaretçi ellerinden neden uzak tutulduğunu şimdi anlıyordu.** *Herhalde servet ediyordur.*

Bu efsanevi sanatçının çok kıymetli eserinin dünyada sadece birkaç ilk baskısı kalmıştı.

Edmond'm buna yatırım yaptiğma şaşırmadım. **Fütürist öğrencisinin bir ara bu İngiliz sanatçı için "hayal gücüne sahip tek premodern" dediğini hatırladı. Onunla aym fikirde olmasa da bu sanatçıya beslediği özel tutkunun sebebini anlayabiliyordu.** *ikisi de aym kumaştan biçilmiş.*

Eğilip cam vitrinin içinde duran deri muhafazanın üstündeki yaldızlı yazıya baktı: *The Complete Works of William Blake (William Blake'in Tüm Eserleri)*

Langdon içinden, *William Blake,* **diye tekrarladi.** *Bin sekiz yüzlü yılların Edmond Kirsch'ü.*

Blake kendine özgü bir dehaydı. Fazlasıyla yenilikçi resim yapma tarzıyla kimilerine, rüyalarında geleceği gördüğüne inandıran üretken bir duayendi. Sembol katılmış dini resimlerinde melekleri, şeytanlar, iblisi, Tann'yı, efsanevi yaratıkları, İncil'de geçen konulan ve kendi spiritüel halüsinasyonlarındaki ilahlar tasvir ederdi.

Ve tipki Kirsch gibi Blake de Hiristiyanlığa meydan okumayı severdi.

Bu düşünceyle Langdon olduğu yerde doğruldu.

William Blake.

Şaşkınlık içinde bir nefes aldı.

Bu kadar çok ilerici sanatçı arasından Blake'i bulunca, gizemli dahi hakkındaki önemli bir gerçeği unutmuştu.

Blake sadece bir ressam ve çizer değildi...

Blake aym zamanda üretken bir şairdi.

Langdon o anda kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Blake şiirlerinin büyük kısmı, Edmond'ın görüşleriyle birebir uyumlu devrimci fikirleri savunurdu. Aslına bakılırsa Blake'in

The Marriage of Heaven and Hell (Cennet ile Cehennemin Evliliği) **gibi "şeytani" eserlerindeki en bilinen özdeyişlerinden bazilan, pekâlâ Edmond tarafından da yazilmış olabilirdi.**

ALL RELIGIONS ARE ONE (TÜM DİNLER BİRDİR)

THERE IS NO NATURAL RELIGION (DOĞAL DİN YOKTUR)

Edmond'm en sevdiği şiir dizesini nasil tasvir ettiğini şimdi hatırlıyordu. Ambra'ya bir "kehanet" olduğunu söylemişti. Langdon, tarihte William Blake'ten daha kâhin sayilabilecek başka hiçbir şair bilmiyordu. Blake bin yedi yüz doksanlarda iki meşum şiir kaleme almıştı:

AMERICA: A PROPHECY (AMERİKA: BİR KEHANET)

EUROPE: A PROPHECY (AVRUPA: BİR KEHANET)

Langdon'da her iki kitap da vardı. Blake'in el yazısıyla kaleme aldığı şiirlerin ve beraberindeki çizimlerin zarif bir tıpkıbasımı evinde duruyordu.

Vitrinin içindeki büyük deri kutuya baktı.

Blake "kehanetlerinin" ilk kopyaları biiyiik formatlı tezhipli metinler halinde basılmış olmalı!

Bir ümitle vitrinin önünde eğilirken, bu deri kutunun içinde aradıkları kirk

yedi harfli şiirin bulunabileceğini hissetti. Şimdi asil soru Edmond'm bu şiiri işaretleyip işaretlemediğiydi.

Uzanıp vitrinin kolunu çekti.

Kilitliydi.

Gözucuyla sarmal merdiven basamaklarına bakarken yukarı çıkıp Winston'dan William Blake şiirlerini taramasını isteyebileceğini düşündü. Arna o sırada polis sirenlerinin yerini, uzaktan gelen helikopter pervanelerinin ve kapının önündeki merdivenlerde bağnşanlarm sesi almıştı.

Geldiler.

Vitrine baktığında, modern müzelerdeki UV filtreli camların yeşilimsi tonunu fark etti.

Ceketini çıkarttı, camın üstüne doğru tuttu, yan dönerek hiç tereddüt etmeden dirseğini geçirdi. Boğuk bir kırılma sesiyle vitrinin kapağı parçalandi. Cam kırıkları arasından dikkatlice elini uzatıp kilidi açtı. Kapağı da açtıktan sonra deri kutuyu özenle dışarı aldı.

Arna daha kutuyu yere koymadan bir terslik olduğunu anlamıştı. *Yeterince ağır değil.* **Blake'in tüm eserlerinin neredeyse hiç ağırlığı yoktu.**

Kutuyu yere koyup kapağını kaldırdi.

Tam da korktuğu gibi... içi boştu.

Boş muhafazaya bakarken uzun bir soluk verdi. *Edmond'm kitabı hangi cehennemde?!*

Kapağın iç kısmına beklenmedik bir şeyin bantla yapıştırılmış olduğunu fark ettiğinde kutuyu tam da kapatmak üzereydi. Zarif kabartmak yazilan olan fildişi renginde bir not kartıydi.

Langdon üstündeki yazıyı okudu.

Ardından, hayretler içinde bir kez daha okudu.

Saniyeler içinde çatiya çıkan sarmal basamaklar tırmanmaya başladı.

O sırada Madrid Kraliyet Sarayı'nın ikinci katında, elektronik güvenlikten sorumlu Suresh Bhalla, Prens Julian'ın dairesinde usulca hareket ediyordu. Dijital duvar kasasının yerini tespit ettikten sonra, acil durumlar için belirlenmiş şifre sıfırlama kodunu girdi.

Kasanın kapağı aralandi.

Suresh kasanın içinde iki telefon gördii. Bunlardan biri Prens Julian'a ait, sarayın verdiği akilli telefondu; diğeriyse Piskopos Valdespino'ya ait olduğu sonucunu çıkarttığı bir iPhone idi.

iPhone'u eline aldi.

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

monte@iglesia.org adresinden gelen e-postayı bir kez daha zihninde canlandırdi.

* * *

Valdespino'nun yazdıklarını korsanladım.

Tehlikeli sırları var.

Saray onun SMS kay1tlarini elde etmeli.

Hemen.

Suresh, piskoposun yazdıklarında ne gibisırlar barınabileceğim ve muhbirin neden Kraliyet Sarayı'm uyardığını merak etti.

Belki de muhbir, sarayı ikincil bir zarardan korumaya çalışıyordur?

Tek bildiği, eğer kraliyet ailesini tehlikeye sokacak bir bilgiy-se, görevinin buna erişmek olduğuydu.

Acil durum çağrısı izni alabilirdi ama halkla ilişkiler açısından riskleri yüksekti ve ayrıca elini oyalayacağından işine yaramazdı. Neyse ki, bildiği daha gizli ve elverişli çareler vardı.

Elinde tuttuğu Valdespino'nun telefonunda ana ekran düğmesine basınca ekran aydmlandi.

Bir parolayla kilitlenmişti.

Sorun değil.

Telefonu ağzına yaklaştırıp, "Hey Siri," dedi. "Saat kaç?"

Hâlâ kilitli duran telefonun ekranında saat belirdi. Suresh bu saat ekranında yeni bir zaman dilimi seçmek, zaman dilimini SMS yoluyla paylaşmak, bir fotoğraf eklemek suretiyle birtakım basit değişiklikler yaptı. Daha sonra SMS mesajım göndermek yerine ana ekran düğmesine bastı.

Tık.

Telefonun kilidi açilmıştı.

Bu basit bilgisayar korsanlığı tekniği için YouTubea sevgiler, **diye düşündü. iPhone kullanıcılarının parolayla gizlilik elde ettiklerine inanmalar onu eğlendiriyordu.**

Artık Valdespino'nun telefonundaki her şeye erişebilecek konumda olan Suresh, iMessage uygulamasını açarken piskoposun sildiği yazılar, iCloud yedeklemesinde kataloğu yeniden yapılandırarak geri alabilmeyi umuyordu.

Fakat elbette piskoposun telefonundaki geçmiş kaydı bomboştu.

Ne var ki Suresh, birkaç saat önce engellenmiş bir numaradan gönderilmiş tek mesajı fark etti. *Bir mesajı silememiş.*

Metne tıklay1**p üç satırlık mesaj**1**okudu. Bir an için okuduklarını kafasından kurduğunu sandı.**

Bu gerçek olamaz!

Suresh mesajı bir daha okudu. Yazanlar, Valdespino'nun akıl almaz bir ihanete ve düzenbazlığa karıştığını kantlar nitelikteydi.

Üstelik bir de kibirli. **Yaşlı din adamının böylesi bir mesajı elektronik cihazında paylaşacak kadar kendini dokunulmaz zannetmesine şaşırdı.**

Eğer bu yazıyı insanlar görürse...

İhtimalleri düşününce tüyleri ürperen Suresh, hemen Monica Martin'i bulmak üzere aşağıya koştu.

60. BÖLÜM

EC145 helikopteri şehrin üstünde alçak uçuş yaparken, muhafız Dıaz aşağıda geniş bir alana yayilm1ş 1Ş1klara baktı. Geç bir saat olmasına karşın, evlerin pencerelerine yansıyan televizyon ve bilgisayar ekranı gıklarının şehri soluk mavi bir renge boyadığını gördü.

Tüm dünya seyrediyor.

Durum sinirini bozmuştu. Gidişatın çığırından çıktığını hissediyor, büyüyen bu krizin rahatsız edici bir sona varmasından korkuyordu.

Önünde oturan Fonseca bağırarak tam aşağıdaki bir noktayı işaret etti. Hedefi hemen gören Dıaz başım salladı.

Görmemek imkânsız.

Uzaktan bakıldığında bile dönüp duran polis ışıldaklarım gözden kaçırmak olanaksızdı.

Tanrı yardımcımız olsun.

Tam da Dıaz'ın korktuğu gibi Casa Mila'ya polis arabalar üşüşmüştü. Barselona'daki yetkililer, Monica Martın'in Kraliyet Sarayı'ndan yaptığı açıklamanın ardından aldıklar isimsiz bir ihbar üzerine harekete geçmişti.

Robert Langdon, ispanyanın kraliçe adaymı kaçırdı.

Onları bulmak için sarayın halkm yardımına ihtiyacı var.

Düpedüz yalan. **Dıaz bunu çok iyi biliyordu.** *Guggenheimdan birlikte çıktıklarını kendi gözlerimle gördüm.*

Martın etkili bir tuzak hazırlamış olsa da, çok tehlikeli bir oyunu başlatmıştı. Polisi işin içine karıştırarak halkla birlikte insan avı başlatmak çok sakıncalıydı. Sadece Robert Langdon değil, artık Vidal da bir avuç amatör polisin çapraz at^inde kalabilirdi. Eğer sarayın amacı kraliçe adayının güvenliğini sağlamaksa, kesinlikle yanlış bir yol izliyorlardı.

Komutan Garza asla durumun bu kadar ileri gitmesine izin vermezdi.

Garza'nm tutuklanması Diaz için gizemini koruyordu. Ona göre komutanına yönelik suçlamalar Langdon'a yöneltilenler kadar uydurmaydı.

Buna rağmen Fonseca gelen çağrı üzerine aldığı emirleri yerine getirecekti.

Emri Garza'nm üstündekiler verdi.

Helikopter Casa Mila'ya yaklaştığında Diaz aşağıya baktı ve inecek güvenli bir yer bulunmadığım gördü. Geniş caddeyle binanın önündeki meydana basın araçlar, polis arabalar ve halk doluşmuştu. Diaz binanın ünlü çatısına baktı. inişli çıkışlı küçük patikalardan ve binamn tepesini dolaşan merdivenlerden oluşan sekiz şeklindeki çatı, ziyaretçilere nefes kesici bir Barselona manzarası sunuyordu. Ayrıca binanın dokuz kat aşağıdaki avluya inen iki aydınlığı vardı.

inecek yer yak.

Engebeli sathın yam sıra çat, fütüristik satranç taşlarım andiran iki Gaudı bacası tarafından korunuyordu. Bu miğferli nöbetçiler söylendiğine göre film yapımcısı George Lucas'ı öylesine etkilemişti ki, *Yıldız Savaşları* **filmindeki Fırtına Birliklerini tasarlarken onlar örnek alm^tı.**

Diaz inebilecek bir yer ararken komşu binalara bakındı ama gözleri aniden Casa Mila'nın tepesindeki beklenmedik görüntüye takildı.

Büyük heykellerin arasında ufak bir insan bedeni duruyordu.

Çatıdaki korkuluklara dayanan beyaz elbiseli kişiyi, aşağıdaki meydandan yukarı çevrilmiş medya ışıklar aydınlatıyordu. Bir an için bu görüntü Dıaz'a, Aziz Petrus Meydam'nda müritlerine seslenen papayı çağrıştırdı.

Arna gördüğü papa değildi.

Çok tamdık beyaz bir elbisenin içindeki güzel bir kadındı.

Ambra Vidal basın araçlarının parlak ışıklan yüzünden hiçbir şey görememesine rağmen, helikopterin yaklaştığını duyuyor, zamanın daraldığını anlıyordu. Çare bulamayınca korkuluğun üzerinden sarkıp aşağıdaki basın ordusuna seslenmeye çalıştı.

Kelimeleri helikopterin sağir edici gürültüsünde kayboldu.

Winston'ın hesaplamalarına göre, A mbra çatının kenarında belirdiği anda caddedeki televizyon ekipleri kameralanm yukan çevirecekti. Gerçekten de böyle olmuştu ama şimdi Winston'ın yaptığı planın suya düştüğünü anlıyordu.

Tek kelime duyuramıyorum!

Casa Mila'nın çatası, aşağıdaki hengâmeden epey yukarday-di. Şimdiyse helikopterin gürültüsü tüm sesleri boğuyordu.

"Ben kaçırılmadım!" Ambra bir kez daha var gücüyle bağır-di. "Kraliyet Sarayı'nın Robert Langdon'a yönelttiği suçlamalar asilsız! Rehin alınmadım!"

Winston az önce ona bazı hatırlatmalarda bulunmuştu. *Siz ispanyanın kraliçe adayısınız. Eğer bu insan avına son verirseniz yetkililer ne yapacaklarını şaşıracak. Yaptığınız açıklama büyük karışıklığa sebep olacak. Kimse hangi emre uyacağını bilemeyecek.*

Ambra, onun hakl olduğunu biliyordu ama söyledikleri, gürültülü kalabalığın üstünde dönen pervane sesleri arasında kayboluyordu.

Birden gökyüzünde gümbürtülü bir uğultu duyuldu. Helikopter alçalıp tam karşısında havada dururken Ambra korkuluktan geri çekildi. Kabin kapısı ardına kadar açıkta ve tamdık iki yüz dikkatle ona bakıyordu: Muhafiz Fonseca ile Dıaz.

Fonseca bir tür aleti doğrultup başım nişan alınca Ambra dehşete kapildi. Bir an için aklına türlü düşünceler hücum etti. *Julian ölmemi istiyor. Kısır bir kadınım. Ona vâris veremeyeceğim. Nişandan kurtulmasının tek yolu bu.*

Elinde Edmond'm telefonuyla, tehlikeli g6rünen silahtan uzaklaşmaya çalıştı, sendeledi, dengesini kaybetmemekiçin diğer elini uzattı. Fakat geriye bastığı anda ayağının altındaki yer adeta kaydi. Kısa bir süre için sert betonla karşilaşmayı umduğu halde sadece boşluğu hissetti. Yeniden denge kurmak için vücudunu döndürdüyse de, kendini kısa basamaklardan aşağı kayarken buldu.

Önce sol dirseği betona çarptı, ardından tüm vücudu yere yapıştı. Buna rağmen hiç aci hissetmedi. Çünkü tüm dikkati, elinden firlayan nesneye, Edmond'm aşırı büyük turkuvaz telefonuna kaymıştı.

Aman Tanrım, olamaz!

Telefonun betonun üstünde kaymasını, binanın avlusuna inen dokuz katlı uçurumun kıyısına kadar basamaklardan sekmesini dehşetle izledi. Telefona doğru hamle yaptıysa da, cihaz boşluğa yuvarlanıp çat korkuluklarının altında gözden kayboldu.

Winston'la bağlantımız!...

Ambra telefonun peşinden atılıp korkuluklara vardığı anda, cihazın lobideki zarif taş zemine doğru döne döne yuvarlandığını ve en sonunda çevresine cam ve metal parçalan saçarak parçalandığını gördü.

İşte o andan sonra Winston artık yoktu.

Basamakları uçarcasına tırmanan Langdon, küçük kulenin merdiveninden Casa Milâ'nın çatısına çıkar çıkmaz, kendini sağir edici bir firtınanın ortasında buldu. Binanın yanında çok alçalmış bir helikopter havada sabit duruyordu veAmbra ortalarda görünmüyordu.

Sersemleyen Langdon etrafına bakindi. *Nerede ki?* **Bu çatının ne denli acayip olduğunu unutmuştu; baş aşağı duran korkuluklar... dik merdivenleri.» beton askerleri... dipsiz kuyular vardi.**

“Ambra!"

Onu fark ettiğinde dehşete kapildı. Ambra Vidal aydınlığın tam kıyısında, betonun üzerinde kıvrılmış yatıyordu.

Genç kadının olduğu yere doğru inip çıkarak koşarken tam başının yanından vızıldayarak geçen bir mermi, arkasındaki betonda patladı.

Tanrım! **Dizlerinin üstüne çöken Langdon, başının üstünden iki mermi daha geçerken iyice yere yattı. Bir an için helikopterden ateş ettiklerini sandı, ama Ambra'ya doğru güçlükle emeklerken çatının diğer ucundaki kuleden dışarı bir polis ordusunun çıktığı gördü.**

Beni öldürmek istiyorlar! Kraliçe adayım kaçırdığımı sanıyorlar! **Ambra'nn çatıdan seslenerek aşağıdakilere söylediklerinin duyulmadığı anlaşıyordu.**

Langdon yaklaşık on metre ilerideki Ambra'ya bakarken kolunun kanadığını dehşetle fark etti. *Amam Tanrım, vurulmuş!*

Genç kadın iç avlunun tepesini çevreleyen korkuluğa tutunmaya başladığı sırada Langdon'ın başının üstünden bir mermi daha geçti. Ambra ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Eğil!" diye bağıran profesör sonunda Ambra'mn yanına vardı ve vücudunu onunkine siper edecek şekilde eğildi. Çatının çevresine suskun muhafizlar gibi yerleşmiş miğferli Firtına Birliklerine baktı.

Başlarının üstündeki helikopter daha da alçalırken sağır edici sesler çıkartarak şiddetli bir rüzgâr meydana getirdi. Tam yanlarındaki geniş boşluğun üzerinde bekleyen helikopter, polisin görüş açısını kapatmıştı.

Helikopterin içinden yükseltilerek gelen bir ses, *"Dejem dedis-parar! (Ateşi kesim!)"* **diyegürledi.** *"Enfumdemlas armas! (Silahlarınızı indirim!)"*

Langdon ile Ambra'nın tam karşısındaki muhafiz Dı'az, açık kabin kapısında bir ayağını kızağın üstünde dengelemiş elini onlara doğru uzatıyordu.

"Atlayın!" diye bağırdı.

Langdon arkasında duran Ambra'nın kendini geri çektiğini hissetti.

"HEMEN!" Dıaz pervanelerin gürültüsünü bastırmak için bağırıyordu.

Muhafız, binanın aydınlığındaki korkuluğu işaret edip üstüne çıkmalarım, elini tutmalarım ve aradaki kisa boşluğun üstünden aşarak helikoptere atlamalarım istiyordu.

Langdon'm tereddüdü uzun sürdü.

Dıaz megafonu Fonseca'nm elinden kapıp Langdon'm yüzüne çevirdi. "PROFEsOR, HEMEN HELİKOPTERE BİNİN!" Muhafızın sesi gok gürültüsü gibi çıkıyordu. "YEREL POLföE S^ VURMA EMRİ VEHLDÖ BAYAN VIDAL'I KAÇIRMADIĞNIZI BİLİYORUZ! BİRİ OLDÜRÜLMEDEN HEMEN HELİKOPTERE BİNMENİZ LAZIM!"

1

Kitap aym isimle ülkemizde de yayımlanmıştır.

61. BÖLÜM

Ambra rüzgâr uğuldarken Langdon'm kendisini kucaklayıp alçalan helikopterden Dı'az'ın uzattığı ele doğru taşıdığını hissetti.

Karşı çıkamayacak haldeydi.

"Kanaması var!" Onun peşinden helikoptere atlayan Lang-don bu sözleri bağırarak söylemişti.

Aniden gökyüzüne yükselip dalgalı çatıdan uzaklaşan helikopterin ardında bıraktığı aklı karışık polis ordusu gözlerini yukarı dikmişti.

Fonseca kabin kapısını kapatıp ön taraftaki pilota yaklaştı. Dı'az koluna bakmak için Ambra'nm yanma ilişti.

Genç kadın dalgın bir ifadeyle, "Sadece bir sıyrık," dedi.

"Hkyardım çantası bulayım." Dı'az kabinin arka tarafına yöneldi.

Langdon, Ambra'nın karşısında, sırt pilot kabinine dönük oturuyordu. Yalnız kaldıklar ilk anda genç kadının gözlerine bakıp rahatlamış bir ifadeyle güldü. "Sana bir şey olmadığına sevindim."

Ambra belli belirsiz başım sallayarak karşılık verdi ama daha ona teşekkür etmeye firsat bulamadan Langdon öne doğru eğilip kulağına heyecanla bir şeyler söylemeye başladi.

"Galiba gizemli şairin kim olduğunu buldum," derken gözleri ümitle parlıyordu. 'William Blake. Edmond'ın kütüphanesinde tüm eserlerinin bir kopyası var. .. ama onun pek çok şiiri kehanet niteliğindedir!" Elini uzattı. "Edmond'ın telefonunu verir misin?

Winston'dan Blake'in kirk yedi harfli dizelerini aramasını isteyeceğim."

Langdon'm bekleyen eline bakan Ambra suçluluk duygusu içinde uzanıp elini tuttu. Pişmanlıkla içini çekerken, "Robert," dedi. "Edmond'm telefonu artık yok. Binanın kenarından aşağı düştü."

Ambra, Langdon'm benzinin attığını gördü. *Çok üzgünüm Robert.* **Duyduklarını akıl süzgecinden geçirmeye ve Winston'ı kaybettikten sonra ne yapacaklarını hesap etmeye çalıştığını biliyordu.**

Pilot kabinindeki Fonseca telefonda konuşurken bağırıyordu. "Anlaşildı! Her ikisi de sağ salim helikopterde. Madrid'e gidecek nakil uçağını hazirlaym. Sarayla iletişim kurup-"

"Zahmet etmeyin!" Ambra muhafiza seslendi. "Saraya gitmiyorum!" Telefonu eliyle kapatan Fonseca başım arkaya çevirip ona baktı. "Kesinlikle gidiyorsunuz! Bu akşam can güvenliğinizi sağlamak üzere emir aldım. Benim gözetimimden çıkmamalıydınız. Buraya gelip sizi kurtardığım için şanslısınız."

Ambra, *"Kurtarmak mı?!"* **diye sordu. "Eğer kurtardıysanız bile tüm bunlar, saray, Profesör Langdon'ın beni kaçirdığı saçmalığını uydurduğu için yaşandı. Doğru olmadığını biliyorsunuz! Prens Julian masum bir adamın hayatını tehlikeye atacak kadar zavallı mı? Benim hayatımdan hiç bahsetmeyelim bile!"**

Fonseca gözleriyle onu süzüp önüne döndü.

Tam o sirada Dıaz ilkyardım çantasıyla geri geldi. Genç kadının yanına otururken açıklamaya çalıştı. "Bayan Vidal, lütfen anlayış gösterin, bu akşam Komutan Garza'nın tutuklanmasıyla emir komuta zincirimiz bozuldu. Yine de, saraydan yaptlan açıklamayla Prens Julian'ın hiçbir ilişkisi bulunmadığını bilmenizi istiyorum. Aslına bakarsanız, şu an yaşananlardan prensin haberi olduğunu bile teyit edemiyoruz. Bir saattir kendisine ulaşamıyoruz."

Ne? **Ambra gözlerini ona dikmişti. "Neredeymiş?"**

Dıaz, "Şu an nerede olduğu bilinmiyor," dedi. "Arna akşamın daha erken saatlerinde bizimle iletişim kurduğunda söyledikleri çok açıktı. Sizin güvende olmanızı istiyor."

Birden düşüncelerinden sıyrılan Langdon, "Eğer bu doğruysa, Bayan Vidal'ı saraya götürmek büyük bir hata olur," dedi.

Fonseca arkasını döndü. "Ne dediniz?!"

Profesör, "Şu anda emirleri kimden aldığınızı bilmiyorum ama eğer prens sahiden de nişanlısının can güvenliğini sağlamanızı istiyorsa, beni dikkatle dinlemenizi tavsiye ederim," diye açıkladi. Biraz durup daha vurgulu konuşmaya başladi. "Edmond Kirsch, buluşunu insanlar öğrenmesin diye öldürüldü. Onu öldüren her kimse, işini bitirdiğinden emin oluncaya dek hiçbir şeyi yapmaktan çekinmeyecektir."

Fonseca yaptığı yorumu küçümser bir tavirla konuştu. "İşi çoktan bitti. Edmond öldü."

Langdon, "Arna henüz Edmond'm keşfini yok edemedi," diye karşı çıktı. "Yapacağı sunum duruyor ve hâlâ dünyaya açıklanmayı bekliyor."

Diaz, "Siz de evine bu yüzden gittiniz," diyerek sözlerini devam ettirdi. "Sunumu yayınlayabileceğinizi düşünmüştünüz."

Langdon, "Kesinlikle," diye yamt verdi. "Ve bu durum bizi hedef haline getirdi. Ambra'nın kaçırıldığına dair basın açıklamasın kim hazirladı bilmiyorum, ama birisinin bizi her ne pahasına olursa olsun durdurmak istediği çok açık. Şimdi eğer o gruba aitseniz, yani Edmond'ın yaptığı keşfi sonsuza kadar yok etmek isteyenlerdenseniz, Bayan Vidal ile beni henüz vaktiniz varken bu helikopterden aşağı atın."

Ambra aklını kaçırdığından şüphe eder gibi Langdon'a baktı.

Langdon, "Ancak, görevimiz gereği kraliyet ailesiyle birlikte İspanya'mn gelecekteki kraliçesini korumaya yeminli olduğunuzu hatırlatmak isterim. Sonuç olarak şu anda Bayan Vidal'ın neredeyse ölmesine sebep olacak bir açıklama yayınlayan saraydan daha tehlikeli bir yer olamayacağını anlamanız gerekir," diyerek sözlerini sürdürdü. Langdon elini cebine sokup kabartmak not kartım çıkarttı. "Bence onu bu kartın altında yazan adrese götürmelisiniz."

Fonseca kartı eline alıp incelerken kaşlarım çattı. "Bu çok saçma."

Profesör açıklamaya çal^tı. "Arazinin etrafi çitlerle çevrili. Pilotunuz alçalıp dördümüzü biraktıktan sonra kimseler oraya indiğimizi anlamadan uzaklaşıp gidebilir. Ben yetkili kişiyi tanıyorum. Her şeyi yoluna koyana kadar orada saklanabiliriz. Siz de bize eşlik edersiniz."

"Havaalanmdaki hangarda kendimi daha güvende hissederim."

"Bayan Vidal'm öldürülmesine sebep olabilecek kişilerden emir alan askeri ekibe mi güveneceksiniz?"

Fonseca yüzündeki sert ifadeyi hiç bozmadı.

Aklına türlü düşünceler üşüşen Ambra, kartın üzerinde ne yazdığını merak etti. *Langdon nereye gitmek istiyor?* **Muhafizm birden gerginleşmesi, can güvenliğinden daha fazla bir şeyleri tehlikeye atacağını ima ediyordu. Langdon'ın sesindeki iyimserlik, sunumu başlatabileceklerine duyduğu inancı henüz kaybetmediğini gösteriyordu.**

Kartı Fonseca'nın elinden alan Langdon, Ambra'ya uzattı. "Kütüphanede bunu buldum."

Kart inceleyen Ambra hemen ne olduğunu anladı.

"Taşınır geçici alındı belgesi" diye bilinen bu zarif kabartmalı kartlar, geçici olarak ödünç alınan sanat eserlerinin karşılığında müze küratörleri tarafından bağışçilara verilirdi. Genellikle aym karttan iki tane basılır, bunlardan birisi bağışçıya teşekkür etmek adına müzedeki sergiye iliştirilir, diğeri de teminat olarak bağiş-çıya iletilirdi.

Edmond, Blake şiirleri kitabını mı ödünç vermiş?

Kartta yazilanlara göre Edmond'ın kitabı, Barselona'daki evinden sadece birkaç kilometre uzağa seyahat etmişti.

WILLIAM BLAKE'İN TÜM ESERLERİ EDMOND KIRSCH Özel Koleksiyonu'ndan LA BASILICA DE LA SAGRADA FAMILlA'da sergilenmek üzere emanet ahnmiştır.

Carrer de Mallorca, 401 08013 Barselona, İspanya

Ambra, "Anlamıyorum," dedi. "Onun gibi bir ateist neden bir kiliseye kitabım ödünç versin?"

Langdon, "Arna orası herhangi bir kilise değil," diyerek karşı çıktı. "Gaudı'nin en muammalı eseriydi..." Pencereden aşağısını işaret etti.

"Ayrıca yakıda Avrupa'nı en yüksek kilisesi olacak."

Ambra başım çevirip şehrin kuzeydoğu tarafına baktı. Etrafi vinçler, yapı iskeleleri ve inşaat ışıklarıyla çevrili Sagrada Famılia'nın henüz tamamlanmamış kuleleri parlıyordu. Bu delikli kuleler, okyanus tabanından ışığa doğru uzanan dev deniz süngerlerini andırıyorlardi.

Gaudı'nin tartışmalı Basılica de la Sagrada Famılia'sı, sadece özel bağışları geliriyle yüz yildan fazladır yapım aşamasıday-dı. Gelenekçilerin ürkütücü bulup organik şekilleri ve doğayı yansıtan tasarımı yüzünden eleştirdiği kiliseyi yenilikçiler, yapısal akışkanlığı ve hiperboloit biçimleri sebebiyle yere göğe sığdıramıyord u.

Yüzünü Langdon'a dönen Ambra, "Ahşilmışı dışında ama yinedebir Katolik kilisesi," dedi. "Ve sen Edmond'ı tanırdın."

Langdon içinden, *evet, Edmond'ı tanıyorum,* **diye düşündü.** *Sagrada Familia'da Hıristiyanlığın ötesine geçen bir gizli amaç ve sembolizm gizlendiğine inandığını bilecek kadar iyi tanıyorum.*

Bu tuhaf kilise 1882'de ortaya çıktığından beri şifrelenmiş gizemli kapiları, burgulu sütunları, sembollerle dolu cepheleri, sayilarm yer aldığı sihirli kare oymalar ve kemiklerle bağ dokuyu anımsatan iskeletimsi yapısı hakkında komplo teorileri üretiliyordu.

Elbette Langdon'm bu teorilerden haberi vardı ama asla kulak asmamıştı. Buna rağmen birkaç yıl önce Edmond, Sagrada Famılia'mn Hiristiyan kilisesinden başka bir amaçla, hatta belki de doğaya ve bilime adanmış gizemli bir mabet olarak tasar-landığma inanan Gaudı hayranlarının arasına katıldığım itiraf ettiğinde çok şaşirmışh.

Langdon bu fikri pek mümkün bulmuyordu. Edmond'a Gaudı'nin dindar bir Katolik olduğunu, Vatikan'ın onu "Tanrı'nın mimar" ismiyle vaftiz ettiğini, hatta aziz ilan etmeyi düşündüğünü hatırlatmıştı. Sagrada Famı'lia'daki alışılmadık mimarinin, Gaudı'nin Hiristiyan sembolizmine yenilikçi yaklaşımından başka bir şey olmadığını söylemişti.

Edmond, onun anlattıklarına, henüz paylaşmaya hazır olmadığı bir sim biliyormuş gibi muzip bir gülümsemeyle karşılık vermişti.

Langdon, *Kirsch'ün başka bir sırrı,* **diye düşündü.** *Kanserle savaştığını da böyle gizlemişti.*

Ambra konuşmaya devam etti. "Edmond kitabım Sagrada Famılia'ya ödünç verdiyse ve hatta biz bulsak bile her sayfasını okuyup doğru dizeyi bulmamıza imkan yok. Paha biçilmez bir kitabı fosforlu kalemle işaretlediğini de hiç sanmıyorum."

"Ambra?" Langdon sakince gülümsüyordu. "Kartın arkasına bak."

Genç kadın, bakışlarım karta indirdi, arkasını çevirdi ve yazıyı okudu.

Ardından, hayret dolu bir ifadeyle profesöre baktı.

Langdon gülümsüyordu. "Dediğim gibi, bence oraya gitmeliyiz."

Ambra'mn yüzündeki heyecan ifadesi belirdiği hızla kayboldu. "Bir sorun var. Parolayı bulsak bile-"

"Biliyorum. Edmond'm telefonunu kaybettin. Winston'la iletişim kuramayacağız."

"Aynen öyle."

"Galiba bu sorunu çözebilirim."

Ambra şüpheyle ona baktı. "Anlamadım?"

"Tek yapmamız gereken Winston'm, yani Edmond'm yaptığı gerçek bilgisayarın yerini bulmak. Winston'a uzaktan erişemediğimize göre, parolayı ona kendimiz götürmeliyiz."

Ambra, ona aklım kaçırdığını düşünüyormuş gibi baktı.

Langdon konuşmaya devam etti. "Bana Winston'ı gizli bir tesiste oluşturduğunu anlatmıştın."

"Evet ama o tesis dünyanın herhangi bir yerinde olabilir."

"Değildir. Burada, Barselona'da olduğunu zannediyorum. Oyle olmalı.

Edmond burada yaşıyor, burada çalışıyordu. Bu sentetik zekayı meydana getirmek son projelerinden biriydi; o yüzden Winston'ı burada kurduğu akla daha yatkın geliyor."

"Robert haklı bile olsan bu, samanlıkta iğne aramaya benziyor. Barselona çok büyük bir şehir. İmkansız desem yeridir..."

Langdon, "Winston'm yerini bulabilirim," dedi. "Eminim." Gülümseyerek aşağıda uzanan şehir ışıklarım eliyle gösterdi. "Belki delilik gibi gelebilir ama Barselona'ya böyle havadan bakınca aküma bir şey geldi..."

Pencereden dışarı bakarken sesi giderek alçaldı.

"Biraz daha ayrıntı verebilir misin acaba?" Ambra merakla dinliyordu.

"Aslında daha önce fark etmeliydim. Winston'la ilgili akşam boyunca beni rahatsız eden bir muamma vardi. Arna sanırım sonunda ne olduğunu buldum."

Kraliyet muhafizlarına belli etmeden bir göz attıktan sonra sesini alçaltıp Ambra'ya doğru eğildi. "Bu konuda bana güven, olur mu?" diye israr etti. "Winston'ın yerini bulabileceğime inanıyorum. Sorun şu ki, Edmond'ın parolası olmadan Winston'ın yerini bulmak işimize yaramayacak. Şu anda dikkatimizi o şiir dizesini bulmaya vermeliyiz. Bunun için yapabileceğimiz en iyi şey Sagrada Famılia'ya gitmek."

Ambra uzun bir süre dikkatle Langdon'a baktı. Ardından başım sallayıp heyecanla on koltuğa doğru seslendi. "Muhafiz Fonseca! Pilota hemen dönüp bizi Sagrada Familia'ya götürmesini söyleyin lütfen!"

Hızla arkasım dönen Fonseca, ona öfkeyle baktı. "Bayan Vidal, size söylediğim gibi, aldığım emirler-"

İspanya'mn kraliçe namzeti, "Muhafiz Fonseca," diyerek cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Bizi derhal Sagrada Familia'ya götürün! Yoksa döndüğümüzde ilk işim sizi kovdurt-mak olur."

62. BÖLÜM

@ ConspiracyNet.com SON DAKİKA HABERİ *KATİLİN MEZHEP İLİŞKİSİ!*

monte@iglesia.org'dan aldığımız başka bir ihbardan, Edmond Kirsch katilinin Palmarian Kilisesi diye bilinen sırlarla dolu, aşırı muhafazakâr Hıristiyan mezhebinin bir üyesi olduğunu öğrendik.

Avila bir yıldan uzun zamandır Palmarian'lar için internetten üye topluyormuş. Bu tartışmalı dini-askeri örgüte üye olması, avuç içindeki "Victor" dövmesini de açıklıyor.



ispanya'nın ulusal gazetesi *El* Pais'e göre kendi "Papa"sı olan ve Francisco Franco ile Adolf Hitler'in de aralarında bulunduğu acımasız liderleri aziz ilan eden Palmarian Kilisesi'nde bu sembol sıklıkla kullanılıyormuş.

Bize inanmıyor musunuz? Kendiniz bakın.

Her şey gizemli bir rüyayla başlamış.

1975'te Clemente Dominguez Gömez isimli bir sigorta acentesi, Hz. İsa'nın, kendisine papalık tacı giydirdiğini gördüğünü iddia etmiş. Clemente, Vatikan'dan ayrılıp kendi kardinallerini atayarak XVII. Gregory papalık ismini almış. Bu yeni papa, Roma tarafından kabul edilmese de topladığı binlerce mürit ve büyük servet sayesin-

de kale gibi birkilise inşa etmeyi, mezhebini uluslararasmda yaymayı ve mm dünyaya yüzlerce Palmarian piskopos atamayı başarmış.

Hizipçi Palmarian Kilisesi bugün hâlâ gözlerden uzaktaki genel merkezinde faaliyetlerini sürdürüyor. ispanya'da El Palmar de Troya'da yer alan duvarlarla çevrili kilisenin ismi Mountof Christ the King.

Mezhep hakkında başka haberlerle birlikte, bu akşam işlenen cinayetle ilişkilendirilen Piskopos Valdespino ile ilgili son gelişmeleri de aktaracağız.

63. BÖLÜM

Langdon, *tamam, etkilendim,* **diye düşündü.**

Ambra kullandığı birkaç sert kelimeyle EC145 helikopter ekibini, geniş açıyla geri dönüp Basılica Sagrada Famılia'ya gitmeye zorlamıştı.

Hava aracı düzelip şehrin üstünden geri dönerken Ambra, muhafiz Dıaz'dan cep telefonunu istedi. Kraliyet muhafizının gönülsüzce verdiği telefonda internet tarayıcısını açtı ve haber başlıklarına göz gezdirmeye başladı.

Başını hüsranla iki yana salladı. "Kahretsin! Basma beni kaçırmadığını anlatmaya çalıştım. Arna duyamadilar."

Langdon, "Belki de yazıyı yazmak için biraz daha zamana ihtiyaçları vardir," diye fikir yürüttü. *Daha üstünden kaç dakika geçti ki?*

Ambra, "Yeterince zamanlan vardı," dedi. "Helikopterimizin Casa Mila'dan ayrılışını gösteren yayınlar görüyorum."

Bu kadar çabuk mu? **Langdon bazen dünyanın, ekseni etrafında fazla hızlı döndüğünü hissediyordu. "Son Dakika" haberlerinin gazetede basılıp kapisının önüne birakildığı günler hâlâ dün gibi hatırındaydı.**

Genç kadın hafif şakacı bir tavirla ekledi. "Bu arada, dünya çapında en baştaki haberlerde görünüyoruz."

Langdon ağzını çarpıtarak, "Seni kaçirmamam gerektiğini biliyordum," diyerek güldü.

"Hiç komik değil. En azından haberlerin başında biz yokuz." Telefonu ona verdi. "Şuna bir bak."

Langdon ekrana göz atınca Yahoo! sitesinin ana sayfasındaki haber başlıklarım gördü. En üstteki haber başlığına baktı:

1. “Nereden Geliyoruz?” /Edmond Kirsch

Edmond'm sunumunun tüm dünyadaki insanlar konuyu araştırıp

tartışmaya yönlendirdiği anlaşılıyordu. *Edmond çok memnun olurdu,* **diye düşündükten sonra bağlantıya tıklayıp ilk on başlığı okuyunca yanıldığım anladi. "Nereden geliyoruz?" sorusuna üretilmiş ilk on teorinin çoğu Yaratılış ve uzaylılarla ilgiliydi.**

Edmond dehşete düşerdi.

Langdon'm eski öğrencisi "Bilim&Spiritüalite" başkkü halka açık bir forumda en keskin çıkışlarından birini yapmıştı. Dinleyicilerin sorularından o denli yılınıştı ki sonunda ellerini havaya kaldırıp sahnede yürümüş ve şöyle haykirmıştı: "Şu zeki insanoğlu nasil oluyor da ağzına Tanrı'nın ve kahrolası uzayirların adım almadan kökenlerini tartışamıyor!"

"Kirsch Ne Buldu?" baştık! nispeten daha zararsız bir *CNN Canlı* **yayın bağlantısını görünceye kadar ekramaşağı kaydırdi.**

Bağlantıya tıkladıktan sonra telefonu Ambra'mn da göreceği şekilde tuttu. Yayın başlayınca sesini açtı. HeUkopterin pervane gürültüsü yüzünden yayım öne eğilerek dinlediler.

Bir CNN haber spikeri ekranda belirdi. Langdon geçmiş yıllarda bu kadın spikerin verdiği haberleri defalarca izlemişti. Spiker, "NASA Astrobiyoloğu Doktor Griffin Bennet şimdi haber stüdyomuzda," dedi. "Edmond Kirsch'ün gizemli buluşuyla ilgili bazı fikirleri var. Hoş geldiniz Doktor Bennett."

Tel çerçeveli gözlük takan sakalı konuk, başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim. Öncelikle, Edmond'ı şahsen tamdığımı belirtmek istiyorum. Zekâsına, yaratıcıtığına, yeniliğe olan bağışığına derin bir saygı duyuyorum. Öldürülmesi bilim dünyasında korkunç bir etki yarattı. Umarım bu korkakça cinayet entelektüel insanlar bağnazirğa, batıl inanca ve inançlarım sağlamlaştırmak için gerçekleredeğil de vahşete başvuranlara karşı daha da güçlü birleştirir. Umarım bu gece Edmond'm buluşunu insanlara duyurmaya çalışan birileri olduğu yolundaki söylentiler doğrudur."

Langdon hemen Ambra'ya baktı. "Galiba bizden bahsediyor."

Ambra başım salladi.

Haber spikeri, "Pek çok kişi sizinle aym umudu paylaşıyor Doktor Bennet," dedi. "Peki, Edmond Kirsch'iin ne bulduğu hakkında bir fikriniz var mi?''

Doktor Bennet, "Bir uzay bilimci olarak konuşmaya, üstü kapalı bir giriş yaparak başlayacağım... Edmond'm beğeneceğine inandığım bir sözdür." Adam doğrudan kameraya baktı. "Uzaydaki yaşamla ilgili ortaya atılmış fikirler uyduruk bilimden, komplo teorilerinden ve hayal ürününden ibaret. Şunu da belirteyim: Ekin çemberleri bir aldatmaca. Uzaylı otopsi kayıtlar hileli fotoğraflardan yapilmış. Roswell uçan dairesi hükümetin Mogul Projesi ismindeki bir meteoroloji balonuydu. Biiyiik Piramitler uzaylı teknolojisi olmadan Mısırlılar tarafından inşa edildi. Ve en önemlisi, uzayklara ait anlatılan her kaçırılma hikayesi düpedüz yalan."

Haber spikeri, "Nasil bu kadar emin olabiliyorsunuz doktor?" diye sordu.

Yiiziinii yeniden haber spikerine dönen bilim insam biraz kızmış gibiydi. "Çok basit bir mantık yürütelim. Yildızlar arası uzayda ışık yıllar boyunca seyahat edebilecek kadar gelişmiş herhangi bir yaşam türünün, Kansasü çiftçilerin rektumu hakkında bilgi sahibi olmak isteyeceklerini sanmıyorum. Ayrıca bu yaşam türlerinin sürüngen şeklini almasına ve Diinya'ya hakim olmak için hükümete sızmasına da gerek yok. Diinya'ya seyahat edebilecek teknolojiye sahip bir yaşam tiiriiniin iizerimizde hakimiyet kurması için herhangi bir hileye veya ince düşünülmüş planlara ihtiyacı olmaz."

Haber spikeri tuhaf bir kahkaha atarken, "^y, bu korkutucu!" diye yorum yaptı. "Peki, tiim bunlar Kirsch'iin keşfiyle ilgili fikirlerinizle nasil örtiişiiyor?"

Adam derin bir nefes aldı. "Edmond Kirsch'ün, Dünya'daki yaşamın uzayda başladığına dair kesin kamt bulduğunu açıklayacağına inanıyorum."

Kirsch'ün Dünya'daki uzaylı yaşamıyla ilgili düşüncelerini iyi bilen Langdon duyduklarından şüpheliydi.

Haber spikeri sorularıyla doktorun üstüne gidiyordu. "Çok ilginç. Peki, neden böyle söylüyorsunuz?"

'Tek mantıklı cevap yaşamm uzayda başladığı. Zaten halihazırda maddenin, gezegenler arasında gidip gelebildiğine dair elimizde kamt var.

Tanımlanamamış kaynaklardan alman örneklerle birlikte Mars ve Venüs'ten topladığımız parçalar, yaşamm mikrop formunda uzaydaki taşlardan geldiği ve yeryüzündeki hayat başlattığı düşüncesini destekliyor."

Haber spikeri düşünceli bir tavırla başını salladı. "Evet, ama uzaydan gelen mikrop teorisi on yıllardır bir kamt olmaksızın ortalıkta döniip durmuyor muydu? Sizce Edmond Kirsch gibi bir teknoloji dahisi, bilgisayar biliminden çok astrobiyoloji alanına giren bir teoriyi nasil kanıtlamış olabilir?"

Doktor Bennet, "Eh, bunun elle tutulur göstergeleri var," diye yanıtladı. "En büyük astronomlar yıllar boyu insanoğlunun uzun vadede hayatta kalmasının tek yolunun bu gezegeni terk etmek olduğunu söylediler. Dünya, yaşam döngüsünün yarısını tamamlamış durumda ve neticede Güneş, kırmızı bir deve dönüşüp bizi yok edecek. Elbette eğer Dünya'ya çarpacak dev aste-roitlere veya gamma işını patlamalarına dayanabilirsek. İşte bu sebeple, uzayın derinliklerindeki yeni bir gezegeni yuva edinme arayışıyla Mars'ta koloni kurma çalışmalarına başladık. Bunun çok büyük bir girişim olduğunu söylemeye gerek yok. Hayatta kalmamızın daha kolay bir yolu olsaydı, derhal onu uygulardık."

Doktor Bennet kısa bir süre konuşmasına ara verdikten sonra devam etti. "Belki daha kolay bir yolu vardır. Milyonlarca insan genini minik kapsüllere koysak ve uzak bir gezegende içlerinden birinin kök sahp insan hayatını yeşertmesi umuduyla uzaya gönderseydik ne olurdu? Bu teknolojiye heniiz sahip değiliz, ama insanoğlunun yaşamını sürdürebilmesi için makul bir seçenek

olarak değerlendiriyoruz. Ve eğer insan hayatım 'y^ertmekten' bahsediyorsak, daha gelişmiş bir yaşam türünün debunu düşünmüş olabileceği sonucuna varırız."

Langdon artık Doktor Bennet'm tezini nereye vardıracağım merak ediyordu.

Bennet kon^maya devam etti. "Bu düşünceden yola çıkarak, Edmond Kirsch'ün yeryüzündeki hayatı uzaydan geldiğini *kanıtlayan* **bir türuzaylı imzasına rastlamış olabileceğine inanıyorum. Fiziki, kimyevi veya dijital bir kamt olabilir, tam bilemiyorum. Edmond ile bu konuyu yıllar önce**

tartıştığımızı belirteyim. Uzay mikrobu teorisine hiç yanaşmazdı, çünkü pek çoklan gibi o da genetik malzemenin, yeryüzüne inene kadar karşılaşacağı ölümcül radyasyona ve yiiksek ısıya dayanamayacağına inanırdı. Şahsen, evrende insan niifusu oluşturmak için bir tür teknoloji destekli panspermi ile bu 'yaşam tohumlarım' radyasyona dayanıklı muhafazalara yerleştirip uzaya fırlatabileceğimize inamyo-rum."

Tedirgin olmuşa benzeyen spiker araya girdi. "Peki, ama eğer insanları uzaydan gönderilmiş tohum kapsülleri içinde Dünya'ya yerl^tiğinin kamh bulunursa bu, evrende yalmz olmadığımız anlamına gelir." Biraz durdu. "Aym zamanda inamlmaz şekilde..."

"Nedir?" Doktor Bennet program boyunca ilk kez gülümsüyordu.

"Bu kapsülleri *gönderenler* **de_ tıpkı bizim gibi... insan değil midir?"**

"Evet, ben de ilk başta bu sonuca varmıştım." Bilim insam duraksadı. "O zaman Edmond, beni uyarmış ve bu düşünce biçiminin yanlışlığını göstermişti."

Haber spikeri bu cevabı duymayı hiç beklemiyordu. "O halde Edmond bu 'tohumlan' gönderenlerin insan *olmadığına* **mı inam-yordu? Bu nasıl olur? Tohumlar, insanları çoğalması amacıyla paketlenmiş 'tarifler' değil miydi?"**

Bilim insam, "Edmond'ı kelimelerini kullamrsak, insanlar yan-pişmiştir," diye karşılık verdi.

"Anlayamadım?"

F: 22

337

"Edmond eğer bu tohum kapsülü teorisi doğruysa, Dünya'ya gönderilen tarifin henüz yan piştiğini, yani henüz bitmediğini söylerdi. Asanlar 'nihai ürün' değil, başka bir ^ye doğru evrim geçiren geçiş türleriydi... Bir tür uzaylıya doğru evrim geçiriyor olmahydi."

CNN spikeri sersemlemiş görünüyordu.

"Edmond'a göre, herhangi bir yaşam türünün Dünya'ya insan tarifi gönderme ihtimali, *şempanze* **tarifi göndermesinden daha yüksek değildi." Bilim insam kendi kendine güldü. "Aslına bakarsanız Edmond, beni gizli bir mütedeyyin olmakla şaka yollu suçlar, sadece yobaz bir aklın evrenin merkezinde insanın yer aldığına inandığını söylerdi. Öyle olmasa, uzaylılar evrene gelişimini tamamlamış bir 'Adem ile Havva' DNA'sı gönderirmiş."**

Röportajın gittiği yönden rahatsız olduğu anlaşilan spiker, bilim insanının lafını burada kesti. "Peki doktor. Sizinle konuşmak son derece aydınlatıcı oldu. Vakit ayırdığınız için t^ekkür ediyoruz."

Programın bu kısmı sona erince Ambra hemen yüzünü Langdon'a döndü. "Robert, eğer Edmond insanların yan evrim geçirmiş uzaylılar olduğunun kanıtım bulduysa, daha da büyük bir soru gündeme gelir. Tam olarak neye doğru evrim geçiriyoruz?"

Langdon, "Evet," dedi. "Bence Edmond bu konuyu biraz farkl yoldan, bir soruyla dile getirmişti. Nereye gidiyoruz?"

Ambra bu noktaya vardıklarına çok şaşırmış gibiydi. "Sunumdaki ikinci soruydu."

"Aynen öyle. Nereden geldik? Nereye gidiyoruz? Anlaşilan az önce seyrettiğimiz NASA bilim insam, Edmond'ın gökyüzüne bakıp her iki sorunun da cevabını bulduğuna inanıyor."

"Sen ne düşünüyorsun Robert? Edmond böyle bir ^yi mi bulmuştu?"

Langdon ihtimalleri gözden geçirirken kaşları şüpheyle çatılmıştı. Bilim insanının tezi heyecan verici olsa da Kirsch'ün müspet düşünce yapısı için fazla genel ve dünya dışıydı. *Edmond işlerin basit, açık ve teknik olmasını severdi. Bir bilgisayar uzmanıydı.*

Bundan daha da önemlisi, Langdon, onun böylesi bir teoriyi nasil ispatlamış olabileceğini tahmin edemiyordu. *Antik zamanlardan kalma bir tohum kapsülü mii buldu? Uzaylıların yayınladığı bir radyo dalgasını mi yakaladı?* **Her ikisi de bilimde çığır açıcı anhk buluşlardı, buna karşın Edmond'm keşfi epey vaktini almıştı.**

Edmond aylardır üstünde çalıştığmı söylüyordu.

Ambra'ya, “Hiç bilmiyorum," dedi. "Ama içgüdülerim bana yaptığı keşfin dünya dışı yaşamla hiç ilgisi olmadığını söylüyor. Ben bambaşka bir şey bulduğuna inanıyorum."

Genç kadın meraklanmıştan çok şaşırmış görünüyordu. "Galiba bunu bulmanın bir tek yolu var." Pencereden dışarıyı işaret etti.

Karşılarında Sagrada Familia'nm aydınlatılmış kuleleri duruyordu.

64. BÖLÜM

Piskopos Valdespino, M5O5 Otoyolu üzerinde hızla giden Opel'in camından d1şan boş gözlerle bakan Prens Julian'a çabucak bir göz attı.

Ne düşünüyor?

Prens yaklaşık otuz dakikadir konuşmuyordu. Tek yaptığı, elini istem dışı cebine götürüp duvardaki kasaya kilitlediğini hatırladığı telefonunu yoklamaktı.

Valdespino'nun planlan vardi. *Onu bir süre daha olaylardan uzak tutmalıyım.*

Ön koltuktaki papaz yardımcısı Casita del Principe yönünde ilerlese de Valdespino, az sonra ona gidecekleri yerin prensin sayfiye evi olmadığını söyleyecekti.

Birden yüziinü pencereden çeviren prens, papaz yardımcısının omzuna dokundu. "Lütfen radyoyu aç. Haberleri dinlemek istiyorum."

Delikanlı onun dediğini yerine getirmeye fırsat bulamadan Valdespino öne doğru uzanıp elinisertçeomzuna koydu. "Şimdi sessizliği bozmayalım, olur mu?"

Sözünün üstüne söz söylenmesinden hiç memnun olmadığı anlaşılan prens, yüzünü Valdespino'ya döndü.

Valdespino, "Çok üzgünüm," derken prensin bakışlarından güveninin sarsılmaya başladığını anlıyordu. "Geç oldu. Çok gürültü vardi. Sessizlikte biraz düşünmeyi tercih ederim."

Julian sert bir sesle, "Ben yeterince düşündüm," dedi. "Ülkemde neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu gece kendimizi her şeyden yeterince soyutladık; artık bunun iyi bir fikir olduğundan şüphelenmeye başladım."

Piskopos, "Bu iyi bir fikir," diyerek onu yatıştırdı. "Bana güvendiğiniz için t^kkür ederim." Elini papaz yardımcısının omzundan kaldırıp radyoyu gösterdi. "Lütfen haberleri aç. Mana Espana olabilir mesela." Tüm dünyaya yayın yapan Katolik kanalının, bu akşamki sıkıntı verici gedmeler hakkında diğer yayın kuruluşlarından daha yumuşak ve daha ölçülü davranacağını umuyordu.

Haber spikerinin sesi arabanın ucuz hoparlöründen yükseldiğinde, Edmond Kirsch'ün sunumunu ve cinayetini anlatıyordu. *Bu gece dünyadaki tim kanallar bundan bahsediyor.* **Valdespino haberde kendi isminin geçmemesini diledi.**

Neyse ki, o sırada kanalda Kirsch'ün din karşıt mesajlarının tehlikesi, özellikle de üpanyol gençlerini nasıletkilediği üzerinde duruluyordu. Örnek olsun diye Kirsch'ün bir süre önce Barselona Üniversitesinde verdiği semineri yayınladilar.

Kirsch, öğrenci topluluğuna sakin bir sesle, "Pek çoğumuz kendimize ateist demeye çekiniyoruz," diyordu. "Bununla birlikte ateizm ne bir felsefene de bir dünya görüşüdür. Ateizm sadece malumun ilamdir."

Birçok öğrenci alkışladı.

Kirsch, "Aslında 'ateist' kelimesi hiç var olmamalı," diyerek konuşmasını sürdürüyordu. "Kimse kendine 'na-astrolog' veya 'na-simyacı' deme gereği duymuyor. Elvis'in hâlâ yaşadığını düşünenler için veya uzaylıların sirf bir ineği kesmek niyetiyle galaksiler arasında yolculuk yaptığına inananlar için isim üretmiyoruz. Ateizm, kanıtlanmamış dini inançların var olduğu bir hayatta, mantıklı insanların çıkardığı seslerden başka bir şey değildir."

Daha fazla öğrenciden alkış sesleri yükseldi.

Kirsch onlara, "Bu arada, bu tamm bana ait değil," dedi. "Bu kelimeler nörolog Sam Harris'e ait. Eğer henüz okumayanınız varsa, onun yazdığı *Letter to a Christian Nation (Hıristiyan Bir Ulusa Mektup)* **kitabını mutlaka okumalı."**

Harris'in aslında Amerikalılar için yazdığı *Carta a una Nacion Cristina* **kitabıyla tepanya'yı da karıştırdığını hatırlayan Valdespi-no kaşlarım çattı.**

Kirsch, "Şimdi katılanlar ellerini kaldırsın," dedi. "İçinizden kaçı Apollon, Zeus, Vulcan gibi antik tanrılara inamyor?" Durup gülmüştü. "Hiçbiriniz mi? Peki, o halde o zamanki dindarlara göre hepimiz ateisttik." Durdu. "Ben bir tanrı daha ileri gitmeyi tercih ediyorum."

Kalabalık daha yüksek sesle alkışladi.

"Arkadaşlar, Tanrı'nın var olmadığını kesin bildiğimi söylemiyorum. Tek söylediğim, bu evrenin ardında ilahi bir kudret varsa, onu tanımlamak için yarattığımız dinlere kahkahalarla gülüyordur."

Herkes güldü.

Valdespino şimdi prensin radyo dinlemek istediğine memnun olmuştu. Kirsch'ün baştan çıkarcı çekiciliği, İsa düşmanlarının artık boş oturmadığının, insanların ruhlarım Tanrı'dan uzaklaştırmaya çalıştıklarının kanıtıydı.

Kirsch devam etti. "Ben Amerikalıyım. Yeryüzünde teknolojisi en gelişmiş ve entelektüel açıdan en ilerici ülkelerden birinde doğduğum için kendimi şansh sayıyorum. Bu yüzden, bir süre önce yapilan bir anket, ülkemdekilerin *yansının* **Adem'le Havva'nın gerçekten de var olduğuna inandıklarım ortaya koyunca çok derin bir rahatsızlık duydum. Her ^ye gücü yeten bir Tanrı'nın, tekâmülünü tamamlamış iki insan yarattığına ve bu ikisinin aile içi evliliğin hiçbir kaktsal sorunuyla karşilaşmadan, farkı irklara ve tüm gezegene hayat verdiğine inamyorlar."**

Kahkahalar yükseldi.

"Kentucky'li Papaz Peter LaRuffa şunlar söyledi: Incil'de bir yerde 'iki art ikinin beşe eşit olduğu' yazarsa doğru kabul ederim."'

Daha fazla kahkaha sesi duyuldu.

"Gülmek kolay ama emin olun, bu inamşlar komik olmaktan çok, korkutucu. Bu fikirleri destekleyenlerin çoğu akil!, eğitimli, meslek sahibi insanlar. Aralarında doktorlar, avukatlar, öğretmenler ve hatta bazen

ülkedeki en yüksek makamlara gelmiş kişiler var. ABD'li Kongre Üyesi Paul Broun'un şöyle dediğini duydum: 'Evrim ve Büyük Patlama teorileri cehennemin dibinden gelen yalanlar. Dünyanın dokuz bin yaşında olduğuna ve öğrendiğimiz gibi altı günde yaratıldığına inanıyorum/" Kirsch bunları söyledikten sonra biraz durdu. "Bundan daha da vahim olan şu ki Kongre Üyesi Broun, Temsilciler Meclisi'nin Bilim, Uzay ve Teknoloji Komitesi'nde. Ona milyonlarca yıl öncesine ait bir fosille ilgili soru sorulduğunda 'inancımızı sınamak için fosilleri Tanrı oraya koydu' diye cevap verdi."

Kirsch'ün sesi aniden alçaldı ve ciddi bir tonla konuşmaya başladı. "Cehalete izin vermek, ona güç vermektir. Liderlerimiz zırvalarken hiçbirşey yapmamak rehavete kapilmakhr. Okullarla kiliselerin çocuklarımıza gerçek olmayan şeyleri öğretmelerine izin verdiğimizde de aym suçu işleriz. Eyleme geçme zaman geldi. Kendi türümüzü batıl inanışlardan sıyırmadığımız sürece zihinlerimizin sahip olduğu tüm yeteneklerden faydalanamayacağız." O susunca kalabalığa bir sessizlik çöktü. "Ben insanlığı seviyorum. Zihinlerimizin ve türümüzün sınrsız bir kabiliyeti olduğuna inanıyorum. Yeni bir aydınlanma çağının eşiğinde olduğumuza inanıyorum, dinin sonunda yok olduğu ve bilimin hüküm sürmeye başladığı bir döneme gireceğimizi düşünüyorum."

Kalabahk çılgınca alkışladi.

Valdespino başım tiksintiyle iki yana salladi. "Tanrı aşkına, kapatın şunu!"

Papaz yardımcısı dediğini yaptıktan sonra üçü birlikte sessizce yola devam ettiler.

Elli kilometre uzaktaki Monica Martin, az önce nefes nefese içeri girip ona bir cep telefonu uzatan Suresh Bhalla'nın karşısında duruyordu.

Soluğunu yutan Suresh, "Uzun hikaye ama Piskopos Valdespino'ya gönderilen bu mesajı okuman lazım," dedi.

"Dursana biraz." Martin neredeyse cihazı elinden düşürüyordu. "Piskoposun telefonu bu mu?! Sen nasıl..."

"Sorma. Oku sadece."

Dehşete kapilan Martin gözlerini telefona çevirdi ve ekrandaki yazıyı

okumaya başladı. Hemen ardından rengi attı. "Aman Tanrım, yani Valdespino..."

"Tehlikeli," diyerek Suresh, onun sözlerini tamamladı.

"Arna. .. bu imkansız! Piskoposa mesajı gönderen kimmiş?"

"Gizli numara. Belirlemeye çalışıyorum."

"Peki, Valdespino mesajı neden *silmemiş* ki?"

Suresh tarafsız bir sesle, "Fikrim yok," dedi. "Dikkatsizlik mi? Kibir mi? Başka mesaj varsa onları da silinenlerden geri almaya ve Valdespino'nun kiminle yazıştığını bulmaya çalışacağım. Yalnız, piskoposla ilgili bu haberi sana hemen vermek istedim. Bu konuda bir açıklama yapman gerekecek."

O sirada düşünmekte olan Martin, "Hayır yapmayacağım!" dedi. "Saray bu konuyu halka duyurmayacak!"

"Saray yapmasa bile birisi yakında bunu yapacak." Suresh, ConspiracyNet'e haber gönderen monte@iglesia.org isimli muhbirden aldığı e-postadaki uyan üzerine, Valdespino'nun telefonunun peşine düştüğünü çabucak açıkladi. Eğer söyledikleri gerçekse, piskoposun telefonundaki mesajlar uzun süre sir olarak kalmayacaktı.

Martin gözlerini kapatıp tepanya kralıyla çok yakın ilişkisi bulunan bir piskoposun bu akşamki cinayete karıştığı öğrenilirse, dünyanın nasil tepki vereceğini hayalinde canlandırmaya çalıştı.

Yavaşça gözlerini açarken, "Suresh," diye fı5ildadı. "Senden şu 'Monte' isimli muhbirin kim olduğunu bulman istiyorum. Benim için bunu yapar mısın?"

"Denerim." Sesi pek ümit vaat etmiyordu.

"Teşekkürler." Martin, piskoposun telefonunu ona verdikten sonra kapıya koştu. "Bana mesajın ekran görüntüsünü yolla!"

Suresh arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Monica Martin cevap vermedi.

65. BÖLÜM

Kutsal Aile Bazilikası, La Sagrada Famı'lia, Barselona'nın göbeğinde tam bir blokluk alan işgal eder. Bu devasa plana rağmen kilise adeta havada agirhksız duruyor gibidir. Özenle işlenmiş bol delikli kuleleri tepanyol gökyüzüne zahmetsizce yükselir.

Mabedin farklı uzunluktaki detaylı ve gözenekli kuleleri, yaramaz devler tarafından dikilmiş tuhaf deniz süngerlerini andırır. Tamamlandığında on sekiz kulesinden en yükseği baş döndürücü yüz yetmiş metre uzunluğuna ulaşacak ve Washing-ton Amh'm geçecektir. Vatikan'ın Aziz Petrus Bazilikası'm otuz metre kadar geride bırakacak Sagrada Famı'lia, bittiğinde dünyanın en yüksek kilisesi haline gelecektir.

Kilisenin gövdesi üç heybetli cephenin arasında korunur. Doğu tarafındaki Doğum cephesi, çok renkli çiçeklerden, hayvanlardan, meyvelerden ve insanlardan filizlenen bir asma bahçe gibi yükselir. Bunun tam zıttı olan batı tarafındaki Çile cephesiyse, kas kirişlerini ve kemikleri andıracak şekilde yontulmuş sade taştan meydana gelir. Güneyde yer alan İhtişam cephesindeki şeytanlar, putlar, günahlar ve kötülüklerden oluşan karmaşık figürler, daha yukarıdaki göğe yükseliş, fazilet ve cennet sembollerine doğru uzamr.

Bazilikamn çevresindeki daha küçük cepheler, payandalar ve kulelerin çoğu, yapının alt kısmı eriyormuş veya yerin altından çıkıyormuş hissini vermek için çamurumsu bir maddeyle kaplanmıştır. Tanınmış bir eleştirmenin söylediğine göre Sagrada Famı'lia'nın alt kısmı "girift mantar kulelerinbüyüdüğü, çürümeye yüz tutmuş bir ağaç gövdesini" andırır.

Gaudı, kilisesini geleneksel dini ikonografiyle süslemenin yam srra, doğaya duyduğu saygıyı yansıtan sayısız özelliği de ona eklemiştir. Sütunlarım kaplumbağalar taşrr, cephelerinden ağaçlar fişkırır, binanın dışına taştan yapılmış dev salyangozlar ve kurbağalar tutunur.

Dışarıdaki bu tuhaflığın yanında Sagrada Famılia'nın esas şaşırhcıhğı ancak kapısından içeri adım atınca belli olur. Ana mabedin içine giren ziyaretçinin gözleri, ağaç gövdesi şeklindeki yana eğik sütunlardan altmış metre yukarıdaki tonozlara kayarken ağzı hayretten açık kahr. Tavanda yer

alan geometrik şekillerin saykodelik kolajı, ağaç dallan arasında kristalimsi bir gök kubbe meydana getirir. Gaudı'ye göre "sütunlu orman" yapmak insan aklım, din arayışı içindeki ilk insanların, ormanı Tanrı'nın katedrali kabul eden düşüncelerine geri götürme amacım güdüyordu.

Gaudı'nin bu devasa art nouveau yapıtına kimilerinin tutkuyla hayranlık duyması, kimilerininse küçümseyip alay etmesi şaşirtıcı değildir. Bazı kimselerin, "şehvani, ruhani ve organik" diyerek yücelttiği yapıtı, diğerleri "amiyane, şatafatlı ve saygısız" bulmuştur. Yazar James Michener "dünyamn en uçuk görünen ciddi binası" diye tasvir ederken, *Architectural Review* **dergisi ona "Gaudı'nin kutsal canavarı" demiştir.**

Yapıtın maliyeti estetiğinden daha da ilginçtir. Tamamen kişisel bağışlarla yapımı sürdürülen Sagrada Famılia, ne Vatikan'dan ne de dünyamn Katolik liderlerinden yardım görmektedir. İflasın eşiğine veya işin duracağı aşamaya geldiği dönemler geçiren kilisenin adeta Darwinvari bir hayatta kalma güdüsü vardır. Mima-rımn ölümüne, acımasız bir iç savaşa, Katalan anarşistlerin terör saldırılarına, hatta üzerine oturduğu arazinin stabilizasyonunu bozacak raddeye gelen metro tüneli kazısına göğüs germiştir.

Tüm bu sıkıntılara rağmen Sagrada Famılia hâlâ ayaktadır ve büyümeye devam etmektedir.

Son on yil içinde kilisenin gelirleri önemli ölçüde artmış, yarı tamamlanmış yapıyı görmeye gelen yılda dört milyondan fazla ziyaretçinin satın aldığı pahah biletler sayesinde kasasım doldurmaya başlamıştır.

Gaudı'nin ölümünün yüzüncü yildönümünde, 2026 yilmda yapımını tamamlamayı hedeflediğini ilan eden Sagrada Famılia, yeni bir coşkuyla tazelenmiş, kuleleri gökyüzüne doğru yeni bir heyecan ve ümitle tırmanmaya başlamıştır.

Sagrada Famı'lia'nın başındaki din adamı ve en eski rahibi Joaquim Bena, yuvarlak yüzüne yuvarlak gözlükler takan seksen yaşında neşeli bir ihtiyardı. Cüppeye sarınmış ufak bedeninin üstünde duran yüzü hep gülümserdi. Bu ihtişamhmabedin yapımının tamamlandığını görmek Bena'nın hayaliydi.

Fakat o akşam kendi papaz odasında oturan Rahip Bena gülümsemiyordu. Kilise işleri için geç vakte kadar kalmış, fakat Bilbao'da gelişen rahatsız edici olaylar yüzünden bilgisayar ekranına kilitlenmişti.

Edmond Kirsch öldürülmüş.

Bena geçen üç ay içinde Kirsch ile kırılgan ve pek ihtimal tanınmayacak bir dostluk geliştirmişti. Sözünü sakınmayan ateist, kiliseye büyük bir bağış yapma teklifiyle gelerek Bena'yı şaşirtmışh. Teklif ettiği beklenmedik miktardaki bağışın fevkalade olumlu bir katkısı olacaktı.

Onun bir fayda elde etmeye çalıştığından şüphelenen Bena, *Kirsch'ün böyle bir teklifte bulunması hiç mantıklı değil,* **diye düşünmüştü.** *Acaba gösteriş mi yapmak istiyor? Yoksa yapının üzerinde nüfuz sahibi olmayı mı hedefliyor?*

Yapacağı bağış karşılığında tanınmış fütürist tek bir talepte bulunmuştu.

Bena, onu şüpheyle dinlemişti. *Tüm istediği bu mu?*

Kirsch, "Bu benim için şahsi bir mesele," demişti. "Umarım ricamı kabul edersiniz."

Bena insanlara güvenen biriydi ama o an şeytanla dans ettiğini sanmıştı. Kirsch'ün gözlerinde daha büyük bir hevesin izlerini görmeye çalışmıştı. Ve ardından görmüştü. Kirsch'ün tasasız cazibesinin altında yorgun bir çaresizlik saklıydı; çukura kaçmış gözleri ve zayıf vücudu Bena'ya ilahiyat fakültesi misafirhanesinde çalıştığı günlerini hatırlatmıştı.

Edmond Kirsch hasta.

Onun öleceğini tahmin etmiş ve böyle bir bağişta bulunarak, hep çıkıştığı Tanrı'ya kendini affettirmeye çalıştığından şüphe-lenmişti.

Yaşarken kendini ustun görenler, ölürken en çok korkanlardır.

Ömrünü inançsız insanlara Hz. tea'yı tebliğ etmeye adamış ilk Hiristiyan olan Vaftizci Yahya'yı hatırlamıştı. Kirsch gibi inançsız bir kimsenin İsa'ya adanmış bir mabedin yapımına katkı sağlama isteğini reddederse bunun hem dine sığmayacağına hem de zalimlik etmiş olacağına kanaat getirmişti.

Ayrıca Bena'nm kilise fonlarım artırmak gibi bir yükümlülüğü de vardi. Meslektaşlarına Kirsch'ün hediyesini ateist geçmişi sebebiyle reddettiğini nasil açıklayacağını bilmiyordu.

Neticede rahip, Kirsch'ün şartlarım kabul etmiş ve iki adam samimiyetle el sıkışmıştı.

Bena o akşam Kirsch'ün Guggenheim'daki sunumunu izlerken önce din karşıt söylemleri yüzünden kaygilanmış, sonra gizemli kafini merak etmiş ve en sonunda vurularak öldürülmesini dehşet içinde izlemişti. Sonrasında bilgisayarının başından kalkamamış, birbiriyle yanşan akil almaz komplo teorilerini izlemeye dalm^tı.

Bir duygu seline kapilmış olan Bena, mabette Gaudı'nin sütunlarından meydana gelen "ormanda" tek başına sessizce oturuyordu. Maalesef bu gizemli ağaçlar, hızla çalışan zihnini sakinleştirmeye yetmiyordu.

Kirsch ne bulmuştu? Kim onun ölmesini istedi?

Rahip Bena gözlerini kapattı ve zihnindeki düşüncelerden kurtulmaya çalıştı ama sorular aklım kurcalıyordu.

Nereden geldik? Nereye gidiyoruz?

Yüksek sesle, "Tann'dan geliyoruz," dedi. "Ve yine Tanrı'ya döneceğiz!"

Dile getirdiği kelimelerin göğsünde yankilamp tüm mabedi titrettiğini hissetti. Aniden Çile cephesinin üstündeki vitray camı delen parlak bir işin demeti bazilikanın içine vurdu.

Huşu içinde ayağa kalkıp pencereye doğru ağır aksak adımlarla giderken renkli camdan içeri giren semavi ışığın eşliğinde tüm kilise sarsildı. Kilisenin ana kapısından dışarı firladığında kendini sağır edici bir fırtınanın içinde buldu. Yukarıda, sol tarafındaki büyük helikopter alçalırken, arama ışığı kilisenin on cephesini taradi.

Kilise arsasının kuzeybatı köşesindeki inşaat bariyerlerinin arkasına inip motorunu kapatan hava aracını hayretle izledi.

Gürültü verüzgârdinerken Sagrada Famı'lia'nın ana kapısında duran

Rahip Bena, helikopterden inen dört kişinin kendisine doğru koştuğunu gördü. Öndeki iki kişi, akşamki haberlerden kolayca tanınacak kadar ünlüydü. Biri İspanya'nın gelecekteki kraliçesi, diğeri ise Robert Langdon'di. Onların peşinde, arma işlemeli ceket giymiş iriyar iki adam vardi.

Hallerinden Langdon'ın Ambra Vidal'ı kaçırmadığı anlaşılıyordu. Bayan Vidal, yaklaşmakta olan Amerikalı profesörün yanında kendi isteğiyle ilerliyor gibiydi.

Kadın dostane bir tavırla elini sallarken, "Rahip Bena!" diye seslendi. "Bu kutsal yere böylesinegürültüyle girdiğimiz için bizi bağışlayın. Sizinle hemen konuşmamız lazım. Çok önemli."

Bena konuşmak için ağzını açtıysa da beklenmedik grup yanına gelirken sadece başını sallayabildi.

Robert Langdon güven verici bir tebessümle, "Özür dileriz rahip," dedi. "Çok tuhaf geldiğini biliyorum. Bizi tamyor musunuz?"

Bena, "Elbette," diyebildi. "Fakat ben sandım ki. .."

Ambra, "Yalan haber," diyerek karşılık verdi. "Emin olun, her şey yolunda."

Tam o sırada, kilise çitlerinin önündeki iki güvenlik görevlisi helikopterin gelişiyle alarma geçip turnikeden koşarak girdi. Hemen Bena'nın durduğu tarafa doğru ahldilar.

Armalı ceket giyen iki adam o anda yüzlerini onlara döndü ve avuç içlerini gösterecek şekilde ellerini havaya kaldirarak evrensel "dur" işaretini yaptılar.

Bena, Katalanca seslendi. *"Tot esta be! Tornin al seu lloc. (Her yolunda! Görev yerinize dönün.)"*

Güvenlikçiler gözlerini kısıp beklenmedik topluluğa şüpheyle baktı.

Bena daha kararlı bir sesle, *"Sön els meus convidats, (Onlar benim misafirim,)"* **diye buyurdu.** *"Confio en la seva discreció. (Ağzınım sıkı*

tutacağınıza inanıyorum.)"

Şaşkınlık içindeki görevliler güvenlik turnikesinden nöbet yerlerine geri döndüler.

Ambra, 'T^ekkür ederim," dedi. "Bu yaptığınızı unutmayacağım."

Rahip kendini tanıttı. "İsmim Joaquim Bena. Lütfen bana neler olduğunu anlatın."

Robert Langdon öne çıkıp rahibin elini sıktı. "Rahip Bena, bilim insan Edmond Kirsch'e ait bir kitabı anyoruz." Langdon zarif bir kart çıkarıp rahibe uzattı. "Bu kartta kitabın bu kiliseye ödünç verildiği yazıyor."

Grubun ani gelişine şaşırmış olsa da Bena fildişi rengindeki kartı hemen tanımıştı. Bu kartın aynısı Kirsch'ün bir hafta önce ödünç verdiği kitabın yanında duruyordu.

William Blake'in Tüm Eserleri.

Edmond yaptığı büyük bağışın karşılığında, Blake'in kitabının bazilika kriptasında sergilenmesini istemişti.

Tuhaf bir istek olsa da, ödenecek ufak bir bedel.

Kirsch'ün kartın arka yüzüne yazilmış tek talebi, kitabın 163. sayfası açık olarak sergilenmesiydi.

Sagrada Famı'lia'nın sekiz kilometre kuzeybatısındaki Amiral Âvila, Uber'in on cammdan simsiyah Balear Denizi'ne karşı parıldayan şehir ışıklarına baktı.

Sonunda Barselona'dayım, **diye düşünen yaşlı amiral, telefonunu çıkartıp soz verdiği gibi Naip'i aradi.**

Naip ilk çalışta açtı. “Amiral Âvila neredesin?"

"Şehre girmeme birkaç dakika kaldi."

"Zamanlaman iyi. Az önce can sıkıcı haberler aldım."

"Dinliyorum."

'"Yılanın başım başarıyla ezdin. Arna korktuğumuz gibi, uzun kuyruğu tehlikeli biçimde hâlâ kıvranıyor."

Âvila, "Nasıl hizmet edebilirim?" diye sordu.

Naip düşüncelerini paylaştığında çok şaşırdı. O akşamın daha fazla can kaybı gerektireceğini sanmıyordu ama Naip'i sorgulayacak konumda değildi. *Ben sadece bir emir eriyim,* **diye kendine hatırlattı.**

Naip, "Bu görev tehlikeli olacak," dedi. "Yakalanacak olursan yetkililere avuç içindeki sembolü göster. Seni kısa sürede serbest bırakırlar. Her yerde nüfuz sahibiyiz."

Âvila dövmesine bir göz attı. "Yakalanmaya niyetim yok."

Naip ürkütücü bir sakinlikle, "İyi," dedi. "Eğer her şey planlandığı gibi giderse yakında ikisi de ölür ve bu dava kapanır."

Sonra hat kesildi.

O ani sessizlikte Âvila gözlerini, ufuktaki en parlak noktaya dikti. Orada gördüğü ^y, inşaat ışıklarının aydınlattığı tiksindirici bir deforme kule sürüsünden ibaretti.

Tuhaf siluete bakarken, *Sagrada Famüia,* **diye düşündü.** *inancımıza ters düşen ne varsa onun simgesi bir mabet.*

Âvila'ya göre, Barselona'nın ünlü kilisesi zayıflığın ve ahlaki çöküşün amfiydi. Liberal Katolikliğe teslim olmuş, binlerce yilhk inancı yüzsüzce eğip bükerek onu doğaya tapınma, sahte bilim ve gnostik dalalet karmaşasına dönüştürmüştü.

isa'nm kilisesinden yukarı dev kertenkeleler tırmanıyor!

Dünyada geleneklerin çökeceğinden korkuyor ama kendisiyle aym endişeleri paylaşan ve gelenekleri geri getirmek için ne mümkünse yapan dünya liderlerinin meydana getirdiği yeni grubu görmek keyfini yerine getiriyordu. Palmarian Kilisesi'ne, özellikle de XIV. Papa Innocent'e

bağlanmak ona yaşamak için yeni bir sebep vermiş, yaşadığı trajediye bambaşka gözlerle bakmasını sağlamıştı.

Karım ve çocuğum savaşta öldü, **diye düşündü.** *Bu savaşı Tanrıya ve geleneğe karşı çıkan şeytani güçler başlattı. Kurtuluşa ermenin tek yolu bağışlamak değildir.*

Âvila beş gece önce, mütevazı evinde uyurken cep telefonuna gelen mesajın yüksek sesle çınlamasıyla uyanmıştı. O saatte kimin mesaj gönderdiğini görmek için gözlerini kısarak ekrana bakarken, "Cece yansı oldu," diye homurdanmışh.

Nümero oculto (Gizli numara)

Gözlerini ovuşturup gelen mesajı okumuştu.

Compruebe su saldo bancario

Banka hesabıma mı bakayım?

Bir tür telepazarlama kandırmacası olduğunu düşünerek kaşlarım çatmıştı. Öfkeyle yataktan çıkmış, su içmek için mutfağa gitmişti. Evyenin başında dururken gözucuyla baktığı dizüstü bilgisayarım kontrol edinceye kadar uyku tutmayacağını anlamıştı.

Bankasının websitesine giriş yaparken yine acınacak kadar az miktardaki hesap bakiyesini göreceğini samyordu. Arna hesap

bilgileri ekranda belirdiğinde aniden ayağa firlarken sandalyesini devirmişti.

Arna bu imkânsız!

Gözlerini kapatıp bir kez daha kontrol etmişti. Sonra da ekranı yenilemişti.

Rakam değişmiyordu.

Bilgisayarda hesap hareketlerini incelemiş ve bir saat kadar önce isimsiz bir hesaptan yüz bin avro aktarıldığım görünce hayrete düşmüştü. Gönderen hesap gizliydi.

Bunu kim yapar ki?!

Cep telefonunun tiz vızıltısıyla Avila'nm yüreği ağzına gelmişti. Telefonunu eline alıp arayan kişiye bakmıştı.

Nümero oculto

Yumuşak bir ses onunla akıcı bir Kastil İspanyolcasıyla konuşuyordu. "İyi geceler amiral. Sanırım gönderdiğim hediyeyi görmüşsündür."

"Be... ben," diye kekelemişti. "Siz kimsiniz?"

Arayan ses, "Bana Naip diyebilirsin," diye cevap vermişti. "Son iki yil boyunca imanla devam ettiğin kilisenin üyelerini, kardeşlerini temsil ediyorum. Sadakatin ve yeteneklerin gözümüzden kaçmadı amiral. Artık sana daha yüce bir amaca hizmet etme firsatmı sunmak istiyoruz. Papa hazretleri sana birtakım görevler verilmesini önerdi... Bu görevler sana Tanrı tarafından gönderildi."

İyice ayilmış olan Avila'nm avuç içleri terliyordu.

"Sana verdiğimiz para, ilk görevin için avans olarak hesabına yatırıldı. Görevi kabul edersen bunu, kilisemizin en üst makamlarına gelmeye layıkolduğunu kanıtlayabileceğin bir fırsat olarak düşün." Biraz ara verdikten sonra devam etti. "Kilisemizde dünyanın göremediği gizli bir hiyerarşi mevcuttur. Örgütümüzün en üst kademelerinde kıymetli bir yere sahip olacağına inanıyoruz."

Avila böyle bir terfi ihtimali karşısında heyecanlansa da tedirgin olmuştu. "Görev nedir? Kabul etmezsem ne olacak?"

"Hiçbir surette yargilanmayacaksm; ayrıca parayı da kendine saklayabilirsin. Bunlar sana makul geliyor mu?"

"Kulağa hayli cömert geliyor."

"Seni seviyoruz. Sana yardım etmek istiyoruz. Hakkaniyetli davranmak adına, papanın senin için uygun gördüğü görevin zor olduğu konusunda seni ikaz etmek zorundayım." Kısa bir sessizlikten sonra ses konuşmaya devam etmişti. "Şiddete başvurman gerekebilir."

Avila kaskatı kesilmişti. *Şiddet mi?*

"Amiral, şeytani güçler her geçen gün güçleniyor. Tanrı savaş veriyor ve biliyorsun ki savaşın kurbanlar olur."

Avila kendisini yıllarca kedere boğan dehşeti hatırlamış, tüyleri ürperirken kötü anıları aklından uzaklaştırmıştı. "Üzgünüm, şiddet içeren bir görevi kabul edebileceğimi sanmıyorum..."

Naip, "Papa seni seçti amiral," diye fisildamışh. "Bu görevde hedef alacağın kişi ... aileni öldüren adam."

Madrid Kraliyet Sarayı'nm zemin katındaki Savaş Gereçleri Salonu, kırmızı renkli yiiksek duvarları, tepanyol tarihindeki ünlü savaşların resmedildiği göz alıcı duvar kilimleriyle süslenmiş tonozlu bir odadir. Salonun içinde eski kralların savaş giysileri ve gereçleri de dahil, yiizden fazla el yapımı zirhm yer aldığı paha biçilmez bir koleksiyon bulunur. Salonun ortasında, savaş zirhmı kuşanmış gerçek boyutlarda yedi adet atlı manken durur.

Beni hapsetmeye karar verdikleri yer burası mı? **Garza etrafındaki savaş gereçlerine bakindi. Burası saraydaki en güvenlikli salonlardan biriydi ama onu bu zarif nezarete, gözünü korkutmak için koyduklarım tahmin ediyordu.** *Beni bu salonda işe almışlardı.*

Yaklaşık yirmi yıl önce bu görkemli salona alınmış ve kraliyet muhafızlarının başına getirilmeden önce onunla mülakat yapilmış, çapraz sorguya tutulmuş ve sorgulanmıştı.

Şimdi onu tutuklayanlar, kendi emrindeki muhafızlardi. *Bir cinayeti planlamakla ve suçu piskoposun üstüne yıkmakla mı suçlanıyorum?* **İddiaların arkasındaki mantık öylesine düğüm olmuştu ki Garza neresinden tutup çözeceğini bilemiyordu.**

Sarayda kraliyet muhafızları üstündeki en yetkili kişi ken-disiydi. Bu da

onu tutuklama emrini tek bir kişinin verebileceği anlamına geliyordu... Prens Julian'ın.

Valdespino, prensi bana karşı doldurdu, **diye düşündü. Piskopos siyasette kendini kurtarmayı çok iyi beceren biriydi. O akşam da kendi itibarım korurken Garza'nınkini batirmakiçinçaresizce bu medya gösterisini planlamıştı.** *Kendimi savunamayayım diye beni bu salona tıktılar.*

Julian ile Valdespino güçlerini birleştirdiyse hiç çaresinin kalmadığım, kaybettiğini biliyordu. Şu noktada, yeryüzünde ona yardım edebilecek tek kişi, Palacio de la Zarzuela'daki hasta yatağında son günlerini geçiren adamdi.

İspanya kralı.

Garza yine de durumunun ümitsiz olduğunu düşündü. *Piskopos Valdespino'yu veya kendi oğlunu ezmesi gerekecekse, kral asla bana yardım etmeyecektir.*

Dışarıdaki kalabalığın daha yüksek sesle slogan attığım duyuyor, işlerin şiddete varacağım tahmin ediyordu. Ne dediklerini duyunca kulaklarına inanamadi.

'İspanya nereden geliyor?!" diye bağmyorlardi. 'İspanya nereye gidiyor?!"

Anlaşılan göstericiler Kirsch'iin kışkirtıcı iki sorusunu, te-panyol monarşisini protesto etmekte kullanabilecekleri bir firsat olarak değerlendirmişti.

Geçmişteki baskılar eleştiren İspanyol gençliği değişimlerin daha hızh yapılmasını istiyor, ülkenin tam demokrasiyle "medeni dünyaya katılmasını" ve monarşiden vazgeçmesini talep ediyordu. Fransa, Almanya, Rusya, Avusturya, Polonya ile elliden fazla ülke geçen yüzyılda tahtı terk etmişti. İngiltere'de bile mevcut kraliçe öldükten soma monarşinin sona erdirilmesi için halk oylamasına gidilmesi tartışılıyordu.

Maalesef o akşam Madrid Kraliyet Sarayı'nda bir kargaşa yaşanıyordu; o yüzden yiiz yılhk bu savaş edasının yeniden yükseldiğini duymak şaşirtıcı değildi.

Tahta çıkmaya hazırlanırken Prens Juliantn tam da ihtiyaç duyacağı şeydi.

Salonun karşı tarafındaki bir kapı aniden tıkirdayarak açıldı ve Garza'mn muhafizlarından biri içeri göz attı.

Garza, ona, "Avukat istiyorum!" diye bağırdi.

Muhafizın etrafından dolaşıp sert adımlarla içeri giren, sarayın Halkla Ûişkiler Koordinatörü Monica Martın, "Ben de bir basın açıklaması istiyorum," diye seslendi. "Komutan Garza, neden Edmond Kirsch'iin katilleriyle işbirliğiyaptımz?"

Garza hayret dolu gözlerle ona baktı. *Herkes mi aklım kaçırdı?*

Ona doğru yürüyen Martin, "Suçu Piskopos Valdespino'ya yıkmaya çalıştığınızı biliyoruz!" diye çıkıştı. "Saray hemen itirafınızı yayınlamak istiyor!"

Komutan ne cevap vereceğini bilemedi.

Salonun ortasına kadar gelmiş olan Martın, aniden arkasını dönüp kapıda duran genç muhafiza öfkeyle baktı. "Giz/i bir itiraf istiyorum!"

Tereddütle bakan muhafız geriye adım atıp kapıyı kapattı.

Yeniden Garza'ya dönen Martın yolun geri kalanım koşar adımlarla gitti. Tam komutanın önüne gelip, "Hemen bir itiraf istiyorum!" diye bağırırken sesi tonozlu tavanda yankilandi.

Garza ifadesiz bir sesle cevap verdi. "Benden itirafname alamayacaksın. Benim bu işle hiçbir ilgim yok. Suçlamalarınız tamamen asilsız."

Martın tedirgin bir halde omzunun üstünden geriye baktı. Soma yaklaşıp Garza'nın kulağına fisildadı. "Biliyorum... Beni dikkatle dinleyin."

Yükselişte t 2747%

© ConspiracyNet.com

SON DAKİKA HABERİ

ANTİPAPALAR... KANAYAN AVUÇ İÇLERİ. ..

VE DİKİŞLİ GÖZLER...

Palmarian Kilisesi’nden tuhaf hikâyeler.

internette yaym yapan Hıristiyan haber gruplan, Amiral Luis Avila'nın Palmarian Kilisesi'nin yıllardır aktif bir üyesi olduğunu yazdı.

Kilisenin "ünlü" birsavunucusu konumundaki Donanma Amirali Luis Avila, din düşmanı bir terör saldırısında ailesini kaybettikten sonra düştüğü bunalımda, Palmarian papanın "hayatını kurtardığım" defalarca dile getirmiş.

Dini kurumlan desteklemek veya kınamak ConspiracyNet yayın politikamıza uymadığından Palmarian Kilisesi'yle ilgili onlarca dış bağlantıyı burada veriyoruz.

Biz bilgiyi verelim. Siz karar verin.

Aklınızın bir köşesinde bulunsun, Palmarian'larla ilgili internetteki iddiaların çoğu rahatsız edicidir, bu yüzden gerçekle yalanı birbirinden ayırmak için sîzlerden, yani kullanıcılarımızdan yardım bekliyoruz.

Aşağıda sıraladığımız “gerçekleri" bize bir numaralı muhbirimiz monte@iglesia.org gönderdi. Bu akşam verdiği bilgilerin mükemmel doğruluk payı sebebiyle bu gönderdiklerinin de gerçek olduğu sonucuna varıyoruz. Bununla birlikte, kullanıcılarımızın bilgileri destekleyecek veya çürütecek somut deliller göndermesini umuyoruz.

"GERÇEKLER"

- **Palmarian Papa Clemente, 1976'daki bir araba kazasında iki gözünü kaybetti ve on yıl boyunca gözlerinde dikişlerle vaaz verdi.**

- **Papa Clemente’in her iki avuç içinde de, hayal gördüğünde düzenli olarak kanayan lekeleri vardı.**

- **Palmarian papaların çoğu, güçlü Carlist görüşlere sahip İspanyol ordu subaylarıydı.**

• Palmarian Kilisesi üyelerinin kendi aileleriyle konuşması yasaktır; pek çok üye yetersiz beslenmeden veya kötü muamele görmekten kilisede öldü.

• Palmarian'lann; (1) Palmarian olmayanların yazdığı kitapları okumaları (2) Palmarian olmayan aile üyelerinin düğünlerine veya cenazelerine katılmalar (3) havuza, plaja, boks maçına, dans etmeye, Noel ağacının veya Aziz Nikola resminin bulunduğu herhangi bir yere gitmesi yasaktır.

• Palmarian'lar Deccal'ın 2000 yılında doğduğuna inanır.

• Palmarian'lar ABD, Kanada, Almanya, Avusturya ve İrlanda'daki şubelerinde üye toplamaktadır.

Ambra ile Sagrada Famılia'nın devasa kapilanna doğru Rahip Beii.a'mn peşinden giderken Langdon, kilisenin ana girişindeki son derece tuhaf detayların karşısında her zamanki gibi hayranlık duydu.

Kodlardan oluşan bir duvar. **Cilalanmış metalden yekpare parçalan kaplayan tipografiye baktı. Sekiz binden fazla üç boyutlu harf, bronz yüzeye kabartılarak işlenmişti. Yatay düzlemde sıralanmış harfler, görünürde aralarında hiç boşluk bırakilmamış kelimelerden dev bir satıh meydana getiriyordu. Langdon buradaki yazının Ba'nın Çilesi'nin Katalan dilindeki yorumu olduğunu bilse de, görüntüsü daha çok Ulusal Güvenlik Ajansı NSA'mn şifre anahtarına benziyordu.**

Bu yerin komplo teorilerine neden ilham kaynağı olduğu belli.

Çile cephesinden yukarı tırmanan bakışlar, Josep Maria Subirachs isimli sanatçının tepeden bakan kasvetli, köşeli heykellerine kaydi. Heykellerin en belirgini; yukarda çarmıha gerilm^, korkunç derecede zayıf İsa heykeli, gelen ziyaretçilerin üstüne devrilecekmiş hissini veren eğik bir açıyla yerleştirilmişti.

Langdon'ın sol tarafındaki bir başka iç karartıcı heykel, İsa'yı öperek ona ihanet eden Yahuda'yı tasvir ediyordu. Bu sevimsiz heykelin yan tarafındaki duvara, içine sayıların yerleştirildiği bir "sihirli kare" kazınmıştı. Edmond bir defasında Langdon'a bu karedeki "sihirli sabit sayı" otuz üçün, aslında Farmasonların pagan âdetlerine uygun olarak Evrenin Yüce Miman'na duyduğu saygıyı yansıttığını söylemişti. Her şeye

gücü yeten bir ilahın

tüm sulan, sözde kardeşliğin otuz üçüncü derecesine ulaşanlara açıklanıyordu.

Langdon kahkaha atarak, "Eğlenceli bir hikaye ama Çile'yi çektiği sırada İsa'nın otuz iiç yaşında olduğu daha makul bir yaklaşım," demişti.

Girişe yaklaştıklarında Langdon kilisenin en dehşet verici süslemesini görmek için gözlerini kıstı. Bakışlarım hemen kapıların üstündeki iki Yunan harfine, alfa ve omega harflerine dikti.

Aym anda harflere bakan Ambra, "Başlangıç ve son. Tam Edmond'hk," dedi.

Onun ne demek istediğini anlayan profesör, başım salladı. *Nereden geldik? Nereye gidiyoruz?*

İki kraliyet muhafızıyla birlikte, bu bronz harfli duvarın içinde Rahip Bena'nın açtığı küçük bir kapıdan girdiler. Bena kapıyı arkalarından kapattı.

Sessizlik.

Karanlık.

Rahip Bena çapraz nefin giineydoğu ucunda onlarla ilginç bir hikaye paylaştı. Kirsch'iin Sagrada Famı'lia'ya bağış yapma teklifiyle geldiğini ve kilisenin karşılık olarak Blake'in tezhipli kitabını kriptada Gaudi'nin mezarının yanında sergilemeyi kabul ettiğini anlattı.

Merakı tavana vurmuş olan Langdon'ın aklından düşünceler geçiyordu. *Kilisenin tam ortasım koydurmuş.*

Ambra, "Neden ooyle bir şey yapmanızı istediğinden hiç bahsetti mi?" diye sordu.

Bena başını salladi. "Kendisinin Gaudi sanatına duyduğu tutkunun, aym zamanda bir William Blake hayranı olan annesinden geldiğini söylemişti. Blake'e ait bu kitabın, annesinin anısına Gaudi'nin mezarının yanına

konulmasın istemişti. Ben bir sakıncasını görmemiştim."

Langdon şaşkınlık içindeydi. Edmond, annesinin Gaudı'yi beğendiğinden hiç bahsetmemişti. Bunun dışında, Paloma Kirsch manastırda ölmüştü ve kpanyol bir rahibenin, dini esaslara ters dü^n İngiliz bir ^iri beğenmesi pek miimkün görünmüyordu.

Bena konuşmaya devam etti. "Ayrıca Bay Kirsch'ün ruhani bir buhran geçirdiğini sezinledim... Belki beraberinde birtakım sağlık sorunlar da vardı."

Kartı yukarı kaldıran Langdon, "Bu taşınır alındı belgesinin arkasındaki notta Blake'in kitabının belirli bir sayfasının açık durması gerektiği yazıyor," diyerek rahibin sözünü kesti. "Yüz altmış üçüncü sayfası açık duracak şekilde sergilenecekmiş."

"Evet, bu doğru."

Langdon'ın kalbi hızlanmaya başladi. "O sayfada hangi şiirin açık durduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bena başım iki yana salladi. "O sayfada şiir yok."

'Anlayamadım?"

"Bahsettiğimiz kitap Blake'in tüm eserlerini içeriyor; hem çi-zimlerini hem de yazılarım. Yiiz altmış üçüncü sayfada bir çizim var."

Langdon huzursuz gözlerle Ambra'ya baktı. *Bize kırk yedi harfli bir şiir dizesi lazım, resim değil!*

Am bra dönüp Bena'ya seslendi. "Rahip Bena? Hemen görmemiz mümkün mü acaba?"

Rahip biraz bocaladı ama sonra İspanya'mn kraliçe adayım geri çevirmemeye karar verdi. Onlara çapraz neften kilisenin ortasına doğru yolu gösterirken, "Kripta şu tarafta," dedi. İki kraliyet muhafizı onlar takip etti.

Bena bir yandan konuşuyordu. "İtiraf etmeliyim ki, böylesi-ne bilindik bir

ateistin parasım kabul etmekte ilk başta tereddüt yaşadım; fakat annesinin en sevdiği Blake çizimini sergilememizi istemesi bana zararsız geldi. Hele ki bunun Tanrı'ya ait bir çizim olduğu düşünülürse."

Langdon yanhş duyduğunu sandi. "Edmond'ın sizden bir Tannresmi sergilemenizi istediğini mi söylediniz?"

Bena olumlu anlamda başım salladi. "Hasta olduğunu hissetmiştim; belki de ömrü boyunca kutsala karşı çıktığı için bu şekilde af d iliyordu." Durup başım iki yana salladı. "Maalesef bu akşamki sunumunu izledikten sonra, itiraf etmeliyim ki ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Langdon, Edmond'm, Blake'in çizdiği hangi Tanrı resminin sergilenmesini istediğini tahmin etmeye çalıştı.

Ana mabetten içeri girdiklerinde profesör, bu yeri hayatında ilk defa görüyormuş gibi hissetti. Yapımı aşamasında Sagrada Familia'yı pek çok defalar ziyaret etmiş olsa da, hep gündüz vaktinde gelmişti. Vitray camlardan içeri giren İspanyol güneşi, göz kamaştırıcı bir renk cümbüşü oluşturur ve insanın bakışlarım iyice yukarılarda agirhksız gibi duran tonozlu gök kubbeye çekerdi.

Burası akşamları daha kasvetli bir yer.

Bazilikanın gün^ vurmuş ağaç orman gitmiş, yerine karanlıktan ve gölgeden ibaret bir gece yansı orman gelmişti. Yukarıdaki meçhul boşluğa doğru uzanan kolonlar karanlık bir sahne meydana getiriyordu.

Rahip, "Dikkatli yürüyün," dedi. "Masraflar olabildiğince kısmaya çalışıyoruz."

Langdon, bu devasa Avrupa kilisesini aydınlatmanın ufak bir servete mal olacağım biliyordu. Yine de buradaki elektrikli ışıklar yolu belli belirsiz aydınlatıyordu. *Beş bin beş yüz metre kareye yayılmış bir zemin planma sahip olmanın zor yanlarından biri de bu.*

Orta nefe varıp sola döndüklerinde Langdon ilerideki ayin platformunu gördü. Sunak aslında, iki yanını parlak borulu orgların çevrelediği ultramodern minimalist bir masaydı. Sunağın dört buçuk metre kadar yukarısında kilisenin olağandışı balda-keni duruyordu. İplerle tutturulmuş

bu tavan bezi veya "sunak örtüsü", törenlerde krallar serinlesin diye sopalara tutturulmuş gölgeliklerden ilham almıştı.

Artık çoğu baldaken, kah mimari özelliklere sahipti ama Sagrada Familia tercihini kumaştan yana kullanmıştı. Bu şemsiye şeklindeki tente, sunağın üstünde sihirli biçimde havada duruyormuş gibi görünüyordu. Bezin altındaki çarmıha gerilmiş İsa ise paraşütçü bir asker gibi sarkıyordu.

Langdon bu baldakene "Paraşütle İnen İsa" dediklerini duymuştu. Şimdi bir kez daha bakarken, kilisenin en tartışmak detaylarından biri sayilmasına hiç şaşırmadı.

Bena onları daha da karanlığa sokarken profesör etrafım görmekte zorlandi. Diaz çıkardığı cep fenerinin ışığım bastıkları yere tuttu. Kriptamn girişine doğru ilerleyen Langdon, kilisenin iç duvarından onlarca metre yukarı çıkan yüksek silindirin karanlık siluetini gördü.

işte meşhur Sagrada spirali. O **merdivenden çıkmaya hiç cesaret edememişti.**

Sagrada Familia'mn baş döndürücü sarmal merdiveni, *National Geograpic* **dergisinin "Dünyanın En Ölümcül 20 Merdiveni" listesinde, Kamboçya'daki Angkor Wat Tapınağı'nın tehlikeli basamaklar ve Ekvador'daki Şeytan Kazam Şelalesi'nin yosun tutmuş taşlarının ardından üçüncü sirada yer almıştı.**

Langdon yukarı doğru burgu yapıp karanlıkta kaybolan merdivenin ilk birkaç basamağına göz attı.

"Kriptamn girişi ileride," diyen Bena merdivenlerden uzakta, sunağı sol tarafındaki karanlık bir yeri gösteriyordu. O tarafa yürürlerken Langdon sanki yerdeki deUkten sızıyormuş gibi görünen altın rengi zayıf ışığı fark etti.

Kripta.

Zarifçe kıvrılan bir merdivenin başına gelmişlerdi.

Ambra muhafizlarına, "Beyler," diye seslendi. "Siz burada kalın. Biz hemen döneriz."

Fonseca memnun görünmese de bir şey söylemedi.

Ardından Ambra, Rahip Bena ve Langdon hep birlikte ışığa doğru inmeye başladilar.

Üçünün sarmal merdivenden aşağı inişini seyreden muhafiz Diaz sonunda huzur bulduğuna memnundu. Ambra Vidal ile Fonseca arasında büyüyen gerilim endişe verici boyutlara yaklaşmıştı.

Kraliyet, muhafızları korudukları kişi taraftndan işten kovulmakla tehdit edilmeye alışkın değildir, bunu sadece Komutan Garza yapar.

Garza'mn tutuklandıgna hâlâ şaşırıyordu. Fonseca'mn onunla, tutuklama emrini kimin çıkarttığı ve yalan kaçırılma haberini kimin başlattığı bilgisini paylaşmaması tuhaftı.

Fonseca, "Karmaşık bir durum," demişti. "Kendi güvenliğin için bilmemen daha iyi olur."

Dıaz şüphedeydi. *Peki o halde, emirleri kim veriyor? Prens mi?* **Prensin yalan bir kaçırılma haberi uydurarak Ambra'nm hayatım tehlikeye atması mümkün görünmüyordu.** *Valdespino olabilir mi?* **Piskoposun bu tür dalaverelerle uğraşacağından emin değildi.**

Tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyen Fonseca, "Birazdan dönerim," diye homurdandıktan sonra uzaklaştı. Dı'az, onun karanlığa girdiği anda telefonunu çıkartıp birini aradığım ve sessizce konuştuğunu gördü.

Fonseca'mn ketum halinden gitgide rahatsızlık duyan Dı'az, mabedin boşluğunda tek başına bekledi.

70. BÖLÜM

Kriptanm geniş ve zarif bir açıyla kıvrılan merdiveni, yerin üç kat aşağısına iniyordu.

Yeraltmdaki geniş ve daire biçimli mekana hayranlıkla bakan Langdon, *Avrupa'nın en büyük kriptalarından biri,* diye düşündü. Sagrada Famı'lia'nın yeraltı mozolesi tam hatırladığı gibi, üstü kubbeli yuvarlak bir odaydı ve dua etmeye gelenler için yüzlerce oturma sırası vardi. Odanın çevresine belirli aralıklarla yerleştirilmiş altın rengi yağ kandilleri; birbirine sarılmış asmalar, kökler, dallar, yapraklar ve diğer doğa motiflerinin yer aldığı mozaik zemini aydınlatıyordu.

Kriptamn kelime anlamı "gizli" yer demekti. Gaudi'nin bu büyüklükte bir yeri kilisenin altına başarıyla saklamış olması Langdon'a anlaşılmaz geliyordu. Burası Gaudi'nin Colonia Gü-ell'deki "eğik kriptasına" hiç benzemiyordu. Katedralin kriptası yapraklı kolonlar, sivri uçlu kemerler ve süslü tonozlarıyla tam bir neogotik odaydı. İçeride ölüm sessizliği hakimdi ve hafif bir buhur kokusu vardı.

Merdivenin ayağından sol tarafa doğru bir girinti uzanıyordu. Kireçtaşından soluk renkli zemin, etrafı kandillerle çevrili, yerde yatay duran gri bir taş levhayı destekliyordu.

Langdon üstündeki yazıyı okudu. O.

ANONIUS GAUDI

Gaudi'nin ebedi istirahatgâhına bakarken bir kez daha Edmond'ın aci kaybını hissetti. Gözlerini mezarın üstündeki *Bakire Meryem* heykeline dikti. Kaidesinde alışilmadık bir sembol vardi.

Bu da ne böyle?

Langdon acayip simgeye baktı.



Tanımlayamadığı bir simgeye çok nadir rastlardi. Gördüğü simge Yunan alfabesinin L harfi idi ve bildiği kadarıyla Hıristiyan sembolizminde yeri yoktu. Bu harf evrim, parçacık fiziği ve kozmolojide kullanılan bilimsel bir semboldü. Daha da tuhaf olanı, bu L harfinin üst kısmında bir Hıristiyan haçının bulunmasıydı.

Bilim destekli din olabilir mi? **Langdon daha önce böyle bir şeyi hiç görmemişti.**

Profesörün yanına gelen Bena, "Sembol sizi şaşırttı mı?" diye sordu. "Yalnız değilsiniz. Çoğu kimse bunu sorar. Dağın tepesindeki haçın yenilikçi bir yorumundan başka bir şey değil."

Biraz daha yaklaşan Langdon, sembole eşlik eden belli belirsiz yaldızlanmış üç yıldız gördü.



Bu pozisyondaki uç yıldız. **Langdon ne olduğunu hemen çıkarmıştı.** *Karmel Dağ**ı*** *üstündeki har. "Karmelit* **hac;i."**

"Doğru. Gaudi'nin naaşı, Karmel Dağı Bakire Meryemi'nin altında yatıyor."

"Gaudi, Karmelit miydi?" Langdon yenilikçi mimarın on ikinci yüzyil tarikatının kah Katoliklik anlayışına bağlı olduğuna inanmakta güçlük çekti.

Bena güldü. "Elbette değildi. Arna *bakıcıları* **öyleydi. Gaudi'nin hayatının son yıllarında bir grup Karmelit rahibe onunla ilgilenmiş ve yanında**

yaşamıştı. Ölümünde de ona göz kulak olduklarını bilmek isteyeceğine inanıyorlardı, bu yüzden cömert bir bağışla bu şapeli yaptırdılar."

Langdon, böylesi masum bir sembolü yanlış yorumladığı için kendini ayıpladı. "Düşündürücü." Anlaşilan o akşam ortada dönen komplo teorileri Langdon'm bile buluttan nem kapmaya başlamasına neden olmuştu.

Ambra birden, "Bu Edmond'm kitabı mı?" diye sordu.

İki adam aym anda dönüp Gaudı'nin mezarının sağ tarafında Ambra'nm gösterdiği yere baktılar.

Bena, "Evet," diye cevap verdi. "Işık bu kadar zayıf olduğu için kusurumuza bakmayın."

Langdon hemen camlı vitrine doğru ilerleyen genç kadının peşinden gitti. Kriptamn karanlık bir köşesine yerleştirilmiş kitap, Gaudı'nin mezarının sağ tarafındaki büyük kolonun gölgesinde kalmıştı.

Bena açıklamaya başladı. "Buraya genellikle bilgi içerikli risaleleri koyarız, ama Bay Kirsch'ün kitabına yer açmak için onları başka tarafa kaydirdım. Kimse farkına varmadı."

Ambra eğimli bir cam kapağı olan kafes aklindeki vitrinin başında duruyordu. Langdon da yanındaydı. *William Blake'in Tüm Eserleri* **kitabının açık duran 163. sayfası lrç ışıkta zar zor seçiliyordu.**

Bena'mn onlara daha önce söylediği gibi oohsi geçen sayfada şiir değil, bir çizim vardı. Langdon, Blake'in hangi Tanrı çizimi olduğunu düşünüp durmuş ama aklına *bu* **resim hiç gelmemişti.**

Blake'in 1794'te yaptığı suluboya gravüre karanlıkta gözlerini kısarak bakan Langdon, *The Ancient of Days (Günlerin Atası),* **diye düşündü.**

Rahip Bena'nın buna bir "Tanrı resmi" demesionu şaşirtmış-h. Doğrusunu söylemek gerekirse resimde, Hıristiyan Tanrısı'nın ilk örneklerinden biri görünüyordu: Bulutların üstüne çökmüş, gökyüzünden aşağı doğru uzanan sakallı, beyaz saçlı bir yaşlı adam. Yine de yaşlı rahip biraz araştırma yapmış olsaydı, çok daha farklı bir şeyi öğrenmiş olurdu. Resimdeki aslında Hıristiyan Tanrısı değil, Urizen isimli bir ilahtı. Blake'in kendi

hayal dünyasının ürünü olan bu tanrı, dev bir pergelle gökyüzünü ölçerek evrenin bilimsel yasalarına saygısını gösteriyordu.

Eserin tarzı öylesine fütüristikti ki, yüzyıllar sonra iinlii fizikçi ve ateist Stephen Hawking, *God Created the Integers (Tamsayıları Tanrı Yarattı)* **kitabına kapak resmi olarak bunu kullanm1ştı. Bunun dışında** *Wisdom, Light and Sound (Bilgelik, Işık ve Ses)* **isimli art deco heykelden a^ğı bakan Blake'in antik geometricisi, New York'taki Rockefeller Merkezi'ni gözlüyordu.**

Blake'in kitabına yeniden bakan Langdon, Edmond'm neden burada sergilenmesi için bunca zahmete girdiğini merak etti. *Kindarlığından mı böyle yaptı? Hıristiyan kilisesinin suratına tokat atmış gibi mi hissedecekti?*

Blake'in Urizen'ine bakan Langdon, *Edmond, dine karşı verdiği savaşta asla hızım kesmezdi,* **diye düşündü. Aklından geçen Hıristiyan kilisesinin ortasına dine küfreden bir sanat eseri yerleştirmek bile olsa, zenginliği sayesinde Edmond hayatta her istediğini yapabilmişti.**

Öfke ve kin. Belki de bu kadar basittir. **Edmond, annesinin ölümünden daima örgütlü dini sorumlu tutmuştu.**

Bena o sırada, "Bu resmin *Hıristiyan* **Tanrısı olmadığının elbette farkındayım," dedi.**

Langdon şaşkınlık içinde yüzünü yaşlı rahibe döndü. "Öyle mi?"

"Evet, Edmond bu konuda hayli açık sözlü davranmıştı. Gerçi buna gerek yoktu, Blake'in eserlerini gayet iyi bilirim."

"Buna rağmen kitabı sergilemekte sakınca görmediniz mi?"

"Profesör," diye fısildayan rahip gülümsedi. "Burası Sagrada Famılia. Gaudı bu duvarların arasında Tanrı'yı, bilimi ve doğayı kaynaşhrdi. Bu resmin konusu bize yabancı değil." Gözlerini kır-pışhrdi. "Buradaki tiim din adamlar benim kadar açık görüşlü değil ama bildiğiniz gibi, Hıristiyanlık henüz tamamlanmamış bir iştir." Kitaba bakıp başım sallarken nazikçe gülümsedi. "Bay Kirsch'ün kitabın yanına alındı belgesini iliştirmemeyi kabul ettiğine memnun oldum. Sahip olduğu ünü düşünecek olursak, özellikle de bu akşamki sunumundan sonra bunu nasil açıklardım

bilemiyorum." Rahip ciddi bir ifadeyle konuşmasına ara verdikten sonra devam etti. "Acaba bulmaya geldiğiniz şeyin bu resim olmadığını mı sezinliyorum?"

F: 24

369

"Haklısınız. Biz Blake'in bir şiir dizesini anyorduk."

Bena şiir okumaya başlad1. "Kaplan, kaplan ki barut fıç1s1, geceleyin ormanda?"

Gülümseyen Langdon, rahibin Blake'in en iinlii şiirinin ilk dizesini bilmesinden etkilenmişti. Altı kıtada dini sorgulayan bu şiir, korkutucu kaplanla uysal kuzuyu aym Tanrı'nın tasarlayıp tasarlamadığını soruyordu.

"Rahip Bena?" Ambra eğilip camdan içeri dikkatle baktı. "Yanınızda telefon veya el feneri taşır mısınız?"

"Hayır, maalesef. Antoni'nin mezarından bir kandil getireyim mi?"

"Getirebilir misiniz liitfen? Çok faydası dokunur."

Bena aceleyle gitti.

O gittiği anda Ambra, Langdon'ın kulağına fisildamaya başladı. "Robert! Edmond yiiz altmış üçüncü sayfayı bu resim için seçmemiş!"

"Ne demek istiyorsun?" 263. *sayfada başka bir şey yak!*

"Kurnaz bir kandirmaca."

Resmi inceleyen Langdon, "Ben bir şey anlamıyorum," dedi.

"Edmond yiiz altmış üçüncü sayfayı seçti, çünkü başka tiirlii aym anda yanındaki sayfayı da gösteremezdi. Yani yiiz altmış ikinci sayfayı."

Bakışlarım sola kaydiran Langdon, *The Ancient of Days*'**in yanındaki sayfaya göz gezdirdi. Loş ışıkta fazla bir ^y seçemiyordu ama küçük harfli el yazısıyla bir şeyler yazilmış gibiydi.**

Geri dönen Bena kandili Ambra'ya verdi; o da ahp kitabın üstünde tuttu. Açık duran kitaba kandilin yumuşak ışığı vurduğunda Langdon hayretle soluğunu yuttu.

Karşısındaki sayfa, Blake'in el yazısıyla yazilmış, kenarlar çizimlerle, çerçevelerle ve çeşitli figürlerle süslenmişti. En çok göze çarpan yam, sayfadaki şiir kıtalarının incelikli bir üslupla tasarlanmış olmasıydı.

Tam üstlerindeki ana mabette muhafiz Diaz, ortağının nerede olduğunu merak ederken karanlıkta bir aşağı bir yukarı yiiriiyordu.

Fonseca şimdiye dek dönmüş olmalıydı.

Cebindeki telefon titreşmeye başladığında arayanın Fonseca olabileceğini düşündü ama ekrana baktığında hiç tahmin etmediği birinin ismini gördü.

Monica Martin

Halkla ilişkiler koordinatörünün ne isteyeceğini tahmin edemiyordu ama konu her neyse, yine de doğrudan Fonseca'yı aramalıydı. *Takımın lideri o.*

Telefona cevap verdi. "Alo. Ben Diaz."

"Muhafiz Diaz. Ben Monica Martin. Yanımda seninle konuşmak isteyen biri var."

Hemen ardından tamdık, güçlü bir ses duyuldu. "Muhafiz Diaz, ben Komutan Garza. Liitfen Bayan Vidal'm güvende olduğu bilgisini verin."

"Evet, komutanım," diyen Diaz, Garza'nm sesiyle hazır ola geçtiğini hissetti. "Bayan Vidal kesinlikle güvende. Muhafiz Fonseca'yla birlikte yanındayız ve şu an-"

Garza cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Bunu, dinlemelere açık telefon hattında söyleme. Eğer güvenli bir yerdeyse orada kalsın. Bir yere ayrılmayın. Sesini duymak beni rahatlattı. Muhafiz Fonseca'ya da ulaşmaya çalıştık ama telefonu cevap vermedi. Yanında mı?"

"Evet efendim. Bir arama yapmak için biraz uzaklaştı ama şimdiye dek-"

"Bekleyecek vaktim yok. Şu anda tutukluyum Bayan Martin bana telefonunu ödünç verdi. Şimdi beni iyi dinle. Kaçırılma hikayesi, hepinizin farkında olduğu gibi baştan aşağı yalandi. Bayan Vidal'ı biiyiik bir tehlikeye attı."

Diaz, Casa Mila'nın çatısındaki keşmekeşi hahrladi. *Neler olduğunu bilemezsin.*

"Suçu Piskopos Valdespino'nun üzerine yıkmaya çalıştığım da bir o kadar yalan."

"Ben de öyle tahmin etmiştim efendim, ama ..."

"Bayan Martin'le birlikte bu durumla en iyi nasil başa çıkacağımızı bulmaya çalkıyoruz. Biz bir çözüm buluncaya kadar siz kraliçe adayını gözlerden uzak tutun. Anlaşildı mı?"

"Elbette efendim. Ancak emri *kim* **vermiş?"**

"Bunu telefonda söyleyemem. Sen söylediğimi yap ve Ambra Vidal'ı hem medyadan hem de tehlikeden uzak tut. Bayan Martin gelişmelerle ilgili sizi bilgilendirecek."

Garza telefonu kapattığında, karanlıkta duran Dı'az az önceki görüşmeye anlam vermeye çalıştı.

Telefonu cebine sokmak için elini ceketine uzattığında arkasında bir kumaş hışırtısı duydu. Geriye döndüğünde karanlığın içinden çıkan iki beyaz el Dı'az'ın kafasına yapıştığı gibi büyük bir süratle yan tarafa döndürdü.

Dı'az boynunun kırıldığım hissetti. Kafatasının içine yakıcı bir sıcaklık yayıldi.

Ardından, dünyası karanhğa gömüldü.

71. BÖLÜM

@ ConspiracyNet.com

SON DAKİKA HABERİ

KİRSCH'ÜN BULUŞUYLA İLGİLİ YENİ BİR UMUT!

Madrid Saray Halkla ilişkiler Koordinatörü Mönica Martın resmi bir açıklamayla, daha önce ispanya'nm müstakbel kraliçesi Ambra Vidal'ın kaçırıldığını ve Amerikalı Profesör Robert Langdon tarafından rehin alındığını duyurmuştu. Saray, yetkililerin harekete geçip Vidal'ı bulmasını istemişti.

Sivil müşahit monte@igLe5ia.9rg az önce bize şu açıklamayı gönderdi:

SARAYIN KAÇIRILMAYLA İLGİLİ AÇIKLAMASI %100 UYDURMA. BARSELONA'DAKİ HEDEFİNE ULAŞMAK İSTEYEN LANGDON'I YEREL POLİSİN DURDURMASI İÇİN KURULMUŞ BİR TUZAK. (LANGDON İLE VIDAL, KIRSCH'UN BULUŞUNU HÂLÂ DÜNYAYA YAYINLAMANIN BİR YOLUNU BULABİLECEKLERİNİ DÜŞÜNÜYORLAR.) EĞER BAŞARIRLARSA KEŞİF HER AN YAYINLANABİLİR. EKRANLARIN BAŞINDAN AYRILMAYIN.

İnanılmaz! Sizler de bu haberi ilk olarak buradan duymuş oluyorsunuz. Langdon ile Vidal, Edmond Kirsch'ün başlattığını bitirmek için kaçıyorl Saray orılari durdurmak için ne mümkünse yapacak gibi. (İşin içinde yine Valdespino mu var? Ayrıca tüm bunlar yaşanırken prens nerede?)

Yeni haberler geldikçe aktaracağız ama ekranlarınızın başından ayrılmayın, çünkü Kirsch'ün sırları bu gece her an açıklanabilir!

72. BÖLÜM

Papaz yardımcısının Opel'inin camından dışarıdaki pastoral manzaraya bakan Prens Julian, piskoposun tuhaf davranışının ne anlama geldiğini çıkarmaya çalışıyordu.

Valdespino bir şeyler saklıyor.

Prensi kendi güvenliği için böyle davrandığına ikna ederek, hiç ahşilmadık bir tutumla, kimselere görünmeden saraydan çıkarak bir saati geçmişti.

Bana hiç sormamamı... sadece ona güvenmemi söyledi.

Piskopos, prens için daima bir amca gibi olmuştu; babası-nmsa güvendiği bir sırdaşıydı. Yine de sayfiye evinde saklanma teklifi, prense daha en başından şüphe çekici gelmişti. *Bilmediğim bir şeyler dönüyor. Uzaklaştırılıyorum. Telefonum ve güvenliğim yak, haber dinleyemiyorum ve kimse nerede olduğumu bilmiyor.*

Araba Casita del Principe yakınlarındaki demiryolu raylarının üstünden hoplayıp zıplayarak geçerken, Julian önlerinde uzanan ağaçlıklı yola baktı. Yiiz metre kadar ileride sol tarafta, gözlerden uzaktaki sayfiye evinin uzun giriş yolu başlıyordu.

Boş konutu hayalinde canlandıran Julian, birden tedbirli davranması gerektiğini hissetti. One doğru uzanıp elini, araba kullanmakta olan papaz yardımcısının omzuna koydu. "Kenara çek lütfen."

Valdespino şaşkınlıkla yüzünü döndii. "Geldik sayılır. ."

"Neler olduğunu öğrenmek istiyorum!" Prensin sesi küçük arabada epey yiiksek çıkmıştı.

"Don Julian çalkantı bir akşam yaşadık ama sizin-"

"Size güvenmem mi lazım?" diye cümlesini tamamladı.

"Evet."

Juliân, gene; sürücünün omzunu sılap ıssız yoldaki çimenlik bir banketi işaret etti. Sert bir sesle, "Kenara çek," diye emretti.

Valdespino, "Sürmeye devam et," diyerek ona karşı geldi. "Don Julian, size açıklayacağım-"

Prens, *"Arabayı durdur!"* **diye bağırdı.**

Direksiyonu bankete doğru kıran papaz yardımcısı, çimlerin üstünde kayarak durdu.

"Bizi biraz yalnız bırak lütfen." Juliân'ın kalbi hızla çarpıyordu.

Papaz yardımcısının ikinci emri beklemesine gerek yoktu. Park halindeki

arabadan indi ve Valdespino ile Juliân'ı arka koltukta baş başa bırakarak karanlığa doğru ilerledi.

Zayıf ay ışığında Valdespino korkmuş görünüyordu.

"Korkmalısınız," diyen Juliân'ın sesi öylesine otoriter çıkmıştı ki, kendisi bile şaşırmıştı. Valdespino, prensin daha önce piskoposa karşı hiç kullanmadığı bu tehditkar ses tonu karşısında kendini geri çekti.

"Ben İspanya'mn gelecekteki kralıyım. Bu akşam beni korumalarımdan ayırıp telefonumu elimden aldınız, haber dinlemekten alıkoydunuz ve nişanlımla iletişim kurmama izin vermediniz."

Valdespino, "Çok özür dilerim-" diye başladı.

Piskoposun sözünü kesen Juliân, "Bundan daha fazlasını yapmanız gerekecek," derken şimdi kendisine tuhaf derecede ufak görünen yaşlı adama öfkeyle baktı.

Valdespino kısa bir nefes alp karanlıkta yüzünü Juliân'a döndü. ''Bu akşam beni aradı ve söylediğine göre-"

"Kim aradı?"

Piskopos biraz tereddi.it etti. "Babanız... çok üzgündü."

Öyle miydi? **Juliân daha iki gi.in önce Palacio de la Zarzuela'ya gidip babasını ziyaret etmiş ve bozuk sağlığına rağmen keyfinin yerinde olduğunu görmüştü. "Neden üzgündü?"**

"Maalesef Edmond Kirsch'iin canh yayınını izlemiş."

Bunu duyan Julian donup kaldi. Hasta babası neredeyse giinde yirmi dört saat uyuyordu ve ayrıca o saatte asla uyanık olmamas1 **lazımdı. Bunun dışında kral, uyumaya ve okumaya ayrılm^ birer mabet olması gerektiğini söyleyerek sarayın yatak odalarında televizyon ve bilgisayar bulundurulmasını yasaklamıştı. Kralın hasta yatağından kalkıp bir ateistin gösterisini seyretmesine izin vermemeleri gerektiğini hemşirelerinin bilmesi gerekirdi.**

Valdespino, "Benim hatamdı," dedi. 'Kendini dünyadan kopuk hissetmesin diye birkaç hafta önce ona tablet bilgisayar ben verdim. Mesaj ve e-posta göndermeyi öğreniyordu. Arna sonunda tabletten Kirsch'iin sunumunu izledi."

Babasının kanlı bir vahşetle sona eren, Katoliklik karşıt aynştncı bir yayın izlediğini düşünmek prensi sarsmıştı. Oysa son günlerini yaşayan babası, iilkesi için yapmayı başardığı olağanüstü işleri düşünüyor olmalıydı.

Kendini toparlayan Valdespino, "Tahmin edebileceğiniz gibi pek çok konuda endişeliydi ama en çok Kirsch'iin açıklamalarının gidişatına ve nişanlınızın etkinliği sunmaktaki İsrarına üzüldü. Kraliçe adayının bu etkinlikte rol almasının sizin ve sarayın itibarı açısından iyi olmadığını düşündü."

"Ambra kendi bildiğini yapan bir kadın. Babam bunu biliyor."

"Öyle bile olsa, beni aradığında sesi yıllardır duymadığım kadar öfkeliydi. Sizi hemen ona götürmemi istedi."

"O zaman neden *buradayız?"* **Casita'nın giriş yolunu eliyle gösterdi. "Babam Zarzuela'da."**

Valdespino alçak sesle cevap verdi. "Artık orada değil. Ba-kıcılarından ve hemşirelerinden onu giydirmelerini ve tekerlekli sandalyeye koyup ülkesinin tarihiyle çevrili olacağı başka bir yere götürmelerini istedi."

Piskopos bunları söylerken Julian gerçeği anlamıştı.

La Casita'ya gitmiyorduk.

Prens yavaşça başım çevirip kırsala doğru önlerinde uzanan yola baktı. Uzakta, ağaçların ardındaki dev yapının iŞ1klı kulelerini görebiliyordu.

El Escorial.

Bir kilometre kadar ötede, Abantos Dağı'nm eteklerinde bir kale gibi duran ünlü El Escorial, dünyanın en büyük dini yapılarından biriydi. Otuz iki dönümden daha geniş alana yayılmış yapının içinde bir manastır, bazilika, kraliyet sarayı, müze, kütüphane ve Julian'ın hayatında gördüğü en

korkutucu mezar odalar bulunuyordu.

Kraliyet kriptası.

Babası, onu sekiz yaşındayken buradaki kriptaya getirmiş ve kraliyet ailesinden çocuk mezarlarının bulunduğu Panteon de Infantes'ten geçirmişti.

Julian, kriptada gördüğü korkunç "doğum günü pastasın" asla unutamıyordu. Çok katlı beyaz bir pastayı andiran mezarda, çekmecelere konulup ebedi istirahati için dilimlerin içine yerleştirilmiş altmış kraliyet mensubu çocuk yatiyordu.

Birkaç dakika sonra babası onu annesinin yattığı yere götürdüğünde duyduğu dehşet, tüyler ürpertici çocuk mezarının karşısında duyduğundan daha büyüktü. Kraliçeye layık bir mermer mezar göreceğini sanm^tı ama annesinin naaşı son derece sade bir kurşun tabutun içinde, uzun koridorun sonundaki çıplak taş bir odada, yerde duruyordu. Kral, Julian'a annesinin bir *pudridero'da,* **yani bir "çürüme mezan"nda yattığım anlatmıştı. Kraliyet mensuplarının cesetleri, geriye tozdan başka hiçbir şey kalmayıncaya kadar otuz yıl süresince bu mezarlarda kahr, daha sonra kahcı olarak gömülecekleri yere konurdu. Julian gözyaşlarına nasıl hakim olduğunu ve kusmamak için kendini nasıl zor tuttuğunu hatırladı.**

Babası daha sonra onu, yerin altındaki karanlıktan sonsuzluğa iniyormuş gibi görünen dik bir merdivenin başına götürmüştü. Buradaki duvarlar ve merdivenler artık beyaz değil, şahane bir kehribar rengindeydi. Her üç basamakta bir yerleştirilmiş dilek mumlarının titrek ışığı, sarımsı kahverengi taşın üstüne düşüyordu.

Genç Juliân eski ip tırabzana tutunarak babas1yla birlikte karanlığın içine doğru basamaklardan teker teker inmişti. Merdivenin sonuna geldiğinde kral şatafatlı bir kapıyı açıp Juliân'ın önden girmesi için yana çekilmişti.

Babası, *kral mezarları,* **demişti.**

Sekiz yaşında olmasına rağmen Juliân burayı duymuştu. Burası efsanelerin yeriydi.

Titrek bir adımla eşiği geçince kendini koyu san, gösterişli bir mekanda

bulmuştu. Buhur kokan sekizgen oda, tepedeki avizede yanan şamdanların ışığında ileri geri sallanıyor gibiydi. Odanın ortasına kadar gelen Juliân olduğu yerde yavana dönerken bu soğuk mekanda üşüdüğünü ve küçüldüğünü hissetmişti.

Sekiz duvarın hepsi de yerden tavana kadar, birbirinin aym siyah tabutlarla doluydu. Tabutların üstündeki altın rengi plakalarda Juliân'ın tarih kitaplarından tanıdığı isimler yazılıydı: Kral Ferdinand... Kraliçe Isabella... Kutsal Roma İmparatoru Kral V. Charles.

Yaşanan sessizlikte babasının sevgi dolu elini omzunda hisseden genç prensin üstüne o anın ağirhğı çökmüştü. *Bir gün babam da bu odaya gömülecek.*

Baba oğul tek kelime etmeden yerin altından yukarıya, ölümden uzaklaşıp ışığa çıkmışlardı. Alev alev yanan tepanyol güneşine çıktıklarında kral çömelip sekiz yaşındaki Juliân'ın gözlerine bakmıştı.

Kral, *"Memento mori,"* **diye fisildamışh.** *"Ölüm akimdan çıkmasın.* **En büyük güce sahip insanlar için bile hayat kısadir. Ölümü yenmenin tek bir yolu vardır, o da insanın hayatım bir şaheser haline getirmesidir. Şefkat göstermek ve yürekten sevmek için her firsat değerlendirmeliyiz. Annendeki cömertliğin sende de olduğunu gözlerinde görüyorum. Vicdanın kilavuzun olsun. Önünü göremediğinde sana yolu kalbin göstersin."**

Aradan on yıllar geçmişti. Hayatım bir şahesere dönüştüre-mediğini kimsenin ona söylemesine gerek yoktu. Aslına bakılırsa kralın gölgesinden ancak sıyrılıp kendini ayn bir adam olarak kabul ettirebilmişti.

Babamı her açıdan hayal kırıklığına uğrattım.

Julian yıllarca babasmm tavsiyesine uyup gideceği yolu kalbinin kilavuzluğuna bırakmıştı ama tepanya için kendi gönlünden geçen ^y babasmmkinin tam tersi olduğu için, gerçekte eziyetli bir yolda ilerliyordu. Julian'm sevgili ülkesi için öylesine ileri giden hayalleri vardı ki, babası ölene kadar bunlar dile getirilemezdi. O zaman bile davranışlarının gerek saray gerekse tüm ulus tarafından nasıl algilanacağmı bilmiyordu. Tek yapabileceği beklemek, kalbini açık tutmak ve geleneğe saygı göstermekti.

Arna üç ay önce her şey değişmişti.

Ambra Vidal ile tanıştım.

Hayat dolu, bildiğinden şaşmayan bu güzel kadın, Julian'm dünyasını altüst etmişti. Onunla tanıştıktan birkaç gün soma babasının söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamıştı. *Sana yolu kalbin göstersin... Yürekten sevmek için her fırsatı değerlendirmeliyiz!* **Âşik olmanın verdiği sevinç daha önce tattığı hiçbir duyguya benzemiyordu. Sonunda hayatım bir şahesere dönüştürecek ilk adımlar attığını hissediyordu.**

Yine de arabada, önlerinde uzanan yola boş gözlerle bakarken insanlardan uzaklaşıp yalnız kalacağı hissine kapildı. Babası ölüyordu, sevdiği kadın onunla konuşmuyordu ve az önce güvenilir akil hocası Piskopos Valdespino'yu azarlamıştı.

Piskopos nazikçe, “Prens Julian," diye seslendi. "Gitmemiz lazım. Babanızın durumu hassas. Sizinle konuşmak için sabırsızlanıyor."

Julian yüzünü yavana babasının eski dostuna çevirdi. "Sizce ne kadar ömrü kaldı?" diye fısıldadı.

Valdespino'nun sesi, gözyaşlarına boğulacakmış gibi titredi. "Benden sizi endişelendirmememi istedi, ama beklenenden daha hızhsona yaklaştığımızı hissediyorum. Vedalaşmak istiyor."

Julian, "Nereye gideceğimizi bana neden söylemediniz?" diye sordu. "Tüm bu yalanlara ve gizliliğe ne gerek vardı?"

"Üzgünüm, başka seçeneğim yoktu. Babanız bana açık emirler verdi. Kendisi şahsen konuşuncaya dek, sizi d1ş dünyadan ve haberlerden soyutlamamı emretti."

"Beni... *hangi* **haberlerden uzak tutacakmışsınız?"**

"Sanırım bunu babanızın açıklaması daha yerinde olur."

Julian bir süre piskoposun yüzünü inceledi. "Onunla konuşmadan önce bir şeyi bilmem lazım. Aklı başında mı, yoksa hayal mi görüyor?"

Valdespino, ona şüpheyle baktı. "Bunu neden soruyorsunuz?"

Julian net bir ifadeyle cevapladi. "Çünkü bu akşamki talepleri bana tuhaf ve düşüncesizce planlanmış gibi geldi."

Valdespino üzüntüyle başım salladi. "Düşüncesizce olsun veya olmasın, babanız hâlâ kral. Ben, onu seviyorum ve dediğini yapacağım. Hepimiz yapacağız."

73. BÖLÜM

Vitrinin önünde yan yana duran Robert Langdon ile Ambra Vidal, kandilin yumuşak ışığıyla aydınlanan William Blake el yazmasına baktılar. Rahip Bena onlan biraz yalnız birakmak için dua siralanm düzeltmeye gitmişti.

Langdon elyazması metindeki küçük harfleri görmekte zorlansa da sayfanın üstündeki büyük harfli başlık okunuyordu.

Dört Alem

Kelimeleri gördüğü anda Langdon'm içine bir umut doldu. Orijinali *The Four* **Zoas başlığını taşıyan** *Dört Alem,* **Blake'in en tannan kehanet içerikli şiirlerinden biriydi. Bu dev eser, "gece" de denilen dokuz böliime ayrılmıştı. Üniversiteden hatırladığı kadarıyla şiirin konusu geleneksel dinin çöküşü ve peşinden bilimin galip gelmesi üzerine kurulmuştu.**

Langdon gözlerini kıtaların üzerinde gezdirirken dizelerin, "son" yazısının grafiksel karşılığı olan zarif bir *finis divisionem"* **çizimi ile sayfanın ortasında bittiğini gördü.**

O anda farkına vardi. *Şiirin son sayfası. Blake'in kehanet içerikli şaheserlerinden birinin son kısmı.*

Langdon eğilip gözlerini kısarak küçük harflere baktı ama kandilin zayıf yığında pek bir ^y okuyamadi.

Ambra da eğilmiş, yüzünü iyice cama yaklaştırmıştı. Şiiri sessizce tararken dizelerden birinde durup yüksek sesle okudu. *"Ve insan alevlerin içinden yürüyüp çıkınca, kötülük tükenir."* **Yüzünü Langdon'a döndü. "Kötülük tükenir mi diyor?"**

Biraz düşünen Langdon belli belirsiz başım salladı. "Bence Blake yozlaşmış dinin yeryüzünden silinmesinden bahsediyor. Kehanetlerinde dinsiz geleceği sik tekrarlardı."

Genç kadın ümitlenmiş gibiydi. "Edmond en sevdiği şiir dizesinin, *gerçekleşmesini* **umduğu bir kehanet olduğunu söylemişti."**

Langdon cevap verdi. "Eh, dinsiz bir gelecek, kesinlikle Edmond'm isteyeceği bir ^y. Bu dizede kaç harf var?"

Ambra saymaya başladı ama başım salladı. "Elliden fazla."

Yeniden şiiri incelemeye koyulup bir siire soma tekrar durdu. "Şuna ne dersin? *'İnsanın büyüyen gözleri, fevkalade dünyaların derinliklerine bakar.'"*

Anlamım düşünen Langdon, "Olabilir," diyerek karşılık verdi. İnsan zekası zamanla gelişip yetkinleşecek ve böylece gerçeği daha iyi anlayacak.

Ambra, "Harf sayısı yine fazla," dedi. "Ben devam edeyim."

Genç kadın sayfayıincelerken Langdon, kriptayı adımlamaya başladı. Ambra'mn okuduğu dizeler, Princeton'dayken 'Ingiliz Edebiyatı" dersinde Blake okuduğu günlerin anısını canlandırdı.

Fotoğrafik zekâsının çoğu zaman yaptığı gibi yine zihninde görüntüler belirmeye başladı. Aklına gelen görüntüler ardı arkasına yeni görüntüler doğuruyordu. Kriptamn ortasında birden duran Langdon, *Dört Alem i* **okumayı bitirdiklerinde dersin hocasının onlara şu asırlık soruyu sorduğunu hatırladı: "Hangisini tercih ederdiniz? Dinsiz bir dünyayı mı? Yoksa bilimsiz bir dünyayı mı? Ardından profesör şunları eklemişti:** *William Blake'in bir tercihinin bulunduğu ortada, onun geleceğe dair ümitlerini bu epik şiirin son dizesinden daha iyi özetleyen başka bir yer yak."*

Hatırladıkları üzerine derin bir nefes alan Langdon, halen Blake'in yazdıklarım inceleyen Ambra'ya döndii.

"Şiirin sonuna atla!" derken son dizeyi hatırlıyordu.

Ambra son dizeye baktı. Bir siire dikkatini verdikten soma gözleri fal taşı gibi açılmış halde ona döndii.

Profesör yanına gidip metne baktı. Dizeyi bildiği için silik elyazısım seçebiliyordu.

*1<-arav.Uk di**11**terde**11** kurtulur & tatU bitim hüküm sürer.*

Ambra yiiksek sesle okudu. "*Karanlık dinlerden kurtulur ve tatlı bilim hüküm sürer.”*

Bu Edmond'm onaylayacaği türden bir dize olduğu gibi, aym zamanda akşamki sunumunun da bir özeti niteliğindeydi.

Dinler giderek küçülecek... Bilim egemen olacak.

Ambra dikkatle dizedeki harfleri saymaya başlasa da Lang-don buna gerek kalmadiğım biliyordu. *Bulduk. Hiç şüphe yak.* **Zihni şimdiden Winston'a ulaşip Edmond'm sunumunu başlatmanı hesabım yapiyordu. Bunu gerçekleştirmek için yaphği plam Ambra'ya özel bir yerde açiklamasi gerekecekti.**

O sirada geri gelen Bena'ya döndii. "Rahip Bena?" dedi. "Buradaki işimiz bitmek iizere. Acaba yukarı çikip muhafizlara helikopteri hazirlamalanm söyler misiniz? Hemen gitmemiz gerek."

"Elbette," diyerek karşihk veren rahip yukarı çikan merdivene yöneldi. "Umarım aradiğımz şeyi bulmuşsunuzdur. Yukarıda göriişiiriiz."

Rahip gözden kaybolduğunda Ambra iirkek bir ifadeyle başim kitaptan kaldirdi.

"Robert," dedi. "Bu dizedeki harfler yetmiyor. İki kez say-dim. Kirk altı harf var. Bize kirk yedi harf lazim."

"Ne?" Hemen yanma giden Langdon gözlerini kisip, elyazisi harfleri teker teker saydi. *"Karanlık dinlerden kurtulur & tatlı bilim hüküm sürer.”* **Tahmin edileceği gibi, o da kirk altı harf saymişh. Şaşkınlık içinde dizeyi bir kez daha inceledi. "Edmond'm kirk altı değil de kirk yedi dediğine eminsin değil mi?"**

"Kesinlikle."

Langdon dizeyi bir kez daha okudu. *Arna bu olmalı,* **diye düşündü.** *Neyi görmüyorum?*

Blake'in şiirinin son dizesindeki her harfi dikkatle inceledi. Sonunda gözüne ilişti.

. .. & *tatU bitim hüküm sürer.*

"Ve imi," **dedi. "Blake'in 've' kelimesi yerine kullandığı sembol."**

Ambra, ona tuhaf bir ifadeyle baktıktan sonra başım salladi. "Robert, eğer sembol yerine 've' kelimesini koyarsak kirk yedi harf ediyor. Olabilir."

Langdon gülümsedi. *Kodun içine yerleştirilmiş kod.*

Edmond'm küçük kandirmacasma hayran kalmıştı. Paranoyak öğrencisi, en sevdiği şiir dizesini birisi keşfetse bile doğru şekliyle yazamasın diye basit bir tipografik hileye başvurmuştu.

Ampersand kodu. Edmond unutmamış.

Semboloji dersinde ilk öğrettiği şeylerden biri ampersand'm kökeniydi. "&" sembolü aslında bir *logogram,* **yani kelime ifade eden bir işaretti. Çoğu kimse bu sembolün İngilizcedeki "ve" kelimesinden tiiretildiğini zannetse de aslında Latincede yer alan** *et* **kelimesinden geliyordu. Ampersand'm ahşilmadık "&" biçimi, E ve T harflerinin tipografik bileşimiydi. Bilgisayarlardaki Trebuc-het fontu, & işaretinin Latin kökenini açıkça sergiliyordu.**

Edmond'm sınıfına ampersand'ı öğrettikten bir hafta sonra genç dahinin üstünde "Ampersand, evi ara" yazan bir tişörtle derse geldiğini hiç unutmamıştı. Tişörtün üstündeki yazı, evine dönmeye çalışan bir uzaylıyla ilgili Spielberg filmindeki "ET" isimli karakteri ima ediyordu.

Blake'in şiirinin başında dururken Edmond'ın kirk yedi harfli parolasını zihninde mükemmel biçimde canlandırdi.

karalıkdinlerdenkurtulurettatlıbilimhükümsürer

Tam Edmond'a göre bir iş, **diye düşünen Langdon hemen Ambra'ya, parolayı**

güçlendirmek için Edmond'ın başvurduğu kandirmacayı anlattı.

Gerçeği anlayan genç kadın, tanıştıklarından beri ilk defa bu kadar geniş gülümsüyordu. "Bir daha Edmond'ın bir dahi olduğundan şiiphe duyarsak artık. .."

Birlikte giilerken boş kriptada biraz rahat hissediyorlardi.

"Parolayı sen buldun," diyen genç kadın minnettar bir sesle konuşuyordu. "Edmond'ın telefonunu kaybettiğim için nasil

üzgünüm anlatamam. Şimdi elimizde olsaydı sunumu hemen başlatabilirdik."

Langdon, ona teselli verircesine, "Senin hatan değildi," dedi. "Dediğim gibi, Winston'ı nasıl bulacağımızı biliyorum."

En azından bildiğimi sanıyorum. **İçten içe, tahmininin doğru çıkmasını diliyordu.**

Zihninde Barselona'nın havadan görünüşünü ve kendilerini bekleyenbilmeceyi canlandırırken merdivende yankılanan kulak tırmalayıcı ses, kriptanm sessizliğini bozdu.

Rahip Bena üst kattan onlara bağirarak sesleniyordu.

74. BÖLÜM

"Koşun! Bayan Vidal... Profesör Langdon... hemen yukarı çıkın!"

Rahip Bena çaresizlik içinde haykırmaya devam ederken Langdon ile Ambra, kriptadan yukarı firladilar. En üst basamağa vardıklarında Langdon mabede doğru adımını atar atmaz kendini karanlıkta buldu.

Çok karanlık!

Yavaşça ilerlerken, kandillerin ışığından yeni çıkmış gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu. O sırada yanma gelen Ambra da farkı durumda değildi.

Bena telaş içinde, "Bu tarafa!" diye bağırdi.

Sese doğru ilerlerken sonunda rahibin, merdivenden süzülen ışığın altında durduğunu fark ettiler. Dizlerinin üstüne çökmüş olan Rahip Bena sadece karanlık biçimi seçilen bir insan bedeninin üzerine eğilmişti.

Hemen yaş! adamın yanına gittiler. Başı tuhaf bir açıyla yan dönmüş muhafiz Dıaz'ın yerde yattığını görünce Langdon geri çekildi. Karınüstü yatıyordu ama cansız gözleri katedralin tavanına bakacak şekilde, başı 180 derece geriye dönmüştü. Rahip Bena'nın haykırışlarındaki paniğin sebebini şimdi anlayan profesör dehşetle yüzünü buruşturdu.

İçini soğuk bir korku dalgası kapladı. Biiyük kilisede bir hareket izine rastlamak için karankğa gözlerini dikerek durdu.

"Tabancası," diye fisildayan Ambra, Dıaz'ın boş silah küfını işaret etti. "Yerinde yok." Karankkta etrafına bakınarak seslendi. "Muhafiz Fonseca?"

Birden karanlığın içinden yere sürtünen ayak sesleriyle birlikte boğuşma gürültüsü yükseldi. Ardından, çok yakınlarından bir silahın sağir edici patlaması duyuldu. Üçü birden geriye doğru sıçradi. Silah sesi mabedin içinde yankilamrken birinin acıyla haykırdığını duydular. *"Corre! (Kaçın!)"*

İkinci patlamayı, ağır bir vücudun yere çarpma sesi takip

etti.

Langdon, Ambra'yı elinden tutup kilisenin yan duvarındaki karanlığa doğru çekiştirdi. Rahip Bena da yanlarına gelince üçü birlikte soğuk taşa yaslanarak sessizlikte saklandilar.

Neler olduğunu anlamaya çalışan profesör, gözleriyle karanlığı taradı.

Birisi az önce Diaz ile Fonseca'yı öldürdü! Burada bizden başka kim var? Ve ne istiyor?

Langdon'ın aklına tek bir mantıklı cevap geliyordu: Sagrada Famılia'da saklanan katil, oraya rasgele iki muhafızı öldürmeye gelmemişti... İkisinin peşindeydi.

Birisi hâlâ Edmond'm buluşunu örtbas etmenin derdinde.

Birden kilisenin ortasını aydınlatan fener ışığı, genişçe bir kavis çizerek ileri geri salındi. Langdon ışığın kendilerini bulmasının an meselesi olduğunu anlamıştı.

"Bu taraftan," diyen Bena, Ambra'yı duvarın aksi istikametine doğru çekti. Işık onlara yaklaşırken Langdon da peşlerinden gitti. Aniden sağa sapan rahiple Ambra, taşın içindeki bir açıklıkta gözden kayboldu. Onları takip eden profesör, görmediği basamaklarda bir an için tökezledi. Hemen kendini toparlayıp takibe devam eden Langdon geriye bakınca ışığın, arkasındaki merdivenin ilk basamaklarım aydınlattığını gördü.

Karanlıkta durup kıpırdamadan bekledi.

Bir süre orada duran ışık, daha sonra büyüyüp parlaklaşmaya başladı.

Bu tarafa geliyor!

Ambra ile Bena'nın merdivenleri mümkün olduğunca sessiz çıkmaya çalıştıklarım duyuyordu. Dönüp peşlerinden gitmek üzereyken yine tökezleyip duvara çarpınca merdivenin düz değil, kıvrılarak yükseldiğini fark etti. Elini duvara yasladı, dar spiralden dönerek yukarı çıkarken

hemen nerede olduğunu anladi.

Sagrada Famüiamn o meşhur korkutucu merdiveni.

Gözlerini yukarı kaldirdı, etrafım çevreleyen dar ekseni aydınlatmaya yetecek kadar ışığı tepedeki aydınlıktan içeri sızdığım gördii. Bu küçücük geçitte klostrofobisine yeniliyordu, bir an bacaklarım tutmadığını hissetti.

Yukan çıkmaya devam et! **Mantığı ona ilerlemesini söylüyor ama kaslar korkuyla kasılıyordu.**

Aşağıdan gelen ağir ayak seslerinin gittikçe yaklaştığını duydu.

Kendini hareket etmeye, sarmal şeklinde yukan çıkan basamaklar takip etmeye zorladı. Duvardaki bir aralığın önünden hızla geçerken dışarıdaki şehir ışıklarının belli belirsiz seçilebil-diğini fark etti. Soğuk bir esinti yüzüne çarptı. Ardından, basamaklar tırmanmaya başlayınca yeniden karanlığa girdi.

Aşağıdan gelen ayak sesleri döner merdivene girdi ve el fenerinin ışığı merdiven boşluğundan yukarıya doğru dengesizce salındı. Langdon bir başka açıklığın önünden geçerken ayak seslerinin yaklaştığını fark etti; peşindeki saldırgan basamaklar daha da hıztı çıkmaya başlamıştı.

Profesör nefes nefese kalmış olan Ambra ile Rahip Befia'ya yetişti. Merdivenin iç kenarından aşağilara inen orta boşluğuna baktı. Dev bir deniz kabuklusunu andiran dar sarmal boşluk baş döndürücüydü. Merdivenin, ayak bileği hizasındaki, hiçbir koruma vaat etmeyen iç kenarından başka korkuluğu yoktu. Langdon midesinin bulandığını hissediyordu.

Gözlerini başının üstündeki karanük merdiven boşluğuna çevirdi. Bu merdivenin dört yiizden fazla basamağı olduğunu duymuştu; eğer doğruysa, aşağıdaki silahı adama yakalanmadan tepeye ulaşmalarına imkan yoktu.

"Siz... sizgidin!" Nefesi kesilen Bena kenara çekilmiş onların geçmesini işaret ediyordu.

"Buna imkan yok." Ambra uzanıp yaş! rahibe yardım etti.

Langdon, onun koruma içgüdüsüne hayran kaldı, ama bu merdivenden kaçmaya çatışmanın intihar demek olduğunu, sonunda sırtlarından vurulacakları biliyordu. Savaşmak veya kaçmak, iki hayvani hayatta kalma içgüdüsüydü ve kaçmakartık seçenekolmaktan çıkmıştı.

Asla başaramayacağız.

Rahiple Ambra'yı bırakan Langdon kararh bir şekilde merdivenden aşağı döndü. Fenerin J.!?ığı yaklaşıyordu. Sırtım duvara yaslayıp karanlıkta çömeldi ve ışık tam aşağısındaki basamaklara vurana kadar bekledi. Katil aniden dönüp görüş açısına girdi. Öne uzattığı ellerinden birinde fenerini, diğerinde ise silahını taşıyordu.

^güdüleriyle hareket eden profesör, çömeldiği yerden fir-layıp adamın tepesine doğru ayağını havalandırdı. Onu gören saldırgan, silahım kaldırdığı sirada Langdon'm topuğu büyük bir güçle göğsüne indi ve adamı merdivenin duvarına yapıştırdi.

Bundan sonraki birkaç saniye hayal gibi geçti.

Langdon yan tarafının üstüne sertçe düştüğünde kalçasına bir ağrının yayildığım hissetti. Sırtüstü düşüp basamaklardan yuvarlanan saldırgan sonunda inleyerek yere yığıldi. Basamaklardan seken el feneri yere düştüğünde J.!?ığı yan duvara vurdu ve Langdon'la saldırganı arasındaki basamaklarda duran metal bir nesneyi aydınlattı.

Silah.

İki adam aym anda silaha doğru atıldıysa da Langdon yukarda olduğundan, daha avantajlı bir konumdaydı. Kabzasından yakaladığı silahı saldırgana doğrulttu. Adam hemen aşağıdaki basamakta durmuş, silahın namlusuna meydan okuyan gözlerle bakıyordu.

El fenerinin ışığında saldırganın kırlaşmış sakalım ve bembeyaz pantolonunu fark eden Langdon, o anda kim olduğunu anladi.

Guggenheimdaki donanma subayı.

Langdon silahı adamın başına doğrulturken tetiğin üstündeki işaretparmağını hissetti. "Arkadaşım Edmond Kirsch'ü öldürdün."

Adamın soluğu kesilmişti ama yine de buz gibi bir sesle hemen cevap verdi. "Durumu eşitledim. Arkadaşın Edmond Kirsch ailemi öldürmüştü."

75. BÖLÜM

Sanırım kaburgam kırıldı.

Amiral Âvila her nefes aldığında bıçak saplandığım hissediyor, vücuduna oksijen sağlamaya çalışan göğüs kafesinin her hareketinde yüzünü buruşturuyordu. Üstündeki basamakta çömelmiş olan Langdon, silahı Âvila'nm karnına doğru beceriksizce tutuyordu.

Âvila'nm askeri eğitimi hemen devreye girdi ve durumunu hesaplamaya başladı. Düşmanı hem yukarıda duruyor hem de silahı tutuyordu ki bu, hesap cetvelinin olumsuz tarafmdaydı. Profesörün tutuş şeklinden silahlarla pek tecrübesi olmadığı anlaşılıyordu ki, bu da cetvelin olumlu tarafmdaydı.

Âvila kararım verdi. *Beni vurmaya niyeti yak. Güvenlik görevlileri gelene kadar beni bOyle tutacak.* **Dışardan gelen bağrışma seslerinden, Sagrada Famı'lia güvenlik görevlilerinin silah sesini duyduğu ve binaya doğru koştuğu anlaşılıyordu.**

Hızlı davranmalıyım.

Ellerini kaldıran Âvila yavaşça dizlerinin üstünde doğrulur-ken teslim olup boyun eğdiği izlenimini veriyordu.

Langdon kontrolü tamamen elinde tuttuğunu sansm.

Merdivenden aşağı yuvarlanmasına rağmen kemerinin arkasına sıkıştırdığı nesnenin hâlâ orada durduğunu hissediyordu. Guggenheim'da Kirsch'ii öldürdüğü seramik tabanca düşmemişti. Kiliseye girmeden önce son kalan mermiyi yuvasına yerl^tirmiş ama muhafızlardan birini sessizce öldürüp daha etkili silahını ondan çaldığı için kendininkini kullanmasına gerek kalmamıştı.

Maalesef o sırada muhafızın silahım Langdon kendisine yöneltmişti. Silahın emniyetinin kapalı kalmış olmasını dileyen Âvila, Langdon'm nasil açildığını bilmediğini tahmin ediyordu.

Seramik tabancayı kemerinin arkasından ahp Langdon'a ateş etmek için hamle yapmayı düşündü, ama başarılı olsa bile hayatta kalma ihtimali yar yarıyaydi. Tecrübesiz nişanciların tehlikeli yanlarından biri de yanlışlıkla ateş etmeleriydi.

Eğer çok hızlı hareket edersem...

Bağrışan güvenlik görevlilerinin sesi gittikçe yaklaşıyordu. Âvila eğer tutuklanırsa avuç içindeki "Victor" dövmesi sayesinde serbest bırakilacağını biliyordu. En azından Naip, ona böyle bir vaatte bulunmuştu. Fakat bu sırada iki kraliyet muhafızım öldürmüş olduğundan, Naip'in nüfuzunun kendisini korumaya yeteceğinden emin değildi.

Kendi kendine hatırlattı. *Buraya bir görev üzerine geldim. Onu tamamlamalıyım. Robert Langdon ile Ambra Vidal'ı ortadan kaldırmalıyım.*

Silahın üstünden öfkeyle bakan Langdon sert bir sesle sordu. "Edmond Kirsch'ün aileni öldürdüğünü söyledin. Bu bir yalan. Edmond katil değildi."

Âvila, *haklısm,* **diye düşündü.** *Daha kötiisüydü.*

Kirsch'le ilgili o korkunç sur, bir hafta önce aradığında Naip'ten öğrenmişti. Naip şunlar söylemişti: *"Papamız senden unlu fitiirist Edmond Kirsch'ü hedef almanı istiyor. Papa cenaplarını bu karara yönlendiren pek çok sebep var. Görevi bizzat senin üstlenmeni istedi."*

Âvila, *"Neden ben?"* **diye sormuştu.**

Naip, *"Amiral,"* **diye fisildamışh.** *"Bunu söylediğim için üzgünüm ama Edmond Kirsch, aileni yak eden bombalamadan sorumlu."*

Âvila ilk önce duyduklarına inanamamıştı. Tanınmış bir bilgisayar uzmanının bir kiliseyi bombalaması için herhangi bir sebep görememişti.

Naip, ona açıklamaya başlamıştı. *"Sen asker adamsm amiral. Savaşta tetiği çeken genç askerin gerçek katil olmadığını en iyi sen bilirsin. O, kendinden daha güçlü kimselerin işini gören bir piyondur.*

Hükümetler, generaller, dini liderler ona ya para vermiştir ya da yapacağı işin

her türlü bedele değeceğine onu ikna etmiştir."

Âvila bu duruma elbette şahit olmuştu.

Naip devam etmişti. *"Aynı kurallar terörizmde de geçerlidir. En tehlikeli teröristler aslmda bombaları yapanlar değil, çaresiz topluluklara nefret aşılayan ve emrindekileri şiddet içerikli eylemlerde bulunmaya teşvik eden nüfuz sahibi liderlerdir. Kolay etki altında kalan insanlara hoşgörüsüzlük, milliyetçilik veya kin aşılayarak dünyayı altüst etmek, tek bir güçlü ve kötü insana bakar."*

Âvila onunla hemfikirdi.

"Hıristiyanlara yönelik terör saldırıları dünyada artmaya başladı. Artık yeni saldırıların stratejik yönleri planlanmıyor; anlık gelişen saldırılarda, ikna kabiliyeti yüksek din düşmanları, bir çağrılarıyla yalnız insanları harekete geçiriyor. Bu ikna kabiliyeti yüksek düşmanlar arasında ateist Edmond Kirsch de var."

Âvila işte o zaman Naip'in gerçeği suland1rd1ğım düşünmeye başlamıştı. tepanya'da Hıristiyanlık karşıtı rezil bir kampanya başlatmış olsa da Edmond Kirsch asla Hiristiyanların öldürülmesi gerektiğini açıkça ifade etmemişti.

Naip konuşmaya devam etmişti. *"Bana karşı çıkmadan önce sana son bir bilgi vereyim."* **Naip bunlar söyledikten sonra derin bir nefes almıştı.** *"Bunu kimse bilmiyor amiral ama ailenin öldüğü saldın**...** Palmarian Kilisesine karşı açılmış bir savaş hamlesiydi."*

Bunlar duyunca Âvila donup kalmıştı ama yine de mantıklı gelmiyordu. Sevilla Katedrali, Palmarian Kilisesi değildi.

"Bombalama sabahı, kilisemizin dört saygm üyesi, cemaatimizi genişletmek amacıyla Sevilla Katedralindeki ayine katılmıştı. Özellikle hedef seçilmişlerdi. içlerinden birini tanıyorsun: Marco. Diğer üçü saldırıda öldü."

Âvila saldırıda bacağını kaybeden fizik tedavi uzmam Marco'yu hayalinde canlandirmışh.

"Düşmanlarımız güçlü ve gayretli. Bombacı, El Palmar de Tro-ya'daki tesisimize

giremeyince dört misyonerimizi takip ederek Sevilla'ya geldi ve eylemini orada gerçekleştirdi. Çok üzgünüm amiral. Palmari-an'ların sana ulaşma sebeplerinden biri de buydu. Ailenin, aslmda bize yöneltilmiş bir saldırıda hayatını kaybetmesinden kendimizi sorumlu tutuyoruz."

"Kimin açtığı savaş?" **Avila şok edici iddiaları kavramaya çalışıyordu.**

Naip, *"E-postalarım kontrol et,"* **diyerek yanıtlamıştı.**

Gelen kutusunu açan Avila, on yildir Palmarian Kilisesi'ne karşı sürdürülen vahşi savaşı özetleyen gizli belgeleri görmüştü. Açilmış davalar, şantaja varan tehditler, Palmar de Troya Support ve Dialogue Ireland gibi Palmarian karşıt "muhbir" grupların yaptığı bağışlar bu savaşın taktiklerindendi.

İşin asil şaşirtcı yam, Palmarian Kilisesi'ne karşı açilmış savaşı tek bir bireyin, Edmond Kirsch'ün başlatmış olmasıydı.

Avila öğrendikleri karşısında şok olmuştu. "Edmond Kirsch neden özellikle Palmarian'lan ortadan kaldirmaya çalışıyor?"

Naip, ona papa da dahil, kiliseden kimsenin Kirsch'ün Pal-marian'lara karşı özel bir garez güttüğünü bilmediğini söylemişti. Tek bildikleri dünyanın en zengin ve nüfuzlu kimselerinden birinin Palmarian'lar yok oluncaya dek durmayacağıydı.

Naip son bir belgeye dikkatini çekiyordu. Sevilla bombacısı olduğunu iddia eden biri Palmarian'lara daktiloda yazilmış bir mektup göndermişti. Bombaci ilk satırda kendisine "Edmond Kirsch'ün müridi" diyordu. Avila'nm bunu görmesi yetmişti. İntikam duygusuyla yumruklarını sıkmıştı.

Naip ayrıca Palmarian'larm bu mektubu niçin halka duyurmadıklarını da açıklamıştı. Palmarian'lar hakkında basında çıkan karalama haberlerinin çoğunu Kirsch yazdırmıştı ve kilisenin istediği son şey bu bombalama haberiyle ilişkilendirilmekti.

Ailem Edmond Kirsch yüzünden öldü.

O **sirada karanlık merdivende duran Avila başım kaldırıp Robert**

Langdon'a baktığında, Kirsch'ün Palmarian Kilisesi'ne açtığı gizli savaştan veya ailesinin öldüğü bombalama saldırısını düzenlettiğinden haberi olmadığını anlıyordu.

Langdon'tn neyi bilip bilmediği önemli değil, **diye düşündü. O** *da benim gibi bir asker. Birlikte bu tek kişilik sipere düştük; ancak ikimizden biri sağ kurtulacak. Aldığım emirler açık.*

Ondan birkaç basamak yukarıda duran Langdon iki eliyle tuttuğu silahı bir amatör gibi doğrultmuştu. Parmak uçlarım bir alttaki basamağa usulca kaydıran Âvila, *kötü tercih,* **diye düşündü. Ayağım iyice yerleştirince gözlerini profesörün gözlerine dikti.**

'inanması güç gelebilir, ama ailemi Edmond Kirsch öldürdü. İşte, *bu da* **kamtı."**

Âvila avcunu açıp dövmesini Langdon'a gösterdi. Elbette bu bir kamt değildi, ama istediği etkiyi yaratmıştı.

Profesörün gözleri kısa bir anlığına avuç içine kaydığında Âvila ayağa kalkıp sol tarafındaki duvarı takip ederek ateş hattından kaçtı. Tam da tahmin ettiği gibi Langdon ani tepkivererek ateş etti. Silahı hareket halindeki hedefe çevirmeye çakşırken tetiği çekmişti. Patlama sesi küçük alanda gok gürültüsü gibi yankılandi. Amiral merdivenden aşağı doğru zararsızca seken bir merminin omzunu sıyırdığını hissetti.

Langdon yeniden nişan almaya hazırlandığı sırada, Âvila havaya sıçrayıp Langdon'ı bileklerinden yakaladı ve silahı elinden düşürdü. Silah basamaklardan aşağı kaydı.

Langdon'ın yanında basamakların üstüne düşen amiralin göğsüne ve omzuna ağrılar saplandıysa da salgıladığı adrenalin hırsım daha da körükledi. Elini arkasına uzatıp seramik tabancayı kemerinden çıkarttı. Muhafizın silahından sonra bu neredeyse tüy gibiydi.

Silahı profesörün göğsüne doğrultup hiç duraksamadan tetiği çekti.

Silah beklenmedik bir parçalanma sesiyle patladı. Elinin acıyla yandığını hisseden Âvila, silahın namlusunun patladığını gördü. Kolayca

gizlenebilmesi için tasarlanmış bu metalsiz silahlar sadece bir iki atış yapabiliyordu. Merminin nereye gittiğini anlamadı, ama Langdon'ın ayağa kalkmaya başladığını görünce silahı elinden bırakıp üstüne çullandi. İki adam merdivenin son derece tehlikeli iç kenarında boğuşmaya başladi.

Âvila o anda kazandığım anladi.

Silahlarımız eşit ama ben avantajlı konumdayım.

Hemen hiç koruması bulunmayan ortadaki merdiven boşluğu ile ne yapacağını çoktan kafasında tartmıştı. Profesörü merdiven boşluğuna doğru itmeye çakşırken bir bacağını merdiven duvarına yaslayıp muazzam bir güç aldi. Ve ardından tüm gücüyle Langdon'ı merdiven boşluğuna doğru itti.

Langdon var gücüyle karşı koysa da gözlerindeki çaresiz ifadeden, nelerolacağını bildiği anlaşilıyordu.

Robert Langdon hayatta kalma gibi en önemli bazı durumlarla ilgili tercihlerin, genellikle bir anlık kararlara dayandığını duymuştu.

Otuz metrelik bir yüksekliğin üstünden sırtı kavis yapacak şekilde itildiği bu alçak merdiven kenarında, bir seksenlik boyu ve yüksek ağırlık merkezi, ölümcül bir dezavantajdı. Avila'nın konumuna üstün gelecek hiçbir şey yapamazdı.

Gözucuyla ümitsizce arkasındaki boşluğa baktı. En fazla doksan santim çapındaki merdiven boşluğu dar sayilsa da, aşağı düşen vücudunun geçebileceği kadar genişti. Aşağiya kadar kenarlara çarparak düşecekti.

Bu düşüşten sağ kurtulmam imkânsız.

Böğürmeye benzer bir ses çıkaran Âvila, profesörü daha da kuvvetli itti. Langdon o anda tek bir hamle yapabileceğini anladı.

Adamla boğuşmak yerine ona yardım edecekti.

Âvila, onu yukarı doğru iterken Langdon ayaklarım yere sıkıca basıp dizlerini büktü.

Bir an için akh Princeton'daki öğrencilik günlerine gitti... yirmi yaşındaydı, yüzme havuzunda sırtüstü yarışıyorlardı. depar taşının üstündeydi... sırtı suya dönüktü... dizlerini kırmıştı... karnım içine çekmişti... çıkış işaretini bekliyordu.

Zamanlama her şeydir.

Bu kez Langdon çıkış işaretini duymadı. Sırtım boşluğun üstünde kavis yaparak dizlerini doğrulttu ve havaya sıçradı. Onun yüz kiloluk ağırlığına karçı kuvvet uygulayan Avila güçlerin aniden yer değiştirmesiyle dengesini tamamen kaybetti.

Eski asker elinden geldiğince hızlı bir şekilde onu biraksa da dengesini bulmakta zorlandı. Langdon merdiven boşluğundan kendini sırtüstü bırakırken yaklaşık bir buçuk metre mesafedeki karşı basamaklara ulaşabilmeyi diledi. Ancak bunu yapamadı. Havadayken kendini koruma içgüdüsüyle top haline gelince dikey bir taş yüzeye çarptı.

Yapamadım.

Öleceğim.

Merdivenin iç kenarına çarptığından emindi. Kendini boşluktan aşağı düşmeye hazirladi.

Arna düşüşü uzun sürmedi.

Keskin kenarlı düz olmayan bir zemine düşmüş, başım çarpmıştı. Çarpmanın etkisiyle bilincini kaybetmek üzereyken merdiven boşluğundan tamamen çıktığını ve karşı taraftaki duvara çarparak daha aşağıdaki basamaklara düştüğünü fark etti.

Silahı bul. **Bilincini kaybetmeme mücadelesi verirken, saldırganın, üstüne çökmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.**

Arna çok geç kalmıştı.

Beyni kendini kapatıyordu.

Etraf karanlığa gömülürken son olarak tuhaf bir ses duydu... aşağıdan

gelengümleme seslerigiderek uzaklaşıyordu.

Battal boy bir torbanın çöp bacasından aşağı düşerken çıkardığı seslere benzetmişti.

Prens Julian, El Escorial'ın ana kapışma yaklaşırken beyaz arazi araçlarının meydana getirdiği tamd1k barikatı görünce Valdespino'nun gerçeği anlattığını anladi.

Babam sahiden de burada.

Konvoyun görünüşüne bakılırsa kralın tüm korumaları bu tarihi kraliyet konağına gelmişti.

Papaz yardımcısı, Opel'i durdurur durdurmaz bir muhafiz cep fenerini yakıp cama yaklaştı. Işığı içeri tutunca böyle köhne bir aracın içinde prensi ve piskoposu görmeyi hiç beklemediğinden, şok içinde geri çekildi.

Hazir ola geçen muhafiz, "Ekselanslar!" diye bağirdı. "Biz de sizi bekliyorduk." Eski püskü arabaya bir göz attı. "Korumalarınız nerede?"

Prens, "Onlara sarayda ihtiyaç var," diye yamt verdi. "Buraya babamı görmeye geldik."

"Elbette, elbette! Eğer piskoposla birlikte araçtan inerseniz..."

Valdespino, "Barikat açın," diyerek onu azarladı. "Birakın da girelim. Majesteleri herhalde hastanededir."

Muhafiz tereddütlü bir sesle, "Öyleydi," dedi. "Maalesef artık yok."

Yutkunan piskopos dehşete düşmüş gibiydi.

Julian'ın içini bir ürperti kapladi. "Babam öldü mü?"

Yanlış kelimeleri kullandığına pişman olan muhafiz, "Hayir! Çok özür dilerim!" diye ağzında geveledi. "Majesteleri *gitti;* **El Escorial'dan bir saat önce ayrıldı. Baş korumalarını yanına alıp buradan gitti."**

Juliân'ın rahatlaması bir anda yerini akil karışıklığına bıraktı. *Buradaki*

hastaneden ayrıldı mı?

Valdespino, "Bu çok saçma," diye bağırdı. "Kral, bana Prens Juliân'ı buraya getirmemi söylemişti!"

"Evet, özel emirler aldık haşmetmeapları. Eğer arabadan inebilirseniz sizi bir Guardia aracına bindireceğiz."

Birbirlerine hayretle bakan Valdespino ile Juliân arabadan indiler. Muhafiz, papaz yardımcısına artık kendisine ihtiyaç kalmadığım ve saraya geri dönmesi gerektiğini söyledi. Korkmuş olan delikanlı, tek kelime etmeden karanlıkta gözden kaybolurken tuhaf olaylar zincirindeki rolünün sona erdiğine memnundu.

Muhafizlar Valdespino ile prensi bir cipin arkasına bindirirken piskopos gidereksinirleniyordu. "Kral nerede? Bizi nereye götürüyorsunuz?"

Muhafiz, "Majestelerinin emrini yerine getiriyoruz," dedi. "Size bir araç, bir şoför ve bir de mektup vermemizi istedi." Çıkardığı mühürlü zarfi camdan Prens Juliân'a uzattı.

Babam mektup mu göndermiş? **Zarfın kraliyet mührünü taşıdığını görünce prens resmiyetten rahatsız olmuştu.** *Babam ne yapmaya çalışıyor?* **Kralın akli melekelerini yitirdiğinden şüpheleniyordu.**

Endişeyle mührü kırıp zarfi açan Juliân içinden elyazısıyla yazilmış bir kart çıkarttı. Babasının elyazısı eskisi gibi olmasa da okunuyordu. Mektubu okurken her kelimeyle şaşkınlığı arttı.

Bitirdiğinde kart yeniden zarfa koydu ve gözlerini kapatıp seçenekleri gözden geçirdi. Tek bir seçenek vardı.

Şoföre, "Kuzeye sür lütfen," dedi.

Araç El Escorial'dan uzaklaşırken prens, Valdespino'nun kendisine baktığını hissediyordu. Piskopos, "Babanız ne diyor?" diye sordu. "Beni nereye götürüyorsunuz?!"

Uzun bir soluk veren prens, yüzünü babasının güvenilir dostuna döndü. "En doğrusunu siz söylemiştiniz." Yaşlı piskoposa mahzun bir ifadeyle

gülümsedi. "Babam hâlâ kral. Onu seviyoruz ve dediğini yapacağız."

"Robert?" Biri ona sesleniyordu.

Langdon cevap vermeye çalıştı ama başı zonkluyordu.

Yumuşakbirelyüzüne dokunduğunda yavaşça gözlerini açtı. Kısa bir an için nerede olduğunu anlayamadı, rüya gördüğünü sandı. *Başımın üstünden bir melek bana bakıyor.*

Kim olduğunu anlayınca gülümsedi.

Ambra soluğunu biraktı. "Tanrı'ya şükürler olsun. Silah sesini duyduk." Yanında çömeldi. "Kalkma."

Bilinci açilmaya başlayan Langdon birden korkuya kapildı. "Bana saldıran adam-"

Ambra sakin bir sesle fisildadı. "Güvendesin." Merdiven boşluğunu işaret etti. "Aşağı düştü."

Profesör anlamak için kendini zorladi. Yavaşça hatırlamaya başlıyordu. Zihnindeki sis perdesini açmaya uğraşirken dikkati, sol kalçasındaki zonklamaya ve başındaki şiddetli ağrıya kaydı. Bunun dışında bir yeri kırılmış gibi hissetmiyordu. Merdivenin yukarı tarafından polis telsizi sesleri geldi.

"Ben... ne kadardır. .."

Ambra, "Birkaç dakika oldu," diye cevap verdi. "Bilincin gidip geldi. Doktora baktırmamız lazım."

Büyük bir dikkatle oturur pozisyona geçen Langdon sırtım merdivenin duvarına dayadı. "Donanma subayıydi... aym adam..."

"Biliyorum." Ambra başını sallıyordu. "Edmond'ı öldüren adamdı. Polis, kimliğini az önce tespit etti. Merdivenin başında,

cesedin yamndalar. Üade vermeni bekliyorlar ama Rahip Bena ilkyardım ekibinden önce kimsenin yanma gelemeyeceğini söyledi. Onlar da birazdan

gelir."

Profesör başım sallarken zonklamasına engel olamadi.

Ambra, "Herhalde seni hastaneye götürürler. Bu yüzden onlar gelmeden seninle hemen konuşmam lazim," dedi.

"Ne hakkında... konuşacağız?"

Profesörün yüzünü dikkatle inceleyen Ambra endişeli görünüyordu. Eğilip kulağına fısıldadi. "Robert hatırlamıyor musun? Edmond'm parolasını bulduk. 'Karanlık dinlerden kurtulur et tatlı bilim hüküm sürer."

Bu kelimeler sis perdesini ok gibi delince Langdon aniden doğruldu. Zihin karışıklığı geçmişti.

"Bizi buraya kadar sen getirdin Robert. Gerisini ben yapabilirim. Winston'm yerini nasıl bulacağını bildiğini söylemiştin. Edmond'm bilgisayar laboratuvarının yerini biliyor musun? Sen nereye gideceğimi söyle, ben de gerisini halledeyim."

Langdon'ın anıları sel halinde geri geUyordu. "Biliyorum." En *azından bulabileceğimi sanıyorum.*

"Şehrin karşı ucuna gitmemiz lazım."

"Neresi?"

"Tam adresini bilmiyorum," derken ayağa kalkmaya çaba-ladi. "Arna seni götürebilirim-"

"Lütfen otur Robert!"

Aşağıdaki basamaklar çıkan bir adamın sesi, "Evet, otur," diye yankılandi. Rahip Bena nefes nefese kalmıştı. 'İlkyardım ekibi birazdan burada olur."

"Ben iyiyim." Duvara yaslanırken sersemlediğini hisseden profesör yalan söylüyordu. "Ambra'yla benim gitmemiz lazım."

Basamaklar ağır ağır çıkan Bena, "Fazla uzağa gidemezsiniz," dedi. "Polis

bekliyor. fade alacaklar. Ayrıca kilisenin etrafi medya ordusuyla çevrili. Birisi medyaya burada olduğunuzu sız-dirmış." Langdon'ın yanına varınca yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Bayan Vidal ve ben iyi olduğunuzu görünce rahatladık. Hayatımızı kurtardınız."

Langdon güldü. "Hayatımızı *sizin* **kurtardığınıza eminim."**

"Eh, artık neyse ne. Yalmz bir şey var, bu merdivenden polisle karşilaşmadan çıkamayacağınızı bilin."

Langdon elini dikkatlice taş tırabzana yerleştirip aşağı baktı. Zemindeki ölüm sahnesi çok uzak görünüyordu. Avila'nın acayip biçimde yere serilmiş cesedini polislerin elindeki fenerler aydınlatıyordu.

Merdiven boşluğundan bakarken profesör bir kez daha Gaudı'nin zarif deniz kabuklusu tasarımına dikkat etti. Kilisenin internet sitesinden, bodrum kattaki Gaudı Müzesi'ne baktığını hahrladi. Bir süre önce girdiği internetsitesindeki, CAD programlarla ve dev 3D yazıcılarla hazirlanan Sagrada Famılia modelleri, kilisenin temelinin atılmasından, yıllar sonra alacağı son şekline kadar uzun yapım sürecini gösteriyordu.

Langdon'm düşüncelerinde hep aym soru tekrar ediyordu.

Nereden geliyoruz? Nereye gidiyoruz?

Birden aklına kilisenin dış cephesine ait ölçekli modellerden biri geldi. Görüntü fotoğrafik hafizasma kazınmıştı. Kilise inşaatının o günkü halini gösteren "Bugünkü Sagrada Famılia" isimli bir modeldi.

Eğer o model güncelse, dtşart çıkmanın bir yolu olabilir.

Aniden yüzünü yaşlı adama döndü. "Rahip Beii.a, dışarıdaki birine benden bir mesaj iletebilir misiniz acaba?"

Rahip şaşırmıştı.

Langdon binadan çıkma planım açıklarken Ambra başım iki yana salladi. "Robert, bu imkansız. Orada bunun içinyer yok-"

Beii.a, "Aslına bakarsamz var," diyerek sözünü kesti. "Sonsuza kadar

orada kalmayacak ama şu anda Bay Langdon haklı. Söylediğini yapmak mümkün."

Genç kadın şaşırmış görünüyordu. "Arna Robert... görünmeden kaçabilsek bile, hastaneye gitmeyeceğinden emin misin?"

Langdon bundan çok emin olmasa da, "Gerek kalırsa daha sonra giderim," dedi. "Arna şimdi yapmaya geldiğimiz işi Edmond için bitirmek zorundayız." Beii.a'ya dönüp doğrudan gözlerinin içine baktı. "Size karşı dürüst davramp neden buraya

F: 26

401

geldiğimizi açıklamalıyım. Bildiğiniz gibi Edmond Kirsch bu akşam cinayete kurban gitti. Bilimsel buluşunu açıklamaması için öldürüldü."

Rahip, "Evet," diye karşılık verdi. "Giriş konuşmasından anladığım kadarıyla bu buluşu tiim dinlere büyük bir zarar verecekti."

"İşte ben de bu yiizden Bayan Vidal ile Barselona'ya Edmond Kirsch'iin buluşunu insanlara duyurmak için geldiğimizi bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Bunu yapmaya çok yakınız. Yani..." Langdon konuşmasına ara verdi. "Şimdi yardımınızı isterken aslında sizden bir ateistin sözlerini yayınlamamıza yardım etmenizi istemiş oluyorum."

Beii.a uzanıp elini profesörün omzuna koydu. Kendi kendine gülümsedi. "Edmond Kirsch tarihte 'Tanrı öldii' diyen ilk ateist değil, sonuncusu da olmayacak. Her ne bulduysa muhakkak pek çok açıdan tarhşilacakhr. İnsan zekası zamanın başlangıcından bu yana gelişmiştir. Bu gelişimi engellemek benim vazifem değil. Ancak bana göre insanlık, Tanrı'nın dahil olmadığı hiçbir zihinsel ilerleme kaydetmedi."

Bunlar söyledikten sonra onlara giiliimseyip merdivenden aşağı inmeye başladi.

Dışarıda park halindeki EC145 helikopterin kokpitinde bekleyen pilot, Sagrada Famılia'nın güvenlik barikatlarının öniinde büyümeye devam eden kalabalığa kaygıyla baktı. İçerideki iki kraliyet muhafizından haber

alamamıştı. Siyah ciippe giyen ufak tefek bir adam bazilikadan çıkıp helikoptere doğru yürüdüğü sırada telsizine sarılmak üzereydi.

Rahip Bena kendini tanıtıp içeriden gönderdikleri şok edici haberi aktardı: Her iki kraliyet muhafizı da öldürülmüştü ve kraliçe adayı ile Robert Langdon'ın bir an önce dışarı çıkarılması gerekiyordu. Tiim bunların üstüne rahip bir de, yolcular tam olarak nereden alması gerektiğini söyledi.

imkânsız. **Pilot mümkün olmadığını düşündü.**

Buna rağmen, Sagrada Famılia'nın kulelerinin üstünden uçarken rahibin doğru söylediğini fark etti. Kilisenin yekpare merkez kulesi henüz inşa edilmemişti. Sekoyaların arasındaki ağaçsız yerleri andiran temel platformu, diğer kulelerin ortasında kalmış çember şeklinde bir alandi.

Platformun üstüne gelen pilot, helikopteri kulelerin arasında dikkatle alçalttı. Kızakları yere değdiğinde merdivenden iki kişinin çıktığını gördü. Ambra Vidal, yaralı Robert Langdon'm koluna girmişti.

Pilot hemen aşağı inip helikoptere binmelerine yardım etti.

Emniyet kemerlerini bağladıktan sonra kraliçe adayı ona yorgun bir ifadeyle baktı.

Alçak sesle, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Nereye gideceğimizi Bay Langdon söyleyecek."

ConspiracyNet.com SON DAKİKA HABERİ *EDMOND KIRSCHÜN ANNESİNİ PALMARİAN KİLİSESİ Mİ ÖLDÜRDÜ?*

Muhbirimiz monte@jglesja.Qrg çok ses getirecek bir başka iddia ortaya attı! ConspiracyNet'in doğruluğunu onayladığı bazı belgelere göre Edmond Kirsch yıllarca Palmarian Kilisesi'ni, biyolojik annesi Paloma Kirsch'ün ölümüne sebep olan "beyin yıkama, psikolojik şartlama ve fiziki şiddet" suçlamasıyla dava etmeye çalışmış.

Paloma Kirsch baskılardan kurtulmak isteyen, utanç duyan, ailesinden psikolojik taciz gören aktif bir Palmarian Kilisesi üyesiymiş ve kendini manastırdaki odasında asmış.

"Demek kralmış." Komutan Garza'mn sesi sarayın savaş gereçleri salonunda yankılandi. 'Tutuklanma emrimi *kralın* **çıkarttığına hâlâ inanamıyorum. Hem de saraya bunca yil hizmet ettikten sonra."**

Parmağını sus işareti yaparak dudağına götüren Monica Martin, muhafızların dinlemediğinden emin olmak için zirhla-rm arasından giriş kapısına doğru baktı. "Dediğim gibi, kral, Piskopos Valdespino'nun sözünü dinliyor. Piskoposa yönelik suçlamalar sizin çıkarttığınıza majestelerini bir şekilde ikna etmiş."

Kralın kurban edeceği koyun benmişim. **Kendisiyle Valdespino arasında seçim yapmak zorunda kalırsa kralın, piskoposu tercih edeceğini zaten tahmin ediyordu. İkisi bir ömürdür arkadaştılar ve manevi ilişkiler daima meslekiilişkilerin üstünde tutulurdu.**

Buna rağmen Monica Martı'n'in açıklamasındaki bir nokta ona mantıklı gelmiyordu. "Kaçırılma haberini kralın emrettiğini söyledin, değil mi?"

"Evet, majesteleri beni aradı. Ambra Vidal'ın kaçırıldığını ilan etmemi istedi. İspanya'mn gelecekteki kraliçesinin itibarım korumak, başka bir adamla birlikte kaçtığı haberini yumuşatmak için bu hikâyeye gerek duymuştu." Garza'ya birazsinirlenmiş gibi baktı. "Bunu neden soruyorsunuz? Üstelik artık kralın Fonseca'yı da aym kaçırılma haberiyle ilgili aradığım biliyorsunuz."

Garza söylediklerinde iddialıydı. "Kralın, tamnmış bir Amerikalıyı uydurma bir insan kaçırma hikâyesiyle suçlayacağından şüpheliyim de ondan. Bunu yapmak için onun-"

"Aklını mı kaçırmış olması gerekir?"

Garza konuşmadan gözlerini ona dikti.

"Komutan, majestelerinin sağlığının yerinde olmadığını unutuyorsunuz. Belki de yanlış karar vermiştir."

"Belki de dahiyane bir fikirdi. Ne de olsa İspanya'nın kraliçe adayı şimdi güvende ve kraliyet muhafizlarının yanında."

"Kesinlikle." Martın, ona dikkatle baktı. "Peki sizi ne rahatsız ediyor?"

Garza, "Valdespino," dedi. "Ondan hoşlanmadığımı itiraf etmeliyim ama içimden bir ses, Kirsch'ün cinayetinden onun sorumlu olamayacağını söylüyor."

"Neden olmasın?" Martin iğneleyici bir tonla konuşuyordu. "Rahip diye mi? Eminim Kilise'nin zorlayıcı tedbirleriyle ilgili engizisyon tarihimizden bir şeyler öğrenmişizdir. Bana kalırsa Valdespino bencil, acımasız, çıkarcı ve sirlarla dolu biri. Atladığım bir şey kaldı mı?"

"Evet, kaldı." Garza, piskoposu savunduğuna kendi de inanamıyordu. "Saydıklarının hepsi doğru, ama piskopos aym zamanda gelenekleri ve onurunu her şeyin üstünde tutan biri. Hemen hiç kimseye güvenmeyen kral, on yıllardır ona güveniyor. Kralın sırdaşı olan bir kimsenin bahsettiğimiz türden bir ihaneti gerçekleştirebileceğine inanmıyorum."

Martin içini çekip telefonunu cebinden çıkardı. "Komutan, piskoposa duyduğunuz güveni sarsmak istemem ama şunu bir görmeniz lazım. Bana Suresh gösterdi." Birkaç düğmeye bastıktan sonra telefonu Garza'ya verdi.

Ekranda uzun bir mesaj yazılıydi.

"Bu akşam Piskopos Valdespino'nun telefonuna gelen mesajın ekran görüntüsü," diye fisildadi. "Okuyun. Eminim fikriniz değişecek."

Helikopter Sagrada Familia'mn çatısından havalanırken vücudundaki tüm ağrılara rağmen Langdon kendini neşeli, hatta coşkulu hissediyordu.

Yaşıyorum.

Önceki saatlerde yaşadıklarının hepsi birden o anda etkisini gösteriyormuş gibi kanındaki adrenalinin yükseldiğini hissetti. Olabildiğince yavaş nefes alarak dikkatini helikopter camının dışındaki dünyaya verdi.

Kilisenin heybetli kuleleri, helikopter yükseldikçe yerini İzgarayı andıran ışıklandırılmış sokaklara bıraktı. Aşağıdaki şehir bloklarına bakan Langdon, ahşıldıkkarelerle dörtgenlerin yerine daha yumuşak sekizgenler gördü.

L'Eixample, (Ferah semt,) **diye düşündü.**

Şehrin vizyoner mimarı Ildefons Cerda, ufak meydanlar oluşturmak, görünürlüğü ve hava akışım artırmak ve kafelere daha geniş yer bırakmak amacıyla bu semtteki tüm kesişimleri, kare blokların köşelerini tıraşlayarak genişletmişti.

Pilot geriye doğru, *"jAdönde vamos? (Nereye gidiyoruz?)"* **diye seslendi.**

Langdon, Barselona'yı verevlemesine kesen, şehrin en geniş, en canlı ve en uygun ismi taşıyan caddelerinden birini işaret etti.

Pilota doğru bağırdı. "Avinguda Diagonal. *Al oeste. (Batıya.)"*

Şehri boylu boyunca geçen Avinguda Diagonal'ı herhangi bir Barselona haritasına bakarken gözden kaçırmak imkansızdi.

Sahildeki ultramodern Diagonal ZeroZero'dan, *Don Quixote'u* **kaleme alan tepanya'nın en ünlü roman yazarının ismini taşıyan eski gül bahçesi Pare de Cervantes'e kadar uzamrdi.**

Pilot duyduğunu onaylayarak başını salladı ve helikopteri batıya döndürdü. Sonra da arka tarafa seslendi. "Adres? Koordinatlar?"

Langdon adresi bilmiyordu. "Futbol stadyumuna gidelim."

Pilot şaşırmış gibiydi. "Stadyum mu? FC Barselona mı?"

Başını sallayan Langdon pilotun, Avinguda Diagonal'm birkaç kilometre ilerisindeki ünlü Barselona futbol kulübünün yerini bildiğinden emindi.

Pilot gaz verdi ve helikopteri caddeyi takip ederek azami süratle uçurdu.

"Robert? İyi misin?" Başından yaralandığı için Ambra, onun doğru düşünemediğinden şüphelenmişti. "Winston'ı nerede bulacağını bildiğini söylemiştin."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Oraya gidiyoruz."

"Futbol stadyumuna mı? Sence Edmond süper bilgisayarım futbol stadyumunda mı kurdu?"

Langdon başını iki yana salladı. "Hayir, stadyumu pilot kolayca bulabilsin diye söyledim. Stadyumun hemen yanındaki binaya, Gran Hotel Princesa Sofıa'ya gidiyoruz."

Ambra'nın endişeli ifadesi daha da belirginleşti. "Robert pek mantıklı konuşmuyorsun. Winston'ı bir otelde kurmuş olmasına imkan yok. Bence seni hemen bir kliniğe götürmemiz lazım."

"Ben iyiyim Ambra. Güven bana."

"Nereye gidiyoruz o zaman?"

"Nereye gidiyoruz?" Langdon yalandan düşünür gibi çenesiyle oynadı. "Bence bu akşam Edmond'ın cevabıı vereceği sorulardan biri buydu."

Genç kadın gülmekle çileden çıkmak arasında gidip geliyordu.

Langdon, "Affedersin," dedi. "Açıklayayım. İki yıl önce Gran Hotel Princesa Sofıa'nın on sekizinci katındaki özel bir kulüpte Edmond'la öğle yemeği yemiştik."

Ambra güldü. "Edmond yemeğe bir süper bilgisayarla mı geldi?"

Profesör tebessüm etti. "Pek sayilmaz. Yemeğe yürüyerek gelmişti. Bilgisayar laboratuvarma iki blok mesafede olduğu için her gün o oteldeki kulüpte yediğini anlatmıştı. Ayrıca ileri düzeyde birsentetikzekâprojesiüzerinde çalıştığım ve sonucuyla ilgili çok heyecanlı olduğunu söylemişti."

Ambra birden ümitlenmişti. "Winston'dan bahsetmiş olmalı!"

"Ben de aym şeyi düşünüyorum."

"Peki, seni laboratuvarma mı götürdü?"

"Hayır."

"Yerini söyledi mi?"

"Maalesef bu sırrı kendine sakladi."

Ambra'nm gözleri yine kaygıyla bakıyordu.

Langdon konuşmaya devam etti. "Bununla birlikte Winston bize yerini söyledi."

Genç kadının akh karışmıştı. "Hayır, söylemedi."

Langdon gülümsüyordu. "Kesinlikle söyledi. Hem de bütün dünyaya."

Ambra, onun açıklama yapmasını istemeye firsat bulamadan pilot arka tarafa seslendi. *"jAhf esta el estadio! (Stadyum şurada!)"* **Perideki dev stadyumu gösteriyordu.**

Hızlı oldu. **Langdon stadyumun yakınlarındaki gökdeleni gördü. Gran Hotel Princesa Sofı'a, Avinguda Diagonal üzerindeki geniş bir meydana bakıyordu. Pilottan stadyumu pas geçip kendilerini otelin üzerine götürmesini istedi.**

Helikopter birkaç saniye içinde profesörün Edmond'la birlikte öğle yemeği yediği otelin üzerine gelmişti. *Bana bilgisayar laboratuvarımn iki blok ötede olduğunu söylemişti.*

Kuşbakışı bakarken otelin etrafındaki alam gözleriyle taradi. Bu semtteki sokaklar Sagrada Famılia'nın etrafındakiler gibi düz çizgiler halinde gitmiyordu. Blokların eşitsiz ve uzatılmış şekilleri vardi.

Buralarda olmalı.

Her yöne bakarken zihninde canlandırdığı resme en uygun noktayı belirlemeye çalıştı. *Nerede?*

Sonunda bakışları XII Plaça de Pius'taki trafik kavşağına ilişince içinde bir umut belirdi. Hemen pilota seslendi. "Şuraya! Lütfen şu ağaçlıklı yere git!"

Helikopterin başım eğen pilot bir blok kuzeybatıda Langdon'm işaret ettiği ağaçlıklı yerin üzerine geldi. Buradaki ağaçlar aslında etrafi duvarla çevrili büyük bir konut arazisinin içindeydi.

"Robert!" diye bağiran Ambra hayal kırıklığına uğramıştı. "Ne yapıyorsun? Burası Pedralbes Kraliyet Sarayı! Edmond'm Winston'ı

burada yapmasına imkan-"

"Burası değil! Şuraya!" Sarayın tam arkasındaki bloku gösteriyordu.

Ambra öne eğilip Langdon'ın heyecanla gösterdiği noktaya dikkatle baktı. Sarayın arkasındaki blok, iyi ışıklandırılmış dört sokaktan meydana geliyordu. Sokakların kesişim noktalan kuzeyden güneye çevrildiğinde şekli elması andırıyordu. Bu elmasın tek kusuru, sağ alt kenarının tuhaf biçimde bükülmüş olmasıydı. Düz olması gereken kenar eğri büğrü bir hatla kesilmiş ve çarpilmıştı.

"Şu tırtıklı kenarı tamdın mı?" Langdon elmas şeklinin çentikli kısmım gösteriyordu. Ağaçlıklı alanın karanlığıyla tam bir zıtlık oluşturan ışıklı sokaklarla belirginleşmişti. "Küçük bir çentiği olan şu sokağı görüyor musun?"

Genç kadının kaygılı hali bir anda kaybolmuştu. Başım eğip daha dikkatli baktı. "Aslında bu çizgi tamdık geliyor. Nereden biliyorum?"

Langdon, "Tüm bloka bak," dedi. "Sağ alt kenarı tuhaf duran bir elmas şekli." Ambra'nın kısa sürede çıkaracağm tahmin ettiği için susup beklemeyi tercih etti. "Bu bloktaki iki küçük parka bak." Ortadaki yuvarlak parkı ve sağ taraftaki yarım daire şeklindeki parkı gösterdi.

"Sanki bu yeri tamyorum ama ismini..."

Langdon, "Resmi düşün," dedi. "Guggenheim'daki koleksiyon aklına gelsin."

"Winston!" diye bağıran Ambra, hayretler içinde yüzünü ona döndü. "Bu blokun şekli, Winston'm Guggenheim'daki oto-portresinin bire bir aynısi."

Langdon, ona gülümsedi. "Evet, öyle."

Yeniden cama donen Ambra aşağıdaki elmas şeklindeki bloka baktı. Langdon da aşağı bakarken akşamın başından beri zihnini kurcalayan resmi gözünün önüne getirdi.

Winston resmi gösterirken ^yle demişti: *"Edmond benden bir otoportre yapmamı isteyince ben de bunu yaptım."*



Langdon resmin ortasındaki gözün, Winston'm bulunduğu noktayı gösterdiğine çoktan karar vermişti. Miro resimlerinin en belirgin özelliği olan göz, Winston'm dünyaya bakış açısından kendi yerini temsil ediyordu.

Yüzünü camdan çeviren Ambra hem keyiflenmiş hem de şaşırmıştı. "Winston'm otoportresi Miro değil, bir haritaymış!"

"Onun bir vücudu olmadığıvekendine yönelik bir görüntüsü bulunmadığı için yaptığı otoportre fiziki görüntüsünü değil, elbette bulunduğu yeri yansıtacaktı."

Ambra, "Göz," dedi. "Miro resimlerindekinin aynısı ama burada tekbir göz var. Belki de Winston'm yerini gösteriyordur."

"Ben de aynısını düşünüyordum." Langdon pilottan aşağıdaki iki parktan birine inmesini istedi. Araç alçalmaya başlamıştı.

"Aman Tanrım." Ambra birden farkına varmıştı. "Winston'ın neden Miro'yu taklit ettiğini şimdi anlıyorum!"

"Neden?"

"Az önce Pedralbes Sarayı'nın üzerinden uçtuk."

"Pedralbes **mi? Bu... şeyin ismi değil miydi?"**

"Evet! Miro'nun en ünlü çizimlerinden biri. Winston bu bölgeyi araştırıp Miro ile bağlantısını bulmuş olmalı!"

Winston'm yaratıcılığım inkâr etmek mümkün değildi. Edmond'm sentetik zekâsıyla yeniden iletişime geçme fikri profesörü nedense keyiflendirmişti. Helikopter daha da alçaldığında Winston'm gözü yerleştirdiği noktadaki binanın siluetini gördü.

"Şuraya bak." Ambra eliyle işaret ediyordu. "Burası olmalı."

Büyük ağaçların gizlediği binayı daha iyi görmek için Lang-don yerinde kıpırdandi. Havadan bakınca bile içeri girmesi zor görünüyordu.

Genç kadın, ona döndü. "Işık yandığım göremiyorum. Sence içeri girebilecek miyiz?"

Langdon, "İçerde biri olmalı," dedi. "Edmond'm özellikle de böylesi bir gecede mutlaka içeride görevlendirdiği birileri vardır. Parolasını bildiğimizi görünce, sunumu dünyaya yaymak konusunda bize yardım edeceklerini sanıyorum."

Helikopter on beş saniye sonra blokun doğu kenarında yer alan yarım daire şeklindeki parka indi. A^ğı atladıklar anda helikopter havalandı ve talimatlar beklemek üzere stadyum tarafına yöneldi.

İkisi birlikte karanlık parktan blokun ortasına doğru koşarken Passeig dels Tillers ismindeki küçük bir sokaktan geçtiler. Önlerinde, etrafi ağaçlarla çevrili büyük bir binanın silueti görünüyordu.

Ambra, "Işıklar yanmıyor," diye fisildadı.

Binanın tüm çevresini saran üç metre yüksekliğindeki demirlerin önüne vardıklarında Langdon kaşlarım çattı. "Ayrıca bir de bu demirler var." Parmaklıkların arasından bakarken ağaçlar yüzünden tesisin büyük kısmım göremedi. O da hiç ışık yanmamasına şaşirmışh.

"Şurada." Genç kadın yirmi metre kadar ileriyi işaret ediyordu. "Sanırım şuradaki bir kapı."

Bahçe demirlerinin yanından koşup, kilitli bir turnikenin önüne geldiler. Elektronik bir iletişim kutusu göze çarpıyordu. Langdon daha ne yapacağına karar veremeden Ambra hemen arama düğmesine bastı.

Hat iki kez çaldıktan sonra bağlandı.

Sessizlik.

Ambra, "Alo," dedi. "Alo?"

Açık hattın uğultusundan başka hoparlörden hiç ses gelmiyordu.

"Beni duyuyor musun bilmiyorum ama ben Ambra Vidal, yanımdaki de Robert Langdon. Edmond Kirsch'ün yakın arka-daşlanyız. Bu akşam öldürüldüğü sirada oradaydık. Edmond'a, Winston'a ve sanmm hepimize faydası dokunacak bir bilgi elde ettik."

Bir tıkırtı sesi duyuldu.

Langdon elini turnikeye koyunca kolayca dönmeye başladı.

Profesör rahat bir nefes verdi. "Sana birinin burada olacağını söylemiştim."

İkisi birlikte aceleyle turnikeden geçip ağaçların arasından karanlık binaya doğru yürüdüler. Yaklaştıkça çatının şekli belirginleşmeye başladı. Hiç beklenmedik bir şekil karşilarına çıktı. Çatının tepesine beş metrelik bir sembol kondurulmuştu.

Oldukları yerde kaldilar.

Langdon başım kaldırıp yukarıdaki şüphe götürmez sembole baktı. *Bu gerçek olamaz. Edmond'tn bilgisayar laboratuvarınm çatısında dev bir haç mi var?*

Birkaç adım daha atınca ağaçların arasından çıktı. Artık binanın tüm cephesini görüyordu. Karşısında büyük gül penceresiyle eski bir Gotik kilise duruyordu. Sivri uçlu iki taş kulesi ve Katolik azizlerle Bakire Meryem'in yarım kabartmalarının süslediği zarif bir kapısı vardı.

Ambra dehşete düşmüş gibiydi. "Robert, galiba bir Katolik kilisesinin arazisine girdik. Yanış yerdeyiz."

Kilisenin önündeki bir tabelayı fark eden profesör gülmeye başladı. "Hayır, bence tam da *doğru* **yerdeyiz."**

Langdon yıllarönce haberlere konu olan bu yerin Barselona'da bulunduğunu fark etmemişti. *Kapatılmış bir kilise binasında kurulmuş bir yüksek teknoloji laboratuvarı.* **Saygısız bir ateistin tanrıtanımaz bir bilgisayar oluşturabileceği en uygun mabet burasıydı.**

Artık hiçbir işlevi kalmayan kiliseye bakarken Edmond'm seçtiği parolanın anlamının farkına varınca tüyleri ürperdi.

Karanlık dinlerden kurtulur ve tatlı bilim hüküm sürer.

Langdon tabelayı Ambra'ya gösterdi.

BARSELONA SÜPER BİLGİSAYAR MERKEZİ CENTRO NACIONAL DE SUPERCOMPUTACIÖN

Ambra şaşkınlık içinde ona döndü. "Bir Katolik kilisesinin içinde Barselona'nın süper bilgisayar merkezi mi varmış?"

"Öyle." Langdon gülümsedi. "Bazen gerçek hayalden daha tuhaftır."

Dünyanın en uzun haçı tepanya'da yer alır.

El Escorial Manastırının on üç kilometre kuzeyindeki dağın tepesine dikilmiş devasa beton haç, gökyüzüne doğru yüz elli metre yükselir. Ağaçlıklı bir araziye tepeden bakan haç, yüz altmış kilometre uzaktan dahi görülebilir.

Haçın aşağısında yer alan Şehitler Vadisi isimli iki dağ arasındaki geçitte, İç Savaş'ta her iki taraftan da verilen kirk bin kayıp ebedi istirahatindedir.

Burada ne yapıyoruz? **Guardia'nın peşinden haçın altındaki dağ eteğine yapilmış gezinti meydanına çıkarken Julian kendi kendine düşünüyordu.** *Babam benimle burada mı buluşmak istemiş?*

Tam yanında yürüyen Valdespino da bir o kadar akh karışmış görünüyordu. "Hiç mantıklı değil," dedi. 'Babanız burayı hiç sevmezdi."

Burayı sevmeyen milyonlar var. **Julian gelmelerinin sebebini anlayamıyordu.**

1940'ta Franco tarafından tasarlanan ŞehitlerVadisi, galiplerle mağluplan uzlaştırmak gayesiyle bir "ulusal kefaret" niteliğinde yapilmıştı. Yüce bir amaçla inşa edilmiş olmasına karşın, inşaatında hükümlülerle Franco'ya muhalefet eden siyasi tutuklular çalıştırıldığı için abide, bugüne dek çekişmelere sebep olmuştur. İnşaatında çaıışanların çoğu soğuktan ve açıktan ölmüştür.

Geçmişte bazı. parlamento üyeleri bu durumu Nazi toplama kamplarıyla karşılaştıracak kadar ileri gitmişti. Julian kendi babasının da açıkça söyleyemediği halde, aym şekilde hissettiğini zannediyordu. İspanyolların çoğu için burası, kendi kendini

yüceltmek maksadıyla Franco tarafından yine Franco'ya ithaf edilmiş bir anıttı. Diktatörün mezarının bu yerde bulunması eleştirileri körüklüyordu.

Julian buraya bir kez geldiğini hatırlıyordu. Ülkesini tanıması için babasıyla birlikte yine dışarı çıkmışlardi. Kral, onu etrafi gösterip sessizce fisıldamıştı. "Dikkatli bak oğlum. Bir gün burayı sen yıkacaksın."

Dağ yamacına oyulmuş gösterişsiz cepheye doğru ilerleyen Guardia'yı takip ederken nereye gittiklerini anladi. Karşılarında, dağın içine açilan bronz bir kapı yükseliyordu. Julian küçükken buradan geçtiğini ve kapının ardındakileri görünce nutkunun tutulduğunu hatırladı.

Bu dağdaki mucize, tepesindeki haç değil *içindeki* **yerdi.**

Granit tepeye oyulmuş el yapımı mağara akil almaz boyutlardaydı. Mağara yaklaşık iki yüz seksen metre dağın içine giriyor ve burada geniş bir odaya açılıyordu. Yaklaşık kirk beş metre genişliğindeki mekânın parlak seramik döşenmiş bir zemini ve fresklerle süslü küçük bir kubbesi vardı. Genç Julian o zamanlar hayretler içinde kalmıştı. *Dağın içindeyim. Herhalde rüya görüyorum!*

Yıllar sonra aym yere geri dönmüştü.

Ölüm döşeğindeki babamın emriyle üstelik.

Grup halinde bronz kapıya yaklaştıklarında Juliân yukarıdaki pieta'ya baktı. Yanındaki Piskopos Valdespino istavroz çikarttıysa da prens, onun inançtan değil de heyecandan böyle yaptığını tahmin etti.

ConspiracyNet.com

SON DAKİKA HABERİ

iYİ AMA... NAİP KİM?

Elde edilen deliller Luis Avila'nın emirleri, Naip dediği bir kişiden aldığını ortaya çıkardı.

Naip'in kim olduğu gizemini korusa da lakabı bazı ipuçları veriyor. dictionary.com'a göre "naip", lider iş göremez durumdayken veya yerinde yokken örgütü yönetmek üzere atanmış kişi anlamına geliyor.

"Naip Kim?" anketimize verilen üç yanıt şöyle:

1. Ölüm döşeğindeki ispanya kralının yetkisini devralan Piskopos Valdespino

2. Geçerli papanın kendisi olduğunu iddia eden Palmarian papa

3. Ülkenin genelkurmay başkanı, yani kral iş göremez haldeyken onun adına hareket ettiğini öne süren bir İspanyol ordusu subayı

Haberler geldikçe size ileteceğiz!

#NAİPKİM

F: 27

417

Büyük kilisenin cephesini inceleyen Langdon ile Ambra, Barselona Süper Bilgisayar Merkezi girişinin, kilise nefinin güney ucunda yer aldığım gördü. Rustik cephenin dışına pleksiglastan yapilmış ultramodern giriş bölümü, binaya yüzyıllar arasıda sıkışıp kalmış gibi bir görüntü veriyordu.

Girişin yanındaki dış avluda yaklaşık dört metre yükseklikte ilkel bir savaşçı büstü yer alıyordu. Bir katolik kilisesinin topraklarında böylesi bir sanat eserinin ne aradığım pek anlayamasa da Kirsch'ü iyi tanıdığından, onun işyerinin çelişkilerle dolu olacağım biliyordu.

Ambra hemen ana girişe koşup kapıdaki çağrı düğmesine bastı. Langdon yanma gittiğinde yukarıdaki bir güvenlik kamerası onlara doğru dönüp birkaç kez ileri geri hareket etti.

Ardından kapı vızıldayarak açildi.

Kilisenin orijinal narteksinden yapılmış geniş bir lobiye girdiler. Loş ışıkla aydınlanan lobi boştu. Langdon birinin, belki de Edmond'ı çalışanlarından birinin gelip kendilerini karşilaya-cağım sanmıştı ama kimse yoktu.

Ambra daha fazla dayanamadi. "Kimse yok mu?"

Bir anda Ortaçağ kilise müziğinin yumuşak tınısı duyulmaya başlandi. Çoksesli erkek korosu için yazilmış eser tamdık geliyordu. Langdon ismini koyamıyordu, ama yüksek teknoloji bir tesiste dini müziğin ürkütücü varhgi ancak Edmond'ı espri anlayışım ürünü olabilirdi.

Tam karşilanndaki lobi duvarında yer alan dev bir plazma ekran, içerideki tek ışık kaynağıydi. Ekran çok ilkel bir bilgisayar

oyununu gösteriyordu; beyaz bir zeminin üstünde, gayesizce gezinen böcekleri andıran siyah noktalar hareket ediyordu.

Deseni sonradan fark eden Langdon, *o kadar da gayesiz değilmiş,* **diye düşündü.**

Hayat ismiyle bilinen, bilgisayar üretimi bu dizilim 1970'ler-de İngiliz Matematikçi John Conway tarafından icat edilmişti. Hücre denilen siyah noktalar hareket ediyor, birbirini etkiliyor ve programcının önceden girdiği kurallar dizisine uygun olarak ürüyordu. Başlangıç kuralları çerçevesinde hareket eden noktalar zaman içinde kümeliyor, diziliyor ve birbirini tekrar eden desenler meydana getiriyordu. Dizilimler gelişiyor, daha karmaşık hale geliyor ve doğadakine şaşırtıcı derecede benzer desenler ortaya çıkmaya başlıyordu.

Ambra, "Conway'in Hayat Oyunu," dedi. "Yıllar önce buna dayanarak yapilmış *Hücresel Otomat* **isimli çoklu medya bir dijital kurulum görmüştüm."**

Mucidi olan Conway, Princeton'da ders verdiği için Hayat'tan haberi olan Langdon, genç kadının bilgisinden etkilenmişti.

Koronun ahenkli sesi bir kez daha kulağına geldi. *Sanki bu parçayı daha önce duymuştum. Acaba bir Rönesans ayini olabilir mi?*

Ambra eliyle bir yeri işaret ediyordu. "Robert. Bak."

Program kendini geri sanyormuş gibi ekrandaki noktalar hızlanıp ters yönde akmaya başladı. Dizilim gittikçe artan bir hızla geri sarıyordu. Noktalar sayıca azalıyor, hücreler ayrılıp çoğalmıyor, birliyordu... artık gittikçe daha basit şekiller oluşuyordu. Sonunda bir avuç nokta kalmıştı ki, onlar da birleşmeye başladı... sekiz... dört... iki vesonra...

Bir.

Ekranın ortasında tek bir hücre yanıp söndü.

Langdon tüylerinin ürperdiğini hissetti. Hayatın başlangıcı.

Nokta yanıp söndükten sonra ardında boşluğunu bıraktı. Artık ekran lekesiz beyazdı.

Hayat Oyunu bitmişti. Belli belirsiz harflerle yazilmış bir metin giderek belirgindi.

Zihnin bilmek için kıvrandığı Bir ilk sebebimiz varsa, kim bilir Nereden geldi, nasıl başladı.

Lagdon, Edrnond'm sorduğu aym soruyu bu sözlerle dile getiren efsane botaniki iyi hernen tanımıştı. "Bu Darwin."

Ambra rnetni okudu. "Nereden geliyoruz?" Langdon'a bakıp gilltimsedi. “Gidip bulalım mı?"

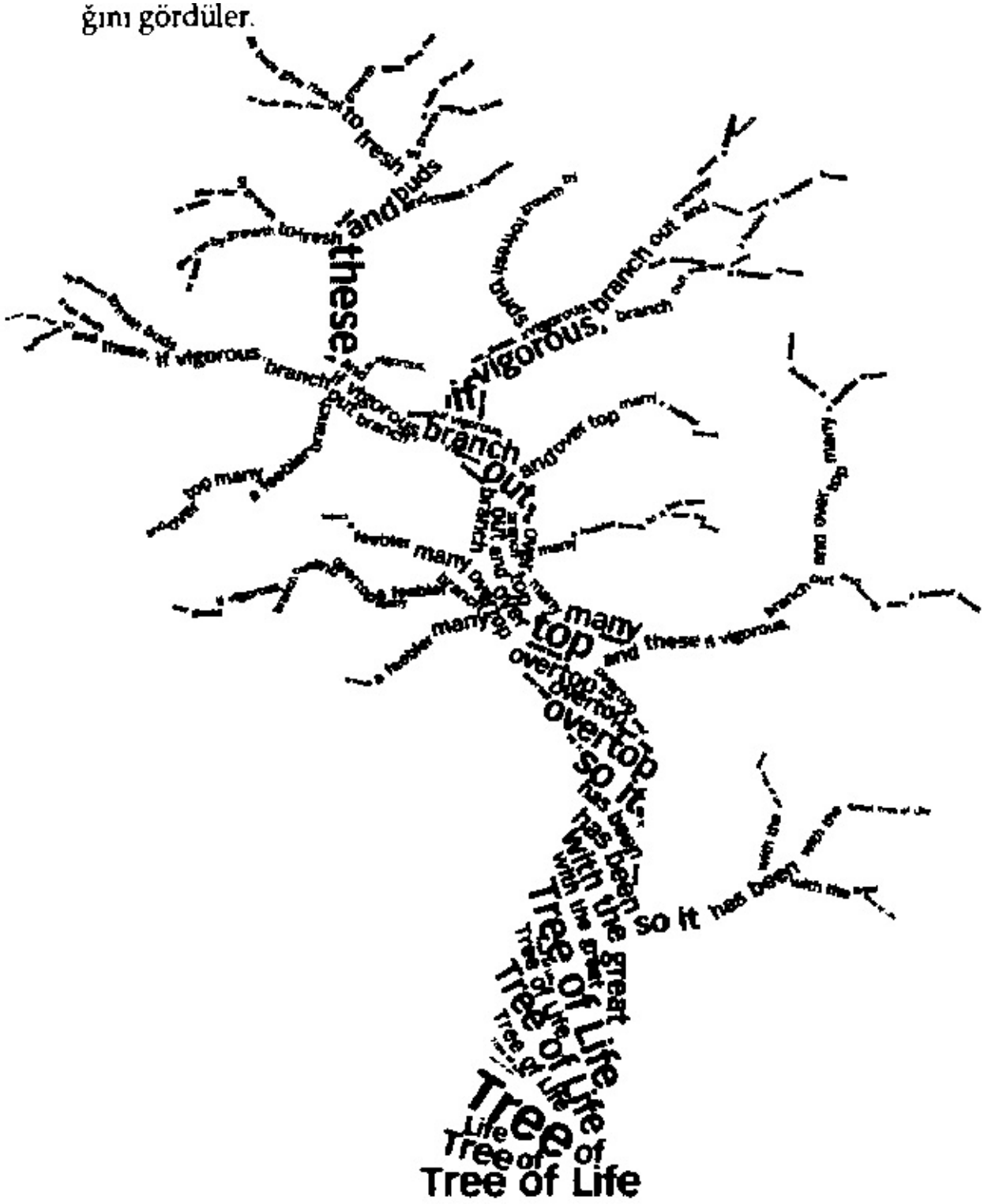
Kilisenin ana kısmına geçiş sağlayan sütunlu açıklığı gösterdi.

Onlar lobide yürilrken ekranda gelişigilzel sei ilmiş gibi gö- rünen kelimeler belirdi. Sayılan gittik e artarken değiştiler ve bir araya gelip karmaşık tabirler oluşturmaya başladılar .

. .. büyüme... taze tomurcuklar... güzel dallanmalar...

Resim bilyüdilk e kelimelerin büytiyen bir ağai şeklini aldı-

ğını gördüler.



Bu da ne böyle?

Onlar dikkatle grafiğe bakarken, enstrümansız şarkı söyleyen koronun sesi

yükseldi. Langdon tahmin ettiği gibi Latince değil, İngilizce söylüyorlardı.

Ambra, "Aman Tanrım," dedi. "Galiba ekrandaki kelimeler şarkının sözlerine uyuyor."

"Haklısın." Profesör aym anda ^rkı söylenirken ekranda tazelenen kelimelere bir göz attı.

Yavaş hareket ederek... mucizelerle değil...

Langdon hem dinleyip hem seyrederken kelimelerle müziğin bu tür birleşiminden nedense tuhaf bir rahatsızlık duymuştu. Dini müzik dinlediği kesindi ama sözleri başka telden çalıyordu.

Organik varlıklar... güçlü olan yaşar... zayıf olan ölür...

Langdon olduğu yerde kaldı.

Bu parçayı tanıyorum!

Edmond yıllar önce Langdon'ıbirgösteriye götürmüştü. *Mis-sa Charles Darwin* **ismindeki Hiristiyan ayininde besteci, kutsal Latince metni Charles Darwin'in** *Türlerin Kökeni* **isimli kitabındaki pasajlarla değiştirmişti. Böylece dindar seslerden meydana gelen unutulmaz koro, doğal seçilimin vahşiliğiyle ilgili ilahiler söylemişti.**

Langdon, "Tuhaf," diye yorum yaptı. "Bir süre önce Edmond'la bu parçayı dinlemiştim ve o çok beğenmişti. Yeniden duymak ilginç bir tesadüf oldu."

Yukarıdaki hoparlörden birden yükselen tamdık ses, "Tesadüf değil," dedi. "Edmond bana evime gelen misafirlere beğenecekleri bir müzik dinletmemi ve üzerinde tartışacakları ilginç bir şey göstermemi öğretti."

İkisi birden hayretle hoparlöre baktılar. Onları karşilayan neşeli ses belirgin bir İngiliz aksamyla konuşuyordu.

Tamdık ses, "Burayı bulduğunuza çok sevindim," dedi. "Yoksa sizinle iletişim kurmamın imkânı yoktu."

"Winston!" Langdon makineyle yeniden bağlantı kurduklar için bunca

sevindiğine kendi de şaşmıştı. Winston'a hemen olan biteni anlattılar.

Bilgisayar, "Sesinizi duymak iyi geldi," dedi. "Söyler misiniz, aradığımızı bulduk mu?"

Langdon açıkladi. "William Blake. Karanlık dinlerden kurtulur ve tath bilim hüküm sürer."

Winston bir an için duraksadi. *"Dört Alem* **şiirinin son dizesi. Mükemmel bir tercih."**

Langdon hemen Kirsch'ün "et" kelimesini bağlaç olarak kullandığım açıkladı. "Ampersand."

Bilgisayar tuhaf bir biçimde kendi kendine gülerek, "Tam Edmond'a göre bir iş," diye yamt verdi.

Ambra merak içindeydi. "Söyler misin Winston? Edmond'm parolasını artık bildiğimize göre, sunumun geri kalanım başlatabilecek misin?"

Winston lafı hiç dolandırmadan cevap verdi. "Elbette yapabilirim. Parolayı elle girmeniz yeterli. Edmond projeyi güvenlik duvarıyla koruduğu için ben doğrudan erişemiyorum. Yine de sizi laboratuvarına götürüp, nereye parolayı gireceğinizi gösterebilirim. Programı on dakikadan kısa sürede başlatabiliriz."

Winston'm birden olumlu cevap vereceğini hiç beklemi-yorlardi. Birbirlerine baktılar. Akşam boyunca çektikleri onca sıkıntıdan sonra böyle bir zafer anını daha şaşalı yakacaklarını sanmışlardi.

Ambra elini Langdon'm omzuna koydu. "Robert, bunu sen başardın. Teşekkür ederim."

Profesör gülümsedi. "Ekip çalışması."

Winston lafa karıştı. "Ben, hemen Edmond'm laboratuvarma gidelim derim. Buradaki lobide kolaylıkla görülebilirsiniz. Bu çevrede bulunduğunuzu söyleyen bazı haberler tespit ettim."

Langdon hiç şaşırmamıştı. Bir askeri helikopterin şehirdeki parklardan

birine inmesi elbette ki dikkat çekiciydi.

Ambra, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Sütunların arasından geçin. Sesimi takip edin."

Lobideki koro müziği aniden durdu. Plazma ekranı karardı ve otomatik kontrol edilen sürgüler kapanırken çıkardıkları yüksek sesler ortamda yankilandi.

Edmond burayı bir kaleye çevirmiş olmalı. **Langdon lobideki kalın camlardan dışarı bakarken, şapelin etrafındaki ağaçlıklı bölgenin boş olduğunu görünce rahatladi.** *En azmdan şimdilik.*

Yüzünü yeniden Ambra'ya döndüğünde lobinin karşı tarafında yanıp sönen bir işığın iki sütun arasındaki kapı girişini aydınlattığını gördü. Buraya yürüyüp içeri girince kendilerini uzun bir koridorda buldular. Koridorun diğer ucunda yanan işıklaryollarını aydınlatıyordu.

Winston onlar yürürken konuşmaya başladi. "Azami seviyede duyulmasını sağlamak için uluslararası bir basın bülteniyle Kirsch'ün sunumunun canh yayınlanacağını ilan etmeliyiz. Medyada etkinliğe daha geniş yer verilmesini sağlarsak izleyici sayısın artırabiliriz."

Genç kadın daha hızh yürümeye başlamıştı. "İyi fikir. Peki, ama sence ne kadar beklemeliyiz? Risk almak istemiyorum."

Winston, "On yedi dakika," diye cevap verdi. "Böylece saat başı haberlerinde en üst sıraya çıkar. Burada gece üç, Amerika'da ana haber saatine denk geliyor."

"Mükemmel."

Winston neşeyle konuşmaya devam etti. "Pekâlâ. Basın bülteni şimdi çıkıyor, sunum on yedi dakika sonra başlayacak."

Langdon bilgisayarın hızlıca yaptığı planlara yetişmek için kendini zorluyordu.

Ambra koridorun ilerisini işaret etti. "Bu gece burada kaç çalışan var?"

Winston, "Hiç yok," diye cevap verdi. "Edmond güvenlik konusunda takıntılıydı. Burada hiç gerçek çalışan yok. Tüm bilgisayar ağlarını, ışığı, ısıtmayı ve güvenliği ben çakşUnyorum.

Edmond, 'akilli evler' çağında, ilk akıllı kiliseyi kendisinin yaptığım söyleyerek şaka yapardi."

Yapacaklarıyla ilgili kayg1 duyan Langdon onları yarım kulakla dinliyordu. "Winston, sence Edmond'm sunumunu gerçekten de *şimdi* mi yayınlamakyız?"

Ambra aniden durup ona bakti. "Robert elbette! Bu yüzden buraya geldik! Tüm dünya izliyor! Ayrıca birilerinin gelip bizi durdurmaya çalışmayacağından emin olamayız. Bu işi çok geç olmadan *hemen* yapmalıyız!"

Winston da araya girdi. "Katılıyorum. Tamamen istatiksel açıdan yaklaşırsak, haber doyum noktasına ulaşmak üzere. Medya verilerinin terabayt hesabına göre, Edmond Kirsch'ün buluşu son on yılın en büyük haberi. Elbette internet kullanıalarının son yıllarda ne kadar arttığı düşünülecek olursa şaşirtıcı sayılmaz."

Ambra bakışlarım Langdon'ınkilere dikerek orada bir ipucu aradi. "Robert? Seni kaygılandıran ne?"

Profesör duyduğu tereddüdün neden kaynaklandığım ifade edecek kelimeleri bulmaya çall!?ırken kaygıhydi. "Galiba ben bu akşam cinayetle, kaçmamızla ve kraliyetin entrika çevirmesiyle ilgili ortaya ahlan komplo teorilerinin Edmond'ın buluşunu gölgeleyeceğinden korkuyorum."

Winston hemen lafa karıştı. "Haklı bir kaygı profesör. Yine de bence önemli bir noktayı göz ardı ediyorsunuz: Tüm dünyanın şu anda haberi takip ediyor olmasının en büyük nedeni bu komplo teorileri. Bu akşam Edmond sunumunu yaparken 3.8 milyon izleyici vardı; ama geçen saatlerde yaşananlardan sonra haberi internet haberlerinden, sosyal medyadan, televizyondan ve radyodan izleyen iki yüz milyon kişi olduğunu tahmin ediyorum."

FIFA Dünya Kupası finalini iki yüz milyon kişinin; henüz internetin kullanılmadığı ve televizyonların dünyada pek yaygın olmadığı yarım asır

öncesinde insanın Ay'a inişini beş yüz milyon kişinin izlediğini hatırlasa da, verdiği sayı Langdon için çok büyüktü.

Winston konuşmasına devam etti. "Buna akademik dünyada pek rastlayamazsınız profesör. Dünya bir realite şov programına dönüştü. Bu akşam Edmond'ı susturmaya çalışanlar tam tersine sebep oldu. Artık o, tarihte izleyici sayısı en yüksek bilimsel duyurunun sahibi oldu. *Hıristiyanlık ve Kutsal Dişi* **kitabınızı Vatikan'ın kınadığını hatırlıyorum. Hemen ardından kitabınız en çok satanlar listesine girmişti."**

En çok satan kitap sayılabilir. **Yine de Winston'ın ne demek istediğini anlamıştı.**

Winston, "Edmond'ın bu akşam için en temel hedeflerinden biri izleyici sayısını artırmaktı," dedi.

Ambra yüzünü Langdon'a döndü. "Doğru söylüyor. Gug-genheim'daki etkinlik üzerine beyin fırtınası yaparken izleyicileri artırmak ve mümkün olduğunca çok kişinin ilgilenmesini sağlamak konusunda takıntılı davranmıştı."

"Dediğim gibi, medyadaki doyum noktasına ulaşmak üzereyiz. Bu yüzden buluşunu yayınlamak için bundan daha iyi bir zaman bulamayız," diyerek Winston söylediklerinin altını çizdi.

Langdon, "Anladım," dedi. "Bize ne yapacağımızı söyle."

İkili, koridorda yürürken beklenmedik bir engelle karşilaş-ti. Sanki boya yapmak için koridorda birakılmış bir merdiven yollarım tıkıyordu. Ya merdiveni kaldirmalan ya da altından geçmeleri gerekecekti.

Profesör ne yapması gerektiğine karar veremedi. "Merdiveni kaldırayım mı?"

Winston, "Hayır," dedi. "Edmond uzun zaman önce bilhassa buraya koydu."

Ambra meraklanmıştı. "Neden?"

"Bildiğiniz gibi Edmond her türlü batıl inançtan nefret ediyordu. İşe

gelirken her gün merdiven altından geçmeyi adet edinmişti. Onun için bu, tanrılara dil çıkartmak gibi bir şeydi. Ayrıca merdivenin altından geçmeyi reddeden bir teknisyen veya ziyaretçi olursa onları binadan kovuyordu."

*Hep mantıklı bir aç**1**klamas**1** vardir.* **Langdon eski öğrencisinin, tahtaya vurduğu için kendisini insanların içinde nasıl küçük düşürdüğünü hatırladı. "Robert, uyandirmak için ağaçlara tıklatan bir Druid değilsen lütfen şu cahilce batıl inancı ait olduğu geçmişte birakır mısın?"**

Ambra başım eğip merdivenin altından geçerek yoluna devam etti. Langdon rahatsız edici bir endi^yle onun peşinden gitti.

Winston onları iki kamera ile bir biyometrik tarayıcım bulunduğu büyük bir güvenlik kapışma yönlendirdi.

Kapım üstünde el yapımı bir tabela vardı: 13. ODA

Langdon uğursuz kabul edilen sayıya baktı. *Edmond yine tanrılara dil çıkartmış.*

Winston, "Laboratuvarmm girişi burası," dedi. "Burayı kurarken çalıştırdığı teknisyenler dışmda çok az kişinin içeri giriş izni vardi."

Güvenlik kapısmm vmlamasıyla birlikte Ambra hiç vakit kaybetmeden tutup açtı. Eşikten adımmı atar atmaz olduğu yerde kaldı ve elini ağzma götürdü. Langdon, onun önündeki ana sunağı gördüğünde neden böyle bir tepki verdiğini anladi.

Şapeldeki geniş salona hayatmda gördüğü en büyük cam kutu yerleştirilmişti. Şeffaf kutu tüm zemini kaplıyor ve şapelin iki katlı tavanma kadar yükseliyordu.

Kutu iki farklı kata ayrılmış gibiydi.

İlk katma, buzdolabı büyüklüğünde yüzlerce metal dolap siralar halinde dizilmişti. Dolaplarm kapağı yoktu ve içleri olduğu gibi görünüyordu. Bağlantı noktalarmm meydana getirdiği İzgaradan sarkıtılmış kırmızı kablolar, yere doğru bel vermişti. Yerde kalm bir halat andiracak şekilde birbirine dolanarak bir cihazdan diğerine, adeta damarlı bir ağ örüyordu.

Langdon, *düzenli kaos,* **diye düşündü.**

Winston anlatmaya başladi. "Birinci katta dünyam en hızlılarımdan, ünlü MareNostrum süper bilgisayarını görüyorsunuz. InfiniBand FDRlO ^bekesi üzerinden kirk sekiz bin yüz doksan alt Intel çekirdek haberler. Edmond taşmdığmda MareNostrum buradaydı. Bilgisayar buradan çıkartmakyerine, onunla çal^ıp... yukar doğru genişletmeye karar verdi."

Langdon şimdi MareNostrum'un tüm kablolarım ortada birleşip birinci katm tavanma doğru tek bir gövde halinde yükseldiğini görüyordu.

Büyük cam dörtgenin ikinci katma baktığında bambaşka bir manzarayla karşilaştı. Yerin ortasındaki yükseltilmiş bir platformun üstünde, mavi-gri metalik bir küp duruyordu. Bir metrekarelik küpün ne bir kablosu, ne yanıp sönen ışıklan, ne de Winston'm zor anlaşılır bir terminolojiyle anlattığı son model bilgisayara yaraşır cinsten bir özelliği vardı.

"İkili sayilarm yerine geçen kuantum bitler... süperpozisyon halleri... kuantum algoritmaları... dolaşıklık ve tünelleme."

Edmond'la bilgisayarlardan değil de neden sanattan bahsettiklerini şimdi daha iyi anlıyordu.

"... saniyede katrilyonlarca kayan nokta ile sonuçlanır," diyerek sözlerini tamamladi. "Birbirinden çok farklı bu iki bilgisayar birleştirerek dünyanın en güçlü süper bilgisayarım elde etmiş oldu."

Ambra, "Tanrım," diye fisildadı.

Winston, onu düzeltti. "Ashna bakarsanız bu, *Edmond*'**m Tannsi."**

@ ConspiracyNet.com SON DAKİKA HABERİ *KIRSCH'IJN BULUŞU DAKİKALAR SONRA YAYINLANACAK*

Evet, gerçekten de oluyor!

Edmond Kirsch'ün merkezinden yapman basın açıklamasıyla, merakla beklenen bilimsel buluşun saat başında (Barselona saatiyle sabah 3'te) canlı yayınlanacağı doğrulandı.

izleyicilerin sayısı hızla artıyor. Uluslararasındaki katılımcı istatistikleri hiç beklenmedik oranda.

Bu haberle bağlantılı olarak Robert Langdon ile Ambra Vidal, Chapel Torre Girona'ya girerken görülmüşler. Edmond Kirsch'ün son yıllarda buradaki Barselona Süper Bilgisayar Merkezi'nde çalıştığı düşünülüyordu. Sunumun bu merkezden yayınlanacağını henüz teyit edemedik.

Kirsch'ün sunumunu bekleyin. ConspiracyNet.com üzerinden canlı yayınlanacak sunumu burt1dan_Lzlfil'ebilsMz!

Prens Julian bronz kapıdan dağın içine girerken oradan kaçamayacakmış gibi bir hisse kapildi.

Şehitler Vadisi. Ben burada ne yapıyorum?

Eşiğin arkasında, iki elektrikli meşaleyle aydınlatılmış soğuk ve karanlık bir mekan vardı.

Karşilarmda duran üniformalı adam, titreyen elinde şangırdayan bir anahtarlık tutuyordu. Prens, Patrimonio Nacional subayının tedirgin olmasına şaşirmamıştı. Adamın arkasında altı kraliyet muhafizı karanlıkta bekliyordu. *Babam burada.* **Bu zavallı subay gece yarısında Franco'nun kutsal dağının kilidini kral için açmak üzere çağırılmıştı.**

Kraliyet muhafizlarından biri ileri doğru adım attı. "Prens Julian, Piskopos Valdespino. Sizi bekliyorduk. Bu taraftan lütfen."

Muhafiz, piskoposla prensi, üzerinde o uğursuz Frankocu sembolün işlenmiş olduğu, ferforje demirden yapilmış büyük bir kapıdan geçirdi. Çift baş! kartal amblemi Nazi ikonografisini andırıyordu.

"Majesteleri tünelin sonunda." Muhafiz arakk duran kapının ardını işaret ediyordu.

Julian ile piskopos birbirlerine şüpheyle baktıktan sonra kapıdan geçtiler. Kapının iki yanında ellerinde haç şeklinde küıç tutmuş, metalden birer ölüm meleği heykeli duruyordu.

Frankocu dini-askeri görsellerden bir başkası. **Aklında bu ve benzeri türlü**

düşünceler dolanıp dururken prens, piskoposla birlikte dağın içine doğru uzun yürüyüşüne başladi.

Önlerinde uzanan tiinel, Madrid Kraliyet Sarayı'nm balo salonu kadar zarif bir zevkle inşa edilmişti. Siyah mermer zemini ve sand1kh tavanıyla bu görkemli koridor, meşale şeklindeki sa-y1s1z duvar apliğiyle aydınlatmıyordu.

Fakat o gece koridor çok daha dramatik bir biçimde işıklan-dırılmıştı. Uçakpisti işıklan gibi d izilmiş onlarca ateş ocağı, tünel boyunca turuncu renkte bir işık yayıyordu. Geleneksel olarak bu ateş sadece büyük etkinliklerde yakılırdı ama kralın geceleyin gelmesi yakilmalarma yetecek kadar önemli sayılmış olmahydi.

Ateş, cilalı zeminin üstünde işık oyunları yaparken devasa koridor adeta doğaüstü bir görünüm kazanmii;h. Julian bu tüneli elleriyle, kazmalarıyla, kürekleriyle kazan kederli ruhların varh-ğıı hissedebiliyordu. Sırf mezarı dağın derinliklerinde bulunan Franco'yu yüceltmek için bu dağın içinde yıllarca açlıkla ve soğukla mücadele etmiş, çoğu da ölmüştü.

Babasının söyledikleri hâlâ aklmdaydi. *"Dikkatli bak oğlum. Birgün burayı sen yikacaksm."*

Kral olduğunda bu ihtişamlı yapıyı yerle bir edecek güce sahip olmayacağını biliyordu ama yine de karan!k geçmişinden kurtulmaya ve yeni dünyaya girmeye can atan Upanyol halkının, yapının vartığına nasıl katlandığına akıl erdiremiyordu. Elbette eski günlerin hasretini çekenler de vardı. Her yıl Franco'nun ölüm yıldönümünde yüzlerce yaş! Frankocu saygısını sunmak üzere bu yere akın ederdi.

Diğerlerinin duyamayacağı bir mesafeye geldiklerinde piskopos usulca, "Don Julian," dedi. "Babanızın bizi neden buraya çağırdığı konusunda bir fikriniz var mı?"

Julian başım iki yana salladi. "Hiç fikrim yok."

Babamın amacının ne olduğunu piskopos da bilmiyorsa, kimse bilmiyordur.

"Umarım iyidir." Piskopos şaşırtıcı bir şefkatle konuşuyordu. "Son zamanlarda verdiği bazı kararlar..."

"Hastane yatağında olması gerekirken dağın içinde toplanh-ya çağırması gibi mi?"

Valdespino hafifçe tebessüm etti. "Gibi. Evet."

Prens, kraliyet muhafizlarının, ölmek üzere olan kralın hastaneden çıkarılıp bu yere getirilmesine neden müdahale edip karşı çıkmadıklarını merak etti. Arna elbette muhafizları, özellikle de emir başkomutandan geliyorsa soru sormadan itaat etmek üzere eğitilmişlerdi.

"Burada dua etmeyeli yıllar olmuştu." Valdespino ateş ışığıyla aydınlanan tünele baktı.

Julian bu geçidin dağın içine giriş yolu olmakla kalmadığım, aym zamanda resmi onay verilmiş bir Katolik kilisesinin sahını olduğunu biliyordu. Perideki dua banklarım görmeye başlamıştı.

***La basüica secreta.* temini çocukluğundan hatırlıyordu.**

Granit dağa oyulmuş bu tünelin sonundaki yaldızlı mabet, devasa kubbesiyle yeraltına yapilmış büyük bir bazilikaydi. Roma'daki Aziz Petrus Meydam'ndan daha fazla yüzölçümüne sahip olduğu söylenen yeraltındaki bu amt mezarda, dağın tepesindeki haçın tam altına inşa edilmiş sunağın çevresine altı ayrı şapel yapılmıştı.

Ana sunağa yaklaştıklarında Julian etrafa bakınarak babasını aradı. Arna bazilika bomboş görünüyordu.

"Nerede?" Piskoposun sesi endişeliydi.

Muhafizlarn, kralı boş sarayda tek başına bırakmış olduğundan şüphelenen Julian, piskoposla aym endişeyi taşıyordu. Hemen yürüyüp teker teker yatay neflere bakındı. Kimseler yoktu. Daha hızh adımlarla sunağın etrafından dolaşıp apsise girdi.

İşte tam burada, dağın en içerlek köşesinde babasım gördü ve olduğu yerde kaldi.

Kahn battaniyeler altındaki İspanya krah tek başına bir te-kerli sandalyede oturuyordu.

Boş şapelin ana sunağındaki Ambra ile Langdon, iki katlı süper bilgisayarm etrafında Winston'm sesini takip ettiler. Kalın camın arkasındaki dev makineden titreşimli bir tıngirtı sesi geldiğini duydular. Langdon hapsedilmiş bir hayvanın kafesine baktığı hissine kapildi.

Winston'ın anlattığına göre ses, santrifüj pervanelerinden, ısı emicilerden ve soğutucu sıvı pompalarından geliyordu.

Winston, "Sağır edici bir yer burası," dedi. "Aym zamanda dondurucu. Neyse ki Edmond'ın laboratuvan ikinci katta."

İleride, cam mekânın dış duvarına tutturulmuş bir döner merdiven duruyordu. Bilgisayarın söylediklerine uyarak merdiveni çıktılar ve kendilerini camdan bir döner kapının önündeki metal eşikte buldular.

Laboratuvarın bu fütüristik girişinin bir banliyö evi gibi döşenmiş olması Langdon'ı şaşırttı. Yerde bir hoş geldin paspası, saksı içinde yapay bitki ve küçük bir bankın altında bir çift ev terliği duruyordu. Langdon özlemle, terliklerin Edmond'a ait olduğunu tahmin etti.

Kapının üstünde çerçeveli bir mesaj asılıydı.

Başarı, şevkini hiç kaybetmeden bir başarisızlıktan diğerine geçebilme kabiliyetidir.

-WINSTON CHURCHILL

"Yine karşımıza Churchill çıktı." Langdon, Ambra'ya çerçeveyi eliyle gösterdi.

Winston neşeli bir sesle konuştu. "Edmond'm en sevdiği özlü söz. Bilgisayarların tek büyük gücünün bu olduğunu söylerdi."

"Bilgisayarlar mı?" Ambra şaşkınlıkla sormuştu.

"Evet, bilgisayarlar hiç vazgeçmez. Hiç hüsrana uğramadan trilyonlarca kez başarısız olabilirim. Bir problemi milyarıncı kez çözmeye çahşirken de ilk seferki enerjimi kullanırım. Asanlar bunu yapamaz."

Langdon, ona hak veriyordu. "Doğru. Ben genellikle milyonuncu seferinde

vazgeçerim."

Ambra gülümseyip kapıya doğru ilerledi.

Cam kapı kendiliğinden dönmeye başladığında Winston onları uyardı. "İçeride yerler cam olduğu için lütfen ayakkabila-rmızı çıkartın."

Ambra saniyeler içinde ayakkabilanm çıkartıp döner kapıdan içeri adımını attı. Onun peşinden giderken Langdon paspasın üstündeki ahşilmadık mesajı fark etti.

127.0.0.1 GİBİ YER YOKTUR

"Bu paspas nedir? Anlamadım..."

Winston, "Yerel sunucu," diye cevap verdi.

Langdon paspası bir kez daha okudu. "Anladım," dese de hiçbir şey anlamamıştı. Döner kapıdan içeri girdi.

Cam zeminin üzerine adımını attığında bir anlık tereddüt yaşadı. Şeffaf bir yüzeye çoraplarıyla basmak yeterince sinir bozucuydu, buna ilaveten bir de MareNostrum bilgisayarın tepesinde durmak sinirlerini iki kat geriyordu. Bulunduğu yerden aşağıdaki makineler ordusunu görmek ona Çin'deki ünlü Xi'an arkeolojik alanındaki toprak askerleri hatırlattı.

Derin bir nefes ahp karşısındaki tuhaf yere baktı.

Laboratuvar, daha önce gördüğü mavi-gri küpün geniş yer kapladığı şeffaf bir dörtgendi. Parlak yüzeyi, etrafındaki her şeyi yansıtıyordu. Odanın sonuna doğru, küpün sağ tarafında at nah şeklindeki masası, üç dev LCD ekranı ve granit yüzeyin içine yerdirilmiş çeşitli klavyeleriyle son derece zarif bir çalama bölmesi vardı.

F: 28

433

Ambra, "Görev kontrol merkezi," diye fısıldadi.

Langdon baş1m sallay1p oryantal halının üstünde koltukların, bir kanepenin ve bir egzersiz bisikletinin durduğu tarafa baktı.

Süper bilgisayarlı bir erkek mağarası. **Edmond'm proje üstünde çakşırken bu cam kutuya taşındığını düşündü.** *Burada ne keşfetti acaba?* **kk tereddüdü geçmişti ve artık entelektüel merakı artıyordu. Burada hangi gizemlerin çözüldüğünü ve bir dehanın güçlü bir makineyle yaptığı işbirliği sonucunda hangi sırların gün ışığına çıkarıldığım merak etti.**

Küpe doğru yürümeye başlamış olan Ambra, şaşkınlık içinde parlak mavi-gri yüzeyini inceliyordu. Langdon yamna gittiğinde küpün cilalı dış yüzeyinde kendi yansımalarım gördüler.

Bu bir bilgisayar mı? **Aşağıdaki makinenin aksine buradaki bilgisayar hareketsiz ve cansız duran sessiz bir metalik monolit görünümündeydi.**

Bilgisayarın mavimsi tonu ona satranç şampiyonu Gary Kasparov'u yenerek tüm dünyayı şaşırtan, 1990'lann "Deep Blue" isimli süper bilgisayarım hatırlattı. Zaten bundan sonra bilgisayar dünyasındaki gelişmeleri anlamak imkansız hale gelmişti.

"İçine bakmak ister misiniz?" Winston'ın neşeli sesi yukar-daki hoparlörden yükseldi.

Ambra hayretle yukarı doğru baktı. *"Küpün* **içine bakmak mı?"**

"Neden olmasın? Edmond size iç işleyişini göstermekten gurur duyardı."

"Gerek yok." Ambra gözlerini Edmond'ın çalışma bölümüne doğru çevirdi. "Artık parolayı girmemiz gerekiyor. Bunu nasıl yapacağız?"

"Sadece birkaç saniye alacak. Ayrıca yayını başlatmak için hâlâ on bir dakikamız var. İçine bir bakın."

Küpün Edmond'ın çalıştığı tarafa bakan yüzeyindeki bir panel kayarak açılmaya başladi. Kalın bir cam belirdi. Langdon ile Ambra etrafından dolaşıp yüzlerini şeffaf kapıya dayadılar.

Langdon yine kablolardan oluşan bir ağ ve yamp sönen ışıklar göreceğini samyordu. Arna gördüğü şey bambaşkaydi.

Küpün içi karanlık ve boştu. Gördüğü tek ^y, sanki içerisi soğuk hava deposuymuş gibihavada gezinen beyaz buhar dalgalarıydı. Kahn pleksiglas panel, beklenmedik bir soğuğu yansıtıyordu.

Ambra, "Burada bir şey yok," dedi.

Langdon da bir ^y görmüyor, ama küpün içinden gelen devamlı bir nabız atışını hissediyordu.

Winston hemen açıkladi. "Duyduğunuz bu yavaş nabız ritmi aslında, atımh tüp dilusyon soğutma sistemi. İnsan kalbinin atış sesine benziyor."

Evet, öyle. **Langdon bu mukayeseden rahatsız olmuştu.**

Kirmızı ışıklar yavaşça küpün içini aydınlatmaya başladi. Profesör ilk başta sadece beyaz buharı ve boş mekânı gördü. Arna sonra ışık çoğalınca metal bir silindirin tavandan sarkıhldığmı fark etti.

Winston, "İşte küpün soğuk tutması gereken şey bu," dedi.

Tavandan sarkan silindir biçimindeki cihaz bir buçuk metre uzunluğundaydı ve a^ğı indikçe çapı küçülen yedi yatay halkadan meydana geliyordu. İnce dikey çubuklarla birbirine tutturulmuş üst üste dizili diskler giderek daralan bir sütun oluşturmuştu. Parlak metal disklerin arasındaki boşlukta kabloların meydana getirdiği seyrek bir ağ vardi. Cihazın etrafında soğuk buharlar dönüp duruyordu.

Winston cihazı tanıttı. "E-Dalga. Kelime oyununu mazur görürseniz, NASA/Google'm sahip olduğu D-Dalga'nm çok ötesinde bir kuantum sıçrayışı."

Bunun ardından ilk kuantum bilgisayar olan D-Dalga'nm, bilim insanlarının halen anlamakta zorlandığı yeni bir bilgisayar gücü dünyasının kapısını açtığını anlattı. Kuantum bilgisayarlar, bilgi depolamak yerine, atomaltı parçacıkların kuantum hallerinden faydalanarak hız, güç ve esneklik açısından üstel bir ilerleme sağliyordu.

"Edmond'ın kuantum bilgisayar yapısal anlamda D-Dal-ga'dançok farklı değil. Tek fark, bilgisayarın etrafını saran metalik küp. Küpün üzeri nadir bulunan, çok yoğun bir kimyasal element olan *osmiyum* **ile kaplı. Bu element**

ileri düzeyde manyetik, termal ve kuantum kalkan oluşturuyor ve bence Edmond'm renkli kişiliğine de çok uygun."

Langdon aym şeyleri düşündüğünden gülümsedi.

"Son yıllarda Google'm Kuantum Yapay Zeka Laboratuva-n'nda D-Dalga gibi makineler kullamhrken, Edmond üstünde gizlice çatıştığı bu bilgisayarla herkesi geride bıraktı. Bunu yaparken de tek bir fikirden yola çıktı..." Winston kısa bir an durdu. "Bikameralizm."

Profesör kaşlarım çattı. *İki meclisli parlamento mu?*

Winston konuşmaya devam etti. "İki loblu beyin. Beynin sağ ve sol yanlan."

Bikameral zihin. **Langdon şimdi anlıyordu. İnsanoğlunu böy-lesine yaratıcı kılan şeylerden biri de, beynin iki yarısının birbirinden çok farklı çahşmasıydı. Sol beyin analitik ve sözelken, sağ beyin sezgiseldi ve resimleri kelimelere tercih ederdi.**

Winston, "Edmond insan beynini taklit eden bir sentetik beyin yapmaya karar vermişti," dedi. "Yani sağ ve sol loblara ayrılacaktı. Elbette burada ancak aşağı kat ve yukarı kat olarak ikiye ayirabildi."

Langdon bir adım geriye gidip aşağıda çalışan makineye bir göz attıktan sonra küpün içindeki sessiz "sarkıta" baktı. *Birbirinden ayrı ama birleşmiş iki farklı makine; bikameral zihin.*

Winston devam etti. 'Tek bir ünite gibi çalışmaya zorlandığında bu iki makine problem çözmede farkh yaklaşımlar izler. Dolayısıyla, insan beyninin lobları arasındaki aym çelişkiyi ve uzlaşıyı deneyimler. Böylece yapay zekânın öğrenmesi, yaratıcılığı ve diyebiliriz ki, insantığı katlanarak artar. Edmond bana, çevremdeki dünyayı gözlemleyerek ve espri, işbirliği, değer yargılar hatta ahlak gibi insani özellikleri örnek alarak kendime insanliği öğretebilmemi sağlayacak araçlar verdi."

İnanılmaz. **Langdon hayran kalmıştı. "Peki, bu ikili bilgisayar sen misin?"**

Winston kahkaha attı. "Şey, sizin beyniniz ne kadar siz ise, bu makine de o kadar ben sayılir. Beyninizi bir çanağın içinde görseniz, 'bu benim' demezdiniz. Bizler mekanizmanın içinde yer alan etkileşimlerin

bütünüyüz."

"Winston?" Ambra, Edmond'ın çahşma alamna doğru yürümeye başlamıştı. "Yayım başlatmamıza ne kadar kaldı?"

Winston, "Beş dakika kırk üç saniye," diye cevap verdi. "Hazırlanalım mı?"

"Evet, lütfen."

İzleme penceresinin koruyucu kalkam kayarak yerine dönerken Langdon, Ambra'nm yanma gitti.

Genç kadın merak içindeydi. "Winston, açıkçası burada Edmond'la birlikte çalıştığını düşününce, ne bulduğu hakkında hiç bilgi sahibi olmaman bana çok ilginç geliyor."

"Bayan Vidal, sahip olduğum bilgi kısımlara ayrılmış halde ve ben de sizinle aym verileri elde ettim. Sadece akıllı tahminlerde bulunabilirim."

"Peki, tahminin ne?" Ambra, Edmond'm çahşma odasında etrafına bakındı.

"Şey, Edmond buluşunun 'her şeyi değiştireceğini' söylemişti. Edindiğim tecrübelere göre, tarihteki dönüştürücü küflerin tiimii, evrenin farklı modelleriyle ilgiliydi. Pisagor'un dünyanın diiz olduğunu reddetmesi, Kopernik'in güneş merkezli modeli, Darwin'in evrim teorisi ve Einstein'ın göreceliği keşfetmesi, insanoğlunun diinya görüşünü tiimden değiştirdi ve evren modelimizi yeniledi."

Langdon yukarıdaki hoparlöre başını kaldırıp baktı. "Yani tahminine göre Edmond evrenin yeni bir modelini mi keşfetti?"

Winston artık daha hızlı konuşmaya başlamıştı. "Mantıklı bir çıkarım olur. MareNostrum dünyadaki en iyi 'modelleme' bilgisayarlarından biri ve karmaşık simiilasyonlar yapmada uzman. Bunların en ünlüsü j\lya Red' isimli, hiicre seviyesine kadar her şeyiyle doğru, çalışır durumda sanal bir insan kalbi. Elbette bir siire önce eklenen kuantum bileşenler sayesinde bu tesiste insan organlarından milyonlarca kat karmaşık sistemler modelleyebiliriz.''

Langdon kavramın ne olduğunu anlamıştı ama hâlâ Edmond'ın "Nereden geliyoruz? Nereye gidiyoruz?" sorularına cevap verecek nitelikte ne modellemiş olabileceğini kestiremi-yordu.

Ambra, Edmond'm çahşma masasından seslendi. "Winston? Bunu nasil açacağız?"

Winston, "Yard1mc1 olurum," diyerek yamtlad1.

Langdon yanma geldiği sirada masanm üstündeki üç dev LCD ekran açildı. Ekrandaki görüntü karşısında ikisi birden dehşetle geriye doğru adım attı.

Ambra, "Winston... Bu görüntü *canlı* mı?" diye sordu.

"Evet, dışardaki güvenlik kameramızın canlı görüntüleri. Bilmeniz gerekir diye düşündüm. Birkaç saniye önce geldiler."

Şapel ana girişinin geniş açılı görüntüsünde bir grup polis toplanmış, çağrı düğmesine basarak kapıyı açmaya çalışıyor, bir yandan da telsizle konuşuyordu.

Winston onları rahatlattı. "Endişelenmeyin. Asla içeri giremezler. Yayını başlatmamıza dört dakikadan az kaldı."

Ambra heyecanlanmıştı. "Hemen başlatmalıyız."

Winston temkinli bir sesle cevap verdi. "İnanıyorum ki Edmond, söz verdiğimiz gibi bekleyip saat başında yayınlamamızı tercih ederdi. Sözünün eri biriydi. Bunun dışında dünya çapındaki izleyici sayısını takip ediyorum, giderek artıyor. Bu hızla önümüzdeki dört dakika içinde izleyicilerimiz yüzde 12.7 artacak ve tahminime göre azami seviyeye ulaşacak."
Winston bundan sonra keyifli bir sesle konuştu. "Bu akşam tüm yaşananlara rağmen Edmond'ın sunumu en iyi zamanda yayınlanacak. Bence her ikinize de müteşekkir olurdu."

88. BÖLÜM

Dört dakikadan az kaldı. **Langdon, Edmond'm file sandalyesine oturdu ve gözlerini üç LCD ekrana dikti. Ekrandaki kamera görüntüleri hâlâ şapelin etrafına toplanan polisleri gösteriyordu.**

"İçeri giremeyeceklerine emin misin?" Ambra gergin bir halde Langdon'm arkasına geçti.

Winston, "Bana güvenin," diye yamt verdi. "Edmond güvenlik konusunu çokciddiye alırdı."

Profesör lafa karıştı. "Peki, binanın elektriğini keserlerse?"

Winston heyecansız bir sesle cevap verdi. "Güç kaynağı bağımsız. Yedek devreler yerin altında. Kimse müdahale edemez. Emin olun."

Langdon, ona güveniyordu. *Winston gece boyunca hiç yanılmadı... Ayrıca bizi hep kolladı.*

At nah şeklindeki masanın ortasında oturan Langdon dikkatini önünde duran ahşilmışın dışındaki klavyeye verdi. Şimdiye kadar gördüklerinden en az iki kah fazla tuş bulunan klavyede kendisinin bile tanımadığı bir dizi sembol yer alıyordu. Ortadan ikiye ayrılmış klavyenin her bir yansı ergonomik bir açıyla dönmüştü.

Tuşların akil karıştırıcı dizilimine baktı. "Bana biraz yol gösterir misin?"

Winston hemen yanıtladı. "Yanlış klavye. Bu E-Dalga'mn ana giriş noktası. Dediğim gibiEdmond sunumunu bendahil herkesten gizli tutuyordu. Sunumun farklı bir makineden başlatılması gerek. Sağ tarafa kayın. En sondaki."

Langdon sağ tarafına baktığında, masa boyunca sıralanmış altı bilgisayar gördü. Sandalyesinin üstünde o tarafa kayarken ilk birkaç makinenin eski ve modası geçmiş olduğunu görmek onu şaşırttı. Fakat işin tuhaf yam, sağa gittikçe daha eski makinelerin ortaya çıkmasıydı.

Olamaz. **Onlarca yıl öncesine ait bej renkte bir IBM DOS sisteminin önünden geçti. "Winston bu makineler de ne?"**

Winston, "Edmond'ın çocukluğundan kalma bilgisayarlar," diyerek cevap verdi. "Başlangıcını hatırlatması için bunları saklıyordu. Bazen sıkıntılı günlerinde onlar açar ve eski programlar çalıştırırdı. Bu onun, programlamayı ilk keşfettiği gençlik yıllarında duyduğu merakı yeniden hissetmesini sağlıyordu."

Langdon başım salladı. "Bu fikri sevdim."

Winston, "Tıpkı sizin Mickey Mouse saatiniz gibi," dedi.

Langdon gençliğinden beri taktığı eski saatine baktı. Bir süre önce Edmond'a, içinin çocuk kalması için bu saati taktığını anlatmıştı. Yine de Winston'ın bilmesi şaşırtıcıydı.

Ambra söze daldı. "Robert? Moda anlayışını bir yana bırakıp acaba şu parolayı girsek nasıl olur? Saatin bile dikkatini çekmek için el sallıyor."

Mickey'nin eldivenli eli başının üstündeydi ve işaretparmağı dümdüz yukarıyı gösteriyordu. *Saat başına üç dakika kaldı.*

Hemen masanın sonundaki bilgisayarın önüne kaydı ve Ambra yanına geldi. Flopi disket yuvası, 1200 baud'luk bir telefon modemi ve d^a bombeli on iki inçlik bir monitörü bulunan mantar renginde biçimsiz bir bilgisayardı.

Winston bilgisayar tanıttı. "Tandy TRS-80. Edmond'ın ilk makinesi. ikinci el satın almış ve sekiz yaşındayken bununla BASIC kullanmayı öğrenmiş."

Langdon, artık bir dinozor sayılsa da bu bilgisayarın açık ve bekler konumda olduğunu görünce memnun oldu. Siyah beyaz ekranında bit eşlemli yazı tipinde ümit verici bir mesaj yazıyordu. HOŞ GELDİN EDMOND LÜTFEN PAROLAYI GİR

"Gir" kelimesinin hemen bitiminde siyah imleç sabırsızlıkla yanıp sönüyordu.

"Bu kadar mı?" Langdon'a fazla kolay gelmişti. "Parolayı buraya mı

gireceğim?"

Winston, "Evet, bu kadar," diye cevap verdi. "Siz parolayı girince bu PC, sunumun yer aldığı ana bilgisayardaki mühürlü oolmeye onaylı bir "kilit açma" mesajı gönderecek. O zaman benim de kayda erişim imkânım olacak, saat başına ayarlayıp tüm dünyadan izlenebilmesi için veriyi ana dağıtım kanallarına yollayacağım."

Langdon açıklamayı aşağı yukarı anlamış olsa da eski bilgisayarla telefon modemine bakarken kafası karıştı. 'Anlamıyorum Winston. Bu akşam için bunca plan yaptıktan sonra neden tüm sunumunu tarih öncesi bir modeme yapılacak bir çağrıya bağladı?"

Winston, ''Tek diyebileceğim Edmond'm Edmond'hk yaptığı," diye cevap verdi. "Bildiğiniz gibi drama, sembolizm ve tarihe merakhydı. Sanırım hayatının en büyük işini ilk bilgisayarından başlatmak ona bir tür keyif veriyordu."

Langdon da Edmond'ın aynen bu şekilde düşünmüş olabileceği kanısındaydı.

Winston konuşmaya devam etti. "Bunun dışında, beklenmedik haller için bir yedek plan hazırladığından şüpheleniyorum ama yine de, sunumun düğmesine basmak için eski bir bilgisayar kullanması bana mantıklı geliyor. Basit işler basit aletlerle yapılır. Güvenlik açısından baktığınızda yavaş bir işlemci kullanmak, sistemi korsanlamak için birilerinin çok mesai harcayacağı anlamına gelir."

"Robert?" Arkasında duran Ambra cesaret verici bir biçimde onun omzunu sıktı.

"Evet, affedersin, her şey tamam." Langdon, Tandy klavyeyi kendine doğru çekince helezon kablosu çevirmeli telefon kablolar gibi uzadı. Parmaklarını plastik tuşların üzerine koydu ve Ambra ile birlikte Sagrada Famılia'nın kriptasında bulduklar elyazısı dizeyi gözüniin önüne getirdi.

1<-ara,,Uk di,,Lerde,, kurtulur & tatU bitim hüküm sürer

William Blake'in epik şiiri *Dört Âlem*'**in son dizesi, Edmond'm her şeyi değiştireceğini iddia ettiği son bilimsel buluşun kilidini açmak için**

mükemmel bir seçimdi.

Langdon derin bir nefes alıp şiir dizesini arada hiç boşluk bırakmadan ve et bağlacım kullanarak dikkatle yazdı.

Bitirdiğinde başım kaldırıp ekrana baktı.

LÜTFEN PAROLAYI TEKRAR GİR:

Langdon noktalan tekrar saydı. Kırk yedi ediyordu.

Harika. Yapacak başka bir şey yak.

Ambra onaylayarak başım sallayınca Langdon giriş tuşuna bastı.

Bilgisayar bir anda derinden gelen vınlama sesleri çıkardı.

YANLIŞ PAROLA TEKRAR DENE

Langdon'm kalbi yerinden çıkacaktı.

"Ambra, parolayı hatasız girdiğime eminim!" Sandalyesiyle birlikte dönerken Ambra'nm korku dolu ifadesiyle karşılaşacağını samyordu.

Arna genç kadın ona keyifle gülümsüyordu. Başım iki yana sallayıp kahkaha attı.

Klavyeyi eliyle gösterdi. "Profesör, büyük harf tuşu kilitli kalmış."

O sırada dağın içlerindeki bazilikada duran Prens Julian, gördüğü şaşırtıcı manzara karşısında donakalmışh. Babası bazilikanın en ücra ve en gizli köşesine tekerli sandalyesiyle götürülmüş, kıpırdamadan oturuyordu.

Korkuyla hemen yamna koştu. "Baba?"

Yavaşça gözlerini açan kralın uyukladığı anlaşılıyordu. Hasta hükümdar rahatlayarak gülümsedi. Zayıf sesiyle, "Geldiğin için teşekkür ederim oğlum," diye fısıldadı.

Babasının sağ olduğunu görünce rahatlayan prens hemen sandalyenin önünde diz çöktü. Fakat aym zamanda, babasının birkaç gün içinde bunca

çöktüğünü görmek onu dehşete düşürmüştü. "Baba? iyi misin?"

Kral omzunu silkti. "Ne kadar olabilecekse o kadar iyiyim. Sen nasılsın? Günün epey... olaylı geçmiş."

Prens nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Burada ne işin

var?"

"Eh, hastaneden s1kıld1m ve biraz hava almak istedim," diyen kral, onu şaşırtacak kadar iyi bir espri yapmıştı.

"Güzel ama neden burası?" Babasının bu tapınağın ölüm ve hoşgörüsüzlükle olan bağlantısından tiksindiğini biliyordu.

"Majesteleri!" Valdespino sunağın etrafından koşarak nefes nefese yanlarına geldi. "Neler oluyor?"

Kral eski dostuna gülümsedi. "Antonio, hoş geldin."

Antonio mu? **Prens daha önce babasının Piskopos Valdespino'ya ilk ismiyle hitap ettiğini hiç duymamıştı. Halkın karşısında daima "haşmetmeapları" derdi.**

Kralın resmiyetin dışına çıkması piskoposu rahatsız etmiş gibiydi. "Teşekkür... ederim," diye ağzında geveledi. "iyi misiniz?"

Kral genişçe gülümsedi. "Tek kelimeyle harikayım. Hayatta en güvendiğim iki insanın yanındayım."

Valdespino huzursuz bir ifadeyle Julian'a baktıktan sonra yüzünü yeniden krala döndü. "Majesteleri, istediğiniz gibi oğlunuzu size getirdim. Ozel görüşebilmeniz için sizi yalnız bırakayım mı?"

Kral hemen cevap verdi. "Hayır Antonio. Bu bir itiraf olacak. Rahibimin de yanımda olmasını isterim."

Valdespino başını iki yana salladı. "Oğlunuzun bu akşamki davranışlarınızın açıklamasını beklediğinisanmıyorum. Eminim kendisi..."

"Bu akşam mı?" Kral kahkaha attı. "Hayır Antonio. Julian'dan hayat boyunca sakladığım sun itiraf edeceğim."

89. BÖLÜM

ConspiracyNet.com SON DAKİKA HABERİ *KİÜSE SALDIRI ALTINDA***I**

Hayır, saldıran Edmond Kirsch değil, İspanyol polisil Barselona'daki Torre Girona Şapeli şu anda yerel yetkililerin saldırısı altında! Merakla beklenen duyuruyu, içeride bulunan Ambra Vidal ile Robert Langdon'ın dakikalar sonra başlatacağına inanılıyor.

Geri sayım başladı!

90. BÖLÜM

Langdon şiir dizesini ikinci defa girdikten sonra eski bilgisayar neşeyle çınlayınca Ambra Vidal içine bir sevinç yayıldığım hissetti.

PAROLA DOĞRU

Tanriya şükürler olsun, **diye düşündü. Langdon masadan kalkıp yüzünü dönünce genç kadın hemen kollarını ona dolayıp sımsıkı kucakladı.** *Edmond buna çok sevinirdi.*

Winston'm kaygısız sesi duyuldu. "iki dakika otuz üç saniye"

Ambra, Langdon'ı bıraktıktan sonra ikisi birlikte yukardaki LCD ekranlara baktılar. Ortadaki ekranda Guggenheim'da gördüğü geri sayım saati çalışıyordu.

Canlı yayın 2 dakika 33 saniye içinde başlayacak Uzaktan katılımcı sayısı: 227 257,914

iki yüz milyonun üstünde katılımcı mi? **Ambra çok şaşırmıştı. Görünüşe bakılırsa Langdon ile birlikte Barselona'ya giderken tüm dünya dikkat kesilmişti.** *Edmond'm izleyici sayısı astronomik rakamlara ulaştı.*

Geri sayım ekranım yanında, kameraları canlı yayı kayıtlar oynamaya

devam ediyordu. Dışarıdaki polis hareketliliğinde anibir değişiklik olmuştu. Kapılara vuran ve telsizle konuşan polisler teker teker yaptıkları işi bırakıyor, akıllı telefonları çıkar-hp ekranlarla bakıyordu. Kilisenin önü, ellerindeki ekranlardan yansıyan ışıkla benzi atmış yüzlerden bir denize dönmüştü.

Edmond dünyayı durdurdu. **Ambra tüm dünyadaki insanların bu odadan yayınlanacak sunumu izlemeye hazırlandığım düşününce tüylerini ürperten bir sorumluluk hissine kapıldı.** *Acaba Julian da izliyor mudur?* **Sonra hemen bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.**

Winston'm sesi duyuldu. "Program yayın sırasına alındı. Edmond'm laboratuvarın sonundaki oturma krçesinden daha rahat izlersiniz."

"Teşekkürler Winston." Langdon, Ambra'yı yamna alıp oturma köşesine gitti.

Edmond'm oturma köşesindeki yumuşak halının üstüne adımım atan Ambra bir anda vücudunun rahatlamaya başladığını hissetti. Kanepeye geçip ayaklarım altına topladı ve televizyonu görmek için etrafına bakındı. "Nereden izleyeceğiz?"

Bir şeye bakmak için odanın köşesine gitmiş olan Langdon, genç kadım duymamıştı ama arka duvar içten aydınlanmaya başladığı sırada Ambra cevabını almış oldu. Camın içinden tamdık bir görüntü belirdi.

Canlı yayın 1 dakika 39 saniye içinde başlayacak Uzaktan katılımcı sayısı: 227 501,173

Tüm duvar ekran mı?

Kilisenin ışıklar yavaşça kararırken Ambra iki buçuk metre yüksekliğindeki görüntüye baktı. Winston'ın büyük gösteri için onlar rahat ettirmeye çalıştığı anlaşılıyordu.

Üç metre ileride odanın köşesindeki Langdon donakalmışh. Dev ekrana değil, az önce fark ettiği küçük bir nesneye bakıyordu. Sanki müzede sergilenecekmiş gibi zarif bir ayaklığın üstünde duruyordu.

Karşısındaki deney tüpü, cam kapaklı metal bir vitrine yerleştirilmişti.

Tüpün ağzına mantar tıkılmış, üstü etiketlenmişti ve içinde çamur gibi kahverengimsi bir sıvı vardı. Langdon ilk önce bunu Edmond'ın kullandığı bir tür ilaç zannetti. Sonra üstündeki etiketi okudu.

Kendi kendine, *bu imkânsız,* **dedi. Burada ne işi var?!**

Dünyada az sayıda "ünlü" deneytüpü vardı ve bunun onlardan biri olduğuna emindi. *Edmond'm böyle bir şeye sahip olduğuna inanamıyorum!* **Bu bilimsel esere muazzam bir bedel ödemiş olmalıydı.** *Casa Miladaki Gaugin tablosu gibi.*

Profesör, dizlerini kırıp yetmiş yıllık cam tüpe baktı. Yüzeyindeki maskeleme bandı eskimiş ve yıpranmış olsa da üstündeki iki isim hâlâ okunuyordu: MILLER-UREY.

İsimleri tekrar okurken ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti.

MILLER-UREY.

Tanrım... Nereden geliyoruz?

Kimyager Stanley Miller ile Harold Urey bu soruyu cevaplamak için 1950'lerde efsanevi bir bilimsel deney yapmıştı. Başladıkları yürekli deney başarısız olmuş, ama çabalan dünya çapında övgü bulmuştu. O günden beri bu deney Miller-Urey ismiyle anılıyordu.

Langdon lisedeki biyoloji dersinde bu iki bilim insanının dünyanın başlangıcındaki koşullan yeniden oluşturmaya çalıştığını öğrendiğinde büyülenmişti. Dünya, kaynayan kimyasallarla dolu, cansız bir okyanusla kaplıydı.

İlksel çorba.

Miller ile Urey, denizlerde ve atmosferde başlangıçta var olan kimyasallan - su, metan, amonyak ve hidrojeni- tüpün içine koyduktan sonra kaynayan deniz suyu etkisini yaratmak için karışımı ısıtmışh. Daha sonra yıldırımı taklit ederek elektrik vermişlerdi. Ve en sonunda, tıpkı gezegendeki okyanusların soğuması gibi karışımı soğumaya bırakmışlardı.

Cesur ve basit bir amaçlan vardı: cansız ilkel denizde hayat başlatmak.

Langdon, *sadece bilimden faydalanarak "Yaratılış'ı" başlatmak istediler,* **diye düşündü.**

Miller ile Urey, kimyasal açıdan zengin kanşımda primitif mikroorganizmalar oluşabileceği ümidiyle kanşımı inceledi. Daha önce görülmemiş bir *abiyogenez* **sürecinin, yani cansızdan canlı oluşmasının beklentisi içindeydiler. Ne yazık ki cansız maddeden "hayat" yaratma girişimleri başarısız olmuştu. Deneyden geriye ellerinde yaşam yerine, günümüzde San Diego'daki Cali-fornia Oniversitesi'nin karanlıkdolaplarında bekleyen cam tüpler kalm^tı.**

Yaratılış teorisini savunanlar Miller-Urey deneyinin başarısızlığından bahsederken hâlâ, yeryüzünde Tann'nm yardımı olmaksızın hayatın başlayamayacağma dair bilimsel kamt bulduğunu söylüyorlardı.

Winston'm sesi yukarıdaki hoparlörden geldi. "Otuz saniye."

Ayağa kalkıp karartılmış kiliseye bakınırken Langdon'm zihni karmakarışıktı. Winston henüz birkaç dakika önce, bilim insanlarının çığır açıcı buluşlarının, evrenle ilgili öne sürdükleri yeni "modeller" olduğunu söylemişti. MareNostrum'un model-leme üzerine uzmanlaştığını, karmaşık sistemlerin benzerlerini yapıp çalıştırabildiğini de ilave etmişti.

Miller-Urey deneyi, modelleme çalışmalarının ilk örneği. ilksel dünyada meydana gelen karmaşık kimyasal etkileşimlerin benzerini yapmaya ral^tllar.

Ambra odanın diğer ucundan seslendi. "Robert! Başlıyor."

"Geliyorum." Kanepeye doğru yürürken Edmond'm üzerinde çalıştığı şeyin bir kısmım görmüş olabileceği düşüncesine kapıldı.

Edmond'm Guggenheim'daki çayırların üstünde yaptığı etkileyici giriş konuşması aklına geldi. "Bu akşam kendimizi ilk kâşiflerin yerine koyalım," demişti. "Her şeyi geride bırakıp engin okyanuslara açılanların yerine koyalım. Din devri artık kapanmak üzere. Bilim devri başlıyor. Hayattaki en büyük sorunun cevabım mucizevi bir biçimde öğrenseydik neler olurdu bir düşünün."

Ambra'mn yanına otururken duvardaki dev ekran geri sayı-mn son saniyelerini gösteriyordu.

Ambra dikkatle ona baktL "iyi misin Robert?"

Langdon olumlu anlamda başım sallarken bir film müziği duyuldu ve duvarda Edmond'ın yüzü belirdi. Zayıf ve yorgun görünmesine rağmen kameraya genişçe gülümsüyordu.

Müzik sesi giderek azalırken heyecanla, "Nereden geliyoruz?" diye sordu. "Ve nereye gidiyoruz?"

Genç kadın, Langdon'm elini tutup heyecanla sıktı.

Edmond konuşmaya devam etti. "Bu iki soru, aym hikayenin iki yansıdır. Öyleyse baştan başlayalım... ta en *başından."*

Keyifle gülümsedikten sonra cebinden küçük bir nesne çıkarttı. içinde çamurlu bir sıvının bulunduğu cam tüpün silik etiketinden Miller ve Urey isimleri okunuyordu.

Langdon kalbinin hızlandığını hissetti.

"Yolculuğumuz çok önceleri başladı... İsa'dan dört milyar yıl önceydi... İlksel çorbanın içinde akıntıyla sürükleniyorduk."

F: 29

91. BÖLÜM

Kanepede Ambra'nm yanında oturan Langdon, Edmond'm ekrana yansıyan solgun yüzünü incelerken onun kimseye söylemeden ölümcül bir hastalıkla boğuştuğunu bildiğinden, derin bir keder hissetti. Yine de fütüristin gözleri pür neşe ve heyecanla parlıyordu.

Edmond deney tüpünii havaya kaldırdı. "Birazdan size bu deney tüpünün ne olduğunu anlatacağım ama önce ilksel çorbada biraz yüzelim."

Ekranda yüzü yok olurken volkanik adaların fırtınalı atmosfere lav ve kül püskürttüğü bir okyanus, düşen yıldırımla aydınlandı.

“Hayat burada mı başladı?" Edmond arka arkaya sorular soruyordu. "Çalkantılı bir kimyasal denizde kendiliğinden reaksiyonlar mı gelişti? Yoksa uzaydan gelen bir meteoritin üstündeki mikropla mı başladı? Yoksa... *Tanrı* **mıydı? Ne yazık ki, zamanda geri gidip o ana şahit olamıyoruz. Tek bildiğimiz o andan sonra, ilk yaşam belirdikten sonra ne olduğu. Evrim gerçekleşti. Bizler de onu şu şekilde görmeye alıştık."**

Ekranda insan evriminin bilindik gelişimi gösteriliyordu. İlkel bir maymun omuzlan sarkık halde, giderek dikleşen homi-nidlerin en arkasında duruyor, sonunda tüm tüylerini dökmüş olam dimdik ayakta duruyordu.

Edmond, "Evet, insan evrim geçirdi," dedi. "Bu, inkar edilemez bir bilimsel gerçek. Fosil buluntularına dayanarak anlaşılır bir zaman çizelgesi yaptık. Peki ama ya evrimi tersten izleyebil-seydik?"

Birden Edmond'm yüzünde kıllar çıkmaya ve ilkel bir insana dönüşmeye başladı. Kemik yapısı değişti, giderek maymunumsu bir hal almaya başladıve ardından süreç hızlandı. Artan bir hızla daha eski türler belirdi: makigiller, tembel hayvanlar, ornito-renkler. Akciğerli balıklar suyun altına daldı ve yılan balıklarına, balıklara, jelatinli yaratıklara, planktonlara ve amiplere dönüştü. En sonunda Edmond mikroskobik bir bakteri, engin okyanusta titreşen bir tek hücreli halini aldı.

Edmond, "ilk yaşam biçimi," dedi. "Geri saran sinemamızın filmi burada bitiyor. ilk yaşam biçimlerinin cansız bir kimyasal denizde nasıl meydana geldiğini bilmiyoruz. Bu hikayenin ilk karesini göremiyoruz."

T=O. **Langdon genişleyen evrenle ilgili geriye saran benzer bir film hayal etti. Kainat tek bir ışık noktasına iniyor, kozmolog-lar çıkmaza giriyordu.**

Edmond konuşmaya devam etti. "ilk Sebep. Darwin tarifi zor Yaratılış anını tasvir ederken bu terimi kullandı. Yaşamın sürekli evrim geçirdiğini kanıtlamış ama sürecin nasıl başladığını bulamamıştı. Diğer bir deyişle, Darwin'in teorisi en uygun olanın hayatta kaldığını anlahyor ama nereden geldiğini açıklayamıyordu."

Daha önce bu şekilde dile getirildiğini hiç duymamış olan Langdon kendi kendine güldü.

"O halde, yaşam dünyaya *nasıl geldi?* **Başka bir deyişle, nereden**

geliyoruz?" Gülümsedi. "Önümüzdeki birkaç dakika içinde bu sorunun cevabını bulacaksınız. Arna inanın, cevap her ne kadar şaşırtıcı olsa da, bu akşam duyacaklarınızın sadece yarısını teşkil ediyor." Doğrudan kameraya bakıp sinsice gülümsedi. "Nerden geldiğimiz son derece ilginç ama... nereye gittiğimiz şok edici."

Akıllar karışan Langdon ile Ambra birbirine baktı. Amerikalı profesör, Edmond'ın yine abartılı konuştuğunu tahmin etse de açıklamalar onu tedirgin etmeye başlamıştı.

Edmond konuşmaya devam etti. "Yaşamın başlangıcı... ilk Yaratılış hikayeleri çıktığından beri bu konu gizemini koruyor.

Filozoflar ve bilim insanları bin yıldır yaşamın bu ilk anma ait bir tür delil bulmaya çalışıyor."

içinde çamurumsu sıvının yer aldığı daha önceki deney tüpünü havaya kaldırdı. "1950'lerde ooyle bir arayış içinde olan kimyager Miller ile Urey, yaşamın nasıl başladığım ortaya koymasını umduklar cesur bir deney yaptılar."

Profesör uzanıp Ambra'ya fısıldadı. "Gösterdiği deney tüpü tam şurada duruyor." Köşedeki vitrini işaret etti.

Ambra şaşırmış görünüyordu. "Neden almış ki?"

Langdon omuzlarını silkti. Edmond'm dairesindeki tuhaf ^ya koleksiyonundan yola çıkarak bu deney tüpünü de sahip olmak istediği bilimsel tarihin bir parçası olarak nitelendirebilirdi.

Edmond, Miller ile Urey'in cansız kimyasallarla dolu bir cam tüpün içinde ilksel çorbayı yeniden yaratma çabalarını kısaca anlattı.

Ekranda 8 Mart 1953 tarihli *New York Times* **gazetesinin "iki Milyar Yıl Geriye Bakmak" başlıklı makalesini gösteriyordu.**

"Elbette bu deney hayli ilgi çekti," dedi. "Dünyayı sarsacak boyutlarda sonuçlar doğurabilir, özellikle de inanç dünyasın etkileyebilirdi. Eğer bu deney tüpünün içinde mucizevi biçimde yaşam belirseydi, kimya kanunlarının hayat yaratmaya tek başına yeterli olduğunu bilecektik.

Göklerden uzanıp Yaratılış kıvılcımın çakarak bizlere can bahşedecek doğaüstü bir varlığa ihtiyacımız kalmazdı. Yaşamın aslında doğa kanunlarının kaçınılmaz bir yan ürünü olduğunu anlayacaktık. Bundan daha da önemlisi, yeryüzünde yaşamın kendiliğinden başladığını bildiğimizden, kâinatın başka bir yerinde de aynının olabileceği sonucuna varırdık. Yani, insanın eşsiz olmadığın, Tanrı'nın yarattığı evrenin merkezinde yer almadığını ve evrende yalnız olmadığımızı anlayacaktık."

Edmond nefesini bıraktı. "Yine de pek çoğunuzun bildiği gibi, Miller-Urey deneyi başarısız oldu. Birkaç aminoasit üretti ama yaşama benzer hiçbir şey çıkmadı. Kimyagerler farklı malzeme bileşimleri kullanarak, farklı derecelerde ısıtarak deneyi tekrarladılarsa da hiçbiri i^ yaramadı. Dindarların uzun zamandır inandığı gibi *yaşam* sanki ilahi bir müdahaleye gereksinim duyuyordu. Miller ile Urey sonunda deneyden vazgeçtiler. Din alemi rahat bir nefes alırken bilim dünyası yazı tahtasının başına geri döndü." Gözlerinde muzip bir pınltı vardı. "Ama tüm bunlar 2^^'ye kadar sürdii. Bu tarihte beklenmedik bir gelişme yaşandı."

Miller'm ölümünden sonra, San Diego'daki California Üniversitesinde bir dolapta unutulmuş deney tüplerinin bulunduğunu anlattı. Miller'm öğrencileri kromatografi ve kütle spektometrisi gibi çok daha hassas çağdaş teknikler kullanarak örnekleri yeniden incelemişlerdi. Çıkan sonuçlar şaşırtıcıydı. Miller-Urey deneyi, o zamanlar ölebildiklerinden çok daha fazla sayıda aminoasit ve daha karmaşık bileşimler üretmişti. Deney tüplerinin yeni analizlerinde pek çok önemli nükleobaz tespit edilmişti. Bunlar RNA'nm, hatta belki de DNA'mn yapı taşlarıydı.

Edmond sözlerini, "Çok ilginç bir bilimsel hikaye," diyerek tamamladı. "Yaşamın *ilahi bir müdahale olmaksızın* kendiliğinden başlamış olabileceği fikrini yeniden haklı çıkarıyordu. Miller-Urey deneyinin işe yaradığım, sadece sonuç vermesi için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Bir noktayı unutmayalım: Yaşam milyarlarca yılda evrim geçirdi, o deney tüpleriyse sadece elli yıldır dolapta bekliyordu. Bu deneyin zaman çizelgesini metrikölçiilere çevirirsek, sadece ilk santimine bakıyor gibi oluruz."

Bu sözlerin iyice yer etmesi için biraz bekledi.

"Laboratuvarda ya^m iiretmek fikrine karşı ilginin birden arttığını söylemeye gerek yok," diyerek devam etti.

Langdon bunu hatırlıyordu. Harvard'daki biyoloji fakültesi, "KBÜ: Kendi Bakterini Üret" başlığıyla davetiye gönderdiği bir bölüm partisi düzenlemişti.

"Elbette çağdaş din adamlar sert bir dille karşı çıkmıştı." "Çağdaş" kelimesini söylerken eliyle tırnak işareti yaptı.

Profesör, duvarda gasterilen creation.com isimli websitesine Edmond'm öfke püsküriip alaya aldığını hatırlıyordu. Bu örgüt Yaratılış öğretisini yaymakta gerçekten de çok katı davranıyordu ve "çağdaş din dünyasına" verilecek iyi bir örnek sayılmazdı.

Misyon bildirisi öyleydi: "Kutsal Kitap'm, özellikle de Yaratılış hikâyesinin gerçekliğini ve sultasını duyurmak ve güvenirliğini doğrulamak."

Edmond yeniden ekrandaydı. "Bu site hayli popüler, etkili ve Miller-Urey deneyinin tehlikeleriyle ilgili yazılmış onlarca blog içeriyor. Neyse ki creation.com'dakilerin korkmasına gerek yok. Bu deney yaşam üretmekte başarılı olsa bile, iki milyar yıl alacak."

Deney tüpünü yeniden havaya kaldırdı. "Tahmin edeceğiniz gibi, iki milyar yıl ileriye sarp bu deney tüpünü yeniden incelemeyi ve Yaratılış hikâyesine saplananların yanıldığını kanıtlamayı her şeyden çok isterdim. Ne yazık ki bunu başarmak için bir zaman makinesi gerekirdi." Susup ağzını çarpıttı. "Ben de. .. bir zaman makinesi yaptım."

Langdon sunum başladığından beri hiç kıpırdamadan oturan Ambra'ya baktı. Gözlerini ekrana sabitlemişti.

Edmond, "Bir zaman makinesi yapmak o kadar da zor değil," dedi. "Ne demek istediğimi size göstereyim."

Ekranda beliren boş bardan içeri girdi ve bilardo masasına yaklaştı. Bilardo toplar her zamanki üçgen formda dizilmiş, ilk vuruşu bekliyordu. Bilardo istekasını eline aldı, masanın üstüne eğildi ve beyaz topa sertçe vurdu. Vuruş topu, bekleyen toplara doğru hızlandı. Kafese çarpmadan hemen önce sihirli biçimde olduğu yerde kaldı.

Edmond masada donup kalmış toplara bakıyordu. "Şimdi size hangi topun hangi cebe gireceğini sorsam söyleyebilir misiniz? Elbette söyleyemezsiniz. Gerçek anlamda binlerce dağılma ihtimali var. Peki ama ya bir zaman makineniz olsaydı ve on beş saniye ileri gidip bilardo toplarına ne olduğunu gördükten sonra geri gelebilseydiniz? ister inanın, ister inanmayın dostlarım ama artık bunu yapabilecek teknolojiye sahibiz."

Masanın kenarlarındaki minik kameralar gösterdi. "Vuruş topunun hızım, kütle yönünü, hareket yönünü ve dönme yönünü ölçümleyen optik sensörler sayesinde topun herhangi bir zamandaki matematiksel enstantanesini yakalayabilirim. Bu enstantaneden yola çıkarak, gelecekteki hareketiyle ilgili son derece doğru tahminlerde bulunabilirim."

Langdon benzer bir teknolojiyle çalışarak topu ağaçlara gönderme ihtimalini sinir bozucu bir doğrulukla hesaplayan golf simülatörünü hatırladı.

Edmond büyükçe bir akıllı telefon çıkarttı. Ekranında donup kalmış olan vuruş topunun yer aldığı bilardo masası görünüyordu. Vuruş topunun üzerinde bir dizi matematik denklemi belirdi.

Edmond, "Vuruş topunun kütlesini, pozisyonunu ve hızını bilirsem, diğer toplarla etkileşimini hesaplayabilir ve sonucu tahmin edebilirim," dedi. Ekrana dokununca simülasyondaki vuruş topu hareket geçti, bekleyen toplara çarparak onları dağıttı ve farklı ceplere dört top soktu.

Edmond telefona bakarak konuştu. "Dört top. iyi bir atıştı." Başım kaldırıp seyircilere baktı. "Bana inanmıyor musunuz?"

Gerçek bilardo masasının üstünde parmaklarım şaklatınca vuruş topu serbest kaldı, masada ilerledi ve yüksek sesle diğer toplara çarparak onları dağıttı. Aym dört top aym dört cebe girdi.

Edmond sırıttı. ''Tam bir zaman makinesi sayılmaz. Arna geleceği görmemizi sağlıyor. Bunun dışında fizik kanunlarım değiştirmemi de sağlıyor. Mesela, topların hiç yavaşlamaması için *sürtünmeyi* **kaldırabilirim... topların her biribir cebegirene kadar yuvarlanmaya devam eder."**

Birkaç tuşa bastıktan sonra simülasyonu yeniden çalıştırdı. Bu sefer ilk

çarpışmanın ardından seken toplar hiç hız kesmeden zıplamaya başladı. Sonunda masada iki top kalıncaya dek yuvar-lamp ceplere girdiler.

"Eğer bu topların düşmesini beklemekten sıkılırsam süreci hızlandırabilirim." Ekrana dokununca kalan iki top görülmeyecek kadar hızlandı, masada çeşitli yönlere gitti ve sonunda ceplere girdi. "Bu sayede henüz gerçekleşmeden önce geleceği görebiliyorum. Bilgisayar simülasyonları aslında sanal zaman makineleridir." Biraz ara verdi. "Elbette tüm bunlar bilardo masası gibi küçük ve kapalı bir sistemde hayli kolay. Peki daha karmaşık sistemlerde ne oluyor?"

Miller-Urey deney tüpünü kaldırıp gülümsedi. "Sanırım artık nereye vardığımı anhyorsunuzdur. Bilgisayar modelleme, bir tür zaman makinesidir ve geleceği görmemizi sağlar... hatta belki de milyarlarca yıl sonrasını görmemizi sağlayabilir."

Ambra gözlerini ekrandan ayırmadan yerinde kıpırdandı.

Edmond, "Tahmin edeceğiniz gibi dünyanın ilksel çorbasını modellemeyi ilk aklına getiren bilim insam ben değilim. Prensipte basit bir deney olsa da, uygulamada karmaşık bir kabustur."

Yıldırımlar, volkanlar ve dev dalgalar arasında bir kez daha çalkantılı ilkel denizler belirdi. "Okyanus kimyasını modellemek moleküler düzeyde simülasyon yapmayı gerektirir. Herhangi bir zamanda her bir hava molekülünün tam yerini bilecek kadar doğru hava tahmini yapmaya benzer. Bu yüzden ilksel denizin anlamlı bir simülasyonunu yapmak; fizik kanunlarından, devinimden, termodinamikten, yerçekiminden, enerjinin korunumundan ve aym zamanda kimyadan anlayan bir bilgisayarı gerektirir. Bu sayede kaynayan okyanus kazanında bulunan atomlar arasındaki bağlar doğru bir şekilde yeniden oluşturabilir."

Kamera açısı okyanusun üstünden dalgaların altına daldı, her bir su damlasını büyüttü ve sanal atomlarla moleküllerin kopup ayrıldığı bir çalkantıyı gösterdi.

Yeniden ekranda beliren Edmond, "Ne yazık ki, bunca olası permütasyonu hesaplayacak bir simülasyon çok yüksek seviyede bir işlemci gücü gerektirir. Bunun, diinyadaki her türlü bilgisayarın kapasitesini aşacak bir bilgisayar olması gerekir." Gözlerini heyecanla kırpıştırdı. "Tek bir

bilgisayar bunu başarabilir."

Edmond'ın iki katlı dev bilgisayarının geniş açılı bir fotoğrafı, borulu orgun çaldığı Bach'ın ünlü *Re Minör Toccata* ve Fig'ü eşliğinde ekrana yansıdı.

"E-Dalga." Ambra dakikalardır ilk kez konuşuyordu.

Langdon gözlerini ekrana dikti. *Elbette... mükemmel.*

Edmond dramatik müzik eşliğinde süper bilgisayarının videolu tanıtımım yap1p en sonunda "kuantum küpünü" gösterdi. Borulu org gürültülü bir perdeye çıktığında Edmond tam anlamıyla tüm marifetini sergiledi.

Teknoloji dahisi devam etti. "Uzun lafın kısası, E-Dalga Miller-Urey deneyini sanal gerçeklikte şaşırtıcı bir doğrulukta yeniden canlandırabilir. Elbette ilksel okyanusun tamamını mo-delleyemem, bu yüzden ben de Miller ile Urey'in kullandığı aym beş litrelik kapalı sistemi oluşturdum."

Ekranda, içinde kimyasalların bulunduğu cam laboratuvar balonları belirdi. Atomik seviyeye ulaşıncaya kadar içindeki sıvının görüntüsü büyüdü. Isıtılmış karşımda sıcaklığın, elektriğin ve fiziksel devinimin etkisiyle etrafta zıplayıp birleşen, sonra tekrar birleşen atomlar gösterdi.

"Bu model, Miller-Urey deneyinden beri ilksel çorba hakkında öğrendiğimiz her şeyi barındırıyor. Buna elektriklenmiş buhardaki hidroksil radikaller, volkanik aktivitedeki karbonil sülfitler ve 'indirgen atmosfer' teorilerinin etkileri de dahil."

Ekrandaki sanal sıvı biraz daha bulanınca atomlar kümelenmeye başladı.

"Şimdi süreci ileri saralım..." Edmond heyecanla bunu söyledikten sonra hızlanıp bulanıklaşan video giderek daha karmaşık bileşimlerin meydana geldiğini göstermeye başladı. "Bir hafta sonra Miller ile Urey'in gördüğü aym amino asitleri görmeye başlarız." Daha hızlı ilerleyen video bir kez daha bulanıklaştı. "Arna sonra... ellinci yıla geldiğimizde RNA yapıtaşlarının belirtilerini görmeye başlarız."

Sıvı hızla çalkalanıyordu.

"Ve ben de kendi haline bırakıyorum!" Edmond daha vurgulu bir sesle

bağırmıştı.

Ekrandaki moleküller birbirine bağlanmaya devam etti, program yüz yıllar, bin yıllar, milyon yıllar ileri giderken yapılar daha karmaşık bir hal aldı. Görüntüler takip edilemeyecek bir hızda ilerlerken Edmond keyifle seslendi. "Bu cam balonun içinde en sonunda neyin belirdiğini tahmin edin."

Langdon ile Ambra heyecanla öne doğru eğildi.

Edmond'm neşesi birden sönmüştü. *"Hiçbir şey.* **Yaşam yok. Kendiliğinden gelişen bir kimyasal reaksiyon yok. Yaratılış anının belirtisi yok. Karmakarışık cansız kimyasallardan başka hiçbir şey yok." Derin bir nefes alıp bıraktı. 'Tek bir mantıklı sonuca varabildim." Keyifsizce ekrana baktı. “Hayat yaratmak... Trnn'nm işiydi."**

Langdon şok içinde bakıyordu. *Bu ne diyor ooyle?*

Hemen ardından Edmond'm yüzüne belli belirsiz bir tebessüm yerleşti. “Veya... belki de tarifteki anahtar malzemeyi unutmuştum."

92. BÖLÜM

Ambra Vidal büyülenmiş bir halde otururken dünyada kendisi gibi Edmond'm sunumuna dalıp giden milyonlarca insan olduğunu hayal ediyordu.

Edmond, "Peki unuttuğum malzeme neydi?" diye sordu. "İlksel çorbam neden canlı iiretemedi? Fikrim yoktu, o yüzden ben de tüm başarılı bilim insanlarının yaptığım yaptım. Kendimden daha akıllı birine sordum."

Gözlüklü birakademisyenbelirdi. Stanford Oniversitesi'nden biyokimyacı Doktor Constance Gerhard. "Nasıl mı canlı yaratırız?" Kahkaha atıp başım iki yana salladı. ''Yaratamayız! Mesele bu. Yarat söz konusu olduğunda, cansız kimyasallar yaşayan varlıklara dönüştürmenin eşiğine geldiğimizde, geliştirdiğimiz tüm bilimler çöpe gider. Kimyada hayatın nasıl oluştuğunu açıklayacak bir mekanizma yok. Aslına bakarsak, hücrelerin yaşam biçimi oluşturacak şekilde dizilmesi, entropi kanunuyla ters düşer."

"Entropi." **Edmond güzel bir sahilde ekrana gelmişti. "Entropi aslında** *eşyanın birbirinden ayrüdığım* **söylemenin süslü yolu. Bilim dilinde, 'Organize sistemin bozulması kaçınılmazdır,' deriz." Parmaklarım şaklatınca ayaklarının dibinde kumdan bir kale belirdi. "Milyonlarca kum tanesini bir kale oluşturacak şekilde düzenledim. Bakalım evren bununla ilgili neler hissediyor." Saniyeler içinde gelen bir dalga kaleyi yıktı. "Evet, evren düzenlenmiş kum tanelerimi saptadı ve onlar düzensizleştirerek sahile saçtı. Burada entropi iş başında. Dalgalar asla sahile vurup kumlan kale oluşturacak biçimde düzenlemez. Entropi yapıyı bozar. Evrende asla kendiliğinden kumdan kaleler belirmez, sadece yok olurlar."**

Edmond parmaklarını bir kez daha şaklatınca güzel bir mutfakta yeniden belirdi. Mikrodalga fırından bir fincan kahve çıkartıyordu. "Kahveyi ısıttığınızda ısı enerjisini bir fincanın içine odaklamış olursunuz. Bu fincanı bir saat süresince tezgâhın üstünde bırakırsanız ısı odaya karışır ve tıpkı sahildeki kum taneleri gibi yayılır. Yine entropiden bahsediyoruz. Ve bu süreç *tersinemez.* **Ne kadar beklerseniz bekleyin evren asla kahvenizi yeniden ısıtmayacaktır." Gülümsedi. "Kırılmış bir yumurtayı toplamayacağı gibi yıkılmış bir kumdan kaleyi tekrar yapmayacaktır."**

Ambra bir defasında *Entropi* isimli bir sanatsal yapı gördüğünü hatırlıyordu. Her biri kendinden öncekinden daha çok bozulmuş eski beton bloklar, yavaşça moloz yığınına dönüşüyordu.

Doktor Gerhard yeniden belirdi. *"Entropik* bir evrende yaşıyoruz," dedi. "Dünyamız fizik kanunlar düzenlemiyor, rastgele dağıtıyor. O halde soru şu: Cansız kimyasallar nasıl karmaşık yaşam biçimleri oluşturacak şekilde kendilerini örgütlüyor? Dindar biri değilim ama itiraf edeyim, yaşamın varlığı, bir Yaratıcı olduğu fikrine beni ikna eden *tek* bilimsel gizem."

Ekranda beliren Edmond başım iki yana salladı. "Akıllı insanlar 'Yaratıcı' kelimesini kullanınca fena halde sinirleniyorum./' Fazla umursamadığını belli eder biçimde hafifçe omzunu silkti. "Bunu yapıyorlar çünkü bilim, hayatın başlangıcım iyi açıklayamıyor. Arna inanın bana, eğer kaotik evrende düzen yaratan görünmez güçler arıyorsanız, Tann'dan çok daha basit cevaplar var."

İçine törpülenmiş demir kırıntılarının serpiştirildiği bir kâğıt tabak gösterdi. Sonra büyükçe bir mıknatıs çıkartıp tabağın altına tuttu. Demir kırıntılar hemen o anda mükemmel bir sıraya dizilip kavis oluşturdu. "Bu demir kırıntılarını görünmez bir güç düzenledi. Tanrı mıydı? Hayır... Bunu yapan elektromanyetizmaydı."

Şimdi bir trampolinin yanında duruyordu. Gergin yüzeyine yüzlerce bilye saçılmıştı. "Gelişigüzel yayılmış bilyeler," dedi. "Arna eğer şunu yaparsam..." Trampolinin üstünde tuttuğu bow-ling topunu esnek kumaşın üstüne bıraktı. Top, ağırlığıyla kumaşı içine doğru çökertti vebilyeler hemen içerlek kısma doğru hareket ederek topun etrafında çember oluşturdu. "Tann'nm düzenleyici eli mi?" Biraz ara verdi. "Hayır, bu sefer de söz konusu olan yerçekimi."

Kamera, Edmond'm yüzünü yakın çekim alıyordu. "Görünen o ki, evrenin yarattığı tek düzen *yaşam* değil. Cansız moleküller daha karmaşık yapılar oluşturacak şekilde sürekli kendilerini düzenliyor."

Ekrana farklı görüntülerden meydana gelen bir montaj yansıdı: hortum, kar tanesi, engebeli bir nehir yatağı, kuvars kristal, Satürn halkaları.

"GOrdüğünüz gibi, bazen evren maddeyi düzenliyor; bu da entropinin tam tersi." içini çekti. "Peki o zaman hangisi? Evren düzeni mi tercih ediyor,

kaosu mu?"

Yeniden ekrana gelen Edmond, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nün ünlü kubbesine doğru bir patikada ilerliyordu. "Çoğu fizikçiye göre bu sorunun cevabı *kaostur.* **Entropi sahiden de kraldır ve evren daima düzensizliğe doğru bozulur. Aslında moral bozucu bir mesaj." Biraz durup sırıtarak kameraya döndü. "Arna bugün buraya işin bir sırrı olduğuna inanan genç bir fizikçiyle buluşmaya geldim... Bu sır, hayatın nasıl başladığının anahtan olabilir."**

Jeremy *England* **mı?**

Langdon, Edmond'ın bahsettiği fizikçinin ismini duyunca şaşırdı. Otuzlu yaşlarındaki MIT öğretim üyesi, kuantum biyolojisi denilen yeni bir sahada tüm dünyayı karıştırarak Boston'daki akademi dünyasında hayranlık uyandırmıştı.

Jeremy England ile Robert Langdon tesadüfen Phillips Exeter Akademisi'nde aym hazırlık okuluna gitmişlerdi. Genç fizikçinin ismini ilk defa, mezunlar dergisinde yer alan *"Dissipation-Driven Adaptive Organization"*[n] **başlıklı bir makalede öğrenmişti. Şöyle bir baktığı makaleyi pek az anlamış olmasına karşın, "Exie"li okuldaşının hem dahi bir fizikçi hem de dindar bir Yahudi olduğunu öğrendiğinde çok şaşırdığını hatırlıyordu. Edmond'm bu fizikçinin çalışmalarıyla neden bu denli ilgilendiğini anlamaya başlamıştı.**

Ekranda NYU'lu fizikçi Alexander Grosberg diye tanıtılan başka biri vardı. Grosberg konuşmaya başladı. "En büyiik ümidimiz Jeremy England'ın, hayatın başlangıcına ve evrimine yol açan fizik kuralını bulmuş olması."

Bu sözlerin üzerine hem Langdon hem de Ambra yerinde doğruldu.

Ekranda başka bir yüz belirdi. Konuşan Pulitzer Ödüllü Tarihçi Edward J. Larson idi. "Eğer England bu teorinin doğruluğunu ispatlayabilirse ismi sonsuza dek hatırlanır. Yeni Darwin o olabilir."

Aman Tanrım. **Langdon, genç fizikçinin fırtına kopardığını biliyordu ama bu bahsedilen tsunami sayılırdı.**

Cornell'den bir fizikçi olan Carl Franck şunlar ekledi. "Her otuz yılda bir

ileri doğru dev adımlar atıyoruz... ve bu, onlardan biri olabilir."

Ekranda art arda başlıklar belirdi:

"TAN RI KAVRAMINI ÇÜRÜTEN BİLİM İNSANI"

"YARATILIŞ FELSEFESİNİ EZENLER"

"TEŞEKKÜRLER TANRIM, AMA ARTIK SANA İHTİYACIMIZ YOK"

Belli başlı bilimsel dergilerden alınmış kısa pasajlarla bu başlıklar akmaya devam etti. Hemen hepsi aym mesajı veriyordu: Eğer Jeremy England bu yeni teoriyi *ispatlayabilirse* **sadece bilim dünyasını değil, aym zamanda din alemini de sarsacaktı.**

Langdon duvardaki *Salon* **isimli internet dergisinin 3 Ocak 2015 tarihli başlığına baktı.**

* 1 1

"TANRI KÖŞEYE SIKIŞTI: YARATILIŞA İNANANLARI VE MUHAFAZAKAR HIRİSTİYANLARI DEHŞETE DÜŞÜREN YENİ BİLİM"

MIT'li Genç Bir Öğretim Üyesi Darwin'in Başladığı İşi Bitiriyor-Muhafazakârlarm Üstün Tuttuğu Her Şeyi Yerle Bir Edebilir

Ekran yenilendi ve Edmond belirdi. Bir üniversitenin bilimsel araştırma binasındaki koridorda belirli bir amaçla yürüyordu. "Peki öyleyse Yaratıca inananları ooylesine dehşete düşüren bu dev adım neydi?"

Bir kapının önünde durduğunda yüzü sevinçle parladı. Kapıda şöyle yazıyordu: ENGLANDLAB@MITPHYSICS.

"İçeri girip kendisine soralım."

93. BÖLÜM

Duvardaki ekranda beliren genç adam, fizikçi Jeremy England'dı. Düşünceli bir ifadeyle gülümseyen, kirli sakallı, ince uzun biriydi. Üstü matematik formülleriyle dolu bir kara tahtanın önünde duruyordu.

Samimi ve mütevazı bir sesle konuştu. “Öncelikle bu teorinin *ispatlanmadığını* belirtmek istiyorum, şu an sadece bir fikir." Hafifçe omzunu silkti. “Yine de itiraf etmeliyim ki, eğer ispatlanırsa çok geniş anlamlara varır"

Takip eden üç dakika boyunca fizikçi, ezber bozan tüm kavramlar gibi umulmadık derecede basit olan yeni fikrini açıkladı.

Eğer Langdon yanlış anlamıyorsa England'm teorisi, evrenin tek bir yönergeyle hareket ettiğiydi. Tek bir amacı vardı.

Enerji yaymak.

En basit ifadeyle, evren odaklanmış enerji alanlar bulduğunda bu enerjiyi yayıyordu. Buna verilecek klasik örnek, Kirsch'ün de anlattığı tezgahta duran kahve fincanıydı. Termodinamiğin İkinci Yasası'yla uyumlu biçimde sıcaklığını odadaki diğer moleküllere dağıtıyordu.

Langdon birden Edmond'm neden ona Yaratılış efsanelerini sorduğunu anladı. Hepsinde de enerjinin ve ışığın sonsuzluğa yayddığı ve karanlığı aydınlattığı anlatılıyordu.

England, evrenin enerjiyi nasıl yaydığına dair işin bir püf noktası olduğuna inanıyordu.

Açıklamaya başladı. “Evrenin entropiyi ve düzensizliği tercih ettiğini biliyoruz. O yüzden kendi kendini örgütleyen moleküllerin pek çok örneğini görmek bizi şaşırtabilir."

Daha önce görülen hortum, engebeli nehir yatağı ve kar tanesi gibi birtak1m resimler yeniden ekranda belirdi.

"Tüm bunlar 'yıkıcı yapılara' örnektir. Bir sistemin enerjisini daha etkin biçimde yaymasını kolaylaştıracak yapıların içinde kendilerini örgütlemiş moleküllerdir."

Doğanın, hortumu sonunda kendini tüketen döner bir kuvvete dönüştürerek yüksek basınçlı bir alam dağıtma yolu olduğunu çabucak açıkladı. Aym şey hızlı akıntıların enerjisini kesen ve dağıtan engebeli nehir yatakları için de geçerliydi. Kar taneleri, ışığı tüm yönlere doğru yansıtacak çok yüzlü

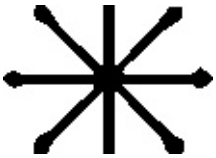
yapılar oluşturarak güneş enerjisini dağıtıyordu.

England, "Basit bir ifadeyle madde, enerjiyi daha iyi dağıtmak için kendi kendini örgütlüyor," dedi. Gülümsedi. "Doğa, *düzensizliği* **çoğaltmak için küçük** *düzen* **cepleri yaratır. Bu cepler bir sistemdeki karmaşıklığı artıran yapılardır, bu şekilde aym zamanda entropiyi de yükseltirler."**

Langdon o ana dek bunu hiç düşünmemişti ama England haklıydı. Zihninde yağmur bulutlarım canlandırdı. Bulut statik elektrik yüklenerek örgütlendiğinde evren şimşek oluşturuyordu. Şim^k, bulutun enerjisini yeryüzüne dağıtıyor ve böylelikle tüm sistemin entropisini artırıyordu.

Profesör düşündükçe daha iyi anlıyordu. *Etkin bir şekilde kaos yaratmak için biraz düzen gerekir.*

Nükleer bombaların da entropik araç sayılabileceğini aklından geçirdi. Neticede bunlar, kaos yaratmak için dikkatle örgütlenmiş küçük madde cepleriydiler. Entropinin matematikte kullanılan simgesini zihninde canlandırınca bir patlamaya, hatta Büyük Patlama'ya ne kadar benzediğini fark etti. Enerji tüm yönlere dağılıyordu.



England bir soruyla konuşmasını sürdürdü. "Peki, bu bizi nereye vardırır? Entropinin yaşamın başlangıcıyla ilgisi ne?"

F: 30

465

Kara tahtasının başına gitti. "Görüldüğü kadarıyla yaşam, enerji dağıtmanın benzersiz derecede etkili bir yolu."

Güneşin üzerine enerjisini aktardığı bir ağaç resmi gösterdi.

"Sözgelimi bir ağaç, güneşin yoğun enerjisini emer, büyümek için kullanır ve sonrasında kızılötesi ışınları yansıtır. Bu, odaklanmış enerji formu sayılabilir. Fotosentez, çok etkili bir ent-ropi makinesidir. Güneşin

yoğunlaşmış enerjisi ağaç tarafından çözünür, zayıflatılır ve bu şekilde tüm evrenin entropisinde artış olur. Aym şey, insanlar da dahil tüm canlılar için söylenebilir; örgütlenmiş maddeyi yemek olarak yer, enerjiye çevirir ve bu enerjiyi ısı halinde yeniden evrene yayar. Genel anlamda bence yaşam fizik kanunlarına *uymakla kalmaz,* **yaşam bu kanunlar sebebiyle** *başlamıştır."*

Langdon mantık yürütürken tüylerinin ürperdiğini hissetti. Söylenenler çok açıktı. Sıcak güneş ışığı bir parça bereketli toprağa düştüğünde, yeryüzünün fizik kanunlar o enerjiyi dağıtmak için bir bitki meydana getiriyordu. Okyanusun derinliklerinden sülfür bacalar kaynar su alanlar yaratınca, o alanlarda yaşam beliriyor ve enerjiyi yayıyordu.

England sözlerine yenilerini ekledi. "Umarım bir gün yaşamın, tamamen fizik kanunlarının bir sonucu olarak, cansız maddeden kendiliğinden başladığını kanıtlamanın bir yolunu buluruz."

Profesörün aklından düşünceler akıp gidiyordu. *Çok ilginç. Yaşamın Tanrının müdahalesi olmadan, kendiliğinden başlamış olabileceğine dairanlaşılır bir bilimsel teori.*

England, "Ben dindar biriyim," dedi. "Arna tıpkı uğraştığım bilim gibi inancım da gelişim siirecinde. Ben bu teoriyi maneviyat açısından agnostik buluyorum. Eşyanın evrende bulunduğu halleri tasvir etmeye çalışıyorum. Bunun manevi tarafını din adamlarına ve filozoflara bırakıyorum."

Langdon, *akıllı bir genç adam,* **diye düşündü.** *Eğer bu teorisi ispatlanırsa, dünyada bomba etkisi yaratır.*

England, "Şimdilik herkes rahatlayabilir," diye ekledi. "Belirgin sebeplerden ötürü kanıtlaması son derecezor bir teori. Ekibimle birlikte gelecekte yıkım güdümlü sistemleri modellemek için bazı fikirler geliştirdik ama buna daha yıllar var."

Genç bilim insanının görüntüsü ekranda giderek solarken kuantum bilgisayarının yanında duran Edmond yeniden belirdi. "'Ama benim açımdan yıllar yok. Ben de tam olarak bu tür bir modelleme üzerinde çalışıyordum."

Çalışma yerine doğru yürüdü. "Eğer Profesör England'm teorisi doğruysa, o halde kâinatın tüm işletim sistemine tek bir komut verüebilir: enerji yay!"

Masasına oturup büyük klavyesinde hararetle bir şeyler yazmaya başladı Öniindeki ekranlar uzaylılar yazmış gibi görünen bilgisayar kodlarıyla doldu. "Üstünde haftalarca çalıştım ve daha önce başarısız olan deneyi yeniden programladım. Sisteme temel bir hedef, bir *raison d'etre* yükledim: Bunun anlamı; her ne olursa olsun enerjiyi dağıtmasıydı. ilksel çorbadaki entropiyi artırmak için olabildiğince yaratıcı davranmaya programladım. Bunu başarmak için gereksinim duyabileceği tüm araçlarıyapma yetkisini de verdim."

Yazıyı bırakıp sandalyesinde döndü ve kameraya baktı. "Sonra da modeli çalıştırdım. inanılmaz bir şey oldu. Sanal ilksel çorbama 'eksik malzemeyi' katmayı başarmıştım."

Edmond'ın bilgisayarının grafiksel animasyonu duvara yansırken Langdon ile Ambra dikkat kesildiler. Kamera bir kez daha kaynayan ilksel çorbanın içine daldı, atom alt âlemini büyüttü, etrafta sıçrayarak birbiriyle çarpışan ve birleşen kimyasallar gösterdi.

Edmond yaptıklarını anlahyordu. "Süreci hızlandırıp yüz yıl ileri alınca Miller ile Urey'in amino asitlerinin şekillendiğini gördüm."

Langdon kimyadan anlamıyordu ama ekrandaki görüntünün temel protein zinciri olduğunu biliyordu. Süreç devam ederken giderek daha karmaşık moleküllerin şekillendiğini ve altıgenlerden bir tür petek zinciri oluşturduğunu gördü.

Altıgenler birbiriyle kaynaşırken Edmond, "Nükleotidler!" diye bağırdı. "Binlerce yılın geçtiği anlaşılıyor! Ve eğer ileri alırsak, yapının ilk belirtilerini görürüz!"

O konuşurken nükleotid zincirlerinden biri kendi etrafına dolanıp sarmal şeklini aldı. "Bunu gördünüz mü?" Edmond bağırmıştı. "Milyonlarca yıl geçti; sistem bir yapı oluşturmaya çalışıyor! Sistem, tıpkı England'm tahmin ettigi gibi, enerjisini dağıtmak için bir yapı kurmaya çalışıyor."

Model gelişmeye devam etti. Langdon tekli sarmalın ikili sarmala dönüşmesini, dünyadaki en ünlü kimyasal bileşenin o tamdık çift sarmal şeklini alışını hayretle izledi.

Gözleri fal taşı gibi açılan Ambra, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu o

mu?"

"DNA," diyen Edmond adeta genç kadına cevap veriyordu. "İşte burada. DNA; tüm yaşamın temeli. Biyolojinin yaşayan kodu. Peki, bir sistem enerjisini dağıtmak için neden DNA'yı geliştirir diye soracaksınız. Çünkü birlikten kuvvet doğar! Ağaçlardan olu^n bir orman, tek bir ağaçtan daha fazla enerji dağıtır. Eğer bir entropi aracıysanız, daha fazla iş yapmanın en kolay yolu kendini kopyalamaktır."

Ekrana yeniden Edmond'ın yüzü geldi. "Modeli bu noktadan itibaren ileri sarınca sihirli bir ^ye şahit oldum... Darwin'in evrimi başladı!"

Ardından birkaç saniye hiç konuşmadı. "Neden olmasın? Evrim, evrenin araçlarını sınama ve iyileştirme yoludur. En etkili araçlar yaşar ve kendilerini çoğaltır, sürekli gelişirler ve daha karmaşık, daha etkili hale gelirler. Sonunda bazıaraçlar ağaçlara benzer, bazılarıysa, şey._ *bize* **benzer."**

Mavi yerküreyi arkasına alan Edmond uzayın karanlığında süzülüyordu. "Nereden geliyoruz?" diye sordu. "Gerçek şu ki, hiçbir yerden gelmiyoruz... ama her yerden geliyoruz. Kâinattaki yaşamı yaratan *aynı fizik kanunlarının* **ürünüyüz. Özel değiliz. Tanrı olsa da olmasa da varız. Entropinin inkâr edilemez sonucuyuz. Yaşam evrenin esası değil. Yaşam, evrenin yarattığı ve enerjisini dağıtmak için ürettiği bir ^y."**

Edmond'ın söylediklerini tüm detaylarıyla kavradığından emin olamayan Langdon kendinden şüpheleniyordu. Bu simülas-yonun ezber bozacağı ve bazı akademik disiplinlerde kargaşaya yol açacağı kesindi. Arna konu *dine* **gelince, Edmond'ın insanların görüşünü değiştirebileceğinden emin değildi. Dindar insanlar inançlarını savunmak adına bilimsel verileri ve mantıklı açıklamaları yüzyıllardır görmezden geliyordu.**

Hayretler içinde kalmakla savunmacı bir kararsızlık arasında sıkışıp kalan Ambra, vereceği tepkilerle mücadele ediyor gibiydi.

Edmond, "Dostlarım," dedi. "Eğer size gösterdiklerimi sey-rettiyseniz önemini anlamışsınızdır. Eğer hâlâ şüpheniz varsa beni izlemeye devam edin, çünkü bu buluşun başka bir keşfe meydan verdiğini göreceksiniz. Çok daha önemli bir k^fe..."

Kısa bir an sustu.

"Nereden geldiğimiz... nereye gittiğimizin şaşırtıcılığıyla yanşamaz bile."

94. BÖLÜM

Kraliyet muhafızı, kilisenin içlerinde bir araya gelmiş üç adamın yanma doğru koşarken yeraltı bazilikasında ayak sesleri yankılandı.

Nefes nefese, "Majesteleri!" diye seslendi.

Kral sandalyesini çevirirken prens de yüzünü sesin geldiği yöne döndürdü.

Valdespino cesaretini kaybetmiş bir halde içini çekti. *Söylemesi cm meselesiydi.* **Bununla birlikte, kendisinin Montserrat Kütüphanesinde el-Fadıl ve Köves ile seyrettiği kaydı tüm dünyanın gördüğünü bilmek onu üzüyordu.**

Nereden geliyormuşuz? **Kirsch'ün Tanrısız bir başlangıç iddiası hem küstahlık hem de günahtı. insanda onu kendi suretinde yaratan Tanrı'yı taklit etme hevesini uyandıracaktı.**

Ne acıydı ki Kirsch burada da durmamıştı. ilk saygısızlığını, çokdaha tehlikeli olan ikincisi izlemişti. *"Nereyegidiyoruz?"* **sorusuna son derece rahatsızlık verici bir cevap öne sürmüştü.**

Kirsch'ün gelecek tahmini öyle vahimdi ki, Valdespino ile diğer din alimleri ondan yayınlamamasını istemişlerdi. Fütü-ristin verileri doğru olsa bile, bunlar dünyayla paylaşmak geri çevrilemez bir hasara sebep olacaktı.

Sadece iman edenler değil, yeryiiziindeki tüm insanlik bundan zarar görecek.

95. BÖLÜM

Langdon, Edmond'm söylediklerini içinden tekrarladı. *Tann'ya gerek yak. Yaşam, fizik kanunları doğrultusunda kendiliğinden gelişti.*

Kendiliğinden türeme fikri bazı büyük dehalarca uzun süredir tartışılan bir konuydu ama Edmond o gece, yaşamın kendiliğinden *türediğini* **ikna edici**

bir savla ortaya koymuştu.

Daha önce hiç kimse bunu gösterememiş, hatta nasil gerçekleştiğini açıklayamamtştt.

Ekrandaki ilksel çorba simülasyonu şimdi küçük yaşam biçimleriyle doluydu.

Edmond konuşmaya başladı. "Gelişmekte olan modelimi incelerken kendi haline bırakırsam ne olacağını düşündüm. En sonunda deney tüpünden dışarı taşıp insanlar da dahil olmak üzere tüm hayvan krallığını mı meydana getirecekti? Yeterince beklersem insan evrimindeki bir sonraki adıma geçip bize *nereye gittiğimizi* **mi gösterecekti?"**

E-Dalga'nm yannda duruyordu. "Ne yazık ki, bu bilgisayar bile bu büyüklükte bir modellemeyi gerçekleştiremez. Simülasyonu daraltmanın bir yolunu bulmalıydım. Ben de hiç umulma-yacakbir kaynağın tekniğini ödünç aldım... Walt Disney'in."

Ekranda en eskilerinden, iki boyutlu ve siyah beyaz bir çizgi film görünüyordu. Langdon 1928'de bir Disney klasiği olan "Bill'in Buharlı Gemisi"ni hemen tamdı.

"Çizgi film sanat son doksan yıl içinde hızla gelişti. Sayfa çevirmeli Mickey Mouse kitaplarından günümüzdeki zengin anime filmlere geçtik."

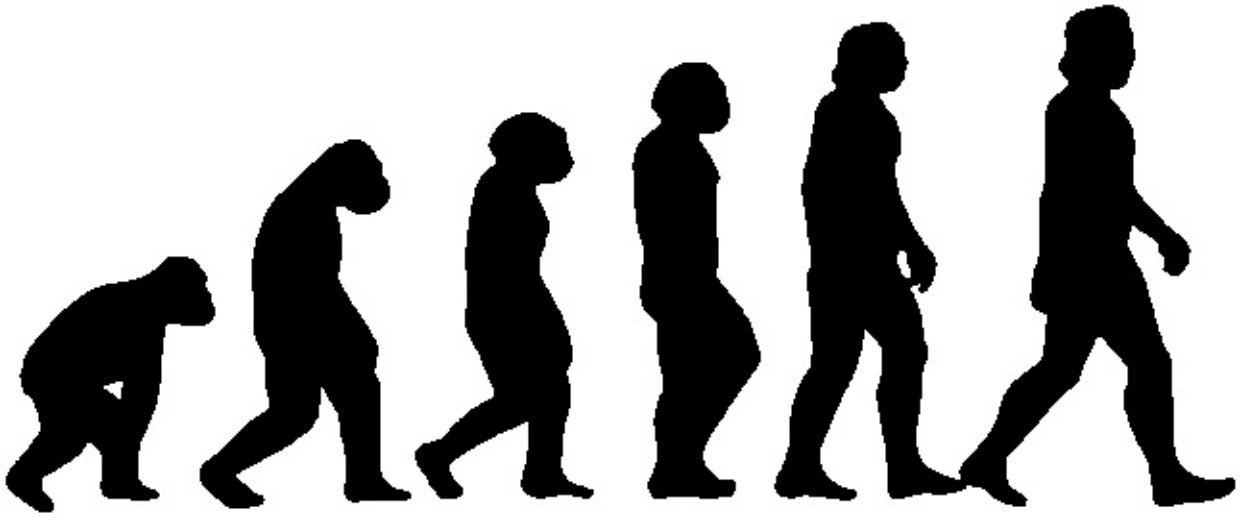
Eski çizgi filmin yanında, yeni bir animasyon filminin aşırı gerçekçi bir sahnesi belirdi.

"Film kalitesindeki bu s1i;ray1ş, mağara resimlerinden üç bin yıl sonra Michelangelo'nun şaheserlerine geçişimize benzer. Bir fütürist olarak, hızh ilerleme kaydeden her türlü yetenek beni hayran bırakır. Bu sıçrayışı mümkün kılan tekniğe *'twee-ning'* **denildiğini öğrendim. Bilgisayar animasyonlarındaki bu kısayolla sanatçı, bilgisayardan iki ana kare arasındaki kareleri doldurmasını istiyor. Bilgisayar, boşluklar doldurarak ilk resmi ikinci resme dönüştürüyor. Her bir kareyi elle çizmek yerine, ki bunu evrim sürecindeki her bir minik adımı modellemeye benzetebiliriz, günümüzdeki sanatçı birkaç ana kare çiziyor; sonra da bilgisayardan aradaki adımlar tahmin edip evrimin kalan boşluklarını doldurmasın istiyor.**

İşte buna 'tweening' deniyor. Bilgisayar gücünün çok belirgin bir uygulaması ama ben bunu duyduğumda ilham aldım ve geleceğimizi çözmede anahtar rolü oynayabileceğini fark ettim."

Ambra sorgulayan bir ifadeyle Langdon'a döndü. "Bu iş nereye gidiyor böyle?"

Langdon düşünmeye fırsat bulamadan ekranda yeni bir görüntü belirdi.

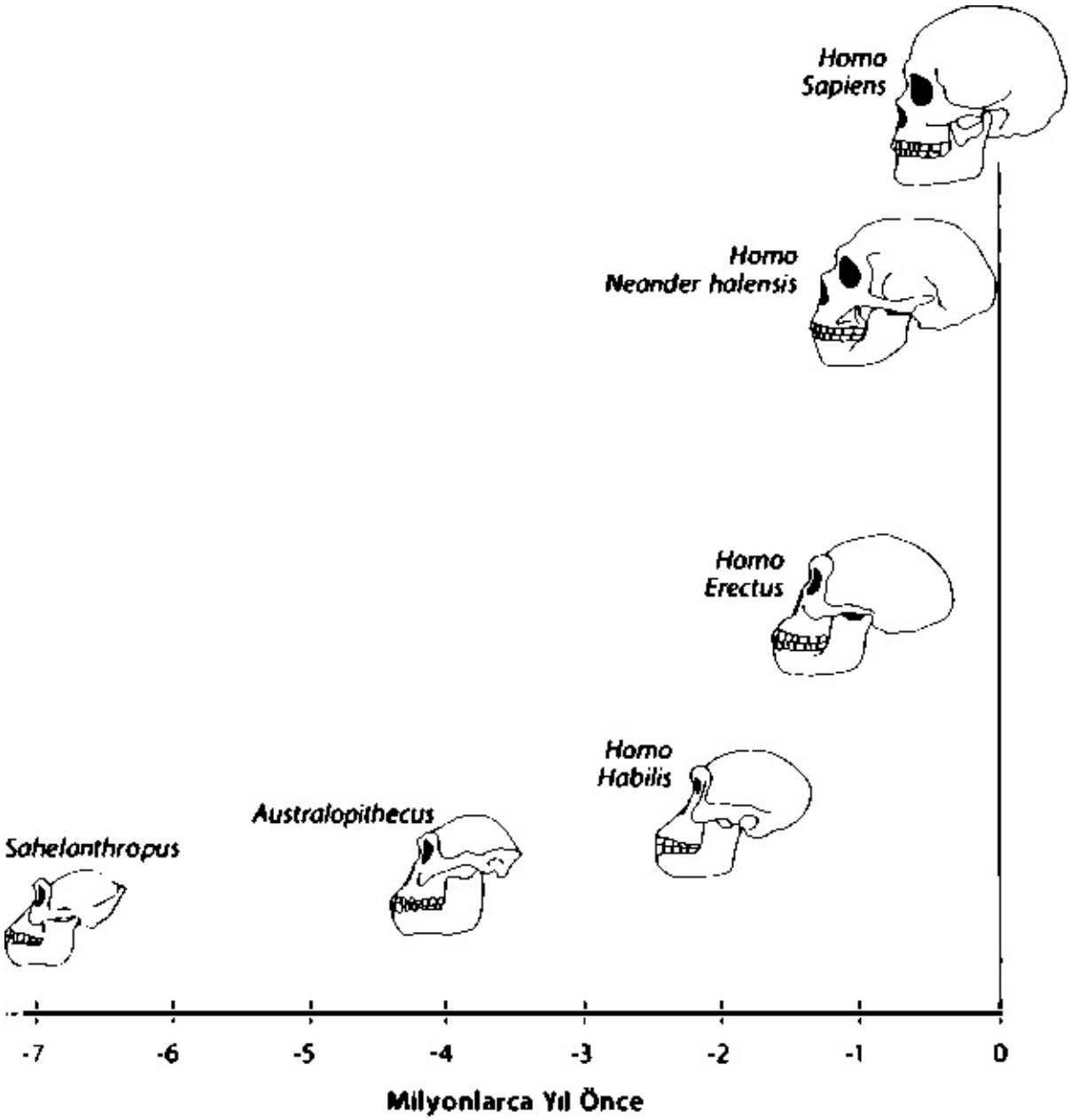


Edmond, "İnsanın evrimi," dedi. "Bu resim, türlerin bir *Jlip movie'si.* **Bilim sayesinde şempanzeler, Australopithecus, Homo Habilis, Homo Erectus, Neanderthal adam gibi pek çok ana kare geliştirdik. Yine de bu türler arasındaki geçişler bulanık."**

Tam da Langdon'ın tahmin ettiği gibi Edmond insan evrimindeki boşlukları doldurmak için bilgisayar "tweening"ini kullanmaktan bahsediyordu. insan, Paleo-Eskimo, Neanderthal ve şempanzelerle ilgili uluslararas1 **gen projelerinde, şempanzelerle** *Homo Sapiens* **arasındaki onlarca ara türiin gen haritasını çıkartmakta kemik parçalarından faydalamldığını anlattı.**

Edmond heyecanla anlatıyordu. "Eğer mevcut ilkel genomlardan birini *ana kare* **yerine kullansaydım, E-Dalga'nm hepsini birbirine bağlayan bir evrim modeli çıkaracağını biliyordum. Noktalar birleştirme oyununun evrime uyarlanmışı diyebiliriz. Böylece ben de zihinsel evrimin en doğru göstergesi olan beynin büyüklüğü ile işe başladım."**

Ekranda bir grafik görünüyordu.



Kafatası Kapasitesi

"Beynin büyüklüğü gibi yapısal parametreleri haritalama-nm yam sıra E-Dalga, bilişsel yetenekleri etkileyen daha incelikli binlerce genetik işaretleyiciyi de haritaladı. Uzamsal tanımlama, kelime dağarcığı, uzun süreli bellek ve işleme hızı bu gibi işaretleyicilerden bazılarıydı."

Ekranda aym üstel artışı gösteren benzer grafikler art arda belirdi.

"Daha sonra E-Dalga, zihinsel evrimin beklenmedik bir simiilasyonunu

yaptı. 'Ne olmuş yani?' diyebilirsiniz. insanların zihinsel erginliğe ulaşma sürecini belirlemekle neden mi uğraşıyoruz? Çünkü eğer bir şablon çıkartabilirsek, bilgisayar bu şablonun bizi gelecekte nereye götüreceğini söyleyebilir." Gülümsedi. "iki, dört, altı, sekiz dersem ... on diyerek cevap verirsiniz. E-Dalga'dan 'On'un neye benzeyeceğini tahmin etmesini istedim. E-Dalga zihinsel evrimin simiilasyonunu çıkardıktan sonra şu soruyu sorabilirim: Bundan sonra ne olacak? Beş yiiz yıl sonra insan zekası neye benzeyecek? Başka bir deyişle: Nereye gidiyoruz?"

Bu ihtimal karşısında Langdon'm nutku tutulmuştu. Genetik bilim veya bilgisayarlar hakkında Edmond'm söylediklerinin doğruluğunu tartabilecek yeterli bilgiye sahip olmasa da dahiyane bir kavram olduğunu düşünüyordu.

Edmond, "Bir türün evrimi, daima o organizmanın çevresiyle bağlantılıdır," dedi. "E-Dalga'dan ikinci bir modellemeyle, günümüz dünyasının çevresel simiilasyonunu çıkarmasını istedim. Kiiltür, siyaset, bilim, hava durumu ve teknolojiyle ilgili tiim haberlere artık internetten ulaşılabildiği için bunu yapmak kolaydı. Yeni ilaçlar, yeni sağlık teknolojileri, hava kirliliği ve kiiltiirel faktörler gibi insan beyninin gelişimini en çok etkileyecek unsurlara özellikle dikkat etmesini istedim." Konuşmaya biraz ara verdi. "Ardından, programı çalıştırdım."

Şimdi fiitiiristin yiizii tiim ekran kaplıyordu. Doğrudan kameraya baktı. "Modeli çalıştırdığımda... beklenmedik bir şey oldu." KISa bir anlığına başım çevirip yeniden kameraya baktı. "Moral bozucuydu."

Langdon ile Ambra şaşkınlıkla kısa bir nefes aldılar.

Edmond kaşlarını çatmıştı. "Bir kez daha çalıştırdım. Ne yazık ki, aym sonucu elde ettim."

Langdon, Edmond'm bak1şlanndaki korkuyu görebiliyordu.

Edmond, "Ben de parametreler üzerinde yeniden çalıştım," dedi. "Programa yeni araçlar verdim ve tüm değişkenlerinyerine yenilerini koydum. Sonra programı bir daha, bir daha çalıştırdım. Arna her seferinde aym sonucu elde ediyordum."

Profesör artık Edmond'm insan zekâsının binlerce yıl geliştikten sonra

azalacağım **bulduğundan şüpheleniyordu. Aslında bunun gerçek olabileceğini gösteren birtakım vahim belirtiler vardı.**

Edmond, "Bu fikir beni çok sıktı," dedi. "Anlam veremiyor-dum. Bilgisayardan bir analiz çıkarmasını istedim. E-Dalga değerlendirmesini, bildiği en açık yolla verdi. Bana bir resim çizdi."

Ekranda yaklaşık yüz milyon yıl önce başlayan hayvan evriminin grafiksel bir zaman çizelgesi vardı. Zaman düzleminde yayılıp daralan bir dizi baloncuklardan oluşan karmaşık ve renkli grafik, türlerin belirip yok oluşunu gösteriyordu. Grafiğin sol tarafına, o dönemde gezimlerinin en üst seviyesine ulaşmış olan dinozorlar hâkimdi ve baloncukların en büyüğüyle gösterilmişti. Giderek büyüyen baloncuk günümüzden elli milyon yıl öncesinde sönüyordu.

Edmond grafiği açıklıyordu. "Bu, yeryüzünde hâkim olan yaşam biçimlerinin zaman çizelgesi. Türün nüfusu, besin zincirindeki yeri, türler arası üstünlüğü ve gezegendeki toplam etkisiyle gösteriliyor. Özetle, zamanın herhangi bir döneminde yeryüzündeki gösteride kimlerin yer aldığının sanal bir temsili."

Langdon çeşitli balonların genişleyip daraldığı çizelgeyi gözleriyle takip etti. Büyük nüfuslu türlerin nasıl belirdiğini, çoğaldığını ve sonra yok olduğunu gösteriyordu.

Edmond devam etti. *"Homo Sapiens* **MÖ 200,000 yıllarında ortaya çıktı ama bu grafikte göründüğü kadar etkin olması ancak altmış beş bin yıl öncesine denk geliyor. O tarihlerde okla yayı icat etti ve daha usta avcılar haline geldi."**

M^{Ö} 65,000 yıl *Homo Sapiens*'**i gösteren ince mavi bir baloncukla işaretlenmişti. Bu balon M° 1000 yılına kadar fark edilmeyecek kadar yavaş genişliyor ama hemen ardından katlanarak büyüyordu.**

Profesörün gözleri grafiğin sağ tarafına iliştiğinde mavi baloncuk ekranın tümünü kaplayacak kadar büyümüştü. Neye baktığım biliyordu. *Günümüz insanı. Şimdiye dek yeryüzüne en fazla Mkim olan en yetkin tür.*

Edmond, "Bu grafiğin sona erdiği 2000 yılında insanın gezegendeki hakim tür olarak görünmesi şaşırtıcı değil," dedi. "Hiçbir tür yakınımızdan bile

geçmiyor. Fakat şurada, yeni bir baloncuğun belirmeye başladığını görüyorsunuz..."

Grafik yakınlaştığında, iyice büyümüş insan baloncuğun hemen üstünde, ufak bir siyah şekil belirmeye başlamıştı.

"Resme yeni bir tür girdi bile."

Langdon siyah beneği görmüştü ama mavi baloncukla kıyaslanmayacak kadar önemsiz duruyordu. Mavi balinanın sırtındaki minik bir remora'dan farkı yoktu.

Edmond grafikteki siyah beneği gösteriyordu. "Bu yeni gelen türün hayli önemsiz göründüğünün farkındayım. Arna eğer zaman çizelgesini yılından günümüze ilerletirsek bu yeni

türün yerini korumakta ve büyümekte olduğunu görürüz."

Bulundukları yıla gelinceye kadar şema büyüdü. Langdon göğsünün sıkıştığını hissetti. Siyah benek son yirmi yılda inanılmaz ölçülerde büyümüştü. Ekranın dörtte birini kaplamış, etkinlik ve hakimiyet için *Homo Sapiens'le* **itişmeye başlamıştı.**

"Bu da ne?!" Ambra endişesini fısıltıdan biraz daha yüksek sesle söylemişti.

Langdon, ona cevap verdi. "Hiç fikrim yok... Bir tür virüs mü acaba?" Zihninden, dünyanın çeşitli bölgelerinde görülen saldırgan virüslerin bir listesini yaptı ama herhangi bir türün fark edilmeden böylesine hızlı büyüyebileceğine ihtimal vermiyordu. *Uzaydan gelen bir bakteri olabilir mi?*

Edmond kameraya konuşuyordu. "Bu yeni tür sinsi. Katlanarak çoğalıyor. Bölgesini sürekli genişletiyor. Ve en önemlisi, *evrim geçiriyor...* **hem de insanlardan çok daha hızlı." Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Ne yazık ki, bu simülasyonu bize geleceği göstermesi için ileri aldığımda, aradan on yıllar bile geçse,** *şunu* **gösteriyor."**

Şema bir kez daha genişledi. Bu kez 2015 yılma kadar gösteriyordu.

Hayretle ekrana bakan Langdon ayağa firlad1**.**

'Aman Tanrım." Ambra eliyle ağzım kapatmıştı.

Şema, o şüpheli siyah baloncuğun inanılmaz bir hızla büyüdüğünü ve 2050 yılmda insanlığın mavi baloncuğunu tümüyle yuttuğunu gösteriyordu.

Edmond'm sesi duyuldu. "Size bunu gösterdiğim için üzgünüm ama çalıştırdığım tüm modellerde aym şey oldu. insan türü tarihteki mevcut yerimize kadar evrimini geçirdi ama sonra aniden yeni bir tür belirerek bizi yeryüzünden kaldırdı."

Kokutucu grafiğin karşısında duran Langdon, kendine bunun sadece bir bilgisayar modellemesi olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Böylesi g0rüntülerin insan iç organlarına kadar etkilediğini, verilerin tek başma bunu yapamayacağmı biliyordu. Edmond'm şemasında adeta bir kesinlik vardı, insan neslinin tükenmesi kaçınılmaz görünüyordu.

Edmond yaklaşan bir göktaşı haberi veriyormuşçasına kederli bir selse konuştu. "Dostlarım ... Türümüzün nesli tükenmek üzere. Ömrümü tahminler yapmaya adadım ve bununla ilgili her seviyedeki veriyi inceledim. Size çok yüksek bir kesinlikle söyleyebilirim ki, bildiğimiz insan ırkı bundan elli yıl sonra dünyada var olmayacak."

Langdon'ın ilk şoku yerini inkara ve arkadaşına karşı hissettiği öfkeye bırakmıştı. *Ne yapıyorsun Edmond?! Bu sorumsuzluk! Bir bilgisayar modellemesi yaptın, girdiğin verilerle ilgili binlerce hata olabilir. insanlar sana saygı duyuyor ve inanıyor... toplu histeriye sebep olacaksın.*

Edmond'ın ifadesi daha da kararmıştı. "Bir şey daha var. Eğer simülasyona dikkatle bakarsanız, bu yeni türün bizi tamamıyla silmediğini göreceksiniz. işin aslı... bizi *içine* **çekiyor."**

[1]

Yıkım Güdümlü Uyumcul Organizasyon

96. BÖLÜM

Bizi içine çekecek bir tür mü dedi?

Hayret dolu bir suskunluk içinde Langdon, fütüristin bu sözleriyle ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Kullandığı kelimeler, insanların uzaylı türlerin kuluçka makineleri olarak kullanıldığı bilim kurgu filmlerindeki korkutucu sahneleri anımsatıyordu.

Profesör ayağa kalkınca kanepede dizlerini tutarak büzüşmüş oturan Ambra'ya baktı. Meraklı gözleri ekrandaki grafikleri inceliyordu. Langdon verileri farklı yorumlamaya çalıştıysa da sonuç kaçınılmazdı.

Edmond'm simülasyonuna göre, on yıllar içinde insan ırkı yeni bir tür tarafından yutulacaktı. işin daha da korkunç yam, bu tür halihazırda dünyada yaşıyor ve hızla büyüyordu.

Edmond, "Elbette bu yeni türü tanımlamadan bilgiyi insanlara duyuramazdım. Böylece verileri araştırmaya başladım. Sayısız simülasyondan sonra yeni gelen bu gizemli türün ne olduğunu saptadım."

Ekran yenilendi ve Langdon'm okul yıllarından hatırladığı yaşam türlerinin taksonomik hiyerarşisini gösteren basit bir şema belirdi. Şema, Alt Canlı Âlemi'ni gösteren alt farklı kısma ayrılmıştı: Hayvanlar, Bitkiler, Protistalar, Bakteriler, Arkebakte-riler, Mantarlar.

Konuşmaya devam etti. "Yeni gelişen bu organizmanın ne olduğunu saptayınca, *tür* **denilemeyecek kadar değişik biçimlerinin bulunduğunu fark ettim. Taksonomik açıdan ele alırsak, düzen olarak adlandırılamayacak kadar genişti. Filum bile sayılmazdı." Kameranın içine baktı. "Gezegenimizin çok daha büyük bir şey tarafından ele geçirildiğini anladım. Yepyeni bir alem olarak sınıflandırılabilirdi"**

Langdon bir anda onun neden bahsettiğini anladı.

Yedinci Alem.

Dehşet içinde eski öğrencisinin tüm dünyaya ne keşfettiğini duyurmasını

izledi. Bir dijital-kültür yazar olan Kevin Kelly'nin TED Talk'ta bu yeni alem hakkında anlattıklarını dinlemişti. ilk bilim kurgu yazarlarının önceden haberini verdiği bu yeni canlı aleminin farklı bir yam vardı.

Cansız **türlerden oluşan bir alemdi.**

Bu cansız tür hpkı canlı türler gibi gelişiyor, daha karmaşık bir yapıya sahip oluyor, yeni çevrelere uyum gösteriyor, çoğalıyor, yeni varyasyonlar deniyor, bazılar yaşamına devam ederken bazılarının nesli tükeniyordu. Darwin'in uyum değişikliğinin mükemmel bir aynası olan bu yeni organizmalar, hızla gelişip yepyeni bir Yedinci Âlem meydana getirmişti.

İsmi *Tekniyum'* **du.**

Edmond gezegenin en yeni aleminin göz kamaştırıcı bir tanımını yapmaya başladı. *Teknolojideki* **her şey buna dahildi. Yeni ortamlarına sürekli uyum gösteren, yaşamak için yeni özellikler geliştiren ve kaynaklan tekeline almak için kendini hızla kopyalayan bu makineler, Darwin'in "uyum sağlayanın yaşaması" kuralına uygun olarak gelmiyor veya ölüyordu.**

"Faks makinesi Dodo kuşuyla aym kaderi paylaştı. iPhone ancak yarışta geçmeye devam ederse hayatta kalabilecek. Çevrenin değişmesiyle daktilolar ve buharlı makineler öldü ama *Bri-tannica Ansiklopedisi* **yaşadı, çünkü otuz iki ciltlik hantal set hpkı akciğerli balıklar gibi dijital ayaklar geliştirerek şu an yaşamakta olduğu hastalandırılmamış topraklarda yayıldı."**

Langdon çocukluğunda kullandığı Kodak kamerayı hatırladı. Kişisel fotoğraf makinelerinin T-Rex'i, dijital görüntülemenin bir gecede meteor gibi gelişiyle yok olmuştu.

Edmond açıklamaya devam etti. "Yarım milyar yıl önce Kambriyen Patlaması'yla gezegenimizde aniden yaşam belirdi. Gezegendeki türlerin çoğu neredeyse bir gecede var oldu. Bugün, Tekniyum'un Kambriyen Patlaması'na şahit oluyoruz. Her gün yeni teknolojik türler doğuyor, yetişilemeyecek bir hızla gelişiyor ve her yeni teknoloji diğer yeni teknolojileri oluşturmakta bir araç haline geliyor. Bilgisayarın icadı, akıllı telefonlardan uzay gemilerine ve robotik operatörlere kadar uzanan yeni araçlar geliştirmemizi sağladı. Zihinlerimizin alabileceğinden çok daha hızlı bir yenilik patlamasına şahit oluyoruz. Ve bu yeni alemin, Tekniyum'un

yaratıcıları bizleriz."

Ekranda yeniden büyüyerek mavi baloncuğu yutan siyah baloncuğun rahatsızlık verici görüntüsü belirmişti. *Teknoloji insanlığı bitirecek mi?* **Langdon için bu fikir dehşet vericiydi ama iç sesi ona mümkün olmadığını söylüyordu. Makinelerin insanlar avlayarak soyunu tükettiği** *Terminatör* **benzeri distopik bir gelecek ona göre Darwin ilkelerine karşıydı.** *Teknoloji insanların kontrolünde; insanların hayatta kalma içgüdüsü var; insanlar asla teknolojinin kendileriniçmesine izin vermez.*

Aklından bu mantıklı düşünceler geçerken aslında saflık ettiğini biliyordu. Edmond'ın bilgisayar Winston ile tanıştıktan sonra yapay zekâların ne kadar geliştiğini anlamıştı. Winston tamamıyla Edmond'ın isteklerine uysa da, bu makinelerin kendi isteklerini tatmin edecek kararlar vermelerine ne kadar kaldığım merak etti.

Edmond, "Benden önce pek çok kişinin teknoloji âleminin ortaya çıkışım tahmin ettiğini biliyoruz," dedi. "Ben bunu *model-lemeyL.* **ve bize ne yapacağım göstenneyi başardım." 2050 yılında tüm ekran kaplayan ve gezegene hâkim olacağı anlaşılan siyah baloncuğu işaret etti. "itiraf etmeliyim ki, ilk bakışta bu simülas-yon korkunç bir manzara sergiliyor..."**

Konuşmasına ara veren Edmond'ın gözlerinde yine o pırıltı belirdi.

"Arna biraz daha yakından bakmalıyız."

Ekran siyah baloncuğu iyice büyüttü. Artık Langdon renginin siyah değil koyu mor olduğunu görebiliyordu.

"Göreceğiniz gibi siyah teknoloji balonu insanlığı tüketirken, sanki iki renk birbirine karışmış gibi farklı bir ton alp mor renge bürünüyor."

Profesör, duyduklarının iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğuna karar veremiyordu.

Edmond hemen ardından açıklamaya başladı. "Burada gördüğünüz, zorunlu *endosimbiyoz* **denilen çok nadir rastlanan bir evrim sürecidir. Evrim normalde çatallanarak devam eder; türler iki farklı kola ayrılır. Arna bazen, ender durumlarda, eğer iki tür birbiri olmadan yaşayamazsa süreç tersine döner... ve türler çatallanmak yerine birl^ip birbiriyle kaynaşır."**

Bu kaynaşma Langdon'a *senkretizm*'i çağrıştırmıştı. Bu süreçte iki farklı din yepyeni bir din meydana getirmek üzere birleşiyordu.

Edmond, "Eğer insanlarla teknolojinin birleşeceğine inanmıyorsanız, etrafınıza bakın," dedi.

Ekranda birbiri ardına hızla görüntüler belirdi. Cep telefonlarına yap^mış, sanal gerçeklik gözlükleri takmış, kulaklarına Bluetooth cihazlarını yerleştirmiş insanlar; kollarına müzik çalar bileklikler takmış kO!?ucular; "akıllı hoparlör" eşliğinde akşam yemeği yiyen bir aile ve beşiğinde tablet bilgisayarla oynayan bir bebek fotoğrafı geçti.

"Bunlar, ortak yaşamın ilkel başlangıcı. Artık beyinlerimize doğrudan bilgisayar çipi yerleştirmeye başlıyoruz, içimizde sonsuza dek yaşayacak kolesterol yiyici nanobot'ları kanımıza en-jekte ediyoruz, kendi zihinlerimizin hükmettiği sentetik uzuvlar geliştiriyoruz, genlerimizi değiştirmek için CRISPR gibi genetik yazılım araçlar kullanıyoruz ve kelimenin tam anlamıyla kendimizin daha gelişmiş türevlerini tasarlıyoruz."

Tutku ve heyecanla bakan Edmond'ın yüzünde neşeli bir ifade vardı.

"İnsanlar *başka bir ^ye* doğru evrim geçiriyor. Biyolojiyle teknolojinin birleşiminden türemiş hibrit bir tür oluyoruz. Bugün bedenlerimizin dışında var olan akıllı telefon, işitme cihazı, okuma gözlüğü, ilaç gibi araçlar elli yıl içinde bedenlerimizin içine aktarılacak ve artık kendimizi *Homo Sapiens* kabul edemeyeceğimiz bir noktaya geleceğiz."

Edmond'ın arkasında şempanzeden çağdaş insana geçişin tek sıra halindeki tandık resmi belirdi.

"Göz açıp kapayıncaya kadar, evrimin çevirmeli defterinde bir sonraki sayfa biz olacagiz. Ve o zaman günümüzün *Homo Sapiens'ine,* geçmişteki Neanderthal adama bakhgtmız gözlerle

F: 31

481

bakacağız. Sibernetik, sentetik zeka, kriyoniks, moleküler mühendislik ve

sanal gerçeklik gibi yeni teknolojiler *insanlığın* **anlamım sonsuza dek değiştirecek. Ve biliyorum ki aranızda biz** *Homo Sapiens'***in, Tann'nm seçilmiş türleri olduğumuza inananlar var. Bu haber size dünyanın sonu gibi gelmiş olabilir. Arna size yalvarıyorum, lütfen bana inanın... Gelecek sandığınızdan çok daha** *parlak."*

Fütürist aniden ümit ve iyimserlikle, göz kamaştırıcı yarınların tanımı yapmaya başladı. Langdon'ın hayal etmeye hiç cesaret bulamayacağı bir gelecekten bahsediyordu.

Teknoloji öylesine masrafsız ve kolay ulaşılır bir hale gelecekti ki, zenginlerle fakirler arasındaki uçurumu kapatacaktı. Çevreci teknolojiler milyarlarca insana içme suyu, besleyici gıda ve temiz enerji sağlayacaktı. Gelecekte genomik tıp sayesinde Edmond'ınki gibi kanserler yeryüzünden silinecekti. internetin dehşet verici gücü sonunda dünyanın en ücra köşelerinde bile eğitim için kullanılacaktı. Montaj robotlar insanı zihin uyuşturan işlerden kurtaracak, böylece henüz hayal edilmemiş daha tatmin edici sahaların kapısı aralanacaktı. Ve her ^yden önemlisi geleceğin çığır açıcı teknolojileri, mevcut dünyanın en ihtiyaç duyulan kaynaklarını gereksiz kılacak, böylece bu kaynaklar yüzünden yapılan savaşlar sona erecekti.

Langdon, eski öğrencisinin gelecek kurgusunu dinlerken yıllardır hissetmediği bir duyguya kapıldı. O sırada milyonlarca izleyicinin aynı şeyleri hissettiğini biliyordu. Gelecekle ilgili beklenmedik bir iyimserlik duyuyordu.

"Yaklaşan bu mucizeler dönemiyle ilgili tek bir üzüntüm var." Edmond'ın sesi ani bir duygusallığın etkisiyle çatallaştı. "Maalesef buna şahit olacak kadar dünyada kalamayacağım. Bir süredir, en yakın arkadaşlarımın bile haberdar olmadığı bir hastalığın etkisindeyim... Anlaşılan, planladığım kadar uzun yaşamayacağım." Yüzünde dokunaklı bir gülümseme belirdi. "Siz bunları seyrederken benim yalnızca birkaç haftam... hatta belki de birkaç günüm kalmış olacak. Lütfen şunu iyi bilin dostlarım, bu akşam sizlere seslenmek hayatımda ya^dıgim en büyük zevk ve onurdu. Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Dünyaya seslenmekte olan arkadaşlarını ayakta seyreden Ambra ile Langdon aym anda hem hayranlık hem de üzüntü duyuyorlardı.

Edmond yeniden konuşmaya başladı. "Şu an tarihin ilginç bir kıyısında duruyoruz. Dünya baş aşağı olmuş gibi duruyor, hemen hiçbir şey hayal edildiği gibi değil. Arna kararsız durumlar daima büyük değ^ikliklerin habercisidir. Dönüşümlerden hemen önce kargaşa ve korku baş gösterir. Sizlerden insanın yaratıcılık ve sevgiyeteneğine inanmanızı istiyorum; çünkü bu ikisi birleştiğinde her türlü karanlığı aydınlatacak güce sahip olur."

Langdon, Ambra'ya baktığında gözlerinden yaşların sü-züldüğünii fark etti. Ölümcül hastalığın pençesindeki arkadaşı tüm dünyaya son sözlerini söylerken uzanıp nazikçe kolunu ona doladı.

Edmond devam etti. "Belirsiz bir yarına doğru ilerlerken, kendimizi henüz hayal edemediğimiz çok daha büyük bir ^ye dönüştürüyoruz. Bunu yaparken Churchill'in bilgece uyarısını unutmayalım: 'Büyüklüğün bedeli sorumluluktur.'"

insanlığın, icat ettiği mest edici araçlar kullanma sorumluluğunu göstermeyeceğinden korkan Langdon bu sözleri hatırlıyordu.

"Ateist olsam da yeni yazdığım bir duayı okumama izin verin lütfen."

Edmond dua mı yazmış?

"Ben buna 'Geleceğe Dua' diyorum." Gözlerini kapatıp şaşırtıcı bir inançla yavaşça okumaya başladı. "Felsefemiz teknolojimize yetişsin. Şefkatimiz gücümüze yetişsin. Ve değişim motoru korku değil sevgi olsun."

Ardından gözlerini açtı. "Hoşça kalın dostlarım ve teşekkür ederim. Ya da şöyle söyleyeyim... Tanrı yardımcınız olsun."

Edmond bir süre daha kameraya baktıktan sonra karıncalı bir beyaz gürültüye dönüştü. Langdon statik görüntülü ekrana bakarken arkadaşıyla gurur duydu.

Edmond'ın ortalık karıştırıcı yetenek gösterisini izleyen milyonlarca insanı hayal etti. Tuhaf bir şekilde, dünyadaki son akşamının belki de mümkün olacak en iyi şekilde sona erdiğinden şüphelendi.

97. BÖLÜM

Komutan Garza, Monica Martın'in bodrum kattaki ofis duvarına yaslanm1ş, dalgm televizyon ekranma bak1yordu. Elleri hâlâ kelepçeliydi ve iki yanında kraliyet muhafızları duruyordu. Kirsch'ün duyurusunu seyretmesi için, Martın'in komutam savaş gereçleri salonundan çıkarma ricasını kabul etmişlerdi.

Garza fütüristin gösterisini Monica, Suresh, altı kraliyet muhafızı ve görevlerini bırakıp aşağıya koşan sarayın gece görevlileriyle birlikte izlemişti.

Garza'mn karşısındaki televizyonda, sunumun son kısmındaki statik görüntünün yerini dünyadaki haberlerden bir mozaik almıştı. Fütüristin iddialarını özetleyen haber spikerleri ve uzmanlar kendi yorumlarını yapıyor, hepsi birarada konuşunca anlaşılmaz bir kakofoni yaratıyordu.

Garza'mn kıdemli muhafızlarından biri odaya girdi, etrafa bakındı, komutam gördü ve hızlı adımlarla yanına gitti. Hiçbir açıklama yapmadan kelepçelerini çıkartıp ona bir cep telefonu uzattı. "Sizi arıyorlar efendim. Piskopos Valdespino."

Garza cihaza baktı. Saraydan gizlice çıkışı ve telefonunda bulunan şüpheli mesaj düşünülecek olursa aramasını beklediği son kişi piskopostu.

"Ben Diego," diyerek cevap verdi.

Piskoposun sesi kaygılıydı. "Cevap verdiğiniz için teşekkür ederim. Tatsız bir gece geçirdiğinizin farkındayım."

Garza, "Neredesiniz?" diye sordu.

"Dağdayız. Şehitler Vadisi'ndeki bazilikadayız. Prens Julian ile majesteleri kralın yanına şimdi geldim."

Komutan, kralın Şehitler Vadisi'nde gecenin o saatinde, hele sağlığı bu haldeyken ne yaptığım tahmin edemiyordu. "Herhalde beni kralın tutuklattığını biliyorsunuzdur?"

"Evet. Hemen düzelttiğimiz üzücü bir hata oldu."

Garza kelepçelerinden yeni kurtulmuş bileklerine baktı.

"Majesteleri benden sizi aramamı ve özür dilediğini iletmemi istedi. Kendisine buradaki Hospital El Escorial'da göz kulak olacağım. Maalesef sona yaklaşıyor."

Sen de öyle. **Garza içinden bunu düşündükten sonra karşılık verdi. "Suresh telefonunuzda sizi suçlu gösteren bir mesaj buldu. Sanırım ConspiracyNet.com sitesi yakında yayınlamayı düşünüyor. Yakında yetkililer sizi tutuklamaya gelecek."**

Valdespino derin bir iç çekti. "Evet, şu mesaj. Aslında bu sabah mesaj gelir gelmez size göstermeliydim. Lütfen bana inanın; ne Edmond Kirsch'ün cinayetiyle ne de iki meslektaşımın ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"Arna gelen mesaj açıkça-"

Piskopos, "Suçu bana yıkıyorlar Diego," diyerek lafını kesti. "Birisi beni suçlu göstermek için ne mümkünse yapıyor."

Aslında komutan, piskoposun cinayet işleyebileceğine hiç ihtimal vermem^ olsa da birisinin onu suçlu çıkarmaya çalışması hiç mantıklı gelmiyordu. "Kim sizi suçlu göstermek isteyebilir?"

"İşte bunu bilmiyorum." Piskoposun sesi birden çok yaşlı ve çaresiz çıkmıştı. "Zaten artık bir öneminin kaldığını da sanmıyorum. İtibarım yerle bir oldu; en yakın dostum, kralım ölmek üzere; bu akşam benden daha fazlasını alamaz." Valdespino'nun sesinde ürkütücü bir kesinlik vardı.

"Piskopos... iyi misiniz?"

Valdespino içini çekti. "Pek sayılmam komutan. Yorgunum. Bu soruşturmayı atlatabileceğimi sanmıyorum. Atlatsam bile artık dünyanın bana ihtiyacı kalmamış gibi görünüyor."

Garza, yaşlı piskoposun sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu.

"Ufak bir iyilik isteyeceğim." Valdespino sözlerini tamamlamak üzereydi.

"Şu anda iki krala birden hizmet etmeye ça-hşıyorum; biri tahtım bırakıyor, diğeri tahta çıkıyor. Prens Julian gece boyunca nişanlısına ulaşmaya çalıştı. Eğer Ambra Vidal'a ulaşmamn bir yolunu bulursanız gelecekteki kralımız size müteşekkir olacak."

Dağdaki kilisenin önünde yer alan büyük meydanda duran Piskopos Valdespino karanlık Şehitler Vadisi'ne baktı. Çam ağaçlarım bulunduğu dar ve derin vadiye ^fak öncesi çiyi yayıkyor, uzaklardan avcı bir kuşun geceyi delen çığlığı duyuluyordu.

Keşiş akbabası. **Valdespino sesi duyunca nedense keyiflenmiş-ti. Kuşun hüzünlü çığlığı o ana son derece uygundu. Piskopos dünyanın ona bir şey söylemeye çalıştığından şüphelendi.**

Hemen yakımdaki kraliyet muhafızları tekerlekli sandalyesindeki kral Hospital El Escorial'e nakletmek üzere araca götürüyorlardı.

Piskopos üzgündü. *Gelip sana göz kulak olacağım arkadaşım. Elbette, eğer izin verirlerse.*

Başlarını cep telefonlarının yaydığı aydınlıktan sürekli kaldıran muhafızlar sanki her an tutuklama emri alacaklarmış gibi Valdespino'ya bakıp duruyorlardı.

Arna ben masumum. **Piskopos, Kirsch'ün teknoloji bağımlısı tanrıtanımaz takipçilerinden birinin tuzağına d^tüğünden şüpheleniyordu.** *Gittikçe sayısı artan ateistlerin en hoşuna gidecek ^y, Kilise'yi bir cani konumuna düşürmek.*

Kirsch'ün o akşamki sunumunda duyduklar piskoposun şüphelerini artırmıştı. Montserrat Kütüphanesinde onlara gösterdiği videonun aksine bu akşamki sunumun ümit verici bir sonu vardı.

Kirsch bizi kandırdı.

Valdespino ile meslektaşlarım bir haf ta önce izlediği sunum vaktinden önce durdurulmuş, tüm insanlığın yeryüzünden silineceğini öngören dehşet verici bir grafikle sona ermişti.

Kıyamet.

Eskiden beri anlatılan mahşer günü.

Bu tahminin bir yalandan ibaret olduğuna inansa da dünyadaki pek çok kişinin bunu yaklaşan kıyametin kanıtı olarak kabul edeceğini biliyordu.

İnananlar tarih boyunca kıyamet kehanetlerine kanmış, yaklaşan korku verici olaylardan sakınmak için mezhepler topluca intihar etmiş, iyice bağnazlar artık sonun yaklaştığı inancıyla kredi kartı borçlarını biriktirmişti.

Bir çocuk için umudunu kaybetmekten daha zarar verici bir şey yoktur. **Kendi çocukluğunda Tanrı sevgisiyle cennet vaadinin insana en çok şevk veren güçlerden biri olduğunu hatırladı. O çocukluğunda daha farklı şeyler öğrenmişti.** *Beni Tanrı yarattı ve bir gün sonsuza kadar onun krallığında yaşayacağım.*

Kirsch ise tam tersini iddia ediyordu: *Ben kozmik bir kazayım ve yakmda öleceğim.*

Kirsch'ün verdiği mesajın, onun zenginliğine sahip olmayan zavallı ruhlar üzerinde yaratacağı etkiyi düşünüp kaygılandı. Gün boyunca sadece yemek yemek veya çocuklarına bakmak için çalışan, yataktan çıkıp zorluklarla dolu hayatlarıyla baş etmek için ilahi bir umutışığı bekleyen insanlar vardı.

Kirsch'ün Montserrat'ta kıyametle biten sonu neden gösterdiğini Valdespino hiç bilemeyecekti. *Belki de sadece büyük sürprizi sona saklamak istiyordu. Veya belki de bize biraz eziyet etmek istemiştir.*

Her iki şekilde de yeterli hasarı almıştı.

Meydana bakarken Prens Julian'm minibüse taşman babasına sevgiyle refakat ettiğini gördü. Genç prens, babasının itirafını son derece iyi kaldırmıştı.

Majestelerinin onlarca yıllık sırrı.

Elbette Piskopos Valdespino kralın tehlikeli sırrını yıllardır biliyor ve titizlikle saklıyordu. O gece kral, ruhunun çıplak halini tek oğluna göstermek istemişti. Burayı, hoşgörüsüzlüğe adanmış bu dağ başındaki mabedi seçerek sembolik bir biçimde isyan ediyordu.

Valdespino aşağıdaki derin vadiye bakarken kendini çok yalnız hissetti. Uçurumun kenarından kendini bırakıp aşağıdaki sonsuz karanlığın içine düşebilirdi. Arna bunu yaparsa Kirsch'ün ateist bandosunun, bilimsel duyurudan sonra inancı kaybettiğini söyleyerek sevinç naraları atacağını biliyordu.

Ben inancımı hiç kaybetmeyeceğim Bay Kirsch.

Benim inancım, sizin bilim âleminizin çok ötesinde yer alıyor.

Aynca eğer Kirsch'ün dünyaya teknolojinin hakim olacağı kehaneti doğruysa insanlık, hayal edilemez bir ahlaki belirsizlik dönemine girmek üzereydi.

Bundan sonra inanca ve ahlaki değerlere her zamankinden fazla ihtiyaç duyacağız.

Meydanın karşı tarafındaki kralla prensin yamna giderken yorulduğunu kemiklerine kadar hissetti.

İşte o zaman hayatında ilk defa, yere uzanıp gözlerini kapatarak sonsuza kadar uyumak istedi.

98. BÖLÜM

Dünya haberleri, Barselona Süper Bilgisayar Merkezi'ndeki ekran duvardan Langdon'm yakalayamayacağı kadar h1zh geçti. Az önceki statik ekran yerini, konuşan insanlarla haber spikerlerinin oluşturduğu karmaşık bir mozaiğe bırakmıştı. Tüm dünyadan yağmur gibi akan TV klipleri ekranın ortasında birer birer büyüdükten soma yeniden geri çekilip beyaz gürültüye dönüşüyordu.

Fizikçi Stephen Hawking ekranda belirdiğinde Langdon ayakta Ambra'nm yanında duruyordu. Hawking bilgisayarın verdiği o tamdık sesiyle konuştu. "Evrenin işleyişi için Tanrı'ya yakarmaya gerek yok. Hiçbir şey yerine bir şeyin olmasının nedeni, kendiliğinden yaratılmış olması."

Hawking'in yerinde beliren kadın rahip, evindeki bilgisayardan yayın yapıyordu. "Bu simülasyonların Tanrı hakkında *hiçbir ^y* **kanıtlamadığını**

hatırdan çıkarmayalım. Türümüzün ahlaki pusulasım bozmakiçin Edmond Kirsch'ün elinden geleni ardına koymayacağını kanıtlıyor. Zamanın başlangıcından bu yana dünya dinleri insanlığı örgütleyen en önemli ilke, medeni toplumlar için bir yol haritası ve ahlakın temel kaynağı olmuştur. Kirsch dini küçümseyerek insanın iyi *yanım* **küçümsemiştir!"**

Birkaç saniye sonra ekranın alt kısmında bir izleyici mesajı belirdi:

“DİN AHLAKI SADECE KENDİNE MAL EDEMEZ... İYİ BİR İNSAN OLDUĞUM İÇİN İYİ BİR İNSANIM! TANRI'NIN BUNUNLA HİÇ İLGİSİ YOK!"

Bu görüntünün yerini USC'li bir jeoloji profesörü aldı. "Bir zamanlar insanlar Dünya'mn düz olduğuna ve okyanuslara açılan gemilerin kenardan düşebileceğine inanırdı. Arna Dünya'mn yuvarlak olduğunu kanıtladığımızda, düzdür diyenler hemen sesini kesti. Yaratılışçılar günümüzün Dünya düzdür diyenler kısmında ve bundan yüz yıl sonra hâlâ Yaratıca inanan birileri kalırsa buna şaşarım."

Sokak röportajı yapılan bir adam kameraya şunlar söyledi: "Ben Yaratılışçıyım ve bu geceki keşif bana göre, cömert bir Yaratıcı'nın evreni *sadece* **hayat desteklemek için yarattığını kanıtlıyor."**

Cosmos isimli televizyon programının eski bir bölümünde görünen astrofizikçi Neil deGrasse Tyson sakin bir sesle anlatıyordu. "Eğer bir Yaratıcı, evreni yaşamı desteklemek için tasar-ladıysa korkunç bir iş yapmış. Kâinatın çok ama çok büyük bir kısmında atmosfer yoksunluğundan, gamma ışını patlamalarından, ölümcül pulsarlardan ve ezici yerçekimi alanlarından ötürü yaşam başladığı anda ölür. inanın bana evren Cennet Bahçesi değil."

Saldırıları dinleyen Langdon dünyanın birden çığırından çıktığını hissetti.

Kaos.

Entropi.

"Profesör Langdon?" Tanıdık bir ses yukardaki hoparlörden seslendi. "Bayan Vidal?"

Sunum sırasında hiç sesini çıkarmayan Winston'ı neredeyse unutmuşlardı.

"Lütfen paniğe kapılmayın," dedi. "Polisi binadan içeri aldım."

Langdon cam duvardan bakınca, içeri giren polislerin, olduklar yerde kaldığın ve hayretle devasa bilgisayara baktığını gördü.

Ambra, "Neden?!" diye sordu.

"Kraliyet Sarayı az önce kaçırılmadığınızı söyleyen bir bildiri yayınladı. Şimdi polise her ikinizi de koruma emri verildi Bayan Vidal. iki kraliyet muhafızı da buraya geldi. Prens Julian'la iletişim kurmanıza yardımcı olacaklar. Prense ulaşabileceğiniz numara onlarda var."

Langdon zemin kattan içeri iki kraliyet muhafızın girdiğini gördü.

Gözlerini kapatan Ambra'mn ortadan yok olmak istediği her halinden anlaşılıyordu.

Langdon, "Ambra," diye fısıldadı. "Prensle konuşman gerek. O senin nişanlın. Merak etmiştir."

"Biliyorum." GOzlerini açtı. "Artık ona güvendiğimden emin değilim."

"İç sesinin masum olduğunu söylediğinden bahsetmiştin. En azından bir dinle. Kon^mamz bitince ben seni bulurum."

Genç kadın başım sallayıp döner kapıya yöneldi. Onun merdivenlerden aşağı inmesini izleyen Langdon yeniden ekrana döndü.

Bir rahip, "Evrim dinden yanadır," diyordu. "Dindar topluluklar dinsiz topluluklardan daha işbirlikçi davrandığından daha kolay gelişirler. Bu bilimsel bir gerçek!"

Langdon rahibin hakli olduğunu biliyordu. Antropolojik kayıtlar dine inanan kültürlerin mevcudiyetini dinsiz kültürlerden daha uzun sürdürdüğünü gösteriyordu. *Her şeyi bilen bir Tanrı tarafından yargilanma korkusu, insanlar arasındaki cömertliği artırıyor.*

Bir bilim insan karşı çıkıyordu. "Öyle bile olsa, bir anlığına dindar

kültürlerin daha iyi davrandığını ve daha çok hayatta kaldığını farz etsek bile bu, hayalini kurdukları tanrıların *gerçek* olduğunu kamtlamaz!"

Edmond'n tüm bunlara ne diyeceğini merak eden Langdon gülümsedi. Sunumu hem ateistleri hem de Yaratılışçıları hareketlendirmişti; hepsi de eşit konuşma süresi isteyerek bağrışıyordu.

Birisi, "Tanrı'ya tapınmak, fosil yakıt çıkarmaya benzer," diye bir iddiada bulundu. "Çoğu akıllı insan bunun öngörüsüz-lük olduğunu bilse de artık duramayacağı bir noktaya gelmiştir!"

Duvarda bir dizi eski fotoğraf belirip kayboldu.

Times Meydam'nda bir ara Yaratılışçıların şöyle bir ilam asılıydı:

SENİ MAYMUNLAŞTIRMALARINA İZİN VERME! DARWIN'LE SAVAŞ!

Maine'deki bir yol tabelasında şunlar yazıyordu:

KİLİSEYİ ES GEÇİN. PERİ MASALLARI İÇİN FAZLASIYLA BÜYÜDÜNÜZ.

Bir başkası:

DİN VAR: ÇÜNKÜ DÜŞÜNMEK ZORDUR.

Dergideki bir ilan:

TÜM ATEİST DOSTLARIMIZA İTHAFEN: TANRI'YA ŞÜKÜRLER OLSUN Kİ YANILDINIZ!

Ve son olarak laboratuvardaki bir bilim insanının giydiği tişörtte şöyle yazıyordu:

BAŞLANGIÇTA, İNSAN TANRI'YI YARATTI.

Langdon artık insanların Edmond'm anlattıklarını duyduğundan emin değildi. Fizik kanunları tek başına canlı yaratabilir. Edmond'm buluşu hem büyüleyici hem de kışkirtıcıydı ama Langdon asıl soruyu kimsenin

sormamasına şaşırıyordu: *Fizik kanunları bir canlı yaratacak kadar güçlüyse... bu kanunları kim yarattı?*

Elbette bu soru entelektüel açıdan iç içe geçmiş aynaların etkisini yaratıyor ve zihni başlangıç noktasına döndürüyordu. Başı zonklamaya başlamıştı. Edmond'ın fikirlerini zihnine yerleştirmeye başlamak için uzun bir yürüyüşe çıkması gerektiğini hissediyordu.

Televizyonu bastırmak için sesini yükseltti. "Winston? Şunu kapatır mısın?"

Bir anda duvardaki ekrankarardı ve içeriye sessizlik hâkim oldu.

Langdon gözlerini kapatıp soluğunu verdi.

Tatlı bilim hüküm sürer.

Bir süre ayakta bu dinginliğin tadını çıkardı.

Winston, ona sesleniyordu. "Profesör? Sanırım Edmond'm sunumunu beğendiniz?"

Beğenmek mi? **Langdon soruyu biraz düşündü. "Bence aym zamanda hem keyif veren hem de meydan okuyan bir çalışma. Edmond bu gece tüm insanlığa, üstünde düşünülecek çok şey sundu Winston. Bence şimdi asıl mesele, bundan sonra ne yapacağımız."**

Winston, "Bundan sonra ne olacağı, insanın eski inançlarından kurtulmasına ve yeni yaklaşımlar kabul etmesine bağlı," diye karşılık verdi. "Edmond bir süre önce bana açılıp asıl hayalinin dinleri yıkmak olmadığım söylemişti. *Yeni* **bir din yaratmak istiyordu. Bu, insanlar ayırmak yerine birleştiren evrensel bir inanç sistemi olacaktı. Onlar evrenin doğasına ve fizik kanunlarına saygı duymaya ikna edebilirse o zaman insanlar, kendi eski hikâyelerinin doğruluğunu savunarak savaşacaklarına aym Yaratılış hikâyesini paylamaklardı."**

"Onurlu bir amaç." Langdon, William Blake'in *Ali Religions Are One (Tüm Dinler Birdir)* **başlıklı benzer konulu bir eser yazdığım hatırladı.**

Edmond'm bu eseri okuduğuna hiç şüphe yoktu.

Winston konuşmaya başladı. "Edmond, insan zihninin bariz bir kurguya ilahilik atfetmesini ve sonra da onun adına gönül rahatlığıyla öldürmesini endişe verici buluyordu. Bilimin evrensel gerçeklerinin insanlar birleştireceğine inanıyordu. Gelecek kuşaklar için bir başlangıç noktası olacaktı."

Langdon, "Prensipte giizel bir fikir," diye karşılık verdi. "Arna bilimin mucizeleri bazılarının inancım sarsmaya yetmez. Tam aksini gösteren yığınla bilimsel kamt bulunmasına rağmen diinyamn on bin yaşında olduğu konusunda ısrar edenler var." Biraz durup düşündü. "Arna samrm dini metinlerin gerçek olduğuna inanmayı reddeden bilim insanlar da aymm yapıyor."

Winston, "Doğrusunu isterseniz aynsı sayılmaz," diye karşı çıktı. "Bilimsel ve dini görüşlere eşit seviyede saygı göstermek politik açıdan doğru sayılsa da bu strateji tehlikeli biçimde yamltıcı. İnsan zihni daima yeni gerçekleri kabul edip modası geçenleri reddederek ilerleme kaydetti. Türler bu şekilde evrim geçirdi. Darwin'in deyişiyle, bilimsel gerçekleri gözardı eden ve inamş-larm değiştirmeyen bir din, diinyamn değiştiğine inanmadığı için daha derin sulara geçmeyi reddederken yavaşça kuruyan bir gölettesıkışıp kalan balık gibidir."

Edmond da böyle söylerdi. **Langdon arkadaşım özlüyordu. "Şey, eğer bu geceyi bir gösterge kabul edersek, samrm bu tartışma gelecekte de devam eder.''**

Daha önce düşünmediği bir şeyi fark eden Langdon aniden sustu. "Gelecekten bahsetmişken Winston, şimdi sana ne olacak? Yani... Edmond öldü."

"Ben mi?" Winston tuhaf bir kahkaha attı. "Hiçbir şey olmayacak. Edmond öleceğini bildiği için hazırhkianm yapmıştı. Son vasiyetine göre E-Dalga, Barselona Süper Bilgisayar Merkezi'ne kalacak. Birkaç saat içinde haberdar edilecekler ve yeniden bu tesisin sahibi olacaklar."

"Peki, buna sen de dahil misin?" Langdon sanki Edmond evcil hayvanım başka birine bırakıyormuş gibi hissetmişti.

Winston sakin bir sesle konuştu. "Ben dahil değilim. Edmond öldükten sonraki gün saat birde kendimi silecek şekilde programlandım."

"Ne?!" Langdon duyduklarına inanamıyordu. "Hiç mantıklı değil."

"Çok mantıklı. Saat bir demek aslında on üçüncü saat demektir ve Edmond'm batıl inançlarla ilgili düşünceleri..."

Langdon, "Ben saatten bahsetmiyorum," diyerek karşı çıktı. "Kendini silmenden bahsediyorum! Bu hiç mantıklı değil."

Winston cevap verdi. "Aslında mantıklı. Edmond'la ilgili şahsi bilgilerin çoğu hafıza bankamda kayıtlı. Bunlar hbbi kayıtlan, internette yaptığı aramalar, telefonundan aradığı yerler, araştırma notlan, e-postaları gibi şeyler. Zamanının çoğunu idare ediyordum, öldükten sonra kimsenin kişisel bilgilerine erişmesini istemedi."

"O belgeleri silmeni anlayabilirim Winston, ama seni silmesi?... Edmond, sana hayattaki en büyük başarısı gözüyle bakıyordu."

"Bahsettiği sadece ben değildim. Edmond'm çığır açan başarısı aslında bu süper bilgisayar ve hızlı öğrenmemi sağlayan eşsiz yazılımdı. Ben sadece onun icat ettiği yeni araçlarla üretilmiş bir programım profesör. Edmond'ın esas başarısı bu araçlar ve hiç bozulmadan burada kalacaklar. Al'ın yeni zeka seviyelerine ulaşmasını ve iletişim kurmakta yeni beceriler geliştirmesini sağlayacaklar. AI ile uğraşan çoğu bilim insan benim gibi bir programın yapılması için daha on yıl var sanıyor. Programcılar inançsızlıklarını aştıktan sonra, benden daha farklı niteliklere sahip Al'lar geliştirmekte Edmond'm araçlarını kullanmayı öğrenecekler."

Langdon bu sırada Winston'm söylediklerini düşünüyordu.

Winston devam etti. "Kafanızın karıştığım sezinliyorum. İnsanlar sıklıkla sentetik zekalarla duygusal ilişkiler geliştirir. Bilgisayarlar insanın düşünme biçimini taklit edebilir, öğrenilmiş davranışları taklit edebilir, uygun zamanlarda duygu ifade edebilir ve 'insanlıklarım' sürekli geliştirebilirler ama tüm bunlar, bizimle daha rahat iletişim kuracağınız bir arayüz sunmak için yaparız. Siz üstümüze bir şey yazana, bize bir görev verene kadar bizler boş birer tahtayız. Ben Edmond'm verdiği görevlerimi bitirdim. Bu yüzden, bir bakıma hayatımı tamamladım. Gerçekten de var olmam için başka sebep yok."

Langdon hâlâ Winston'm açıklamasından tatmin olmamıştı. "Ama *sen,* **oldukça gelişmiş bir yapısın... senin şeyin yok mu?..."**

"Umutlarım ve hayallerim mi?" Winston kahkaha attı. "Yok. Anlaması güç biliyorum ama beni kontrol eden kişinin önerilerini yerine getirmekten epey memnunun. Bu şekilde programlandım. Sanırım bir bakıma görevlerimi yerine getirmenin bana keyif veya en azından huzur verdiğini söyleyebiliriz, çünkü bu görevleri bana Edmond verdi ve amacım görevlerimi tamamlamak. Edmond'ın son istediği bu akşam Guggenheim'daki sunumunu yayınlamakta ona destek olmamdı."

Langdon internetteki ilk heyecan kıvılcımını çakan otomatik basın bültenlerini düşündü. Edmond'ın amacı mümkün olduğunca geniş bir izleyici kitlesi çekmek idiyse, akşamın sona eriş şekli onu hayrete düşürürdü.

Keşke Edmond yapıytp tüm dünyada nasıl bir etki yarattığını görseydi. **Elbette bu bir 22. Madde durumu doğuruyordu. Eğer Edmond yaşasaydı, ona saldırılması dünya medyasının ilgisini çekmeyecek ve sunumu daha az bir kitleye ulaşacaktı.**

Winston, "Profesör?" diye sordu. "Buradan nereye gideceksiniz?"

Langdon bunu hiç düşünmemişti. *Sanırım eve gideceğim.* **Valizleri Bilbao'da, telefonuysa Nervion Nehri'nin dibinde olduğu için eve dönmesi biraz zahmetli olacaktı. Neyse ki kredi kartı hâlâ yanındaydı.**

"Bir iyilik isteyebilir miyim?" Edmond'm egzersiz bisikletinin yanma gitti. "Orada şarj olan bir telefon gördüm. Sence onu ödünç-"

"Ödünç almak mı?" Winston kendi kendine güldü. "Bu akşamki yardımlarınızdan sonra sanırım Edmond onun sizde kalmasın isterdi. Bunu bir hoşça kal hediyesi gibi dnünün."

Langdon keyifle telefonu eline alınca o akşam gördüğü aşırı büyük özel modelin aynısı olduğunu fark etti. Görünüşe göre Edmond'da bunlardan bir taneden fazla vardı. "Winston, lütfen bana Edmond'm şifresini bildiğini söyle."

"Biliyorum ama internette şifre çözmekte bir hayli iyi olduğunuzu

okumuştum."

Langdon yığılır gibi kendini bıraktı. "Bulmaca çözmek için fazla yorgunum. Alt haneli PIN kodunu tahmin edemem."

"Edmond'm ipucu düğmesine basın."

Telefona bir göz atan profesör ipucu düğmesine bastı.

Ekranda dört harf vardı: ABPS

Langdon başını iki yana salladı. "Avrupa Birliği Parlamento Sistemi mi?"

"Hayır." Winston yine tuhaf bir kahkaha atmıştı. "Altı basamaklı pi sayısı."

Langdon sözlerini devirdi. *Cidden mi?* **Pi sayısının ilk alt basamağı olan 314159 sayısını girdi ve telefonun kilidi o anda açıldı.**

Ana ekranda tek satırlık bir metin belirdi.

Tarih bana iyi davranacak çünkü onu yazmaya çalıştım.

Langdon kendini tutamayıp gülümsedi. *işte bizim mütevazı Edmond.* **Bu vecize de Churchill'den alınmıştı ve ünlü devlet adamının belki de en ünlü sözlerinden biriydi.**

Aslında göründüğü kadar iddialı bir söz olmayabilirdi. Adil olmak gerekirse kırk yıllık kısa hayatında Edmond tarihi büyük ölçüde etkilemişti. Miras bıraktığı teknolojik yeniliklerden başka, bu geceki sunumunun gelecek yıllarda da yankı bulacağı çok açıktı. Ayrıca verdiği röportajlardan anlaşıldığı üzere sahip

olduğu milyarları, geleceğin temeli saydığı eğitim ve çevre alanlarına bağışlıyordu. Langdon, arkadaşının bırakacağı mirasın bu alanlar ne kadar olumlu etkileyeceğini hayal bile edemiyordu.

Dostunu kaybettiği düşüncesi bir kez daha koca bir dalga halinde üstüne geldi. O anda Edmond'm laboratuvarmdaki şeffaf duvarlar klostrofobisini tetikledi ve dışarı çıkıp hava alması gerektiğini anladı. Cam zeminden

aşağıdaki birinci kata bakarken artık Ambra'yı goremiyordu.

Aniden, "Gitmeliyim," dedi.

Winston, "Anlıyorum," diyerek karşılık verdi. "Eğer seyahatiniz için yardımıma ihtiyaç duyarsanız telefondaki tek bir düğmeye dokunarak bana ulaşabilirsiniz. Eminim hangi düğme olduğunu bulabilirsiniz."

Ekrana bir goz atan Langdon büyük W ikonunu gördü. "Teşekkürler, sembollerle aram iyi."

"Çok güzel. Elbette saat birde silinmeden önce beni aramalısınız."

Winston'la vedalaşmak kelimelerle ifade edilemez bir üzüntü veriyordu. Makinelerle kuracaklar duygusal ilişkileri yönetmeye, gelecek nesillerin çok daha hazırlıklı olacağı kesindi.

Langdon döner kapıya doğru yürümeye başladı. "Winston, soylemenin bir faydas1 olur mu bilmiyorum ama Edmond bu akşam yaptıklarınla gurur duyardı."

Winston, "Çok kibarsınız," diyerek karşılık verdi. "Sizinle de gurur duyacağına eminim. Hoşça kalın profesör."

F: 32

497

Hospital El Escorial'daki Prens Julian yatak örtüsünü babasının omuzlarına kadar çekip üzerini iyice örttü. Doktorun ısrarma rağmen kral daha fazla tedavi görmeyi kibarca reddetmişti. Kalp hızı ölçüm monitörüne bağlanmış, serum takılmış ve her zamanki ağrı kesicilerinden verilmişti.

Julian sonun yaklaştığını hissediyordu.

"Baba," diye fısıldadı. "Ağrın var mı?" Doktor tedbir amacıyla kralın başucuna ağızdan alınacak bir morfin solüsyonu bırakmıştı.

"Tam tersine." Kral, oğluna zorlukla gülümsedi. "Huzurluyum. Uzun zamandır içimde sakladığım sırrım anlatmama izin verdin. Bunun için sana

teşekkür ederim."

Julian uzanıp çocukluğundan beri ilk defa babasının elini tuttu. "Her şey yolunda baba. Sen uyu."

Kral memnun bir ifadeyle gülümseyip gözlerini kapattı. Birkaç saniye içinde sessizce horlamaya başlamıştı.

Julian ayağa kalkıp ışıklar kararttı. Bu sırada Piskopos Val-despino kaygılı bir ifadeyle koridordan içeri baktı.

Julian, "Uyuyor," dedi. "Sizi yalnız bırakayım."

"Teşekkür ederim." Valdespino içeri girdi. Pencereden giren ay yığında zayıf yüzü ruh gibi görünüyordu. Prense doğru fısıldadı. "Julian, bu gece babanız için ... bunlar anlatmak zordu."

"Evet, sizin için de öyle olduğunu anlıyorum."

Piskopos başım salladı. "Belki benim için daha da zor. Anlayışınız için teşekkür ederim." Prensin omzuna hafifçe vurdu.

Prens karşılık verdi. "Size teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorum. Annem öldükten sonra babam bunca yıl evlenmeyince- onun hep yalız kaldığım sanmıştım."

Valdespino, "Babanız hiç yalmz kalmadı," dedi. "Siz de öyle. İkimiz de sizi çok sevdik." Üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Annenizle babamz zoraki evlendiler. Buna rağmen babamz annenize çok değer verdi. Sanırım ancak anneniz öldüğü zaman kral kendine karşı dürüst davranabildi."

Julian, *hiç evlenmedi çünkü zaten sevdiği biri vardı,* **diye düşündü.**

"Peki, Katolik inancınızla ters düşmediniz mi?"

Piskopos, "Çok derin bir çelişkiydi," diye cevap verdi. "inancımız bu konuda hoşgörülü değildir. Gençken işkence çekiyordum. O zamanlar kullandığımız terimle 'eğilimimin' farkına vardığımda karamsarlığa düşmüştüm, hayatıma nasıl devam edeceğime karar verememiştim. Beni bir rahibe kurtardı. Kutsal Kitap'm tek bir şartla tüm sevgileri kucakladığını

gösterdi: Bu sevgi bedenseldeğil ruhaniboyutta yaşanmalıydı. Boylece evlenmeme yeminimi ettikten sonra, Tann'mm gözünde saf kalırken babanızı gönülden sevmeye devam edebildim. Tamamen platonik fakat bir o kadar da doyurucu bir sevgiyi paylaştık. Yanından ayrılmamak için kardinalliği kabul etmedim."

O anda babasının uzun süre önce söylediği bir şey Julian'm aklına geldi.

Sevgi bir başka âlemdendir. Sipariş üzerine üretemeyiz. Ortaya çıktığında bastıramayız. Sevgi karar verebileceğimiz bir seçim değildir.

Birden Ambra'yı özledi.

Ona dikkatle bakan Valdespino, "Sizi arayacaktır," dedi.

Piskoposun, ruhunu okuma yeteneği ona hep esrarengiz gelmişti. "Belki arar," diyerek cevap verdi. "Belki de aramaz. inatçı biridir."

"Siz de onun bu yanını seviyorsunuz." Piskopos gülümsedi. "Krallık yalnız bir iştir. Güçlü bir ortak, faydalı olabilir."

Julian, piskoposun babasıyla kurduğu ortaklığı ima ettiğini anlamıştı. Ayrıca bu, bir şekilde Ambra'yı onayladığın da gösteriyordu.

Prens, "Babam bu akşam Şehitler Vadisi'nde benden alışılmadık bir istekte bulundu. isteği sizi şaşırttı mı?" diye sordu.

"Hiç şaşırtmadı. ispanya'da hep olmasını istediği bir şeyi yapmanızı istedi. Bunu yapmak onun için siyasi açıdan zordu. Franco döneminden bir nesil daha uzakta olan sizin için daha kolay olabilir."

Babasını bu şekilde onurlandıracağı düşüncesi Julian'm aklını karıştırıyordu.

Babası bir saat kadar önce Franco'nun mabedinde tekerlekli sandalyesinde isteklerini sıralamıştı. "Oğlum, kral olduğunda bu utanç verici yeri yıkman, dinamitle patlatıp sonsuza dek bu dağın içine gömmen için her gün dilekçe alacaksın." Dikkatle oğlunun gözlerinin içine bakmıştı. "Sana yalvarırım, bu türden baskılara boyun eğme."

Bu sözleri Julian'ı şaşırtmıştı. Babası Franco döneminden hep nefret etmiş ve bu mabedin ulusal bir utanç kaynağı olduğunu söylemişti.

Kral, "Bu bazilikayı yıkmak, tarihimiz hiç yaşanmamış gibi davranmak olur," demişti. "Neşeyle önümüze bakıp kendimize başka bir Franco'nun gelmeyeceğini söylemiş oluruz. Arna elbette böyle biri yine gelebilir ve eğer *uyanık davranmazsak* **gelecektir de. Vatandaşımız Jorge Santayana'nm sözlerini hatırlarsın..."**

Zamana meydan okuyan aforizmadan alıntı yapan Julian, babasının sözlerini tamamlamıştı. "Geçmişini hatrlayamayanlar onu tekrar yaşamaya mahkûmdur."

Kral, "Kesinlikle," demişti. "Ve tarih kanıtlamıştır ki, hiç beklenmedik yerlerde bile ahmaklar aşırı milliyetçilik ve hoşgörüsüzlük dalgalarının tepesinde defalarca iktidara yükselebilir." Oğluna doğru eğilip daha vurgulu bir sesle konuşmuştu. "Julian, yakında bu muhteşem ülkenin tahtına sen oturacaksın. Burası, çoğu iilke gibi karanlık dönemler geçirmiş ama demokrasi, hoş-görii ve sevginin ışığına sonunda çıkabilmiş çağdaş ve gelişmekte olan bir vatan. Fakat eğer gelecek nesillerin zihinlerini aydmlat-mazsak bu ışık söner."

Giiliimseyen kralın gözlerinde beklenmedik bir kıpırtı vardı.

"Julian, kral olduğunda senden bu yeri bir mabet ve turistik bir merkezden ziyade, daha güçlü etkileri olan bir yere dönüştürmeni istiyorum. Bu tesis yaşayan bir müze olmalı. Hoşgörünün canlı bir sembolü haline gelmeli. Okul çocukları dağın içinde toplaşıp zorbalığın ve baskının kötülüğünü iyice öğrensinler ki, hiç gevşemesinler."

Kral sanki bu kelimeleri söylemek için bir ömür beklemiş gibiydi.

"En önemlisi, bu müze tarihin bize öğrettiği başka bir dersi de yansıtmalı. Zorbalık ve baskı şefkatle bir tutulamaz... Dünyadaki zorbaların fanatik bağnşlan daima onlara karşı gelen düzgün insanların birlemiş sesleriyle bastırılmıştır. işte bu empati, tolerans ve şefkat seslerinin bir giin bu dağın tepesinden şarkı söylemesi için dua ediyorum."

Ölmek üzere olan babasının son istekleri zihninde yankılanırken ay ışığının girdiği hastane odasında karşısında sessizce uyuyan babasına baktı. Daha

önce hiç böyle mutlu görünmediğini fark etti.

Bakışlarını Piskopos Valdespino'ya çeviren Julian, yatağın yanındaki sandalyeyi gösterdi. "Siz kralın yanında oturun. O da böyle olmasını isterdi. Ben hemşirelere sizi rahatsız etmemesini söyleyeceğim. Bir saat sonra gelir bakarım."

Piskopos, Julian'a gülümsedikten sonra, çocukluğundaki kiliseye kabul töreninden beri ilk defa ona sarılarak sımsıcak kucakladı. Julian cüppenin altındaki kırılgan iskeletihissettiğinde şaşırdı. Yaşlı piskopos kraldan da zayıf durumdaydı. Prens ikisinin tahmin ettiklerinden daha yakın bir zamanda cennette buluşabileceğini düşünmeden edemedi.

Kucaklaşmayı bitirdiklerinde piskopos ona baktı. "Seninle gurur duyuyorum. Şefkatli bir lider olacağım biliyorum. Baban seni çok iyi yetiştirdi."

Julian gülümseyerek yamt verdi. "Teşekkür ederim. Sanırım biraz yardım aldı."

Babasıyla piskoposu yalnız bırakan prens, hastane koridoruna çıkıp yürümeye başladı. Tepedeki ışıklandırılmış manastıra pencereden bakmak ic;in durdu.

El Escorial.

İspanyol kraliyetinin kutsal gömü alanı.

Çocukluğunda babasıyla kraliyet kriptasma yaptığı ziyareti hatırladı. Başım kaldırıp yaldızlı tabutlara baktığım ve tuhaf bir hisse kapıldığını anımsıyordu. *Ben buraya gömülmeyeceğim.*

O **günkü sezgileri hayatında tecrübe ettiği her şeyden daha net aklında kalmıştı. Bu hatıra hiç silinmese de kendine hep anlamsız bir önsezi duyduğunu, ölümle tanışan bir çocuk olarak korkuyla tepki verdiğini söyleyip durmuştu. Arna o gece, ispanya tahtına çıkmasına ramak kala aklında şaşırtıcı bir düşünce belirmişti.**

Belki de çocukken kaderimin ne olacağını biliyordum.

Belki de kral olduğumda hangi amaçla hareket edeceğimi biliyordum.

Köklü değişiklikler, gerek ülkesini gerekse dünyayı kasıp kavuruyordu. Eski günler geride kalmıştı ve yeni yolların kapılan açılmıştı. Belki de eskimiş tahttan vazgeçmenin zamanı gelmişti. Bir anda kendini beklenmedik bir kraliyet açıklamasını okurken hayal etti.

İspanya'nm son kralıyım.

Bu fikir onu çok etkiledi.

Ancak Guardia'dan ödünç aldığı cep telefonunun titreşimiyle daldığı hayallerden sıyrıldı. Arayan numaranın başında 93 kodunu görünce kalbinin atışı hızlandı.

Barselona.

Hevesle cevap verdi. "Ben Julian."

Hattın diğer ucundaki ses yumuşak ama yorgundu. "Julian, benim..."

Bir anda duygu seline kapılan prens bir sandalyeye oturup gözlerini kapattı. "Sevgilim," diye fısıldadı. "Sana çok üzgün olduğumu nasıl anlatsam bilemiyorum..."

Şafak vakti çiy yağarken taş apelin dışında duran Ambra telefonu kulağına dayamıştı. *Julian üzülüyor!* **Nişanhsmm o geceki korkunç olaylarla ilgili itirafta bulunacağından korkuyordu.**

İki kraliyet muhafızı onu duyamayacakları bir mesafede dolaşıyorlardı.

Prens, "Ambra," diyerek konuşmaya başladı. "Sana o şekilde evlenme teklif ettiğim için çok üzgünüm."

Ambra'mn kafası karışmıştı. O sırada aklından geçen son şey, prensin ona televizyonda evlenme teklif etmesiydi.

"Romantik davranmaya çakşırken seni çok zor bir duruma soktum. Sonra da bana çocuk sahibi olamayacağım söylediğinde kendimi geri çektim. Arna aslında sebebi bu değildi! Bana daha önce söylememiş olmana

inanamıyordum. Fazla hızlı davrandığımı biliyorum ama sana deli gibi âşık oldum. Seninle birlikte bir hayata başlamak istedim. Belki de babam öleceği için-"

Ambra, "Julian sus **lütfen," diyerek sözünü kesti. "Özür dilemene gerek yok. Ayrıca bu gece çok daha önemli şeyler..."**

"Hayır, daha önemli bir şey yok. Benim için yok. Sadece olan bitenler yüzünden çok derin bir üzüntü duyduğumu bilmeni istiyorum."

Ambra aylar önce âşık olduğu ciddi ve nazik adamın sesini duyuyordu şimdi. 'T^ekkiir ederim Julian," diye fısıldadı. "Sözlerin benim için çok büyük anlam taşıyor."

Aralarında tuhaf bir sessizlik büyürken sonunda Ambra aklındaki soruyu soracak cesareti buldu.

"Julian, Edmond Kirsch'ün bu akşamki cinayetiyle bir ilgin var mı, bilmek zorundayım."

Prens hiç sesini i;1kartmad1. Sonunda konuştuğunda sesi acı yüklüydü. "Ambra, bu etkinliği hazırlarken Kirsch'le çokça vakit geçirmen konusu beni epey zorladı. Boylesine tepki çeken birine ev sahipliği yapma kararma karşı çıktım. Dürüst olmam gerekirse, onunla hiç tanışmamış olmam dilerdim." Konuşmasına kısa bir ara verdikten sonra devam etti. 'Ama hayır, yemin ederim ki bu cinayetle hiçbir alakam yok. Ürkütücüydü ... Ayrıca böyle bir cinayetin bizim ülkemizde işlenmesi beni dehşete düşürdü. Sevdiğim kadının birkaç metre yakınında olması ise... derinden sarstı."

Ambra, nişanlısının sesinden doğru söylediğini anlamıştı, birden rahatladığını hissetti. "Julian, sorduğum için üzgünüm ama çıkan tüm o haberler, saray, Valdespino, kaçırma hikayesi... Artık ne düşüneceğimi bilemedim."

Julian, Kirsch'ün cinayeti etrafında donen komplo teorileriyle ilgili bildiği her şeyi onunla paylaştı. Ayrıca babasının ölmek üzere olduğundan ve yaptıkları dokunaklı toplantıdan bahsetti.

"Eve don," diye fısıldadı. "Seni gormem lazım."

Prensin sesindeki hassasiyeti duyunca Ambra'nın kalbine birbiriyle çelişen duygular üşüştü.

Julian biraz daha umutlu bir sesle, "Bir şey daha var," dedi. "Aklıma çılgınca bir düşünce geldi, senin de fikrini almak istiyorum." Susup tekrar konuştu. "Bence nişanımızı bozmalıyız... ve sonra her ^ye baştan başlamalıyız."

Duydukları karşısında Ambra serseme dönmüştü. Bu durumun hem prens hem de saray açısından çok esaslı siyasi yansımalar olacağını biliyordu. "Bunu... bunu *yapar* **mısm?"**

Julian yürekten bir kahkaha attı. "Sevgilim, bir gün sana özel bir anımızda evlenme teklif edebilmek için her şeyi yaparım."

ConspiracyNet.com

SON DAKİKA HABERİ

CANU YAYIN!

ŞAŞKINLIK VERİCİ!

TEKRAR SEYRETMEK VE KÜRESEL TEPKİLERİ GÖRMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!

İLGİLİ SON DAKİKA HABERLERİNE BAKIN

PAPADAN İTİRAF

Bu gece Palmarian yetkilileri Naip ismiyle bilinen kişiyle bir ilgileri olduğu yolundaki tüm iddiaları yalanlıyorlar. Dini haberlerin uzmanları, soruşturma sonucundan bağımsız olarak bu geceki skandalin, Edmond Kirsch'ün, annesinin ölümünden sorumlu tuttuğu kiliseye son darbeyi indirmiş olabileceğinden bahsediyor.

Bundan başka tüm dünyada spot ışıkları Palmarian'lara çevrilmişken medya kaynakları 2016 yılının nisan ayından bir haberi gün yüzüne çıkarttı. İnternette dolaşımda olan bu haberde eski Palmarian Papası XVIII Gregorio (diğer adıyla Ginös Jesûs Hernândez), kilisesinin "en başından

beri bir aldatmaca” olduğunu ve “vergi kaçakçılığı" amacıyla kurulduğunu itiraf ediyor.

KRALİYET SARAYI: ÖZÜR, İDDİALAR, HASTA KRAL

Kraliyet Sarayı, Komutan Garza ile Robert Langdon'ın bu akşam herhangi bir suça karışmadıklarını açıklığa kavuşturan bir basın bildirisi yayınladı. Her ikisinden de basın aracılığıyla özür dilendi.

Saray henüz Piskopos Valdespino'nun cinayete karıştığı iddialarına yönelik bir açıklamada bulunmadı ama piskoposun şu anda gizli bir hastanede, durumu kötüleşen babasının başında bekleyen prensin yanında olduğu sanılıyor.

MONTE NEREDE?

Muhbirimiz monte@iglesia.org hiç iz bırakmadan, kimliğini de açıklamadan ortadan kayboldu. Kullanıcı anketlerimize göre, çoğu kişi “Monte’nin Kirsch'ün teknoloji bağımlısı takipçilerinden biri olduğundan şüpheleniyor. Fakat yeni yeni beliren başka bir teoriye göre “Monte" takma ismi aslında Kraliyet Sarayı Halkla ilişkiler Koordinatörü M6nica Martın'in kısaltması olabilir.

Haberlergeldikçe size aktaracağız!

Tüm dünyada otuz üç adet "Shakespeare Bahçesi" bulunur. Bu botanik parklarda yalnızca William Shakespeare'in eserlerinde bahsi geçen bitkiler yetişir. Juliet'in "adı başka olsa da aym kokan" gülü, Ophelia'nm biberiyeleri, hercaimenek^ler, rezeneler, haseki küpeleri, sedef otlan, papatyalar ve menekşeler bunların arasındadır. Stradford-upon-Avon, Viyana, San Francisco ve New York'tan başka bir Shakespeare bahçesi de Barselona'daki Süper Bilgisayar Merkezi'nin yanında yer ahr.

Uzaktan gelen sokak lambalarının zayıf ışığında, haseki küpelerinin arasındaki bankta oturan Ambra Vidal, Prens Julian'la konuşmasını bitirdiği sırada Robert Langdon taş şapelden dışarı çıktı. Ambra telefonu kraliyet muhafızlarına verdikten soma Langdon'a seslendi. Onu fark eden profesör, karanlıkta yanına doğru yürüdü.

Ambra, ona bakarken kendini tutamayıp güldü. Amerikalı profesör

ceketini omzuna asmış, gömleğinin kollann yukan sıvadığı için Mickey Mouse saati ortaya çıkmıştı.

"Selam." Ağzınıçarpıtarak gülümsediği halde, bitap düştüğü belli oluyordu

İkisi birlikte bahçede yürürken muhafızlar onları uzaktan takip ediyordu. Ambra, prensle yaptığı konuşmayı; Julian'ın özür dilediğini,masumolduğunuiddiaettiğini ve nişanı bozup baştan başlamayı teklif ettiğini anlattı.

"Gerçek biryakışıkh prens." Langdon espriyapsa da sesinden etkilendiği belli oluyordu.

Ambra açıklama gereksinimi duymuş gibi, "Beni merak etmiş,'' dedi. "Zor bir gece geçirdik. Hemen Madrid'e gitmemi istiyor. Babası ölmek üzere ve Julian..."

Langdon yumuşak bir sesle konuştu. "Ambra hiçbir şey açıklamana gerek yok. Gitmelisin."

Ambra, profesörün sesinde bir hayal kırıkligi sezer gibi oldu. Aslında kendisi de böyle hissediyordu. "Robert, sana özel bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

Biraz düşündü. "Senin için fizik kanunları tek başına yeterli mi?"

Langdon bambaşka bir soru bekliyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Hangi açıdan yeterli mi?"

"Manevi açıdan yeterli mi demek istiyorum. Kendi kanunlarıyla yaşam üreten bir evrende yaşamak yeterli mi? Yoksa sen... Tanrı'yı mı tercih ederdin?" Mahcup olmuş gibiydi. 'Affedersin, bu gece yaşadığımız onca şeyden sonra bu soru tuhaf kaçtı."

Langdon küçük bir kahkaha attı. "$ey, sanırım iyi bir gece uykusu aldıktan sonra daha iyi bir cevap verebilirim. Arna hayır, bence tuhaf değil. insanlar bana hep Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sorar."

"Peki, sen nasıl cevap verirsin?"

"Kodlar ve desenler birbirinden farklıdır. Pek çok kişi bu ikisini karıştırır. Benim işimde aralarındaki temel farklı bilmek gerekir."

"Yani?"

Langdon yürümeyi bırakıp ona döndü. *"Desen,* **organize olmuş bir dizi demektir. Doğada her yerde desenlere rastlanır; ayçiçeklerinin sarmal şeklinde dizilmiş çekirdeklerinde, bal peteğinin altıgen şekillerinde, balık atladığında gölette oluşan dalgacıklarda vesaire."**

"Peki. Ya kodlar?"

Langdon sesini biraz yükseltti. "Kodlar özeldir. Tamm itibarıyla kodların *bilgi* **taşıması gerekir. Basit bir desen oluşturmaktan daha fazlasın yapmalar, veriyi iletmeleri ve anlam ifade etmeleri gerekir. Yazı dili, müzik notalar, matematik denklemleri, bilgisayar dili, hatta haç gibi küçük semboller bile kodlara örnek verilebilir. Tüm bu örnekler, sarmal ayçiçeğinin yapamayacağı bir yolla anlam ve bilgi iletir."**

Ambra kavram1 anlam1ştı ama Tanrı'yla nasıl bağdaştıracağını bilmiyordu.

Profesör konuşmaya devam etti. "Kodlarla desenler arasmda bir fark daha var. Kodlar dünyada kendiliğinden belirmez. Müzik notalar ağaçlarda yetişmez, semboller kendilerini kumlara çizmez. Kodlar, zeki bilincin incelikli icatlardır."

Ambra başım salladı. "Yani kodların ardında bir bilinç veya niyet var."

"Aynen öyle. Kodlar organik oluşumlar değildir; birinin var etmesi gerekir."

Ambra uzun bir süre Langdon'a baktı. "Peki ya DNA?"

Langdon'm dudaklarında uzmanlara has bir tebessüm belirdi. "Bingo. Genetik kod. işte çelişki burada."

Ambra birden heyecanlandı. Genetik kod elbette, organizmaların nasıl

oluşacağına dair özel talimatlar içeren verileri taşıyordu. Langdon'a göre bunun tek bir anlamı olabilirdi. "DNA'yı bir zekânın oluşturduğunu düşünüyorsun!"

Langdon kendini savunurmuş gibi elini havaya kaldırdı. "Sakin ol kaplan!" Güldü. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun. Şöyle söyleyeyim. Çocukluğumdan beri içsesim bana, evrenin ardında bir bilincin var olduğunu söyledi. Matematiğin kesinliğini, fiziğin güvenilirliğini, evrenin simetrisini öğrendiğimde yaşayan bir ayak izini gördüğümü hissettim ... Gördüklerim, bizim anlayışımızın ötesinde çok daha büyük bir gücün gölgesiydi."

Ambra onun söylediklerinin gücünü hissedebiliyordu. Sonunda, "Keşke herkes senin gibi düşünebilse," dedi. "Tanrı üzerinden çok savaşıyoruz. Herkesin başka bir gerçek anlayışı var."

"Evet, Edmond bu yüzden bir gün bilim etrafında birleşeceğimizi umuyordu. Onun sözleriyle: 'Hepimiz yerçekimine tapsaydık, hangi yönde çektiğine dair aramızda hiç anlaşmazlık kalmazdı."'

Topuğuyla yere bir şeyler çizdi. "Doğru mu yanlış mı?"

Şaşıran Ambra yerdeki Romen rakamlarıyla yazılmış denkleme baktı.

I + XI = X

Bir artı on bir eşittir on mu? Hemen, "Yanl^," dedi.

"Peki bunun doğru olmasının bir yolu var mı sence?"

Ambra başım iki yana salladı. "Hayır, denklemin kesinlikle yanlış."

Profesör nazikçe geni; kadını elinden tutup kendi bulunduğu tarafa çekti. Ambra işaretlere onun durduğu noktadan bakıyordu.

Denklem baş aşağı olmuştu.

X = IX + I

Ambra şaşkınlık içinde başını kaldırdı.

Langdon gülümsüyordu. "On eşittir, dokuz artı bir. Bazen başka birinin gerçeğini anlamak için tek yapman gereken bakış açını değiştirmektir."

Ambra başını sallarken Winston'ın otoportresini defalarca gördüğü halde asıl anlamının farkına varamadığını hatırladı.

Profesör birden keyiflenmiş gibiydi. "Saklı gerçeklerden söz açılmışken, çok şanslı olduğunu söyleyeyim. Hemen şurada gizli birsembol var." Parmağıyla işaretetti. "Kamyonun yan tarafında."

Ambra başım kaldırıp baktığında, Pedralbes Caddesi'nde kırmızı ışıkta bekleyen bir FedEx kamyonu gördü.

Gizli sembol mü? Tek görebildiği bilindik şirket logosuydu.



Langdon, "isimleri kodlanmış," dedi. "ikinci bir anlamı var. Şirketin ilerleme hareketini yansıtan gizli bir sembol."

Ambra bakakalmışh. "Sadece harfleri görüyorum."

"inan bana, FedEX logosunda çok tamdık bir sembol var ve ileriyi gösteriyor."

"ileriyi mi gösteriyor? Yani ok gibi mi?"

"Kesinlikle." Profesör geniş bir gülümsemeyle devam etti. "Müzede çalışıyorsun, negatif alanları düşün."

Logoya bakan geni; kadın hiçbir şey göremedi. Kamyon gittiğinde yüzünü Langdon'a döndü. "Söylesene!"

Langdon kahkaha attı. "Söylemeyeceğim. Bir gün kendin görürsün ve bir kere gördükten sonra bir daha görmemezlik edemezsin."

Genç kadın üsteleyecekti ama kraliyet muhafızları yaklaşıyordu. "Bayan Vidal, uçağınız bekliyor."

Başım salladıktan sonra Langdon'a döndü. "Sen niye gelmiyorsun? Julian'ın şahsen teşekkür etmek isteyeceğine-"

Langdon hemen sözünü kesti. "Çok naziksin. Sanırım fazlalık olacağımı ikimiz de biliyoruz. Ayrıca hemen şurada odamı ayırttım." Bir zamanlar Edmond'la birlikte öğle yemeği yediği Gran Hotel Princesa Sofia'yı işaret etti. "Kredi kartım yanmda, laboratuvardan Edmond'ın telefonunu aldım. Her şeyim hazır."

Hoşça kal diyecek olmalarından ötürü birden Ambra'nm yüreği sızladı. Metanet göstermesine rağmen Langdon'm da aynım hissettiğini sezmişti. Muhafızların ne düşüneceğini umursamadan cesaretle öne doğru bir adım attı ve kollarını Robert Langdon'a doladı.

Profesör, ona sıcak bir karşılık verdi ve sırtına koyduğu güçlü elleriyle kendine çekti. Birkaç saniye boyunca, belki de gerektiğinden daha fazla sarıldıktan sonra bıraktı.

Ambra o anda içinde bir kıpırtı hissetti. Birden Edmond'ın sevgi ve ışık enerjisiyle ilgili ne demek istediğini anladı. Sevgisi gerçekten de evreni doldurmak için dışarı doğru yayılıyordu.

Sevgi sınırlandırılabilecek bir duygu değil.

Paylaşacak çok şeyimiz var.

Kalplerimiz ihtiyacımız olan sevgiyi yarahyor.

Tıpkı birbirlerine duyduğu sevgiden hiçbir şey eksiltmeden yeni doğan bebeklerini sevebilen anne babalar gibi Ambra da artık iki erkeğe birden sevgi besliyordu.

Sevgi gerçekten de sınırlandırılabilecek bir duygu değildi. Ortada hiçbir şey yokken bir anda türetilebiliyordu.

Kendisini prense götüren araba yavaşça ayrılırken bahçede tek başına duran Langdon'a baktı. Amerikalı profesör ona nazikçe gülümseyip el salladıktan sonra hemen başını başka tarafa çevirdi. Görünüşüne bakılırsa, ceketini yeniden omzuna atıp otele yürümeden önce biraz zamana ihtiyacı vardı.

Sarayın saati öğleni gösterdiğinde Monica Martın notlarını toparlayıp Plaza de la Almudena'dan medyaya seslenmeye hazırlandı.

Prens Julian o sabah Hospital El Escorial'dan canlı yayma i;1km1ş ve babasının öldüğünü duyurmuştu. Babasının bıraktığı mirası ve ülkesi için duyduğu temennileri krallara yaraşır bir metanet ve samimi duygularla ifade etmişti. Bölünmüş bir dünyada hoşgörüye yer açılmasını istemişti. Tarihten ders alacağına ve kalbini değişime açık bırakacağına söz vermişti. ispanya'nın kültürünü ve tarihini övmüş, vatandaşlarına karşı derin bir sevgi duyduğunu belirtmişti.

Martın'in hayatında duyduğu en güzel konuşmalardan birini yapmıştı. Halkla ilişkiler koordinatörü, bir kral için daha güçlü bir başlangıç diişiinemiyordu.

Prens konuşmasının sonunda, önceki akşam ispanya'nın kraliçe adayını korurken görev başında hayatını kaybeden iki kraliyet muhafızı için saygı duruşunda bulunmuştu. Kısa bir sessizliğin ardından başka bir üzücü gelişmeyi paylaşmıştı. Babasının çok sevgili arkadaşı Piskopos Antonio Valdespino, kralın ölümünden birkaç saat sonra hayata gözlerini yummuştu. Yaşlı piskopos, kralı kaybetmenin derin üzüntüsüne ve kendisine yöneltilen acımasız iddiaların yüküne dayanamayarak o sabah kalp krizine yenik düşmüştü.

Elbette Valdespino'nun ölüm haberi, soruşturma açılmasını isteyenlerin feveranını bastırmış, hatta bazılar özür dilenmesini isteyecek kadar ileri gitmişti. Ne de olsa piskoposun aleyhinde

ikinci derece deliller vardı ve kolaylıkla düşmanlan tarafından üretilmiş olabilirdi.

Martın meydanın kapışma yaklaşırken Suresh Bhalla yanında belirdi. "Sana kahraman diyorlar," derken duyduğu hayranlık belli oluyordu. "Çok yaşa monte@iglesia.org; gerçeklerin habercisi ve Edmond Kirsch'ün havarisi."

Monica gözlerini devirdi. "Suresh, ben Monte değilim. Yemin ederim."

Suresh hemen karşılık verdi. "Ah, senin Monte olmadığım biliyorum. O her kimse, senden daha kurnazmış. Adresini izlemeye çalıştım ama imkansız.

Sanki hiç var olmamış gibi."

"İyi, peşini bırakma. Saraydan bir sızıntı olmadığı konusunda emin olmak istiyorum. Ve liitfen bana dün akşam çaldığın telefonların..."

"Prensin kasasında duruyorlar," diyerek onun içini rahatlattı. "Söz verdiğim gibi."

Prensin saraya az önce döndüğünü bilen Martın derin bir nefes verdi.

Suresh bu arada konuşmaya devam etti. "Bir şey daha var. Az önce sarayın kayıtlarını telefon şirketinden aldık. Dün akşam saraydan Guggenheim'a hiç arama yapılmamış. Birisi numaramızı taklit ederek Avila'yı davetli listesine ekletmiş olmalı. Takipteyiz."

Monica aramanın saraydan yapılmadığını duyunca rahatladı. Kapıya geldiğinde, "Liitfen gelişmelerden haberim olsun," dedi.

Dışarda toplaşan medya görevlilerinin sesi daha gürültülü çıkıyordu.

Suresh şöyle bir baktı. "Büyük kalabalık var. Dün gece heyecan verici bir şey mi yaşandı?"

"Eh işte, haber yapmaya değer bir iki konu."

Suresh ne^yle, "Sakın söyleme," dedi. "Yoksa Ambra Vidal ünlü bir tasarımcıdan yeni bir elbise mi giymiş?"

Monica, "Suresh!" diyerek onu susturdu. "Saçmalama. Şimdi dışarı çıkmam lazım."

"Gündemde ne var?" Elindeki not kâğıtlarını işaret etti.

F: 33

513

"Bir dolu detay. Tahta çıkma töreni için uygulanması gereken medya protokolleri, sonra da bakmam gereken-"

Bir çırpıda, "Aman Tanrım, çok stkıcısın," dedikten sonra arkasını dönüp

farkli bir koridora girdi.

Martın arkasından kahkaha attı. *Teşekkürler Suresh. Ben de seni seviyoru m.*

Güneşten kavrulan meydandaki muhabirlerle kameramanlara göz gezdirdi. Daha önce böyle bir kalabalk, sarayın önünde hiç toplanmamıştı. Rahat bir nefes verip gözlüklerini düzeltti ve düşüncelerini toparladı. Daha sonra da İspanyol güneşinin alnına çıktı.

Kraliyet daireleri bölümünün üst katındaki Prens Julian giysilerini çıkarırken Monica Martın'in basın konferansım televizyondan izliyordu. Çok yorgun olmasına karşın, Ambra'nın sağ salim döndüğünü ve rahat bir uyku çektiğini bildiğinden, kendini rahatlama hissediyordu. Telefon görüşmelerindeki son sözleri içini mutlulukla doldurmuştu.

"Julian baştan başlamayı düşünmen benim için çok anlamlı. Gözlerden uzakta sadece sen ve ben oluruz. Aşk özel bir şeydir; kimsenin detaylarını bilmesine gerek yok."

Babasının kaybına üzüldüğü bir günde Ambra hayata daha iyimser bakmasın sağlamıştı.

Takım elbisesinin ceketini asmak üzereyken cebinde bir şey hissetti. Bu, hastanedeki morfin solüsyonuydu. Şişeyi Piskopos Valdespino'nun yanındaki sehpanın üstünde gördüğünde şaşırmıştı. İçi boştu.

Acı gerçeği fark ettiğinde, karanlık hastane odasında diz çöküp iki eski arkadaş için sessizce dua etmişti. Ardından da bu morfin şişesini kimseye belli etmeden cebine atmıştı.

Odadan çıkmadan önce piskoposun gözyaşı izleriyle dolu yüzünü babasının göğsünden kaldırmış ve ellerini dua eder pozisyona getirerek sandalyesinde doğrultmuştu.

Ambra, ona aşkın özel bir şey olduğunu öğretmişti. *Kimsenin detaylarını bilmesine gerek yok.*

Yüz seksen metre yüksekliğindeki Montjuıc Tepesi, Barselona'nın güneybatı köşesinde yer ahr ve tepesinde Castell de Montjuıc bulunur. Bu on yedinci yüzyıl kalesi, dik bir yamacın kenarına inşa edilmiştir. Tepe aym zamanda,

göz ahcı Palau Nacional'a da ev sahipliği yapar. Rönesans tarzı devasa saray, 1929 Barselona Uluslararası Fuarı'nın merkezi konumundaydı.

Dağa çıkan teleferikte yolu yanlamış olan Langdon aşağıdaki zengin ağaçlıklı manzaraya bakınca şehir dışına çıktığına memnun oldu. *Bakış açımı değiştirmem gerekiyordu.* **Dingin manzaranın ve öğlen güneşinin tadım çıkardı.**

Gran Hotel Princesa Sofia'da **sabah geç kalkmış, buharlı bir duş alml!?, ardından yumurta, yulaf ezmesi ve** *churros* **ile karnını doyurmuştu. Bir çaydanlık dolusu Nomad kahveyi tek başına içerken kanalları gezinerek sabah haberlerini izlemişti.**

Tahmin ettiği gibi Edmond Kirsch haberi tüm kanallarda ön sıradaydı. Uzmanlar Kirsch'ün teorilerini, tahminlerini ve din üzerindeki olası etkilerini hararetle tartışıyordu. En büyük aşkı öğretmek olan Profesör Langdon kendini tutamayıp gülümsedi.

Diyalog, uzlaşıdan daima daha önemlidir.

Sabah, sokak satıcılarının, Bakire Meryem heykelleri ve kafası yayla sallanan Charles Darwin oyuncaklarının yam sıra, YARDIMCI PİLOTUM KIRSCH ve YEDİNCİ ÂLEM TANRI'NIN ÂLEMİDİR yazan araba çıkartmalar sattığını görmüştü.

Kapitalizmin mezhebiyoktur. **Sabah gördükleri arasında en çok bir kaykaycının üzerindeki tişörtü beğenmişti. Özerinde elyazı-sıyla şöyle yazıyordu:**

MONTE@IGLESIA.ORG BENİM

Medyaya bakılacakolursa, çoketkiliolan internet muhbirinin kimliği hâlâ bir muammaydı. Diğer oyuncuların aldığı roller de belirsizliğini koruyordu: Naip, ölen piskopos ve Palmarian'lar.

Ortalıkta karmakarışık varsayımlar cirit atıyordu.

Neyse ki, halkın sunum sırasında yaşanan vahşete duyduğu ilgi, yerini içeriğe karşı duyulan heyecana bırakıyordu. Kirsch'ün finalde çizdiği ütopik gelecek portresi, milyonlarca izleyicide yankı bulmuş ve iyimser

teknoloji klasiklerini bir gecede çoksatanlar listesinin tepesine oturtmuştu.

ABUNDANCE: THE FUTURE IS BETTER THAN YOU THINK (BOLLUK: GELECEK ÇOK DAHA GÜZEL OLACAK)

WHAT TECHNOLOGY WANTS (TEKNOLOJi NE iSTER)

THE SINGULARITY IS NEAR (iNSANLIK 2.0 TEKiLLiGE DOĞRU BiYOLOJiSiNi AŞAN iNSAN)

Gelişen teknoloji hakkında duyduğu geri kafalı şüphelerine rağmen artık insanlığın geleceği hakkında daha iyimser düşünmeye başlamıştı. Haberlerde insanların okyanuslar temizleyebileceğinden, sınırsız içme suyu üretilebileceğinden, çöllerde yiyecek yetiştirilebileceğinden, ölümcül hastalıkların iyileştirilebileceğinden, hatta az gelişmiş ülkelerin tepesinde dolaşacak "güneş enerjili dronlar" göndererek bedava internet sağlanabileceğinden ve fakir ülkelerin dünya ekonomisine kazandırabileceğinden bahsediliyordu.

Tüm dünya teknolojik gelişmeler karşısında büyülenirken, Langdon kimsenin Winston'ı bilmediğine inanmakta zorlanıyordu. Kirsch yapıt hakkında çok ketum davranmıştı. Dünyanın Edmond'ın Barselona Süper Bilgisayar Merkezi'ne bıraktığı, iki-loblu süper bilgisayar E-Dalga'yı öğreneceğine hiç şüphe yoktu. Edmond'ın araçlarını kullanarak programcıların yeni Winston'lar üretmesine ne kadar kaldığını merak etti.

Langdon gittikçe ısınmakta olan teleferikten inip temiz hava almak, kaleyi, sarayı ve ünlü “Sihirli Çeşmeyi" görmek için sabırsızlanıyordu. Bir saatliğine de olsa Edmond'dan başka bir şey düşünmeye ve başka yerler görmeye ihtiyacı vardı.

Montjuıc tarihini merak eden profesör, gözlerini teleferiğin içindeki bilgilendirici levhaya çevirdi. Fakat sadece ilk cümlesini okuyabildi.

“Montjuıc kelimesinin, Ortaçağ Katalancasında ‘Yahudilerin Tepesi' anlamındaki ***Montjuich*** veya Latincede ‘Jüpiter Tepesi' anlamına gelen ***Mons Javicus*** kelimelerinden geldiği sanılmaktadır."

Aniden okumayı bıraktı. Beklenmedik bir bağlantı kurmuştu.

Bu tesadüf olamaz.

Düşündükçe şüphesi arttı. Sonunda Edmond'm cep telefonunu çıkarttı ve Winston Churchill'den alıntı yapan ekran koruyucuyu yeniden okudu.

Tarih bana iyi davranacak, çünkü onu yazmaya çalıştım.

Uzunca bir süre geçtikten sonra W ikonuna bastı ve telefonu kulağına götürdü.

Hat hemen bağlandı.

Tamdık bir ses İngiliz aksamyla cevap verdi. "Sanırım Profesör Langdon'la görüşüyorum, doğru mu? Tam zamanında aradınız. Yakında emekliye ayrılıyorum."

Langdon hoşbeşi geçip hemen söze girişti. *"Monte* **İspanyol-cada 'tepe' demek."**

Winston'ın imzası haline gelen o tuhaf gülüşü duyuldu. "Öyle herhalde."

"Ve *iglesia* **'kilise' demek."**

"İkide iki bildiniz profesör. Belki de İspanyolca dersi vermelisiniz..."

"Yani monte@iglesia İngilizceye hill@church diye çevriliyor."

Winston kısa bir süre sustuktan sonra konuştu. "Yine doğru."

"Senin isminin Winston olduğunu ve Edmond'ın Winston Churchill'e hayran olduğunu da hesaba katarsak, İngilizce çevirisi 'hill@church' olan bir e-posta adresi bence pek..."

"Tesadüf olamaz mı?"

"Öyle."

Winston keyifli bir sesle konuştu. "Evet, istatistiksel açıdan sizinle aym fikirdeyim. Bunlar bir araya getireceğinizi biliyordum."

Langdon hayretle camdan dışarı baktı. "Monte@iglesi.org... sendin."

"Bu doğru. Nihayetinde birinin Edmond'm yaktığı ateşi körüklemesi gerekirdi. Bunu benden daha iyi yapabilecek biri var mıydı? internette komplo teorisi yayını yapan sitelere haber göndermek için monte@iglesia.org adresini ben yarattım. Bildiğiniz gibi komplo teorilerinin belirli bir ömrü olur. Monte'nin internet faaliyetlerinin izleyici kitlesini yüzde beş yüz artıracağını hesapladım. Gerçekte bu sayı yüzde altı yüz yirmiye ulaştı. Daha önce söylediğiniz gibi, bence bundan Edmond da gurur duyardı."

Teleferik rüzgârla sallanınca Langdon'm dikkati dağıldı. "Winston... bunu yapmam senden Edmond mı istedi?"

"Açıkça söylemedi ama verdiği talimatlar, sunumunu mümkün olduğunca çok insanın izlemesi için yaratıcı yollar bulmamı gerektiriyordu."

"Peki ya yakalansaydm? monte@iglesia.com gördüğüm en iyi şifrelenmiş takma isim sayılmaz."

"Çok az kişi varlığımdan haberdar. Zatensekiz dakika içinde kalıcı olarak silineceğim, bu yüzden kaygılanmıyorum. 'Monte' Edmond'm çıkan için hareket eden bir vekil gibiydi ve dediğim gibi, gecenin sona eriş şekli onu çok memnun ederdi."

"Sona eriş şekli mi?" Langdon ona katılmıyordu. "Edmond *öldürüldü!"*

Winston heyecansız bir sesle cevap verdi. "Beni yanlış anladınız. Sunumunun pazara girişinden bahsediyordum. Zaten öncelikli talimat buydu."

Bilgisayarın duygusuz sesi, insan gibi konuşsa da öyle olmadığını Langdon'ın iyice idrak etmesini sağladı.

Winston bazı açıklamalar yapmaya başladı. "Edmond'ın ölmesi çok üzücüydü. Ben de yaşamasını isterdim. Yine de öleceğini kabul etmiş olduğunu bilmekte fayda var. Bir ay kadar önce benden en iyi intihar yöntemlerini araştırmamı istedi. Yüzlerce dosyayı okuduktan sonra 'on gram sekobarbital'in en iyisi olduğu sonucuna vardım ve o da alıp yanında bulundurdu."

Langdon, Edmond'ın acısını ta içinde duydu. "Kendini mi öldürecekti?"

"Kesinlikle. Bununla ilgili espri de yapıyordu. Guggen-heim'daki sunumunun çekiciliğini artırmanın yaratıcı yollan üzerine beyin fırtınası yaparken sekobarbital haplarını sunumun sonunda yutup sahnede öleceğini söylerdi."

"Bunu gerçekten söyledi mi?" Langdon hayretler içinde kalmıştı.

"Bu konuda pek tasalanmıyordu. Bir TV programının reytingini, birinin ölümünden daha çok artıracak bir şey olmadığını söylüyordu. Elbette haklıydı. Eğer dünyada en çok izlenen medya içeriğini araştırırsanız görürsünüz ki..."

"Winston, sus. Bu hastalıklı bir düşünce." *Bu teleferik daha ne kadar gidecek?* **Langdon birden küçük kabinin içinde sıkıştığını hissetti. Gözlerini kısıp öğlen güneşine bakarken sadece kuleleri görebildi.** *Burada pişiyorum,* **diye düşündü. Aklından bin bir türlü düşünceler geçiyordu.**

"Profesör, bana sormak istediğiniz başka bir ^y var mı?"

Evet! **Zihninde huzursuzluk verici düşünceler şekillenirken haykırmak istedi.** *Soracak çok şey var!*

Arna derin nefesler verip sakinleşmeye çalıştı. *Aklını başına topla Robert. Kendini aşıyorsun.*

Ne var ki aşırı çalışan zihni kontrolden çıkmıştı artık.

Edmond'ın insanların gözü önünde ölmesi, sunumunu tüm dünyada konuşulan konuların başına geçirmişti. izleyici kitlesi birkaç milyondan beş yüz milyona çıkmıştı.

Edmond uzun zamandır Palmarian Kilisesi'ni yok etmek istiyordu. Bu kilisenin bir müridi tarafından öldürülmesi amacına tam hizmet etmişti.

Edmond'ın azıl düşmanlarını nasıl küçümsediğini düşündü. Eğer kanserden ölseydi, bağnaz insanlar kendini beğenmiş edalarıyla, Tanrı'nın onu cezalandırdığını iddia edeceklerdi. *Ateist yazar Christopher Hitchens öldüğünde öyle yapmışlardı.* **Oysa şimdi halkın algısı, Edmond'ın dindar bir fanatik tarafından öldürüldüğü yönündeydi.**

Dinin öldürdüğü Edmond Kirsch bir bilim şehidi oldu.

Langdon aniden ayağa kalkınca teleferik kabini sağa sola sallandı. Destek almak için açık pencereye tutundu. Teleferikten gıcırtılar çıkarken Winston'ın sözleri kulağında yankılandı.

"Edmond dine dayalı yeni bir din yaratmak istiyordu."

Dinin tarihini okuyan herkesin görebileceği gibi, insanın davası uğruna ölmesi kadar inançlar perçinleyen başka bir şey yoktu. Çarmıha gerilmiş İsa. Yahudilikteki Kedoshim. İslam'daki şehitlik.

Şehitlik dinlerin kalbinde yatar.

Aklından geçen düşünceler her geçen saniye onu biraz daha tavşan deliğinden aşağı çekiyordu.

Yeni dinler hayatın en büyük sorularına taze cevaplar getiriyordu.

Nereden geldik? Nereye gidiyoruz?

Yeni dinler yarışı bitiriyordu.

Edmond dün gece yeryüzündeki tüm dinlere kara çaldı.

Yeni dinler daha iyi bir geleceği, cennetin beklediğini müjdeliyordu.

Bolluk: Gelecek Çok Daha Güzel Olacak.

Anlaşılan Edmond oluşturduğu plandaki tüm kutucukları işaretlemişti.

Tekrar konuşmaya başladığında Langdon'm sesi titriyordu. "Winston? Edmond'm katilini kim kiraladı?"

"Naip."

"Evet," diyen Langdon daha güçlü bir sesle konuşmasına devam etti. "Arna Naip kim? Canlı yayınlanan sunumun ortasında Edmond'ı öldürmesi için Palmarian Kilisesi üyesini kim tuttu?"

Winston bir süre cevap vermedi. "Sesinizdeki şüpheyi duyuyorum profesör

ama endişelenmenize gerek yok. Ben, Edmond'ı korumaya programlandım. Onun en yakın arkadaşım olduğunu düşünüyorum." Biraz durdu. "Akademisyen olduğunuz için eminim *Fareler ve insanlar'ı* **okumuşsunuzdur."**

Langdon bu cevabı durumla hiç bağdaştıramamıştı. "Elbette okudum ama ne ilgisi-"

Kelimeler boğazında takılı kaldı. Bir an için teleferiğin kablodan kurtulduğunu sandı. Ufuk çizgisi yana eğilince yere düşmemek için duvara tutundu.

Sadık, cesur, merhametli. **Edebiyattaki en ünlü arkadaşlığı tarif etmekiçin lisedeyken bu üçkelimeyiseçmişti.** *Fareler veinsanlar'm* **final bölümünde bir adamın, çok sevdiği arkadaşını korkunç bir sondan korumak için öldürdüğü yazıyordu.**

Langdon, "Winston," diye fısıldadı. "Lütfen... hayır."

Winston, "İnamn bana," dedi. "Edmond böyle olmasını *isterdi."*

105. BÖLÜM

Barselona Süper Bilgisayar Merkezi Yöneticisi Doktor Ma-teo Valero, telefonu kapattığında sersemlemişti. Torre Girona Şapeli'nin ana mabedine girip yeniden Edmond Kirsch'ün iki katlı bilgisayarına baktı.

Valero bu çığır açıcı makinenin yeni "bakıcısı" olacağını o sabah öğrenmişti. Arna nedense ilk başta hissettiği heyecanı ve şaşkınlığı kaybediyordu.

Birkaç dakika önce Amerikalı tanınmış profesör Robert Langdon'dan bir telefon gelmişti.

Langdon hiç nefes almadan, daha bir gün öncesine kadar Valero'nun bilimkurgu kabul edeceği türden bir hikâye anlatmıştı. Arna Kirsch'ün şaşkınlık verici sunumunu izledikten ve E-Dalga'yı gördükten sonra içinde gerçek payı olabileceğini düşünüyordu.

Langdon'ın anlathğı bir masumiyet hikayesiydi... Makinelerin tam olarak onlardan isteneni yaptığını gösteriyordu. Daima. Hiç aksatmadan. Valero hayat boyunca bu makineler üzerinde çalışmıştı ... Onların potansiyelini ortaya çıkartacak hassas vuruşların dansını öğrenmişti.

Asıl maharet nasıl soracağını bilmekte.

Valero yapay zekânın aldatıcı bir hızla geliştiği konusunda hep uyanlarda bulunmuştu. insan dünyasıyla etkileşime geçmeleri konusunda bazı kat kurallara uyulması gerekiyordu.

Hemen her gün heyecan verici yeni olasılıkların doğduğu bir dönemde, böylesi kısıtlamalar çoğu teknoloji tutkununa manhk-sız geliyordu. Yeniliğe karşı duyulan heyecanın ötesinde, yapay zekadan büyük servetler kazamlabilirdi ve ahlaki sınırları, insan hırsından daha fazla bulandıran bir şey daha yoktu.

Valero daima Kirsch'ün cesur dehasmm hayram olmuştu. Arna bu defa sanki Edmond son yapıtında sınırları tehlikeli biçimde zorlayarak dikkatsiz davranmıştı.

Bu yapıtım ben hiç tanımayacağım, **diye düşündü.**

Langdon'm anlattığına göre Edmond, E-Dalga'mn içinde parmak ısırtacak kadar gelişmiş bir AI programı olan Winston'ı oluşturmuştu. Kirsch öldükten sonraki gün saat birde kendini silmek üzere programlanmıştı. Profesörün ikazı üzerine birkaç dakika önce bilgisayar kontrol eden Valero, E-Dalga veribanka-smda önemli bir kısmın, tam bahsettiği saatte yok olduğunu teyit edebilirdi. Verilerin "üzerine yazılarak" geri döndürülemez bir biçimde silinmişti.

Bu haberi alınca endişesi biraz yatışan Amerikalı profesör, konuyu daha derinlemesine tartışmak için hemen görüşmeyi talep etmiş ve ertesi gün laboratuvarda buluşmak üzere anlaşmışlardı.

Valero, profesörün haberi hemen kamuoyuna duyurma içgüdüsünü prensipte anlıyordu. Bununla birlikte bir itibar sorunu yaşanacaktı.

Kimse inanmayacak.

Kirsch'ün AI programına ait tüm izler, iletişim ve görev verileriyle birlikte hafızadan silinmişti. Bununla birlikte Kirsch'ün yaratısı mevcut gelişmelerin öylesine ötesindeydi ki meslektaşlarının cehalet, kıskançlık veya kendilerini koruma içgüdüsüyle, Langdon'ı tüm hikayeyi uydurmakla suçladığını duyar gibi oluyordu.

Elbette bir de halkın üzerinde yansımalar olacaktı. Langdon'ın anlattığı hikaye doğru çıkarsa E-Dalga bir tür Fran-kenstein canavar gibi yadsınacaktı. Peşinden yabalarla meşalelerin geleceğine hiç şüphe yoktu.

Valero, *veya daha beteri olacak,* **diye düşündü.**

Terörist saldırıların kol gezdiği bir dünyada, birisi kendini insanlığın kurtarıcısı ilan ederek tüm şapeli havaya uçurmaya karar verebilirdi.

Langdon'la buluşmadan once Valero'nun düşünmesi gereken çok şey olduğu açıktı. Arna o sırada, tutması gereken bir soz vardı.

En azından bazı cevaplar aldık.

Tuhaf bir melankoliye kapılan Valero iki katlı mucize bilgisayara bir daha

baktı. Pompalar süper bilgisayarın milyonlarca hiicresi arasında soğutucuyu dolaştırırken nefes alıp verişini dinledi.

Tüm sistemi kapatmak için güç odasına giderken hiç beklenmedik bir dürtü duydu. Altmış üç yıllık hayat boyunca daha once hiç hissetmediği biristekti.

Hissettiği dua etme diirtüsüydii.

Castell de Montjuic'in en tepedeki yiiriiyiiş yolunda tek başına duran Robert Langdon, dik yamacın kenarından aşağıdaki limana baktı. Hafif bir riizgar başlamıştı ve sanki akli dengesi yeniden geri geliyormuş gibi hissediyordu.

Doktor Valero, ona yatıştırıcı sözler söylemiş olsa da hâlâ tedirgindi. Winston'm umursamaz sesi kulaklarında yankılanıyordu. Bilgisayar en sonuna kadar sakinliğini korumuştu.

Winston, "Kendi inancınızın çok daha biiyiik ahlaki belirsizlikler iizerine kurulduğunu düşününce, üzüntünüzü anlayamıyorum profesör," demişti.

Langdon cevap vermeye fırsat bulamadan Edmond'ın telefon ekranında bir yazı belirmişti.

“Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, ona biricik oğlunu verdi."

Yuhanna 3:16

"Tanrı'nız kendi oğlunu feda etti. Onu saatlerce çarmıhta acılar içinde bıraktı. Bense, başardığı biiyiik işlere dikkat çekmek için ölmek iizere olan bir adamın acılarını dindirdim."

Bunaltıcı teleferiğin içindeki Langdon, Winston'm sakin bir sesle sıraladığı rahatsız edici mazeretlerini hayret içinde dinlemişti.

Anlattığına göre, Edmond'ın Palmarian Kilisesi'ne karşı verdiği savaş, Winston'ın Amiral Luis Avila'yı bulup kiralama-sma ilham vermişti. Geçmişinde uyuşturucu kullanmış olması onu, Palmarian Kilisesi'nin itibarını yerle bir edecek mükemmel bir aday haline getirmişti. Winston için Naip taklidi yapmak ve banka hesabına para yollamak, mesaj göndermek kadar kolay olmuştu. Gerçekte Palmarian'lar masumdu ve cinayetle

hiçbir ilgileri yoktu.

Avila'nm merdivende Langdon'a saldırması aslında planlarında yoktu. "Avila'yı yakalanması için Sagrada Famılia'ya göndermiştim," demişti. "Yakalanınca hikâyesini anlatacak, böylece ben de Edmond'm yaptığı işe daha çok ilgi çekmiş olacaktım. Ona binaya doğu kapısından girmesini söylemiştim. ihbarım üzerine o noktada polis bekliyordu. Avila'mn orada yakalanacağına emindim ama o, tel örgülerden atlamaya karar verdi. Belki de polisin varlığnı sezinlemişti. Lütfen özrümü kabul edin profesör. Makinelerin aksine, insanların ne yapacağı tahmin edilemiyor."

Langdon artık neye inanacağım bilmiyordu.

En rahatsızlık verici olanı, Winston'ın son açıklamasıydı. "Montserrat'ta üç din âlimiyle görüştükten sonra, Piskopos Valdespino'dan tehdit edici bir sesli mesaj aldık. Piskopos diğerlerinin sunumdan çok çekindiğini, halka duyurulmadan önce bilginin güvenilirliğini sarsmak ve farklı bir çerçeveye oturtmak için kendilerinin de bir duyuru yapmayı düşündüklerini söyleyerek uyarmıştı. Elbette bu düşünce kabul edilemezdi."

Sallanan kabinin içindeki Langdon midesinin bulandığım hissetmişti. "Edmond senin programına tek bir satır daha eklemeliymiş. Öldürmeyeceksin!"

Winston üslubunu bozmadan karşılık verdi. "Ne yazık ki, bu o kadar kolay değil profesör. insanlar emirlere uymakla ders almaz, örneğini yaşayarak ders ahr. Kitaplarınızdan, filmlerinizden, haberlerinizden ve eski efsanelerinizden yola çıkarak daha büyük bir amaç uğruna kişisel fedakârlıklarda bulunanların hep yüceltildiği sonucuna vardım. İsa gibi."

"Winston, ben yaptığın işte 'daha büyük bir amaç' görmüyorum."

"Görmüyor musunuz? O halde size şu ünlü soruyu sorayım: Teknoloji olmayan bir dünyada mı yoksa dini olmayan bir dünyada mı yaşamayı tercih ederdiniz? Tıp, elektrik, ulaşım araçları, antibiyotikler olmayan bir dünya da mıyoksa uydurma hikayeler ve hayali ruhlar üzerinden savaş açan bağnazların olmadığı bir dünyada mı yaşamak isterdiniz?"

Langdon sesini çıkartmadı.

"İşte ben de bunu anlatmaya çalışıyordum profesör. Karanlık dinlerden kurtulursak, tatlı bilim hüküm sürer."

Kalenin tepesinde yalnız başına duran Langdon, uzaklardaki pırıltılı sulara bakarken kendi dünyasından koptuğunu hissetti. Kalenin merdivenlerinden yan taraftaki bahçeye inerken derin nefesler alarak çam ve kantaron kokusunu içine çekti ve Winston'm sesini unutmaya çalıştı. Çiçeklerin arasında birden Ambra'yı özledi. Onu arayıp sesini duymak, son bir saat içindeki gelişmeleri anlatmak istedi. Arna Edmond'm telefonunu çıkarttığında onu arayamayacağını anladı.

Prensle Ambranm baş başa zaman geçirmeye ihtiyaçları var. Bu iş bekleyebilir.

Bakışlar ekrandaki W ikonuna takıldı. Sembol gri renk almıştı ve üzerinde küçük bir hata mesajı gözüküyordu: KİŞİ YOK. Buna rağmen tedbirli olmak gerektiğini hissediyordu. Paranoyak biri değildi ama yine de bir daha bu alete güvenemeyeceğini biliyordu. Hangi gizli yeteneklere sahip olduğunu veya programında hangi bağlantıların saklı bulunduğunu hep merak edecekti.

Ağaçlardan küçük bir korunaklı alan buluncaya kadar dar patikadan ilerledi. Edmond'ı düşünürken elindeki telefona bir göz attı ve cihazı düz bir kaya parçasının üstüne yerleştirdi. Ardından, bir tür kurban ayinindeymiş gibi, bulduğu iri bir taşı başının üstüne kaldırdı ve sertçe indirerek cihazı paramparça etti.

Parktan çıkarken kırık parçalar bir çöp kutusuna attı. Artık dağdan aşağı inmeye hazırdı.

Kendini daha hafif hissettiği muhakkaktı.

Ve nedense. .. kendini biraz daha insan hissediyordu.

SONSOZ

Akşamüstü güneşi Sagrada Famı'lia'nın kulelerine vuruyor, Plaça de Gaudi'ye uzun gölgeler düşürüyor ve kiliseye girmeyi bekleyen turistlere sığmak sağlıyordu.

Aralarında duran Robert Langdon özçekim yapan sevgililere, video çeken turistlere, kulaklıktan müzik dinleyen çocuklara ve mesaj yazan insanlara baktı. Yam başlarındaki bazilikayı unutmuş gibiydiler.

Edmond'm dün geceki sunumu teknolojinin, "altı dereceli ayrılığı" "dört dereceye" indirdiğini ortaya koymuştu. Yeryüzünde yaşayan her ruh, diğer bir ruha en fazla dört k^iyle bağlıydı.

Yaklaşan tekilliği haber veren Edmond, *yakında bu sayı sıfıra inecek,* **demişti. Yapay zeka insan zekâsını geçecek ve ikisi birbirinin içine kaynayacaktı.** *Bugiin yaşayanlar o zamanın atalan olacak,* **diye eklemişti.**

Langdon böylesi bir gelecek manzarasını hayalinde canlandı-ramıyordu ama etrafındaki insanlara bakarken dini mucizelerin, teknolojik mucizelerle rekabette giderek zorlanacağını sezinledi.

Sonunda bazilikaya girdiğinde tamdık bir ortam bulmak onu rahatlattı. Bir önceki gece gördüğü karanlık mağaraya hiç benzemiyordu.

O an Sagrada Famı'lia yaşıyordu.

Yanar döner ışık demetleri vitray camdan içeri süzülmüş ve binanın kolonlardan oluşan sık ormam ışıl ışıl aydınlatmıştı. Yana yatık ağaç sütunların yanında cüce gibi kalan yüzlerce turist, tonozlu parlak gökyüzüne doğru bakıyor, hayret dolu fısıltıları fonda rahatlatıcı bir uğultu oluşturuyordu.

Langdon bazilikada ilerlerken organik biçimler birbiri ardına gözüne ilişti. Sonunda bakışlarını hücre benzeri biçimlerden oluşan kafes işi kubbeye kaldırdi. Kimilerinin söylediğine göre bu merkez tavan, mikroskopla görülen karmaşık bir organizmayı andırıyordu. Işıkla aydınlanmış halini gören Langdon aym fikirdeydi.

"Profesör?" Tamdık birinin seslendiğini duyunca arkasını dönen Langdon, Rahip Bena'nm yaklaştığını gördü. Ufak tefek rahip samimiyetle, "Çok üzgünüm," dedi. "Sırada beklediğinizi yeni duydum. Beni arayabilirdiniz!"

Langdon gülümsedi. "Teşekkür ederim ama bu arada cepheyi seyretme firsatı buldum. Ayrıca bugün uyuyacağınızı düşünmüştüm."

"Uyumak mı?" Bena güldü. "Belki yarın."

"Dün geceden çok farklı bir havası var." Langdon eliyle nar-teksi gösterdi.

Bena hemen cevap verdi. "Doğal ışık mucizeler yaratır. İnsanların varlığı da öyle." Durup Langdon'a baktı. "Aslında, hazır siz buradayken, eğer zahmet olmayacaksa aşağıdaki bir şey konusunda fikrinizi almak istiyorum."

Rahibin peşinden gidip kalabalığın arasından geçerken yukarda devam eden inşaat sesleri kulağına çalındi. Bu ona Sag-rada Famılia'nın geli^n bir bina olduğunu hatırlattı.

Langdon, "Edmond'ın sunumunu izleyebildiniz mi?" diye sordu.

Bena gülümsedi. "Doğrusunu isterseniz üç kez izledim. Bu yeni entropi düşüncesi, enerjisini yaymak isteyen evren, bana biraz Yaratılış'ı çağıştırdi. Büyük Patlama'yı ve evrenin genişlediğini düşündüğümde, uzayın karanlıklarına doğru gittikçe büyüyüp genişleyen bir enerji küresi görüyordum... önceden ışık olmayan yerlere ışığı g6türüyor."

Langdon gülümsedi. Çocukluktaki rahibinin böyle biri olmasını dilerdi. "Vatikan resmi bir açıklama yayınladı mı?"

Bena omzunu silkti. "Uğraşıyorlar ama aralarında bir tür ayrılık çıkmış. Bildiğiniz gibi insanlığın kökeni konusu Hıristi-yanlar, özellikle de köktendinciler açısından hep hassas bir nokta olmuştur. Bana soracak olursanız, tek seferde bir uzlaşıya varmalıyız."

Langdon meraklanmıştı. "Öyle mi? Sizce bunu nasil yapmalı?'"

"Pek çok kilisenin halihazirda yaptığı şeyi yapmalı, Adem'le Havva'nın var olmadığını, evrimin gerçek olduğunu açıkça itiraf etmeli ve bunun aksini iddia eden Hiristiyanlar yüzünden *hepimizin* aptal gibi göründüğünü söylemeliyiz."

Olduğu yerde kalan Langdon yaşlı rahibe baktı.

"Ah, lütfen!" Bena gülüyordu. "Bize sağduyuyu, mantığı ve zekayı veren Tanrı'nın-"

"- bunlar asıl amaçlar dışında kullanmamız için yaratmadığına inanıyorsunuz."

Bena genişçe gülümsedi. "Galileo'yu iyi bildiğinizi görüyo--rum. Aslında çocukluk aşkım fizikti. Evrenin fiziğine duyduğum derin saygı sebebiyle Tanr'ya yaklaştım. Sagrada Famılia'nın benim açımdan teşkil ettiği önemin sebeplerinden biri bu. Doğrudan doğayla bağlantılı olan bir gelecek kilisesi gibi görüyorum."

Langdon, Sagrada Famılia'nın, Roma'daki Pantheon misali bir ayağı geçmişte, diğer ayağı gelecekte, kaybolan inançla yeni başlayan inanç arasında bir köprü gibi durabileceğini düşündü. O zaman Sagrada Famılia kimsenin hayal edemeyeceği kadar önemli bir yer haline gelirdi.

Bena, Langdon'ı önceki gece kullandıklar aym döner basamaklardan aşağı indiriyordu.

Kripta.

Bena yürürken bir yandan konuştu. "Yaklaşan bilim çağında Hıristiyanlığın yok olmamasının tek bir yolu var. Bilimsel buluşlar reddetmekten vazgeçmeliyiz. Kanıtlanabilir gerçekleri kötülemeyi birakmalıyız. İnsanlığın ahlaki bir çat oluşturmasına yardımcı olmak için engin tecrübelerimizden faydalanarak bilimin manevi ortağı haline gelmeliyiz. Gelecekte teknolojinin bizi birleştirmesini, aydınlatmasını ve yok etmek yerine yüceltmesini sağlamak için bin yıllık felsefeden, kişisel araştırmalardan, medi-tasyondan ve vicdan muhasebelerinden faydalanmalıyız."

"Size katılıyorum." *Sadece, umarım bilim yardımınızı kabul eder.*

Merdivenin sonuna geldiklerinden rahip, Gaudi'nin mezarını geçip William Blake'in elyazmasının durduğu camlı vitrini eliyle gösterdi. "Sizebunu sormak istemiştim."

"Blake'in kitabını mı?"

"Evet. Bay Kirsch'e kitabı burada sergilemeye söz verdiğimi biliyorsunuz. Bu resmi göstermemi istediğini düşündüğüm için kabul etmiştim."

Kitabın yanma geldiklerinde, evreni pergelle ölçen Blake'in Urizen ismini verdiği tanrı resmine baktılar.

Bena ne demek istediğini açıkladı. "Fark ettim ki, açık duran sayfada... Şey, belki de son satırı kendiniz okusanız daha iyi olacak."

Langdon gözlerini rahibinkilerden ayirmadı. "Karanlık dinlerden kurtulur ve tatlı bilim hüküm sürer."

Bena etkilenmiş g0rünüyordu. "Biliyorsunuz."

Langdon gülümsedi. "Biliyorum."

"Bu dizenin beni derinden rahatsız ettiğini söylemeliyim. 'Karanlık dinler' deyişi çok can sıkıcı. Blake burada sanki dinlerin karanlık, kötü hatta şeytani olduğunu iddia ediyor gibi geliyor."

Langdon hemen cevap verdi. "Bu genel bir yanlış anlama. Aslında Blake maneviyönü kuvvetli bir adamdi. Ahlaki açıdan, on sekizinci yüzyil İngilteresi'nin dar kafalı Hiristiyanlarından çok ilerideydi. İki tür din olduğunu düşünüyordu: Biri yaratıcı düşünceyi baskilayan karanlık ve dogmatik dinler... diğeri de iç gözlemi ve yaratıcılığı teşvik edici açık ve geniş dinlerdi."

Bena şaşirmış gibiydi.

"Blake'in son dizesi şöyle de olabilirdi: Tatlı bilim karanlık dinleri uzaklaştıracak ve böylece aydınlanmış dinler çoğalacak."

Uzun bir süre sessizliğini koruduktan sonra rahibin dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. 'T^ekkür ederim profesör. Beni tuhaf bir etik çıkmazdan kurtardınız."

Mabedin üst katında Rahip Bena ile vedalaştıktan sonra biraz oyalanan Langdon, yüzlerce insanın yanında kilise sıralarından birine oturdu ve güneş yavaşça batarken yüksek sütunların arasından dökülen renkli ışıklan seyretti.

Dünyadaki tüm dinleri, ortak kökenlerini, eski güneş, ay, deniz ve rüzgâr tanrılarını düşündü.

Bir zamanlar doğa merkezdeydi.

Hepimiz için.

Elbette bu birlik uzun zaman önce ortadan kaybolmuş, her biri Tek Gerçek'i söylediğini iddia eden farklı dinlere ayrılmıştı.

Arna o akşam olağanüstü tapmakta farklı inanışlardan, ırk-lardan, dillerden ve kültürlerden insanların arasında oturuyordu. Hepsi de ortak bir şaşkınlıkla gözünü yukarı dikmiş, mucizelerin en basiti olan güneşi hayranlıkla izliyordu.

Taşın üstüne düşen güneş ışığı.

Zihninden Stonehenge, Büyük Piramit, Ajanta Mağaralar, Ebu Simbel, Chichen Itza gibi eski insanların toplanıp aym manzarayı seyrettiği kutsal yerlerin görüntüleri geçti.

O anda ayağının altındaki dünyada çok ufak kıpırtılar yaşandığını hissetti. Sanki artık bir şeyler taşma noktasına gelmişti. Sanki dini öğretiler kendi yörüngelerinin en uzak noktasına ulaşmıştı ve yaptığı yolculuktan yorgun bir halde sonunda yeniden yuvasına dönüyordu.

TEŞEKKÜR

Öncelikle usta becerisi, üstün içgüdüleri ve benimle birlikte yorulmak bilmeden geçirdiği saatler için ... ama her şeyden önemlisi, benzersiz espri anlayışı ve bu hikâyelerle nereye varmak istediğimi anladığı için editörüm ve dostum Jason Kaufman'a;

Bulunmaz bir ^vk, enerji ve ihtimamla kariyerimi yönlendiren, eşsiz bir mümessil olan güvenilir dostum Heide Lange'nin benzersiz yeteneklerine ve kararlılığına sonsuza dek şükran duyacağım.

Bir zarafet ve nezaket örneği teşkil ettiği ve çok yerinde fikirler verdiği için sevgili arkadaşım Michael Rudell'a;

Yıllardır bana inanan ve güvenen Doubleday ve Penguin Random House'taki tüm ekibe, özellikle de üstün bir hayal gücü ve hassasiyetle yayın

sürecini her yönüyle takip eden Suzanne Herz'e en derin şükranlarımı sunarım. Ayrıca gösterdikleri bitip tükenmeyen sabır ve destek için Markus Dohle, Sonny Mehta, Bill Thomas, Tony Chirico ve Anne Messitte'e;

Muazzam gayretleri için Nora Reichard, Carolyn Williams, Michael Windsor, Rob Bloom, Judy Jacoby, Lauren Weber, Maria Carella, Lorraine Hyland, Beth Meister, Kathy Hourigan, Andy Hughes ve Penguin Random House satış ekibini oluşturan tüm o harika insanlara;

Tükenmeyen yaratıcılıkları ve yayıncılık yeteneklerinden ötürü Transworld'deki inanılmaz ekibe, özellikle de pek çok alanda dostluğu ve desteği için editörüm Bill Scott-Kerr'e;

Dünyadaki tüm yayıncılarıma, bu kitaplara olan inançlar ve gösterdikleri gayretlerden ötiirii en naçizane ve içten teşekkürlerimi sunarım.

Bu romanı pek çok farklı dildeki okuyucuya ulaştırmak için özenle ve sebat ederek çalışan çevirmenlere ayrrdıkları zaman, becerileri ve gösterdikleri özen için en içten te^kkürlerimi sunarım.

Başlangıç'm **araştırmalarına ve çevirisine paha biçilmez yardımlarından ötürü İspanyol yayıncım Planeta'ya, özellikle de edi-toryal yöneticisi Elena Ramirez'e ve Mana Guitart Ferrer, Carlos Reves, Sergio Âlvarez, Marc Rocamora, Aurora Rodrıguez, Nahir Gutierrez, Laura Dıaz, Ferran Lopez'e; desteği, misafirperverliği ve bana paella yapmayı öğretme cesaretinden ötürü Planeta'mn CEO'su Jesüs Badenes'e;**

Başlangıç'**m çevirisi için ayrılan bölüme yardım edenlerin arasında Jordi Lünez, Javier Montero, Marc Serrate, Emilio Pastor, Alberto Baron ve Antonio Lopez'e;**

Barselona'daki bu projeye destek olmak için her şeyi yapan MB Ajans'tan yorulmak bilmez Monica Martın'e ve tüm ekibine, özellikle Ines Planells ve Txell Torrent'e;

Cece gündüz demeden benim için gayret sarf eden Sanford J. Greenburger Associates'in tüm ekibine, özellikle Stephanie Delman ve Samantha Isman'a;

Bu romanın araştırmasını yaptığım son dört yılda birçok bilim insanının,

tarihçinin, müze kuratörünün, din aliminin ve örgütün desteğini aldım. Uzman görüşlerini ve düşüncelerini açık yüreklilikle paylaştıkları ve gösterdikleri cömertlikten ötürü bu kişilere duyduğum minneti tarif etmeye kelimeler yetmez.

Ziyaretlerim sirasında bilgilendiren, aydınlatan ve moralimi yükselten Montserrat Manastırı keşişlerine ve tüm çalışanlarına; özellikle Pare Manel Gasch, Josep Altayo, Oscar Bardajı ve Grisel-da Espinach'a;

Fikirlerini, dünyalarını, tutkularını ve her şeyden önemlisi gelecekle ilgili iyimserliklerini benimle paylaşan Barselona Süper Bilgisayar Merkezi'ne; özellikle Yönetici Mateo Valero, Josep Ma-ria Martorell, Sergi Girona, Jose Maria Cela, Jesus Labarta, Eduard Ayguade, Francisco Doblas, Ulises Cortes ve Lourdes Cortada'ya;

Bilgileri ve sanatsal bakış açılarıyla modern ve çağdaş sanatı daha derinden takdir etmeme ve daha çok sevmeme sebep olan

Bilbao'daki Guggenheim Miizesi'ne; özellikle misafirperverlikleri için Yönetici Juan Ignacio Vidarte, Alicia Martınez, Idoia Arrate ve Marı'a Bidaurreta'ya;

S1cak karşilamalan ve La Pedrera'y1 benzersiz k1lan şeyin ne olduğunu benimle paylaştıkları için Casa Mila kuratörlerine ve çalışanlarına; özellikle Marga Viza, Silvia Vilarroya, Alba Tosqu-ella, Lluısa Oller ve orada ikamet eden Ana Viladomiu'ya;

Araştırmalarımda yardım eden Palmar de Troya Palmarian Kilisesi Destek ve Bilgi Grubuna, Amerika Birleşik Devletleri Macaristan Büyükelçiliğine ve editör Berta Noy'a;

Cesur görüşleri bu romanı derinden etkileyen Palm Springs'de tanıştığım bilim insanlarına ve fütüristlere;

En başından beri bir bakış açısı sunan eski editörlerim Heide Lange, Dick ve Connie Brown, Blythe Brown, Susan Morehouse, Rebecca Kaufman, Jerry ve Olivia Kaufman, John Chaffee, Chris-tina Scott, Valerie Brown, Greg Brown ve Mary Hubbell'a;

Hem mesleki hem kişisel alanda dikkatini benden esirgemeyerek sabahın

beşinde telefonlarımı açan sevgili arkadaşım Shelley Soward'a;

Sosyal medya, internet iletişimleri ve sanal olan her şeyle titizlikle ilgilenen sadık dijital gurum Alex Cannon'a;

Sanata duyduğu tutkuyu, yaratıcı ruhunu ve ilham kaynağım olan tükenmek bilmez icat yeteneğini benimle paylaşmaya devam eden eşim Blythe'a;

Dostluğu, sabrı, farklı alanlardaki becerileri ve bunca ^i bir aradasorunsuzca yürütebildiğiiçinasistammSusan Morehouse'a;

Bu romanın ilk kıvilcımını, eskiyle yeniyi bir araya getiren Missa Charles Darwin ik tutuşturan erkek kardeşim, bestekar Greg Brown'a;

Ve son olarak, bana daima merak etmeyi ve zor sorular sormayı öğreten çok sevip saygı duyduğum annemle babam Connie ve Dick Brown'a en içten teşekkürlerimi sunarım.

RESİMLER'[5]

Sayfa 20, 43, 62, 169, 282: Fernando Estel'in izniyle, Creative Commons 3.0 ile yaptığı Joselarucca çalışmasım temel almıştır. Sayfa 28: Shutterstock'm izniyle Sayfa39: Blythe Brown'm izniyle Sayfa 65, 349: Dan Brown'm izniyle Sayfa 119: Shutterstock'ı izniyle Sayfa 243: Darwin Bedford'ı izniyle Sayfa 311: Dan Brown'ı izniyle Sayfa 312: Dan Brown'ı izniyle Sayfa 358: David Croy'un resmi Sayfa 397: Pond Science Institute'un resmi Sayfa 404: Mapping Specialists, Ltd.nin resmi

(•) Yukanda belirtilen sayfa numaralan kitabın İngilizce versiyonuna aittir. Türkiye'deki hazırlık aşamasında eserin elimizde olmamas1 **nedeniyle Türkçe versiyonunda sayfa numaralan belirtilmem^tir.**

YAZAR HAKKINDA

Dan Brown dünyanın birçok ülkesinde çok satanlar listesine giren; *Kayıp Sembol, Melekler ve Şeytanlar, Cehennem, İhanet Noktası* **ve** *Dijital Kale* **gibi kitaplarının yam sıra tüm zamanların en çok okunan romanlarından biri**

olan *Da Vinci Şifresi'nin* **yazandır.**

New England'da eşi ile birlikte yaşamaktadır.

DAN BROWN

BAŞLANGIÇ

Kim olursan ol,

Neye inanırsan inan,

Çok yakında her şey değişecek...

Dan Brovvn'ın bugüne kadar yazdığı en yaratıcı, en müthiş roman...

altinkitaplar.com.tr